

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BEASTS OF WRATH AND MADNESS 2

*If the present is this bleak
and painful, what does
the future hold?*

THE
SLAVE IN A
PRINCESS DISGUISE

KISS LEILANI





- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



Prenses Kılığındaki Köle

Gazap ve Çılgınlık Canavarları: Kitap 2

Öpücük Leilani

Copyright © 2025 by Kiss Leilani

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Herhangi bir gerçek şirket ve/veya ürün adının kullanımı sadece edebi etki içindir. Diğer tüm ticari markalar ve telif hakları ilgili sahiplerine aittir.

Düzenleme ve redaksiyon: Morgan Waddle-Editing ve Chidera Uzoigwe.

İçindekiler

. Bölüm İthafı

. Bölüm

1. BÜYÜK KRALIN DÖNÜŞÜ
2. CANAVARIMIN BİR GÖRÜNTÜSÜ
3. MAHKUM
4. ALDATMACAYI KEŞFETMEK
5. BÜYÜK KRALIN HUZURUNDA
6. KOKUSUNUN ÇAĞRISI
7. KANINDA ATEŞ VE DAHA KORKUNÇ BİLGİ
8. ORMANDAKİ YALNIZ
9. DENEME VE ZAMANIN ÖTESİNDE DOSTLUK
10. KOKUSU OLMAYAN ÇOCUK
11. KOKUSUZ ÇOCUK 2
12. ORTADAKİ ÇOCUK
13. ORMANDAKİ KIZ
14. BEDENİN VE RUHUN İSTEDİĞİ ERKEK.
15. BİR CANAVARIN ŞEFKATLİ AŞIĞI
16. ARZU İÇİNDE ÇARESİZ
17. ATEŞ FIRTINASINDAN ÖNCE
18. ATEŞ FIRTINASININ İÇİNE
19. ATEŞİN ISISI
20. FARKLI OLAN KADIN

- [21. İÇGÜDÜLER VE HOŞGÖRÜ](#)
- [22. BAKIM](#)
- [23. ENDER GÖRÜLEN HUZURLU BİR AN](#)
- [24. ZEVKTEN DAHA FAZLA VURUŞ](#)
- [25. ÇALINAN TUTKU](#)
- [26. SONUN BAŞLANGICI](#)
- [27. DÜŞÜNCELER VE DİLEKLER](#)
- [28. KALPLER ÇIPLAK](#)
- [29. VLADYA ÖNCELİKLİDİR](#)
- [30. YARI CANAVAR, YARI VAHŞİ](#)
- [31. TESLİM OLMA](#)
- [32. HIÇLIĞIN UÇURUMU.](#)
- [33. HER ŞEYİN BAŞLADIĞI YER](#)
- [34. SUMMONING](#)
- [35. EMERIEL'İN HESAPLAŞMASI](#)
- [36. BEKLİYORUZ: SEL KAPILARINDA](#)
- [37. FIRTINAYLA YÜZLEŞMEK](#)
- [38. VERİLMESİ ZOR KARARLAR](#)
- [39. GİTTİ YA DA SONSUZA DEK GİTTİ](#)
- [40. VEDALAR SONSUZDUR](#)

[Bölüm](#)

[Bölüm](#)

[Yazar hakkında](#)

Bu seri karanlık. *Gece yarısı kadar karanlık.*

Olası tetikleyicileri hayal edin, istediğiniz gibi ekleyin veya çıkarın, muhtemelen çok uzakta olmayacaksınız.

Eğer hassas bir okuyucuysanız, bu kitap size göre olmayabilir. Ancak yine de sayfaları çevirmeyi seçerseniz, *lütfen* dikkatli olun. Ne zaman duracağınızı, ara vereceğinizi ve geri dönmeden önce bir adım uzaklaşacağınızı bilin.

Buradaki materyaller zaman zaman sizi *ok* rahatsız edebilir, bu yüzden kendinizi hazırlayın.

Tetikleyicileri

bekleyin.

Yoğunluk

bekleyin.

Sertlik bekleyin.

{Tetikleyicilerin ayrıntılı bir listesi için lütfen web sitemi ziyaret edin:

<https://shorturl.at/GbCOL> }

Çocuk kitapları yazdığımı inanan Katolik anneme, kitaplarımdan herhangi birini alma dürtüsünü asla hissetmemen dileğiyle.
Seni seviyorum anne.

Bu sayfa geride bıraktığınız yerdir:

- Gerçek dünya ahlakı,
- Değerler,
- Kültürel normlar,
- Yargılar,
- Etik,
- Kişisel önyargılar,

bu hız trenine devam etmeden önce.

Birinci Bölüm

BÜYÜK KRALIN DÖNÜŞÜ



DÖRT SAAT SONRA.

Haber Urai krallığı boyunca hızla yayıldı.

Vatandaşlar canavar formlarında kutlama yaparken, sevgili hükümdarlarının dönüşünü anmak için eğlenceli düellolara ve avlara katılırken, sokaklarda sevinçli şenlik sesleri yankılandı.

Ancak kale içindeki atmosfer daha durgundu. Büyük kralın yatak odasındaki kalabalık azaldıkça, başlangıçtaki heyecan yerini sessiz bir nöbete bırakmıştı.

Büyük Lord Vladya iyi dileklerini iletlenleri kovmuş, Daemonikai ile ilgilenmesi için sadece kendisini ve kraliyet şifacısını bırakmıştı.

Daemonikai'nin vücudu zehrin en kötüsüyle savaşmış olsa da, işi şansa bırakmamışlardı. Ona iyileştirici otlar ve iksirler verilmiş ve Sina'nın kanıyla beslenmişti.

Şifacı Vladya'ya, "Birkaç saatlik dinlenme kalan toksinleri yok edecektir, Majesteleri," diye güvence verdi. "Tamamen iyileşecektir."

"Teşekkür ederim, Faiwick. Gidebilirsiniz."

Yalnız kalan Vladya, uyuyan Daemonikai'ye baktı ve onun erkek formunda bu kadar huzurlu bir şekilde dinlenmesine hâlâ hayret ediyordu. Kendini gerçeküstü hissediyordu. Her an yok olabileceğinden korktuğu bir rüya.

Daha ayine bile başlamamıştı ki bu olay gerçekleşti. Şu anda bile sigiller zihninde uçuşuyor, konuşulmak için yalvarıyordu ama Vladya onları edinilmiş ama artık kullanılmayacak bilgiler kutusuna itti.

Gitmek istemiyordu. Arkadaşının yanında olmayı, uyandığında onunla sohbet etmeyi arzuluyordu. Ama Daemon'un dinlenmeye ihtiyacı vardı ve Vladya'nın da ilgilenmesi gereken acil işleri vardı.

Vladya uyuyan krala son bir kez baktıktan sonra gitmek için döndü. "Yaz, kapıya üç muhafız yerleştir. Uygun bir yardım almadan görev yerini terk eden herkes derhal infaz edilecektir."

Sevinçten havalara uçan kitlelerin aksine Vladya'nın hiçbir yanılsaması yoktu. Herkesin krallığın sevincini paylaşmadığını biliyordu. Zaiper gibi.

Canavar dönüştüğünde inanmazlık ve dehşetle buruşan kül rengi yüzü Vladya'nın zihninde canlandı.

Şimdi düşününce, hâlâ böyle şeyler yapabiliyor olsaydı gülebilirdi. Zaiper, Daemonikai'ye bir hayalet görmüş gibi aval aval bakmıştı. Bir daha asla görmek istemeyeceği, hiç de hoş olmayan bir hayalet.

"Ayrıca Yaz," diye devam etti Vladya, baş muhafızın dikkatini çekerek. "Evet, Lordum?"

Vladya gözlerini kısarak, "Emeriel'i odama çağır," diye talimat verdi. "Yarın sabah ilk iş."

"Özür dilerim, baba! Çok üzgünüm...!" Alvin'in acı dolu çığlığı, etraflarında savaş sürerken kaosu delip geçti.

Çeliklerin kulakları sağır eden çarpışmaları.

Kan, çok fazla kan. Mermer zemin kıpkırmızı olmuştu.

Kılıcı gümüşten bir kasırgaya dönüşmüştü ve kendisine saldıran diğer iki insanı parçaladı. "Myka, anneni koru!" diye kükreyerek en büyüğüne seslendi.

Yanıt beklemedi, bir öfke kasırgası halinde Girdap Salonu'nda patladı, yiğitçe savaştı, davetsiz misafirleri kesip biçti. Kurtarabildiği kadar çok insanını kurtarması gerekiyordu.

Hiç gücü olmaması gerekiyordu ve sahip olduğu azıcık güç de azalıyordu. Her umutsuz hamlesinde azalıyordu. Ay tutulması gökyüzünde parlaktı ve enerjisini tüketiyordu.

Dur. Muhtemelen durma vakti gelmişti.

Ama duramazdı. Halkının ona ihtiyacı vardı.

Hava ısırap çığlıklarıyla yoğunlaştı. Etrafında, halkı bağ arkadaşlarını, yavrularını kaybetmişti. Onların dayanılmaz acı dolu feryatları duvarlarda yankılanıyordu.

Bir insan böyle bir kayba nasıl dayanabilirdi? Bir insan bağ arkadaşı olmadan nasıl yaşar?

Onların kaybı için kalbi kırılmıştı. Evielyn'siz bir hayatı hayal bile edemiyordu.

"Myka, anneni buradan çıkar! Onu güvenli bir yere götür!" Sesi aciliyetle yükseliyordu.

"Arkanda!" Vladya'nın acil çağrısı kaosu yarıp geçti.

Döndü, kılıcı içgüdüsel olarak parladı. İnsan askerin kafası yere yuvarlandı, cansız gözleri boşluğa bakıyordu.

Kan. Çok fazla kan.

Büyük Kral Daemonikai'nin gözleri şak diye açıldı. Odasının tanıdık görüntüsü onu istenmeyen bir ürpertiyle karşıladı. Boştu. Tıpkı kalbi gibi.

Başını sola çevirdi, daha gözleri doğrulamadan ne bulacağını biliyordu. Yanındaki boşluk soğuktu, sıcaklıktan yoksundu. Evielyn yoktu.

Beş yüz yıl diye düşündü. Rakamın ağırlığı bir mezar taşı gibi üzerine çöküyordu. Temizlik Savaşı'ndan bu yana, onu kaybettiğinden bu yana beş yüz yıl geçmişti.

Keder eziyor, göğsünü sıkıca kavırıyordu. Kalbi boş hissediyordu.

Titreyen eliyle alnındaki nemli bezi çıkardı, bezin serinliği içindeki yakıcı acıyla alay ediyordu.

Yataktan kalktı ve açık pencereye doğru ilerledi. Aşağıda, Urai kutlamalarla çalkalanıyor, sesler onu halkından ayıran uçsuz bucaksız mesafe yüzünden boğuklaşıyordu.

Suçluluk duygusu içini kemirdi ama onu bir kenara itti.

Gözleri yukarıya doğru kayarak çeyrek ayı çevreleyen yıldızları gözlemledi. Bir yanı hâlâ kapının her an gıcırdayarak açılmasını, Alvin'in içeri girip uyuyamadığından şikâyet etmesini bekliyordu.

"Annemin yanımda uyumasına ihtiyacım var," diye sızlanırdı Alvin, sesi sık sık güzel bir uykuyu bölerdi.

"Kendine bir bağ arkadaşı bul, velet. O benim," diye karşılık verirdi Daemonikai. Alvin suratını asar, alt dudağı çocuksu bir meydan okumayla dışarı fırlar.

Evie güler, sonra eğilip Daemonikai'nin dudaklarına bir öpücük kondurur, bu da Alvin'in kaşlarını çatmasına neden olur.

Sınır tanımayan yetişkin oğullarını tekrar uyutmak için yatağa yatırdı.

Alvin, annesini odadan çıkarken takip etmeden önce ona muzaffer bir sırıtış -babasını alt eden bir çocuğun "ben kazandım" yüzü- fırlatırdı.

Daemonikai'nin dudaklarında acı-tatlı bir gülümseme belirdi. Alvin sekiz yüz yaşında olabilirdi ama bazen otuz yaşındaki bir Urekai çocuğunun tavırlarına sahip olabiliyordu. Ve şimdi gitmişti.

Hepsi gitmişti.

Daemonikai'nin yumruğu göğsüne defalarca çarptı, yeterince sert vurursa acı ve kederin onu boğmaya çalışmaktan vazgeçeceğini umuyordu.

Ama acı durmayı reddetti.

Sadece yoğunlaştı. Büyüyor, damarlarında bir zehir gibi yayılıyordu.

Başını geriye atarak acı içinde kükredi.

Emeriel ayağa fırladı.

Katıksız sefaletle dolu bir başka acı dolu kükreme havayı deldi.

Kral Daemonikai.

Emeriel göğsünü ovuşturdu, büyük kralın kederini yansıtan bir acı dalgası onu yıkadı.

Her acı dolu ulumayla birlikte acı daha da artıyor, nefes nefese kalıyor ve gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Çiftleşmedikleri halde onun acısını nasıl kendi acısıymış gibi hissedebiliyordu? Bunu açıklayamıyordu.

Ve bunun gücünü...

Şimdiye kadar hissettiği en dayanılmaz acıydı. Ruhunu parçalayan çiğ, içgüdüsel bir azap.

Dehşet verici bir gerçekle yüzleşti: Eğer bu onun acısının sadece bir kısmıysa, Kral Daemonikai bunun tüm ağırlığını nasıl taşıyabilirdi?

Saatler önce, Kral Daemonikai'nin uyanış haberi orman yangını gibi yayıldığında Emeriel uyanıktı.

İçinden geçen katıksız mutluluk hayal bile edilemezdi. Aekeira ona sarıldığında Emeriel mutlu bir sarhoş gibi gülümsemiş ve aynı neşeyi yatağına da taşımıştı.

Ama şimdi...

Kederli bir kükreme daha havayı yırtarak Emeriel'in içine yeni bir acı dalgası gönderdi.

"Ah, Tanrım," diye hıçkırdı göğsünü tutarak. Her zaman böyle mi olacaktı?

Kral Daemonikai'nin üzüntüsünü her zaman hissedecek miydi?

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Büyük Lord Vladya odaya girdi. Daemonikai dönmedi, sırtı hâlâ odaya dönüktü ama Vladya'nın buna ihtiyacı yoktu.

Sessiz adımlarla mekânı geçti ve pencerenin önünde, en eski dostunun yanında yerini aldı.

Daemonikai'den keder ve umutsuzluk dalgaları yayılıyor, keder havada asılı kalıyordu.

Değer verdiği her şeyin kaybıyla uyanan bir erkek nasıl teselli edilirdi?

Vladya'nın verecek cevabı yoktu, bu yüzden sadece sessizce durdu.

"Beni geri getirmemeliydin," dedi Daemonikai'nin sesi alçak bir törpü gibiydi. "Neden getirdin?"

"Gitmeye hakkın yoktu," dedi Vladya kayıtsızca, bakışları aşağıdaki mehtaplı alana sabitlenmişti.

Daemonikai arkasını döndü. "Ne oluyor Vladya?"

"Öylece gitmeye *hakkın* yoktu!" Vladya'nın sesi yükseldi, kelimeler bastırılmış bir duygu seliyle içinden kopup geldi. "Kaçmaya hakkın yoktu. Saklanmaya. 'Bu işte beraberiz'e ne oldu? Bana hep öyle derdin. 'Ben her zaman burada olacağım'a ne oldu?"

Daemonikai'nin gözlerinde öfke alevlendi. Vladya'yı sertçe itti ve kolları bacakları birbirine dolanarak odanın bir ucundan diğerine savrulmasına neden oldu.

"*Tüm ailemi* kaybettim, seni kalpsiz piç! Evie, Myka, Alvin... hepsi gitti."

Vladya akıcı bir zarafetle ayağa kalktı. "O zaman bununla başa çık! Yapman gereken bu. Kaçıp saklanmazsın. Lanet olası acıyla yüzleşirsin." Kendi sesi zar zor dizginlenen bir öfkeyle titriyordu. "Kolay olmadığını biliyorum. Nasıl hissettirdiğini biliyorum. Ve en kötüsü de? Bitmiyor." Açıkça ifade etti.

"Her sabah uyanır ve onları ararsınız... bir anlığına, sonsuza dek gitmiş oldukları gerçeği yüzünüze çarpmadan önce. Her sabah uyandığınızda

kendini en yakın nehirde boğarsın. Herkesten, her şeyden nefret edeceksiniz. Ve halkınız için gülümsediğinizde, bu size bir maske gibi gelecek. İçi boş bir alay. Çünkü içiniz parçalanmış olacak. Kırılmış. Paramparça olmuşsun."

Aralarındaki mesafeyi kapattı, burunları neredeyse birbirine değiyordu, Daemonikai sadece birkaç santim daha uzundu. "Bu. Değil. Olmuyor. İyileşmiyor. Büyülü bir çözüm yok. Yaşamak cehennem gibi hissettirecek. Ama tahmin edin ne olacak? Yaşamak elimizdeki tek seçenek. Özellikle de sen, Daemonikai. Halkımızın sana ihtiyacı vardı. *Benim* sana ihtiyacım vardı. Boşluğun ve mutluluğun içinde yuvarlanmak için beş yüz yılınız vardı. Şimdi geri dönüp enkazla yüzleşme zamanı. Hepimizin sana ihtiyacı var."

Sessizlik çöktü, odada sadece Vladya'nın hırıltılı nefes alışları yankılanıyordu.

"Seni velet," dedi Daemonikai'nin yüz hatları yumuşayarak. "Sen hâlâ yaklaşık dört bin yıl önce tanıştığım aynı küstah, bencil, geveze küçük piçsin."

Vladya zayıf bir sesle, "Velet değil," diye itiraz etti. Bu tanıdık hakaret, itiraf etmek istemese de içini ısıtmıştı.

Daemonikai onun için bu terimi kullanmayalı yıllar olmuştu ve şimdi bunu duymak içinde yeni bir duygu dalgasının kabarmasına neden oldu. *Daemonikai geri döndü.* Duygu boğazını tıkadı ve sıkıca yutkundu.

"İnsanların bana ihtiyacı var," dedi en iyi arkadaşı yumuşak bir sesle. "Peki ya *benim* ihtiyacın var mı?"

"İhtiyacın olan şey ölmekse, o zaman neye ihtiyacın olduğunun bir önemi yok." Vladya inatla kollarını kavuşturdu, bakışları ay ışığıyla çalkalanan aşağıdaki tarlalara döndü.

Büyük Kral Daemonikai derin bir nefes aldı. "Seninle ne yapacağımı bilmiyorum."

"Merak etme. Bunu çözmek için bolca zamanımız var."

"Peki ya Tiara?" Daemonikai'nin sesi ancak fısıltı halindeydi ve korku doluydu.

Sorusunu hareketsizlik karşıladı.

Vladya o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Daemonikai cevap verip vermeyeceğinden şüphe etmeye başladı.

"Zaiper kardeşini kaybetti. Ottai oğlunu kaybetti. Ben de bağ arkadaşımı kaybettim." Vladya omuz silkti, sesi nötrdü. Gözleri ufka sabitlenmişti. "Hepimiz birilerini kaybettik."

Daemonikai'nin kalbi umutsuzluk uçurumuna daha da düşerek ağırlaştı. Uriel ölmüş müydü? Ottai paramparça olacaktı. O sevimli çocuk, iki bin yıldan daha eski bir birlikteliğin tek çocuğuydu.

Ve Tiara...

Bu Vladya'ya haksızlıktı. Zalimce. Çarpık. Onun için dünyalara bedeldi.

Vladya Urai'de en fazla başarısız bağlanma rekorunu elinde tutuyordu. Her başarısız bağlanma ritüeli acı vericiydi ve Vladya bunu o kadar çok kez yaşamıştı ki Daemonikai sayısını unutmuştu. Her başarısız bağlanma ile kendini kaybetmesini izlemek son derece yürek parçalayıcıydı.

Sonunda uyumlu eşini bulmak, ancak başarılı bir bağlanmadan *günler* sonra kaybetmek... Bu, herhangi bir bıçaktan daha derin kesen bir yaraydı.

"Buraya gel," dedi Daemonikai'nin sesi yumuşak bir komuttu, kollarını sessiz bir davetle uzatmıştı.

Vladya yerinden kıpırdamadı. "Ben çocuk değilim. Kucaklanmaya ihtiyacım yok."

"*Benim* var, V.D." Daemonikai aralarındaki mesafeyi kapattı. Arkadaşını sıkı bir kucaklamanın içine çekti. "Benim var. Beni şımart."

Vladya onun kollarında kaskatı kesildi, vücudu temasa direniyordu. Ama sadece bir anlığına. Sonra üzerindeki gerginlik kayboldu ve kolları kucaklamaya geçici olarak karşılık verdi.

"Eğer kalırsam, vazgeçmezsem, aynı kurallar senin için de geçerli olacak. Ölmeyeceksin V.D. Ölmene izin vermeyeceğim." Daemonikai, duygu yüklü sesiyle fısıldadı.

Büyük Lord Vladya sessiz kaldı, boğazında bir yumru oluşmuştu. Ruhunun kaybindan söz edemezdi. Vahşi bir deliliğe sürüklendiğinden ya da zihninin sınırlarında dans etmeye başlayan gölgelerden de bahsetmedi.

Arkadaşının bilmediği şeyler ona zarar veremezdi.

Ve ona tekrar kavuşmak çok güzeldi. Vladya'nın içinden rahatlama, neşe ve şiddetli bir sahiplenme duygusu geçti. Kollarını Daemonikai'nin etrafında sıktı ve onu inanılmaz derecede yakınına çekti.

Vladya fısıltıyla, "Seni sonsuza dek kaybettiğimi sanmıştım," diye itiraf etti. "Bunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. I..." Yutkundu, cümlesini tamamlayamadı.

"Çok üzgünüm, V.D."

Vladya burnunu çekti, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Bana bu saçma lakabı ancak sen takabilirsin. Kes şunu, aşk acısı çeken bir aptal gibi konuşuyorsun."

Daemonikai'nin göğsünde alçak bir kıkırdama gümbürdedi. "Sanki öyle bir şey yapacakmışım gibi, Yüce Lord Vladya."

Duygu Vladya'nın göğsünde kabardı ve taşmakla tehdit etti. "Teşekkür ederim Büyük Kral Daemonikai, geri döndüğünüz için teşekkür ederim."

"Tarihimizde böyle bir şey daha önce hiç olmamıştı. Bu... vahşi bir durumdan geri dönmek. Nasıl geri döndüm?" Daemonikai geri çekildi, bakışları keskinleşti, ciddiyetle doldu.

Büyük Lord Vladya onun nedenini bildiğinden şüphelenmeye başlamıştı. Ama hâlâ teyide ihtiyacı vardı. "Ben de tam olarak emin değilim. Ne kadarını hatırlıyorsun?"

"Çok azını." Büyük kral bir elini alnına bastırdı, kaşları çatıldı. "Her şey... puslu. Zihnimde yoğun bir sisle dolu boş bir alan gibi. Tek fark ettiğim zamanın nasıl geçtiği idi."

"Başka bir şey yok muydu?" Vladya dudaklarını incelterek bastırdı. "Ziyaretlerimle ilgili hiçbir şey hatırlamıyor musun? Bir tanıma titreşimi bile mi?"

"Hiçbir şey," diye itiraf etti Daemon. "Belki de zamanla hepsi geri gelecektir. Hâlâ anlayamıyorum... aradan beş yüz yıl geçtiğini düşününce..." Sesi kesildi, kaybının acısı gözlerinden okunuyordu.

Aralarında gergin bir sessizlik oluştu.

"Nasıl bir şeydi? Vahşi olmak?" Vladya sordu.

Daemonikai soruyu düşündü. "Uyuşukluk." Sanki doğru kelimeleri arıyormuş gibi durakladı. "Boş. Tarif etmesi zor."

Vladya'nın bu yola girdiğini düşünürsek, belki de hissizlik o kadar da korkunç bir kader olmayabilirdi. Tabii bunu deneyimleyecek kadar uzun yaşamasına izin verirlerse.

Feraller görüldükleri yerde öldürülürdü; çok tehlikeliydiler. Büyük kral bir anomaliydi, kimse gitmesine izin vermeye hazır değildi.

"Geç oldu," diye sessizliği bozdu Vladya. "İyileşmek için dinlenmeye ihtiyacınız var. Ben gidiyorum."

Arkadaşı başını salladı, gözlerinde yorgun bir kabulleniş vardı. "Pekâlâ. Gün doğarken görüşürüz."

Vladya kapıya ulaştı, sonra durakladı ve geri döndü. "Daemon?"

Başını kaldırıp baktı.

"Ailen için üzgünüm. Acını hafifletmeyeceğini biliyorum ama..." Başını sallayarak sözünü kesti.

Daemonikai sıkıca yutkundu. "Tiara için ben de üzgünüm."

Vladya başını salladı, boğazı yine tıkanmıştı. "Benim yüzümden ölmediğin için teşekkür ederim." Bununla birlikte döndü ve odadan çıktı.

İkinci Bölüm

CANAVARIMIN BİR GÖRÜNTÜSÜ



BÜYÜK KRAL DAEMONIKAI tek başına gökyüzüne baktı ve parlak çeyrek ayın toprağın üzerine ruhani bir parıltı yaydığını gözlemledi. Kendini gökyüzünün sonsuz genişliğinde kaybetmiş, anıların fısıltılarından kaçmak için nafil bir çabayla yıldızları sayıyordu.

Yine de, ne yaparsa yapsın, onları susturamıyordu. Görüntüler acı verici bir netlikle su yüzüne çıkıyor, yüzleri zihnine kazınıyordu.

Evie'nin kokusu çoktan solmuş olsa da bu bir şeyi değiştirmiyordu. Dolaplarında sakladıkları giysilere hâlâ onun kokusunun sinmiş olduğundan emindi. Daemonikai'nin kraliyet konutunu değiştirmesi gerekecekti. Nereye baksa onu hatırlıyordu. Her yerde.

İnsan diğer yarısını bırakmaya nasıl başlar? Dört bin yıldan fazla bir süredir sürekli yoldaşı olan kişi olmadan yaşamayı nasıl öğrenir?

Kaybının ağırlığı üzerine çökmüş, dayanılmaz ağırlığıyla onu boğuyordu. *Düşünmeyi bırak. Kapat şunu.*

Vladya'ya karşı tamamen dürüst davranmamıştı.

Bir şey hatırladı, aklından çıkmayan bir anı parçası. Bir koku. Sarhoş edici, çekici bir koku.

Ayrıntılar bulanıktı, tam olarak kavrayamadığı geçici bir izlenimdi. Tekrar koklasa tanıyamayacağını biliyordu ama eşsizliğinin anısı hâlâ aklındaydı. Vladya'nın kokusu da değildi. Kimin kokusuydu?

Sadece kırık zihninin bir uydurması mıydı?

Ağır bir iç çekişle pencereden uzaklaştı, yatağa doğru ilerlerken ayak sesleri yumuşaktı. Yine de uyku gelmeyi reddetti.

Saatler huzursuz bir nöbette geçip gitti.

Daemonikai buna aldırmadı. Bir kez daha kâbus görmektense uyanık kalmayı tercih ederdi.

Halkının ona ihtiyacı vardı. Onların iyiliği için güç bulacaktı.

Saatler geçmesine rağmen Büyük Lord Zaiper uyuşmuş bir inançsızlık sisi içinde sıkışıp kalmıştı.

İçi boş bir kabuk gibi hareket ediyordu. Sanki görünmez bir kuklacı iplerini çekmiş ve onu bir kukla gibi gece boyunca tökezlemeye bırakmıştı.

Daemonikai ayağa kalktığında gülümsediğini ve diğerleriyle birlikte alkışladığını hatırlıyordu. Gülümsemesinin gerçek, inandırıcı görünmesini umuyordu. Kimse onun ruhunu kemiren sefaleti fark etmemişti.

Daemonikai'ye arenadan kaleye kadar eşlik ettiklerinde Zaiper titreyen dizlerinin ve kan çanağına dönmüş gözlerinin fark edilmemiş olmasını umdu. En son ne zaman böylesine derin bir ıstırap, böylesine çığ bir acı hissettiğini hatırlayamıyordu. Acıdan bunalmış bir halde göğsünü tuttu.

Daemonikai'nin ölmüş olması gerekiyordu. Aylar süren titiz bir planın finali. Plan buydu. Bu gece onun zafer gecesi olacaktı.

Nasıl hayatta kalmıştı? Vahşi deliliğin pençesinden nasıl kurtulmuştu?

"Lordum," diye tereddütlü bir ses işkencesine karıştı.

"Dışarı, Razarr," diye homurdandı Zaiper, başı hâlâ eğikti.

Kapı yumuşak bir tıkırtıyla açılıp kapandı ve onu umutsuzluğuyla baş başa bıraktı.

Boş gözlerle önüne baktı, zihni kafa karışıklığı ve öfkeden oluşan bir girdaptı. Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Kesinlikle hiçbir şeyin. Daha önce saldırmalıydı. Daemonikai'yi günler önce ortadan kaldırmalıydı.

Her şey bir hiç uğruna olmuştu. *Bir hiç uğruna!*

Gözlerinden yaşlar süzüldü, sıcak ve acıydı.

Boğazından boğuk bir hıçkırık kaçtı, ağlamaya başladığında sesi boş odada yankılandı.

Üç gün sonra Emeriel ve bir grup bahçe kölesi arkadaşı çalışmak üzere yeni bir araziye götürüldü. Ekilmemiş arazi, yerli otlar, inatçı çalılar, verimli toprak, asi yabancı otlar, canlı kır çiçekleri ve tek tük ağaçlardan oluşan bir tuval ile doluydu.

Köle efendisinin emri açıktı: bu vahşi doğayı temizleyecek ve muhteşem bir bahçeye dönüştüreceklerdi.

Bazıları ağaçları kesmek, kayaları ve taşları temizlemekle görevlendirilirken, diğerlerine daha az karmaşık başka görevler verilmişti.

Emeriel çömelmiş, özenle yabancı otları söküyordu. Düşünceleri son birkaç gün içinde yaşanan olaylara kaydı.

Emredildiği gibi Lord Vladya'nın çağrısına cevap vermiş, ancak büyük lordun saraya gittiği bilgisini almıştı. Ve Lord Vladya müsait olduğunda yeni bir çağrı beklemesi talimatı verilmişti. Aradan üç gün geçmişti ve hâlâ bir haber gelmemişti.

Kulaktan kulağa yayılan fısıltılar, büyük lordların saray meseleleriyle, özellikle de Kral Daemonikai'nin dönüşü ışığında meşgul olduklarını söylüyordu. Bugün, Büyük Yüksek Mahkeme'de acil bir toplantı düzenlendi.

Canavarım benim.

Ama alışmak zorunda kalacaktı, değil mi? Kendi düşüncelerinin mahremiyetinde bile onu artık *Kral Daemonikai* olarak düşünmeye. Ona yüksek sesle "hayvanım" demek büyük bir hata olurdu.

"Büyük krallarını gördün mü?" Erin, yanında çalışan bir başka köle olan Ham'a sordu. Sesleri kısıktı ama kraldan bahsedilince Emeriel'in kulakları dikildi.

"Hayır," diye başını salladı Ham, eliyle inatçı bir otu ustalıkla ayıklıyordu. "Ama onu görmeyi merak ediyorum. Küçüklüğümden beri onun hakkında duyduğum söylentiler beni onun vahşi halinden uzak tuttu. Urekai'nin çok sayıda efsanesi vardır ve binlerce yıldır en güçlü türlerden biri olarak kabul edilirler. Bu büyük kral neredeyse her masalda vardı."

"Onu bağ arkadaşının evcilleştirdiğini söylüyorlar," dedi Erin'in sesi huşu içinde. "Bir efsaneye göre, eşini bulmadan önce soğuk ve mesafeli bir genç büyük kralmış. Tereddüt etmeden ya da pişmanlık duymadan öldüren acımasız bir savaşçıymış. Her zaman savaşa ve savaş ganimetlerine hevesliymiş. Diğer krallıklar onun adını duyunca titrerdi. Ama efsaneye göre ailesi sayesinde yumuşamış. Kana daha az susamış, halkını bilgelik ve şefkatle yönetmeye daha fazla odaklanmış."

Ham durakladı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Tüm aileni bu şekilde kaybetmenin nasıl bir his olduğunu merak ediyorum," diye düşündü, eli hâlâ topraktaydı. "Üç nokta beş bin yıl boyunca yanınızda olmaları ve sonra göz açıp kapayıncaya kadar gitmeleri. Ve beş yüzyıl boyunca deliliğe katlandıktan sonra, şimdi onlarsız bir dünyayla yüzleşmek zorundasınız. Böyle bir kaybı hayal bile edemiyorum."

Erin, kökünden sökülmiş otları bir yığın haline getirip ayağa kalkarken derin bir iç çekti. "Kraliyet konutunun yerini değiştirdi. Muhtemelen ailesinin oradaki anılarına dayanamadı. Bu da biz insanlar için iyiye işaret değil. Kuşkusuz kederini ve öfkesini bizden çıkaracaktır. Ya Lord Zaiper'den daha kötü olursa?"

"O zaman ölmüş sayılırız." Erin'in hareketlerini taklit ederek kendi ot yığınını toplarken Ham'in dudakları endişeli bir şekilde çatıldı.

Emeriel'in elleri hareketin ortasında dondu, kalbi onların sözleriyle battı.

Ya haklılarsa? Ya büyük kral Lord Zaiper'den daha kötü çıkarsa?

Buna inanmayı reddediyordu ama kederin ve acının yıkıcı gücünü biliyordu. En saf kalbi bile karanlık ve canavarca bir şeye dönüştürebilirlerdi.

Mesafeyi korumak daha akıllıca, değil mi? Emeriel onu görmeyi çok istiyordu ama büyük kral muhtemelen hatırlamıyordu. Bu ona yakıcı bir bıçak gibi acı verse de gerçekle yüzleşmeliydi. Büyük Kral bizi hatırlamıyor, bu yüzden ondan uzak durmak en iyisi.

Onu bir an olsun görmek için can attığını biliyorsun. Bunu arzuluyorsun.

Emeriel iç sesini acımasızca susturarak görevine döndü.

Güneş alçalmaya başladığında, Emeriel kaleye geri döndü, günün emeği sona eriyordu.

Büyük kapıdan geçerken, metal takırtılarının eşlik ettiği alçak bir mırıltı dikkatini çekti. İleride, yüzleri heyecanla dolu bir kalabalık oluşuyordu.

Meraklanan Emeriel yaşlı bir insan kadına doğru eğildi. "Neler oluyor?"

"Büyük kralları mahkemeyi yeni bitirdi," diye açıkladı kadın, gözleri beklentiyle parlıyordu. "Pek çok kişi onu bir an olsun görebilmek için sabırsızlanıyor."

Kadın yoluna devam etti ve Emeriel'i Urekai toplantısını uzaktan izlemesi için yalnız bıraktı. Böyle bir toplantının içine girme riskini göze almamalıydı, hele ki krala bir göz atmak için. Bu çok tehlikeliydi.

Çok yaklaşmazsan risk almazsın, diye fısıldadı zihni.

Asla olmaz. Kesinlikle olmaz.

Senin canavarın. O senin canavarın. Seni saraydan, köle efendisinden, suikastçılardan kurtaranla aynı kişi. Senin kurtardığınla aynı kişi.

Emeriel ne yaptığını tam olarak anlayamadan kalabalığa doğru ilerlemeye başladı. Sağlam bir ağacın arkasına sığındı, gözleri toplanan figürleri tarıyor, arıyordu...

Ve sonra *onu* gördü.

Büyük lordların arasında bir şenlik ateşi gibi göze çarpıyordu.

Boğazındaki yumruyu yutan Emeriel bakakaldı. Büyük kral kendini muhteşem bir otoriteyle taşıyordu. Duruşu, duruşu, kıyafeti - varlığının her yönü muazzam bir *güç* yayıyordu.

Büyük lordlar alışlagelmiş uzun beyaz cübbelerini giyerken, o özenle işlenmiş beyaz nakışlarla süslü ağır siyah cübbeler giyiyordu. Büyük lordların saçları boyunlarında düzgün bir şekilde bağlıyken, onun uzun, kuzguni siyah yelesi özgürce akıyor ve başının her iki yanındaki koyu beyaz çizgileriyle Emeriel'in dikkatini çekiyordu.

Sevgilim.

Hayattan daha büyüktü. Bu ifade her zaman bir abartı, bir klişe gibi görünmüştü. Ama büyük kralı şimdi gördüğünde anlamıştı. Oldukça uzun ve heybetli olan Lord Vladya'nın bile üzerinde yükseliyordu.

"Demek bu o," diye mırıldandı Emeriel yüksek sesle.

İçini bir huzur duygusu kapladı. Daemonikai'nin dönüşü duyurulduğundan beri, tüm Urekai'ler o gece arenaya akın ettiğinden beri huzursuz olan bir parçası nihayet huzur bulmuştu. Daemonikai, Emeriel'in şimdiye kadar gördüğü en yakışıklı erkekti.

Urekai'ler ikiye ya da üçerli gruplar halinde büyük krala yaklaştı ve her biri onun uzattığı eli tuttu. Elini burunlarına bastırdılar -bir saygı jesti- ve ayinsel bir güven verme eylemiyle kokusunu içlerine çektiler. Sanki sadece büyük krallarının varlığı, onun dönüşünün teyidi bile endişelerini yatıştırmaya ve korkularını bastırmaya yetiyordu.

"Burada ne yapıyorsunuz?"

Emeriel beklenmedik sesle irkilerek sıçradı ve etrafında döndü.

Aekeira arkasında durmuş, gözleri Emeriel'inkileri takip ediyordu. "Büyük kralı izliyordun, değil mi?" Dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirdi.

"Hayır." Emeriel telaşlanmıştı. "Öyle değil. Ben sadece... umm..."

Aekeira bir kaşını kaldırarak, "Urekai'nin bir toplantısını izliyorsun demek," diye takıldı. "Oldukça güzel bir manzara olmalı. Büyüleyici bir doğa gösterisi, değil mi?"

diyorsun?"

Emeriel burnunu kırıstırdı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Aekeira kıkırdadı ve Emeriel'in elini tutarak onu uzaklaştırdı. Yürüdükleri sırada yüz ifadesi değışti. "Dikkatli olmalısın, Em. Bu yürüdüğün yol tehlikeli bir yol."

Emeriel bakışlarını kaçırdı. Evet, bunun farkındaydı. Ama inatçı kalbi mantığı dinlemeyi reddediyordu.

Aekeira durdu ve yüzünü ona döndü, gözleri araştırıyordu. "O erkeğı yakından gördüm ve seni temin ederim ki ondan uzak durmak en iyisi olacaktır. Korkunç görünüyor. Yakışıklı, evet, ama gerçekten *korkutucu*. Lord Vladya'dan bile daha korkunç ve bu çok şey ifade ediyor. Yerinizde olsam, ondan uzak durmak için mümkün olan her şeyi yapardım."

"Lord Vladya'dan uzak durmak için mümkün olan her şeyi yapıyor musun?" Emeriel yumuşak bir sesle sordu.

Bakışlarını kaçıрма sırası Aekeira'daydı. Kız kardeşinin buna verecek bir cevabı yoktu.

Üçüncü Bölüm

MAHKUM



O GECE, MİSTRESS SINAI en güzel geceliklerinden birini giymiş, aynasının karşısında duruyordu. Bir baştan çıkarma şaheseri olan giysi kıvrımlarını sarıyor, düşük yakası ve kısa kolları tenin kışkırtıcı bakışlarını ortaya çıkarıyordu.

Baştan çıkarmak için. Büyülemek için.

Sinai'nin bir görevi vardı. Bu gece Daemonikai'yi tekrar kollarına alacaktı. Geçmişteki tutkularının alevlerini yeniden canlandıracaktı. Sonsuzlukta ilk kez, bir kez daha onun olacaktı.

Doğal kokusunun cazibesini artıracak bir karışım olan meccai yapraklarıyla dolu bir iksir içerken dudaklarını kendinden memnun bir gülümseme süsledi. Yeni bulduğu güvenle arkasını döndü ve odasından çıktı.

"Majesteleri yatak odasında." Urekai hizmetçisi gizlice çekilmeden önce eğildi.

Sina kararlı adımlarla kralın odasına doğru ilerlerken kalbi beklenti ve sinir karışımıyla çarpıyordu. Elini kaldırdı ve kapıyı çaldı. "Benim, Sinai, Majesteleri," diye usulca duyurdu.

Bir anlık sessizlik uzadı ve onun kendisini duyup duymadığını merak etmeye başladı.

"İçeri buyurun."

Ah, o derin, gırtlaktan gelen sesi nasıl da özlemişti. İçinde bir duygu dalgası kabardı, bu sesi bir daha duymayı hiç beklemediğinin farkına varması onu bir gelgit dalgası gibi yıkadı.

Odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Daemonikai önünde duruyordu, üzerinde sadece iç cübbesi vardı, kaslı gövdesi kısmen açıktaydı. Belli ki soyunma aşamasındaydı.

Kendisiyle ilgilenen hizmetkârlara "Bizi yalnız bırakın," diye emretti. Saygıyla eğildiler ve Sina'yı kralıyla yalnız bırakarak dışarı çıktılar.

"Burada ne arıyorsun, Sina?" diye sordu, sesi soğuk ve mesafeliydi. "Varlığınızı talep etmedim."

"Biliyorum, Majesteleri. Sanırım sizi ara sıra, eskiden olduğundan daha sık beslemeye alıştım, her şeyden önce..." Sesini masumiyet ve alçakgönüllülüğün özenle hazırlanmış bir karışımı olarak tuttu, bu bin yıl boyunca geliştirdiği bir beceriydi. Daemonikai gibi bir erkekle uğraşırken dikkatli olmak gerekirdi, sahtekârlığın kokusunu bir mil öteden alırdı.

Kaşları çatıldı. "Bunun için sana teşekkür etmedim, değil mi?" dedi, sesine bir parça sıcaklık girmişti. "Tüm bunlarda oynadığın rol için teşekkür ederim Sinai."

Sinai, Lord Vladya'yı Kristal Suların ötesindeki topraklara erişim izni vermesi için manipüle etmeyi umarak, onu beslememek için aylarca kasıtlı olarak yolculuk yaptığı bir zaman olduğunu asla öğrenmemesini umuyordu. Canavar sonunda kudurmuş, ormanda birkaç kişiyi öldürmüş ve onları içerek kurutmuştu. Ve Vladya onun taleplerine boyun eğmek yerine, onu diğer ayrıcalıklarından birkaçını elinden almakla tehdit etmişti. O da boyun eğmek zorunda kaldı.

Gerçekte, Sina yüzyıllar boyunca canavarını gerçek bir ilgiden çok kendini korumak için özenle beslemişti ama Emeriel'in gelişiyle bu durum değişmişti. Kendini savunmak gerekirse, erkeğinin vahşi delilikten kurtulabileceğini hiç düşünmemişti.

"Sinai?" Daemonikai'nin sesi onu şimdiki zamana geri getirdi.

"Evet, beni affet," diye cevap verdi, dudaklarını süsleyen pratik bir gülümsemeyle. "Düşüncelere dalmış, geçmiş yüzyılların dehşetini düşünüyordum. Bana hiçbir şey için teşekkür etmene gerek yok. Sen benim efendimsin ve senin için her şeyi yaparım."

Aralarındaki mesafeyi kapattı, hareketleri zarif ve kasıtlıydı. "Alabilir miyim?" diye sordu, atılmış giysi yığınının işaret ederek.

"Büyük Kral'ın sesi sadece bir formaliteden ibaretti.

Ama Sina'nın eli tenini sıyırdığında irkildi ve geri çekildi. Kadın durakladı. "Her şey yolunda mı, Majesteleri?"

"Evet," dedi sertçe. Çenesi sıkıca kenetlendi ve Sinai ona tekrar uzandığında dokunuşuna karşı kendini çelikleştiriyor gibiydi.

Sina ustalıkla ceketini çıkardı, parmak uçları adamın teninin sıcaklığını, kaslarının sıkılığını hissetti. Kalbi göğsünde çarparken, damarlarında bir heyecan dolaştı.

Tanrım, ona tekrar dokunması gerekiyordu. Tüm o kaslar... Bir iniltiyi bastırdı, arzusu her dokunuşta daha da yoğunlaşıyordu.

"Bugün kanla beslenmek istemiyorum, Sinai."

"Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun." Sinai daha da yaklaştı, sesi baştan çıkarıcı bir mırıltıya dönüştü. "Her şeyi yaparım. Tek yapman gereken istemek. Her arzunu, her ihtiyacını yerine getireceğim. Büyük kraliçeniz, ruhu şad olsun, artık aramızda değil. Senin için Evie'nin yaptığı her şeyi yapacağım-"

Daemonikai'nin parmakları kızın narin tenine saplanırken, mengene gibi bir kavrama boğazını sararak onu yerden kaldırdı.

"Da-Daemon," diye boğuldu, elleri bileğini pençeliyor, gözleri serbest bırakılması için yalvarıyordu. "Lütfen."

"Bir daha onun adını ağzına alma," diye tısladı adam, sesi sakindi.

Bu soğukkanlılık görüntüsünün altında bir öfke fırtınası yatıyordu. Öfkelerini bağırarak ve kükreyerek ifade eden diğerlerinin aksine, Daemonikai'nin sesi gerçekten öfkelenildiğinde alçak, soğuk ve derli toplu bir hal alırdı. Sayısız kişi bu tüyler ürpertici sakinliği hafife alarak ölümle burun buruna gelmişti.

"Ben... nefes alamıyorum...! Lütfen!!!" Sina çılgınca başını salladı, gözleri dehşetle açılmıştı.

Adam aniden onu serbest bıraktı ve Sina yere atılmış bir oyuncak bebek gibi yığıldı.

"Çık dışarı."

Sina, kendisine öğretilen tüm nezaket ve zarafet derslerini bir kenara bırakarak koşmaya başladı.

İçine şeytan kaçmış bir yaratık gibi, sanki şeytan arkasındaymış gibi koştu.

Emeriel nehirde yıkanmayı bitirmiş ve giyinmek için odasına dönmüştü, Aekeira'nın uyarısı aklındaydı. Elbette kız kardeşi haklıydı. Kaderin onu sürüklediği bu pervasız yol felaketlerle doluydu.

O hâlâ bir insan köleydi, Kral Daemonikai ise kendi türünden nefret eden bir türün güçlü hükümdarı olmaya devam ediyordu. Hâlâ çocuk kılığındaydı ve gerçek kimliğinin sırrını taşıyan bir Syren olarak saklanıyordu. Ve hâlâ tam kızgınlığının yaklaşan tehdidi ve hatta canavar gittiğine göre mini kızgınlıkların üstesinden gelmenin zorluğu vardı.

Kapıya vurulan sert bir yumruk onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. "İçeride misin Köle?"

"Evet asker," diye cevap verdi.

Asker kapalı kapıdan, "Büyük Lord Vladya'nın şahsi konutuna çağrıldın," diye anons etti. "Onu bekletmeyin."

Emeriel'in kalbi bir an hızlandı, sonra da koşmaya başladı.

Hızla giyinmeyi bitirdi, parmakları aceleyle tuniğinin düğmelerini karıştırıyordu. Son bir derin nefes alarak odasından çıktı ve Lord Vladya'nın bulunduğu heybetli yapıya doğru askerin peşinden gitti.

Vardığında, büyük lordun özel çalışma odasının kapısına götürüldü. Ona eşlik eden Urekai hizmetçisi geri çekildi ve Emeriel'i süslü bir şekilde oyulmuş ahşap kapının önünde yalnız bıraktı. Kapıyı çalmak için elini kaldırdığında midesinde bir endişe düğümü oluştu. Bir anlık tereddütten sonra parmak eklemlerini kapıya vurdu.

"Girin," diye gürledi Lord Vladya'nın derin sesi içeriden.

Emeriel tanıdık çalışma odasına adım attı, ağır kapı yumuşak bir gümbürtüyle arkasından kapandı. Hava eski parşömen ve balmumu mumlarının kokusuyla ağırlaşmıştı.

Lord Vladya masasına rahatça yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Delici gri gözleri Emeriel'e dikilmişti ve bu gözlerin yoğunluğu Emeriel'in omurgasından aşağı bir ürperti gönderiyordu.

"Lordum, geçen sabah çağırdığınız gibi geldim ama çoktan saraya gittiğinizi öğrendim." Emeriel dudaklarını endişeyle ıslatarak söze başladı.

"Siz Daemonikai'nin *Ruhbağı*'sınız," dedi Lord Vladya söze girmeden.

Emeriel'in vücudu şaşkınlıkla sarsıldı, Lord Vladya'nın sözleri ona fiziksel bir darbe şiddetiyle çarptı.

Gözleri büyüdü, göz bebekleri şoktan karanlık havuzlara dönüştü ve kalbini ele geçiren ham paniği yansıttı.

Nereden biliyordu ki?

"Lordum, neyi anladığımı sanmıyorum-"

"Sen onun *Ruhbağsın*," diye tekrarladı Lord Vladya, sesi hiç değişmeden. Sakince eklemeyen önce sözlerinin ağırlığını hissettirmek istercesine durakladı. "Bir sonraki sözlerini dikkatli seç Emeriel. Yüzüme karşı yalan söyleyenlerin kellesini uçururum."

Büyük Lord'un bakışlarındaki yoğunluğu karşılayamayan Emeriel gözlerini kaçırdı. Sanki buzlu suya daldırılmış gibi nefesi boğazında düğümlendi.

"Biliyorsun," diye devam etti Vladya, sesi alçak ve ölçülüydü, "kendime defalarca neden daha önce görmediğimi sordum. Tam oradaydı, gözümün içine bakıyordu. Vahşi bir canavarın -mantıktan ve düşünceden yoksun bir yaratığın- sana bağlanma şekli. Etrafınızda gelişen açıklanamaz olaylar. Canavarın sizi kurtarmak için mahkemeye hücum etmesi. Üzerinizde başka bir erkeğin kokusunu alınca ondan fişkırان ilkel öfke, şiddetli bir kaçışa ve acımasız bir cinayete yol açtı. Özellikle size binme arzusu. Ve bir de kanınız var."

Lord Vladya doğruldu, sesi her kelimedede daha da güçleniyordu. "Hepsini uzun zaman önce bir araya getirmeliydim. Ama aklımdan kaç kez geçerse geçsin, bu fikrin neden bir türlü kök salamadığını biliyor musun?"

Emeriel'in kalbi göğsünde patlayacakmış gibi çarpıyordu.

Nefes alış verişini kontrol etmek için mücadele etti, ciğerleri umutsuzca havayı yutarken panik içindeydi.

"Buna cevap vereceğim. Çünkü bir kadının Ravenshadow Hisarı'nda, burnumuzun dibinde, burada Blackstone'da kendi çatımın altında, erkek kılığında yaşayabileceğini hiç düşünmemiştim. Erkek gibi yaşayarak. Erkek olmadığı halde erkek olduğuna inandırarak hepimizi kandırıyor."

"Ekselansları," diye yutkundu Emeriel, Lord Vladya aralarındaki mesafeyi kapatınca içgüdüsel olarak geri çekildi.

"Eksik parçayı bir kez kavradığınızda, diğer her şey yerli yerine oturur," diye ekledi Vladya. "Soyunmaya her zaman direndin. Her zaman bir nedenin, bir bahanen vardı. Peki ya fiziksel görünüşün? Küçük ve narin, solgun ve kusursuz bir cilt. Bir erkek için doğal olmayan bir güzellik. Bunu kraliyet soyunun bir özelliği olarak görmezden geldim. Ama hepsi oradaydı, değil mi? Burnumuzun dibinde, yine de kör kaldık. Böyle bir aldatmacanın mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim. Burada değil, bu kalenin içinde değil."

Emeriel'in nefesi kesildi, sırtı duvara çarptı, Lord Vladya'nın komuta eden formu onun üzerinde yükseliyordu. Gözlerinin grisi kaybolmuş, yerini canavarının vahşi, yırtıcı sarısı almıştı.

Onun canavarı değil, diye dūşündü Emeriel dehşet içinde. Onun neredeyse vahşi, öngörülemez canavarı değil.

Lord Vladya'nın eli dışarı fırladı, pençeleri tehditkâr bir tıslamayla uzandı ve saldırmaya hazırlandı. Emeriel bir iniltiyle gözlerini kapatıp darbeyi bekledi.

Ancak omzunda keskin bir çekiş hissetti, bir pençe tuniğine saplandı ve kumaşı yırttı. Giysi yırtılarak açıldı ve göğsünün üzerinde lime lime asılı kaldı.

Lord Vladya kalıntıları kavradı ve vahşi bir çekişle kopardı.

Emeriel'in göğüs bağları apaçık ortadaydı, bir sır açığa çıkmıştı.

"Dişi," diye homurdandı Lord Vladya, sesi Emeriel'in kemiklerini titreten alçak bir gümbürtüydü.

Emeriel tepki veremeden büyük lord eğildi, yüzü Emeriel'inkinden birkaç santim ötedeydi. Burnunu Emeriel'in boynunun kıvrımına dayadı ve derin nefesler aldı.

Göğsünden gırtlaktan gelen bir hırıltı yükseldi ve ardından Emeriel'in damarlarında zaten hissettiği korkuyu aşan bir dehşet dalgası yaratan tek bir kelime söyledi.

"Syren."

Dördüncü Bölüm

ALDATMACAYI KEŞFETMEK



BİLİYOR. Büyük Lord Vladya biliyor.

Emeriel'in aklı karıştı, baş döndürücü bir sersemlik hissi onu tüketmekle tehdit ediyordu.

O anda, kendisini çağıran karanlığı memnuniyetle karşıladı ve buradan başka bir yerde olmayı arzuladı. Eğer bayılmak bu gerçeklikten tek kaçış yoluysa, bunu memnuniyetle kabul ederdi.

"Sakın buna cüret etme."

Hırıltılı bir sesle verilen bu keskin emir onun bayılma umudunu yerle bir etti. Emeriel'in gözleri Lord Vladya'nınkilerle kilitlendi ve merhamet için sessiz bir yalvarışa dönüştü.

Büyük Lord birkaç adım geri çekilerek Emeriel'e mühlet verdi. Gözlerindeki sarılığın bir kısmı geri çekildi.

"Biliyorsun," diye söze başladı, "senin kokundan bir şey algılayabilmek için insanın canavarını yüzeye çok yaklaştırması ve duyularını özel bir niyetle yönlendirmesi gerekir. Sanırım bu kadar uzun süre keşfedilmekten kaçmayı bu şekilde başardın. Hiçbirimiz gerçekten şüphelenmedik, hiçbirimiz aklımızda bu niyetle kanalize olmadık."

Emeriel kendini kapana kısılmış bir hayvan gibi hissediyordu. Kalbi küt küt atıyordu.

Lord Vladya şahine benzeyen gözleriyle onu kısırdı. "Demek dışısın, Emeriel?" diye sordu, sesinde hiçbir sıcaklık yoktu.

"Evet, majesteleri," diye itiraf etti Emeriel.

"Bunca zamandır bizi kandırıyordunuz. Bizi aptal yerine koydunuz."

Emeriel'in bacakları tutmadı ve göğsünü kapatarak yere çöktü. "Niyetim asla bu değildi Majesteleri, yemin ederim!"

"Bir kölenin sır saklamasının sonuçlarını anlıyorsun, değil mi?" Vladya ölçülü bir sesle sordu. "Zaiper sana her fırsatta hatırlatırdı, eminim. Aldatmanın cezasını biliyor musun Emeriel?"

Emeriel'in gözünden bir damla yaş kaçtı. "Evet, Majesteleri."

"Ama yine de yaptın. İnsan ya da Urekai olsun, bize yalan söyleyenlerin cezasını biliyordun ama yine de kandırmaya cüret ettin."

"Biliyorum ama bu kasıtlı bir aldatma değildi." Emeriel'in omuzları çöktü, yenik düşmüştü. "Ben... ben bu şekilde yetiştirildim. Ailem doğduğum anda beni korumak için cinsiyetimi sakladı. Bu yalanı o kadar uzun süre yaşadım ki, bir sırdan çok benim bir parçamış gibi geliyor."

"Siz ve Lord Ottai kız kardeşimi satın aldığınızda, onu takip etmekte tereddüt etmedim. Sonuçlarını, tehlikelerini düşünmedim. Tek istediğim Aekeira'yla birlikte olmaktı... her zaman birbirimizi kolladık."

Durakladı. "Ama sonra, buraya geldiğim ilk gün, kızışmaya başladım."

Lord Vladya'nın ifadesi değişmedi ama kaşları hafifçe kalktı.

"Kadınısı tarafımın ilk kez bu kadar keskin bir şekilde farkına vardım," diye itiraf etti gözlerini kaçırarak. "Adet kanamam normal bir şeydi. Alıştığım sıradan bir görevdi. Ama sıcaklık? Bu tamamen farklı bir şeydi. Canavar benimle ilgilenmeye başladığında başımın belada olduğunu anladım. Daha da fazlası, çünkü ateşim düzensiz ve öngörülemezdi."

Ama kendimi gerçek cinsiyetimi açıklamaya ikna edemedim. Çok korkuyordum. Sonuçlarını ve yöneticilerin benim türüme duydukları nefreti biliyorum. Onlardan birine nasıl itiraf edebilirdim? Gerçek ortaya çıktığında zaten ölüm cezasıyla karşı karşıyaydım. Bu yüzden düşündüm ki... neden her seferinde bir gün yaşamayayım?"

Emeriel son bir kez omuz silkerek gözyaşlarını sildi. "Beni nasıl uygun görüyorsanız öyle cezalandırın, Majesteleri. Kaderimi kabul ediyorum."

Ağır bir sessizlik çöktü.

"Kız kardeşiniz gerçek cinsiyetinizin farkındaydı, değil mi?" Lord Vladya sonunda sordu.

Emeriel'in gözleri fal taşı

gibi açıldı. Işık Tanrıları,

hayır. Keira değil.

Emeriel başını sallamaya başladı, "Hayır, öyle değil-"

"Dikkatli ol, Emeriel." Üçüncü hükümdar uyarıcı bir hırıltı çıkardı. "Bana yalan söyleme konusunda ne dediğimi hatırlıyor musun?"

Emeriel'in dudaklarından bir hıçkırık kaçtı. "Lütfen, Lordum. Aekeira olmasın, lütfen. Bana ne isterseniz yapın ama kız kardeşimi bağışlayın. O sadece beni korumaya çalışıyordu. Yaptığı her şey beni korumak için."

"Hmm. Yaptığı her şey seni korumak için," diye tekrarladı, kaşları düşünceli bir şekilde çatılmıştı.

"Evet, Lordum. Lütfen ona zarar vermeyin, hepsi benim hatamdı. Beni cezalandırın." "Kölelerin tanıtımı sırasında Lord Zaiper size soyunurken, kız kardeşin senin yerini aldı. Bu da seni korumak için miydi yoksa onu istediği için mi?"

Emeriel'in gözleri Lord Vladya'nınkilerle buluştu. "Onu istemek mi? Lord Zaiper'i mi? Aekeira ondan nefret ediyor! Onu iğrendiriyor! Bir keresinde Lord Zaiper'le isteyerek yatmaktansa yetmiş yaşında bir cesetle yatmayı tercih edeceğini söylemişti-" Nefesi kesildi, eli dehşet içinde ağzına gitti.

Lord Vladya'nın kaşları havaya kalktı ve neredeyse saçlarının arasında kaybolacaktı.

Bunu gerçekten söylemiş miydi? Hem de bir büyük lorda? Emeriel'in yanakları kızardı.

Boğazını temizledi. "Söylemek istediğim şey, Aekeira'nın Lord Zaiper'e karşı *hiçbir* sevgi beslemediğiydi. Patlamam için özür dilerim, Majesteleri."

Dakikalar geçti. Lord Vladya'nın yüzünde bir gölge belirdi, ifadesinde Emeriel'in tam olarak çözemediği ince bir değişim oldu.

"Ona karşı bir çekiminiz yok mu?" diye sordu büyük lord. "Hiç mi? Kız kardeşinin ona karşı hiç şehvet duymadığını mı söylüyorsun?"

Emeriel tereddüt etti.

Küçümseyen bir el salladı. "Rahatça konuşabilirsiniz. Bana bildiğin kadarıyla gerçeği söyle."

"Asla," dedi Emeriel şiddetle. "Aekeira Lord Zaiper'den vebadan kaçır gibi kaçır. Yollarının asla kesişmemesini sağlamak için büyük çaba sarf ediyor. Onu soyunmaya zorladığı ve... odasında ona dokunduğu gün midesi bulandı. Şehvet mi? Aekeira kimseye karşı cinsel bir çekim hissetmiyor. Özellikle de Lord Zaiper'e karşı."

Lord Vladya arkasını döndü. Sanki çok acı bir hap yutmuş gibi görünüyordu.

Emeriel iç çekti. "Navia'dayken Kral Orestus Aekeira'ya kötü davranırdı. Onu bir piyon olarak kullandı, bahislerde ve düellolarda onunla oynadı. Hatta ona

galip gelene ödöl olarak verilecektir." İçinde tanıdık bir öfke kaynıyordu ama çaba sarf ederek onu bastırdı.

"Kız kardeşimin erkeklerden bildiğı tek şey acı ve aşığılanmadır, Majesteleri. Beni korumak için olmadıkça asla bir erkeğı baştan çıkarmaya ya da ayartmaya alışmazdı. Mahkemede yaptığı gibi davranmasının tek nedeni buydu."

Lord Vladya pencereye doğıru yürüdü ve geceye baktı, yüz hatlarından bir şey geçti. Üzüntü mü? Suçluluk mu? Emeriel emin değıldi.

"Lütfen, Aekeira'yı bağışlayın. Onun tek suçu benim kız kardeşim olarak doğımaktı. Ve beni şiddetle sevmek. Lütfen, Lord Vladya, size yalvarıyorum."

"Kız kardeşiniz cezadan muafıtır."

Emeriel'in üzerinden bir rahatlama dalgası geçti. "Teşekkür ederim, Majesteleri," diye mırıldandı, sesi minnettarlıkla kalınlaşmıştı.

"Aldatma affedebileceğim bir şey değıl."

Daha dik bir şekilde diz çöktü, başı öne eğikti. "Uygun gördüğünüz cezayı kabul ediyorum."

Lord Vladya, alışma odasının ağır perdelerini yerinden oynatacakmış gibi görünen bir iç çekişle pelüş koltuğına geri yaslandı. "Bana bir iyilik yaptın. Şimdi hayatını sana geri vereceğim."

"Ha?" Emeriel başını kaldırdı. Ona bakarken yüz hatlarını şaşkınlık kapladı. Onun sözlerini anlayamıyordu.

"Tüm aldatmacalarına rağmen Daemonikai bugün senin sayende burada. Sen onun hayatını kurtardın. O gün onu kanla beslediğinizde ikinizi de gördüm ve bu beni düşündürdü. Ya Ruhbağı'nın sürekli üzerine binmesi ya da senin kanını içmesiydi. Ya da belki ikisi birden. Ama onun uyanışında sizin önemli bir faktör olduğunuzu biliyorum."

Lord Vladya yüzünü tamamen ona döndü, anlaşılmazlık maskesi tekrar yerine oturmuştu. "Onu bana geri verdin. Ve karşılığında, yaptığın şey için senin canını almayacağım."

Emeriel ona bakakaldı. Çenesi gevşemişti.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Teşekkür ederim, Majesteleri," diye kekelemeyi başardı.

"Bana teşekkür etmeyin." Masadan mücevherli bir kadeh aldı ve dikkati dağılmış bir şekilde ona baktı. "Açık olalım. Bu geçici bir erteleme. Sizin adınıza müdahale etmeyeceğim ya da mahkemeye başvurmayacağım. Sadece bu gece hiç olmamış gibi davranacağım. Mahkeme ve başka hiç kimse sırrınızı öğrenmediğı sürece, görmezden geleceğim."

Kadehi çınlatarak geri bıraktı ve ona baktı. "Ama aldatmacan ortaya çıktığı anda her şey biter."

Gözlerini yere indirdi.

"Daemonikai'nin Ruhbağı olmana gelince." Gümüş bir mektup açacağını ritmik bir şekilde masaya vurdu, bakışları onun üzerindeydi. "İlk düşüncem seni dağın eteklerindeki bölgelerimizden birine götürmek. Daemonikai'den mümkün olduğunca uzağa. Şu anda buna ihtiyacı yok. Tüm ailesini kaybetti - eşini ve çocuklarını. Yüzyıllar süren delilikten sonra, bu kayıpla yüzleşmek zorunda kaldı. Gerçekten *hissetmek* için. Şu anda buna ihtiyacı YOK."

Emeriel boğazındaki yumruyu yuttu ve Lord Vladya'nın sözlerinin onu yaralamasına izin vermedi.

Gerçek ortaya çıktığında kabulleneceğine dair hiçbir hayal beslememişti. Ama Daemonikai'den bu kadar uzak olma düşüncesi bile içinde bir bulantı dalgası yaratmıştı.

"Ama bunu yaparsam -tüm varlığın onu tanıdıktan sonra seni *Ruhbağ*'ından bu kadar uzak tutarsam- *ruhun* özlem duymaya ve solup gitmeye başlar. Sonunda, ruhun daha fazla dayanamadığında, öleceksin. O seni henüz tanımıyor, bu yüzden ona bir şey olmaz, ama ya sen? Sen öleceksin."

Lord Vladya'nın kaşları çatıldı, başı düşünceli bir şekilde eğildi. "Türünüze karşı sevgi beslemiyor olabilirim ama bunu size yapmayacağım. Daemonikai'ye. Şu anda buna hazır olmayabilir ama bu gelecekte olmayacağı anlamına gelmez."

"Yas tattuktan sonra, halkınızın onun tüm dünyasını alt üst ettiği o küçükçük ayrıntıyı sindirip kabul edecek zamanı olduğunda, belki yola gelebilir." Lord Vladya'nın bakışları onu delip geçti. "Dokuz yüz yıl sonra diyelim. Belki yüz yıl daha erken."

Emeriel gözlerini kaçırды, ima ettiği anlam onu eziyordu.

Dilini şaklattı. "Her neyse, ruhunun solup gitmesini istemediğim için burada, ona yakın kalabilirsin. Ama bugünden itibaren sana koku bastırıcı vereceğim. Anladınız mı?"

Emeriel bu sözlerden hiç hoşlanmamıştı. Hem de hiç.

Gözlerinin arkası yaşlarla doldu ama onları kırıştırdı ve yine de başını salladı. Başka bir seçeneği yokmuş gibi davranıyordu.

"Bu konuda oynayacağım tek rol bu. İkinizi ayrı tutmak için aktif olarak müdahale etmeyeceğim - kimse o silahın kaderine karışamaz. Ben

Şu anda nasıl bir oyun oynadığını bilmiyorum ama sanırım hepimiz bekleyip göreceğiz, değil mi?"

Emeriel tek kelime etmemek için dudaklarını ısırıldı. "Ayağa kalk."

Dengesiz bir şekilde ayağa kalkarak gözlerinden kaçan yaşları aceleyle sildi.

Lord Vladya bir an için onu dikkatle inceledi. Sert yüz hatları sonunda yumuşadı. "Öyle görünmeyebilir ama ben de sana bir iyilik yapıyorum. Belki de beş yüz yıl önce olanlar olmasaydı, senin türün onun ailesinin ölümünde ve deliliğe sürüklenmesinde rol oynamasaydı, bu kadar büyük bir felaket yaşanmazdı." İcini çekti.

"Ama sen insansın ve o da Urekai'nin büyük kralı. Halkımız bunu asla kabul etmeyecek, *seni* kabul etmeyecek. Ve Daemonikai'nin kendisi... Sen onun içinde biriken tüm o öfke için çok küçüksün Emeriel. Kaybettiği her şeyi yerine koymaya çalışacak kadar yaklaşımadan önce seni ezip geçecektir."

Emeriel titreyen ellerine bakarak, "Bunu ben istemedim," diye fısıldadı. Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu. "Bunların hiçbirini ben istemedim, Lord Vladya." "Kader acımasız bir piçtir, Emeriel," dedi sesinde yorgunluk vardı. "Bunun doğru olduğunu herkesten çok ben biliyorum. Cinsiyetinize gelince, ya yüce divana gidip gerçeği açıklarsınız ya da bir kral olarak yaşamaya devam edersiniz.

sahipsiniz. Seçim sizin."

Lord Vladya parmaklarını kolçağa vurdu. "Benim size tavsiyem? Şu anda yaşadığınız şekilde yaşamaya devam edin. Bu tüm sorunlarınızı çözecektir. Sadece yakalanmadığınızdan emin olun ve Daemonikai'den uzak durun."

O gece Emeriel yatağına uzandı, kalbi göğsünde ağır bir yük gibiydi. Gözyaşları dinmiş, ardında tüm varlığına nüfuz eden bir boşluk bırakmıştı.

Komodinin üzerinde özenle dizilmiş koku bastırıcılara baktı.

Lord Vladya cömertçe bir miktar göndermişti.

Son sözleri zihninde yankılanıyor, unutulmaz bir melodi gibi tekrarlanıyordu.

"Seni hâlâ dağın yamacına gönderebilirim. Orada seni kimse tanımaz. Bir kadın olarak yaşayabilir, hizmetçi olabilir ve bir hane için çalışabilirsin. Halkımız insanları hor görebilir ama Syrenlere büyük saygı duyarız. Bağlanmamış her Urekai bir Syren'in özlemine çeker, belki, sadece belki, onun kendilerine eş olabileceğini umarlar."

"Isınmalarınızı orada başka erkeklerle geçirebilirsiniz. Kim bilir, belki uyumlu olduğunuz birini bile bulabilirsiniz. O senin Ruhbağın olmayabilir ama ayinden sonra bir bağ oluşursa, yeni bir hayata sahip olacaksın. Yeni bir bağ kök salarsa ruhunuz solmayacaktır. Sizi seven bir bağ arkadaşınız, çocuklarınız, aidiyet hissiniz ve yeni bir eviniz olacak."

"Kimse gittiğinizi fark etmeyecek ya da umursamayacak. Zaiper gidişini duyunca çok sevinecek. Eğer kabul edersen, bunu gerçekleştireceğim. İyice düşün ve kararını verdiğinde bana cevabını ver." Yüksek arkalıklı sandalyesinde arkasına yaslandı, bakışları bir an için onun üzerinde kaldı. "Bunu sana son hediye olarak kabul et."

Emeriel nefes vererek yan tarafına döndü. Teklif cazipti, korkudan ve aldatmacadan uzak bir hayat. Hayatını saran karanlığın içinde bir umut ışığı.

Köleliğin zincirlerinden kurtulmuş, keşfedilme ya da cezalandırılma korkusu olmadan bir kadın olarak yaşamak. Ravenshadow'un zalimliklerinden uzak, basit ve huzurlu bir hayat yaşamak. Gerçekleşen bir rüyaydı.

Ama bu rüya Aekeira'yı içermeyecekti. Kız kardeşinin olmadığı bir hayat yaşamaya değmezdi. Ve Sevgilisini bir daha asla göremeyeceği düşüncesi nefes almasını zorlaştırıyordu.

Sadece bu düşünce bile zaten şişmiş ve yorgun gözlerine taze yaşlar getirdi. Hayatım neden bu kadar karmaşık? Şimdi ne yapacağım?

Beşinci Bölüm

BÜYÜK KRALIN HUZURUNDA



İki ay sonra.

"Peki ya bu?" Aekeira dizleri bulaşıcı bir heyecanla zıplarken sordu.

Emeriel kız kardeşine sıcak bir şekilde gülümsedi. "Bence sana çok yakışacak."

Aekeira elbiseyi göğsüne bastırdı ve dudaklarından sevinçli bir ılgık çıktı. "Yessss! İşte bu!"

Amie kıkırdayarak kendi seçtiği giysiyi aynı coşkuyla kavradı.

Emeriel'in odasında toplanmışlar, yaklaşan Fener Festivali için heyecanla bekliyorlardı. Tüm kalede alışılmadık bir neşe havası esiyordu; herkese, hatta kölelere bile ulaşan derin bir sevinç vardı.

Yaşayan hafızada ilk kez, kölelerin sadece hizmetkâr değil, katılımcı olduğu bir festival vardı.

İçki servisi yapmak, aşağılayıcı tanıştırmalara katlanmak ve eğlence için ata bindirilmek ya da kırbaçlanmak yerine, giyinmelerine ve Urekai ile birlikte şenliklere katılmalarına izin verilmişti.

"Sanırım sonunda bu insanların büyük kralları olmadan neden bu kadar kaybolduğunu anladım," dedi Amie, gözleri hayranlıkla parlayarak. "O gerçekten de olağanüstü bir erkek. Söylentilere göre Büyük Lord Zaiper ve diğer birkaç kişi kölelerin katılmasına izin verilmesine karşı çıkmış, ancak Büyük Kral Daemonikai buna karşı çıkmış. Dedi ki, aynen aktarıyorum,"

Amie'nin elleri kalçalarına gitti, sesini taklit ederek derinleştirirken çenesini kaldırdı. "Fener Festivali'ne katılacaklar, Zaiper. Duyduğuma göre, beş yüz yıldan fazla bir süredir kendilerine ait bir günleri olmamış.

yıllarca. Onlardan nefret etmek için senden daha fazla nedenim var, ama yine de bu günü yaşayacaklar." Amie'nin sesi normal perdesine döndü, heyecanla dolup taşıyordu. "Sonra da lordları suskun bırakarak saraydan çıktı."

Emeriel kıkırdadı ve başını salladı. "Amie, sen tam bir dedikoducu ve hikâye anlatıcısısın."

"Elbette." Amie gülümsedi. "O toplantı sırasında sarayda hizmet eden köleler, Lord Zaiper'in öfkeli olduğunu ama protesto için tek kelime etmeye cesaret edemediğini söylediler. Daha da kötüsü, Lord Vladya, Lord Zaiper'in aleyhinde iğneleyici sözler bile söylemiş."

Üçü de kahkahalara boğuldu, eğlencelerine engel olamadılar. Amie, "Keşke Lord Zaiper'in yüzündeki ifadeyi görebilseydim," diye ekledi. muzip bir sırıtsla.

"Yarını kendimize ayıracağımız için çok heyecanlıyım," dedi Aekeira, bakışları elindeki elbiseye dönerek. "Oh, fenerimi yapmaya başlamam gerek!"

Emeriel kız kardeşini izlerken göğsüne bir sıcaklık yayıldı. Aekeira'yı daha önce hiç bu kadar içten bir şekilde mutlu görmemişti ve bu onu memnuniyetle doldurdu.

"Ormanda bazı kölelerin fener yaptığı bir yer biliyorum," diye araya girdi Amie. "Bize öğretebilirler. Kim bilir, güzel bir feneriniz varsa Hansel sizinle konuşma cesareti bile bulabilir." Kaşlarını anlamlı bir şekilde oynatarak Aekeira'yı dürttü.

Aekeira'nın yaşıtı olan köle çocuk, onunla ne zaman yolları kesişse garip tökezlemeleri ve kekelemeleriyle tanınırdı. Amie bunun Aekeira'ya karşı beslediği gizli bir aşktan kaynaklandığına ama ifade edemeyecek kadar utangaç olduğuna ikna olmuştu.

Aekeira gözlerini devirdi. "Çok şakacısın, Amie." Sonra Emeriel'e dönerek, "Yine Lord Herod'a gidiyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Evet." Emeriel saçlarını tararken başını salladı. "Benim için bir fener hazırladığından bahsetti. Eğer isterseniz sizin için de bir fener hazırlamasını isteyebilirim."

Aekeira onu başından savdı. "Bunun neresi eğlenceli? Kendi fenerlerimizi kendimiz yaparız." Durakladı, sonra merakla sordu, "Yani, bu ikinizin... bilirsiniz işte, olduğu anlamına mı geliyor? Bir şeyler mi dönüyor?"

Emeriel alay etti. "Hiçbir şey yok. O beni öyle görmüyor, ben de onu öyle görmüyorum. Biz sadece arkadaşız." *Ne yazık ki öyle gördüğüm kişi benim varlığımdan bile haberdar değil.*

"Gözlerinizdeki ışık az önce söndü Prens Emeriel," dedi Amie usulca, sözleri Emeriel'i düşüncelerinden çekip çıkararak.

"Ne? Saçmalama, öyle bir şey yok. Bugün mutlu bir gün ve yarın daha da mutlu olacak." Emeriel gülümsemeye zorladı.

Ama Aekeira'nın mutluluğunun bir kısmı da kayboldu. "İyi misin, Em?" "Evet. Evet, elbette."

"En iyisi bu," dedi Aekeira, sesi inançla doluydu. "Dikkat çekmezsen, başını öne eğip gözlerden uzak durursan kimse sırrını keşfetmez ve sen de güvende olursun. Tek istediğim bu, Em. Güvende olman."

Emeriel kız kardeşinin sözlerinin ardındaki söylenmemiş mesajı anlamıştı. *Büyük kraldan uzak dur, onunla herhangi bir bağlantı kurmaktan kaçın ve gerçek cinsiyetin bir sır olarak gizli kalsın.* Emeriel bunların hepsini biliyordu. Lord Vladya ona bunu birçok kelimeyle söylemişti.

Son birkaç aydır, Lord Herod'la buluşmak için kaleden dışarı çıktığı sabahlar hariç, her gün itaatkâr bir şekilde koku bastırıcı kullanmıştı. Bugün olduğu gibi.

"Em?" Aekeira'nın sesi aniden yaklaştı. Nazik parmakları yanaklarından sessizce süzülen gözyaşlarını sildi.

Emeriel ağladığını fark etmemişti bile. Onun nesi vardı ki? Bir başka zoraki gülümsemeyle kalan gözyaşlarını hızla sildi. "Ben iyiyim," diye ısrar etti, sesi biraz fazla parlaktı. "Gerçekten. Lütfen, bir daha heyecanı mahvediyor. Lütfen."

"Tamam, tamam." Aekeira başını salladı, kendi gülümsemesi hafifçe kırıldı. "Git ve Lord Herod'la tanış. Bilesiniz diye söylüyorum, ikinizi de destekliyorum."

Emeriel zayıfça kıkırdadı. "Tıpkı benim Hansel ve seni desteklediğim gibi mi?" "Öyle değil," diye ısrar etti Aekeira.

Neden, diye merak etti Emeriel. Bunun Büyük Lord Vladya ile bir ilgisi var mı?

Ama Emeriel sormadı. Ne zaman Lord Vladya'dan bahsedilse kız kardeşi tuhaflaşıyordu. Aekeira erkekten nefret ettiği konusunda ısrar ediyordu ama yine de... Yine de...

Emeriel, Aekeira'nın onu her gördüğünde nasıl hissettiğini kelimelere bile dökemiyordu.

Bir aydan uzun bir süre boyunca Lord Vladya mesafesini korumuştı. Aekeira'nın odasını ziyaret etmemiş, ona ne bir bakış atmış ne de tek kelime etmişti. Büyük Kral'ın dönüşünden beri hepsi saray meseleleriyle meşguldü.

Büyük Kral'a gelince, Emeriel onu sadece uzaktan kısa bakışlarla görebiliyordu. Her zaman güvenli bir mesafeyi korudu. Ve bu anlaşmayla barış yapmıştı.

Evet, barışmıştı.

"Çok güzelsin."

Emeriel arkasını döndüğünde Lord Herod'un kapının girişinde durduğunu gördü, gözleri sıcaklıkla doluydu.

Geçen hafta onu yemek için ziyaret ettiğinde, ona bir kadın gibi giyinmesi ve evinde kadınlığını keşfetmesi için güvenli bir alan teklif etmişti.

"Burası güvenli bir sığınak Emeriel," demişti onun şaşkın yüzüne bakarak. "Hiç gerçek bir hanımefendi gibi yaşamadın. Vera'nın burada pek çok giysisi var ve benim hiç kadın çocuğum yok. Eğer kendini prenses gibi görmek istersen, onları deneyebilirsin."

Emeriel ona nezaketi için teşekkür etmiş ama teklifi reddetmişti. Bununla birlikte, takip eden günlerde, içinde bir cazibe kök saldı.

Bunun nasıl bir his olduğunu hep merak etmişti. Çocukken zaman zaman Aekeira'nın kıyafetlerini giymiş, kız kardeşi de yakalanmamaları için kapıyı bir şahin gibi kollayarak nöbet tutmuştu. Ama bu on yılı aşkın bir süre önceydi.

Bunun kadınlığını güvenli bir ortamda keşfetmek için tek şansı olabileceğini fark ederek, geldiğinde Lord Herod'a, eğer hâlâ müsaitse teklifini kabul etmek istediğini bildirmişti.

Lord Herod, evindeki iki insan köleye uygun bir giysi seçip giydirmesi için ona yardımcı olmaları talimatını vermişti. Şimdi aynadaki yansımasına bakarken, onun sesini bir kez daha duyan Emeriel'in gözlerinden yaşlar süzüldü.

"Çok, çok güzelsin Emeriel," diye ekledi Lord Herod, sesi sıcak ve içtendi, odaya tamamen girerken. Hizmetkârlar onun varlığını kabul ederek başlarını saygıyla eğdiler ve gizlice geri çekildiler. "Elbise sana çok yakışmış. Gerçekten göz alıcı bir prenses olurdunuz."

"Teşekkür ederim Lordum," diye reverans yaptı Emeriel, aynaya tekrar bakarken boğazında bir yumru oluştu. Son derece güzel görüldüğünü inkâr edemezdi.

Saçları omuzlarından özgürce akıyor, sırtından aşağı siyah dalgalar halinde bir şelale gibi dökülüyordu. Parıldayan inciler ve değerli taşlarla süslenmiş koyu mavi kadife elbisesi ince vücudunu vurguluyor, uzun dökümlü kolları ve vücuda oturan korsajı zarif bir figür yaratıyordu. Yumuşak, sıcak ayakkabılar tenine lüks bir okşayış gibi geldi.

"Umarım rahmetli vaftiz arkadaşınızın kıyafetlerini giymeme aldırılmazsınız," dedi tereddütle, "yine de çıkarabilirim-"

Lord Herod başını sallayarak hafifçe gülümsedi. "Bu bana neşe veriyor, küçük Emeriel," diye onu rahatlattı, gözleri hüznüydü. "Otuz yıl boyunca onun eşyalarına hiç dokunulmadı. Onlardan ayrılmayı kendime yediremedim. Rivera buna hiç aldırılmazdı. Hatta, inanıyorum ki seni neşelendirirdi."

Emeriel'in kalbi onun süregelen kederine duyduğu sempatiyle sızladı. "Çok üzgünüm."

Başını salladı. "Yarın akşamki Fener Festivali'nde bana eşlik etmek ister misin? Olduğun gibi, bir kadın gibi giyinerek gidebilirsin. Kimse sana ikinci bir bakış bile atmaz. Yıpranmış pantolon ve tunik giymiş, saçlarını at kuyruğu yapmış çocuktan tamamen farklı görünüyorsun."

Emeriel yansımalarına tekrar baktı, kalbi heyecanla çarpıyordu. Kadınsı kıyafetler içinde nasıl göründüğünü gerçekten seviyordu. Gerçekten de farklı görünüyordu. Ama gerçekten de kimse onu tanımadan bu şekilde insan içine çıkabilir miydi?

Yeni keşfettiği özgüven onu sarmıştı. "Sizinle birlikte festivale katılmaktan mutluluk duyarım Lordum," diye cevap verdi, yüzünü aydınlatan ışıltılı bir gülümsemeyle.

"Mükemmel." Lord Herod'un gözleri memnuniyetle parladı. "Fenerler neredeyse hazır. Sizininki özellikle çok güzel. Avluya gidip kendin görmelisin. İşçilerin ayarlamasını istediğiniz bir şey varsa, memnuniyetle yerine getireceklerdir."

Emeriel yirmi yıldır prens olabilir ama Aekeira'nın derslerinin çoğuna onunla birlikte katılarak bir prensesin zarif davranışlarını öğrenmişti. Bu zarif kıyafet içindeyken, o dersler doğal bir şekilde geliyor gibiydi.

Zarifçe reverans yaptı, sesi minnettarlıkla doluydu. "Bana karşı nezaketiniz ölçülemez, Lordum."

Yatak odasından çıkıp malikânenin geniş alanına adımını attığında, havada yankılanan beklenmedik bir anonsla karşılaştı.

"Birinci Majesteleri, Urai'nin kudretli ve yüce hükümdarı, Majesteleri, Büyük Kral Daemonikai'ye selam olsun."

Sevgilim mi?

Emeriel dondu kaldı. Giriş kapıları açılıp büyük kralın muhteşem figürü ortaya çıkınca olduğu yere çakıldı kaldı.

Gözleri odanın diğer ucunda karşılaştığında kalbi küt küt atmaya başladı. *Sevgili burada. Sevgilim burada.*

Felç olmuştu, bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Büyük Kral Daemonikai yaklaştı, bakışları ona kilitlendi ve odanın üzerine bir sessizlik çöktü.

Bacakları titreyen Emeriel derin bir reverans yapmayı başardı. "Ekselansları," diye kekeledi, boğazı kurumuştı.

Selamını sessizlik karşıladı.

Gözlerini kaldırdığında büyük kralı ilk kez bu kadar yakından gördü.

Yüzü ifadesizdi ama o delici yeşil gözler onu dikkatle inceledi. Başının tepesinden ayak parmaklarının ucuna kadar görünüşünün her ayrıntısını inceliyordu.

Anlar sonsuzluk gibi geliyordu. Emeriel onun kendisine cevap vermeyeceğini düşünmeye başlamıştı.

"Zarif reveransınızla beni onurlandırdınız." Derin, yankılanan bir bariton olan sesi Emeriel'in tüylerini diken diken etti. "Onunla tanışma zevkini kime borçluyum?"

Ah, o ses.

Hayal ettiğinden bile daha zengin ve büyüleyiciydi. O gerçekten de, hiç şüphesiz, yakışıklı erkeklerle dolu bir krallıkta karşılaştığı en yakışıklı erkekti.

Çok çarpıcı, korkutucu ve güçlüydü; yakından daha da çarpıcı. İnsanın bakarken yakalanma korkusuyla sadece bir ya da iki kez bakmaya cesaret edebileceği türden bir yüzdü bu.

Ama adam onu yakalamıştı.

Emeriel bakışlarını hızla kaçırdı, yanakları utançtan kızarmıştı. "Uhhh, ben... uhhh..."

"Majesteleri," diye araya giren Lord Herod'un sesi Emeriel'i rahatlattı. Onun arkasından geldi ve saygıyla eğildi. "Muhteşem varlığınızdaki duyduğum bu büyük onuru neye borçluyum?"

Daemonikai gözlerini Emeriel'e dikerek, "Önemli bir konuyu görüşmek için geldim," diye cevap verdi. "Ama önce söyle bana Herodis, bu hanımefendi kim?"

"Ah, evet, gözden kaçırdığım için özür dilerim," dedi Lord Herod, sesi yumuşak ve özür dileyiciydi. "Bu Eme... Rosvalley Krallığı Prensesi Galelia. Kendisi benim nişanlımdır."

Emeriel şaşkınlığını gizlemeye çalışırken kalbi küt küt atmaya başladı. Galelia onun göbek adıydı ve bu sırrı sadece Aekeira ve Lord Herod biliyordu.

"Ve Leah, canım," diye devam etti Lord Herod, sıcak bir gülümsemeyle Emeriel'e dönerek, "ilk ve nihai hükümdarımız, büyük kralımızın huzurundasın."

"Ekselansları, varlığınıza onurlandırılmak benim için bir şereftir." Emeriel endişeyle yutkundu ve sesi hafifçe titreyerek derin bir reverans yaptı.

"Bir insan," diye gözlemledi Daemonikai, sesi nötrdü. Bu bir soru değil, basit bir onaylamaydı.

Bir Urekai'den gelen böyle bir açıklamaya genellikle eşlik eden tiksinti, öfke veya nefretten eser yoktu. Bunun yerine yüzü kayıtsız, sesi kibar kaldı.

"Evet, Majesteleri," diye onayladı Lord Herod. "Onu daha fazla köle edinmek için yaptığım gezilerden birinde keşfettim. O bir Syren ve birbirimize derinden bağlıyız."

Emeriel neredeyse kendi tükürüğüyle boğuluyordu. Lord Herod onun bir Süren olduğundan habersizdi. *Böylesine inandırıcı bir yalan uydurmayı nereden biliyordu?*

Büyük kral başıyla onayladı. Sonra elini Emeriel'e doğru uzattı.

Emeriel de kendi elini onunkine koydu. Tenleri temas ettiğinde dudaklarından yumuşak bir nefes kaçtı.

Elini dudaklarına götürdü, gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı. "Burada enfes bir hanımefendi var, Tarım Lordu."

Adamın bakışları Emeriel'in omurgasından aşağıya doğru bir ürperti daha yayıldı. Bakışlarının yoğunluğu Emeriel'in sinirlerini bozmuştu.

"Teşekkür ederim, Majesteleri." Lord Herod başını eğdi.

Kral Daemonikai Emeriel'in elini bıraktı ve dikkati tekrar Lord Herod'a yöneldi. "Kristal Suların ötesindeki topraklardan haberdarsınız, değil mi? Bazılarını tarımsal amaçlarla kullanmayı düşünüyorum. Tarım Lordu olarak bu konuda uzmanlığınıza ve işbirliğinize ihtiyacım var."

Lord Herod'un sesi şaşkınlık ve coşkuyla doluydu: "Benim için bir onurdur, Majesteleri."

"Bunu özel olarak görüşmeliyiz." Kral Daemonikai maiyetini göndermek için elini kaldırdı.

Askerleri, söylenmeyen emri anlayarak dağıldılar ve stratejik olarak evin ve çevresindeki arazinin her yerine yerleştiler.

Lord Herod Emeriel'e döndü. "Git ve bahsettiğimiz fenerlere hayranlıkla bak canım. Kralla biraz yalnız kalmam gerek."

"Çalışma odam bu tarafta, Majesteleri." Tanıdık koridoru işaret etti.

Ancak büyük kral hemen onu takip etmedi.

Bunun yerine, delici bakışları bir kez daha Emeriel'in üzerine yerleşti ve onu esir aldı.

Emeriel bir an için kıpırdayamadı, onun manyetik çekiminden kurtulamadı.

Midesinde bir kelebek sürüsü uçuşmaya başlamıştı. O delici yeşil gözlerin altında giderek artan bir güçle çırpınıyordu.

Vücudu sıcaklıkla karıncalanıyor, yüzü ani bir sıcaklıkla kızarıyordu. Dönüp ayaklarını onu götürmeye zorlamadan önce, hareketleri sert ve beceriksizce bir reverans daha yapmayı başardı.

Avluda Emeriel'in aklı çok uzaklardaydı. Öylece durmuş, fenerini titizlikle süsleyen işçilere boş gözlerle bakıyor, düşünceleri Kral Daemonikai tarafından tüketiliyordu. Zaman onun için kayıptı.

Kapının açılma sesi dikkatini çekti.

Sanki düşünceleri tarafından çağrılmış gibi, Kral Daemonikai evden çıktı. Her hareketinden ölümcül bir zarafet ve otorite havası yayılıyordu.

Ellerini arkasında kavuşturmuş, beyaz giysisi güçlü bedenini zarıfçe sararak ona doğru ilerledi ve birkaç adım ötede durdu.

"Majesteleri?" Emeriel'in sesi titrek bir fısıltı gibiydi. *Tanrım, ona bu kadar yakın olmak...*

O yoğun bakışlar bir kez daha onunkilerle buluştu. Sesi kadifemsi bir gürültüyle, "Benimle yürüyüşe çıkar mısın?" diye sordu.

Altıncı Bölüm

KOKUSUNUN ÇAĞRISI



Karşısında duran genç kadının büyüleyici bir yanı vardı.

Büyük Kral Daemonikai prensesi gözlemledi. Geniş, ürkmüş mavi gözleri, gergin kıpırdanışları. Diğer şeylerin yanı sıra bu da ilgisini çekmişti.

Hem insan hem de Urekai standartlarına göre çok güzeldi. Beline kadar inen lüks siyah saçları, endişeyle çiğnediği pembe dudaklarıyla narin bir yüzü çerçeveliyordu. Kadife elbisenin vücuduna yapışması, her ince kıvrımı ve kabarıklığı ortaya çıkarması, içinde bir kıvılcımı ateşledi.

Ancak ilk dikkatini çeken güzelliği değil, kokusuydu.

Prens Galilea uzun zamandır karşılaştığı en baştan çıkarıcı kokuya sahipti. Onu içine çeken bir koku. Daha fazlasını arzulamasını sağlıyordu.

"Majesteleri?" diye homurdandı.

"Biraz temiz hava almak için dışarı çıktım," diye açıkladı. "Nişanlınız içeride işlerle meşgul. Bana etrafı gösterebileceğinizi umuyordum. Malikâneyi en son ziyaret ettiğimden bu yana yüzyıllar geçti."

Onun gerginliğinin arttığını fark etti. "Endişelenme Galilea, buna mecbur değilsin-"

"İsterdim," diye araya girdi, sesi zar zor duyuluyordu.

Yüksek sesle konuştuğunu fark edince kızardı ve boğazını temizledi. "İsterim, Majesteleri," diye tekrarladı, sesi bu kez daha kararlıydı.

Daemonikai yolu gösterdi, o da onu takip etti. Daemonikai onun varlığının son derece farkındaydı, büyüleyici kokusu duyularını dolduruyordu.

Doğa kokuyordu. Serinletici bir yağmurdan sonra limon otu gibi. Topraksı, içinde derinlerde bir şeyleri harekete geçiren eşsiz bir çiçek aroması vardı. Doğal dünyada sevdiği her şeyin bir birleşimiydi bu.

Ve açıklanamaz bir nedenden ötürü, kadın tanıdık geliyordu. "Daha önce tanışmış mıydık?" Daemonikai sordu.

Galilea tökezledi, neredeyse ayağını kaybediyordu.

Daemonikai'nin refleksleri şimşek hızındaydı. Elleri fırladı, Galilea'nın omzunu ve belini sardı, düşmeden önce onu sabitledi.

Kısa bir an için onu kendine yakın tuttu, vücutları birbirine yapıştı. İçinden bir şimşek çaktı ve kendini garip bir şekilde onu bırakmaya isteksiz buldu.

Ukrael, onun kollarında kendini iyi hissediyordu.

Prencesin etkileyici mavi gözleri onunkilerle buluştu, neredeyse hüzünlüydü.

"Hayır, Majesteleri. Daha önce tanışmadık," dedi sonunda usulca.

Elbette tanışmamışlardı. Daemonikai bu genç kadın kadar büyüleyici biriyle tanıştığını hatırlayacağından emindi. Ve yine de...

O saf bir aptal değildi. Bildiği bir şey varsa, o da bu sarhoş edici kokuyu yakından içine çekmenin -vücudunu harekete geçiren ve içinde uyuyan bir açlığı uyandıran bir kokuyu- *çok* kötü bir fikir olduğuydu. Yine de onu henüz bırakmaya cesaret edemiyordu.

Canavarı bile kıpırdandı, içinde alçak bir hırıltı gürledi.

Vahşi halinden döndüğünden beri canavarı kış uykusuna çekilmişti. Sanki yüzyıllardır katlandıkları delilikten sonra uyumaya çalışıyorlardı.

Daemonikai buna aldırmadı. Yakın zamanda canavar formunu almaya hiç niyeti yoktu.

Emeriel kendini büyük kralın kucağından geri çekilmeye zorladı. "Teşekkür ederim, Majesteleri."

Yürüyüşlerine devam ettiklerinde, vücuduna bir karıncalanma hissi yayıldı ve kalbi göğsünde çarpmaya başladı. Evren neden onun acı çekmesinden zevk alıyor gibiydi? Neden sürekli bu sınavlara maruz kalıyordu?

Hayır, Majesteleri, daha önce tanışmadık.

Vicdanına ağır gelen ve giderek büyüyen yalanlar listesine bir yenisi daha ekleniyordu. Hayatta kalması için gerekliydi ama yine de canını yakıyordu.

O artık ne Prens Emeriel'di ne de sadece Köle Emeriel.

O Prenses Galilea'ydı ve bir Urekai lorduyla nişanlıydı.

O güçlü kollara geri dönmek, güvende olmak ve korunmak için can atmak yerine rolünü oynamaya başlaması gerekiyordu.

"Neden benim yanımda bu kadar gerginsiniz Prenses?" Kral Daemonikai, içini titreten o gür sesiyle sordu.

Bu soruya nasıl cevap vermeliydi? Emeriel yarı doğru söylemeyi tercih etti. "Şey, siz büyük kralsınız," dedi, sesinde hafif bir titreme vardı. "Hakkınızda pek çok hikâye duydum ve açıkçası bunlar herkesi tedirgin etmeye yeter. Eminim böyle hissedenden tek kişi ben değilimdir."

İlk kez dudaklarının kenarları yukarı doğru seğirdi ve asla tam olarak çiçek açmayan bir gülümsemeyi ima etti. "Değilsiniz," diye itiraf etti. "Rahatlayabilirsiniz Prenses. Sizi temin ederim, size zarar vermeyeceğim."

"İnsan olduğum için bile mi? Benim türümden hoşlanmadığınızı biliyorum." Kelimeleri durduramadan dudaklarından döküldü.

Daemonikai'nin adımları durakladı ve onun yanında kaskatı kesildi.

"Lütfen beni affet," diye yalvardı Emeriel, utanç içinde. "Bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Ellerini arkasında kavuşturmuş, omuzlarındaki gerginlik yavaş yavaş azalırken yürümeye devam etti.

Sessizlik onları sarmıştı, sadece doğanın sesleri ve ayaklarının altındaki yaprakların hışırtısı bozuyordu.

Bahçeye ulaştıklarında Emeriel gülümsemesini bastıramadı. Bu sakın vaha, Ravenshadow'dayken bile her zaman malikânenin en sevdiği kısmı olmuştu.

"Bahçeyi görmek ister misiniz, Majesteleri?" diye sordu, konuşmayı az önceki gafından uzaklaştırmayı umarak.

Adamın gözleri onunkilerle buluştu ve Emeriel kendini bir kez daha adamın yoğun bakışları arasında kapana kısılmış buldu.

Yine aynı şeyi yapıyor, onu hem heyecanlandıran hem de sinirlerini bozan bir konsantrasyonla ona bakıyordu. Bakışlarında ne bir utangaçlık ne de bir centilmen edası vardı. Büyük Kral Daemonikai bakıyordu, gözleri onun ruhunun derinliklerine işliyordu.

Emeriel onun bakışları altında kızardı, içi yandı. Daha önce kendisine hiç bu şekilde bakılmamıştı.

"Majesteleri?" diye sordu kararsızca.

"Yolu gösterin lütfen," dedi adam, derin sesi kadifemsi bir okşamaydı.

Emeriel itaat etti, ona bahçede rehberlik ederken kalbi hızla çarpıyordu. Göz bağını kopardığı için çok mutluydu.

Her adımda onun sıcaklığını arkasında hissediyordu, bu da onun güçlü varlığını sürekli hatırlatıyordu. Dolambaçlı bir taş yol boyunca yavaşça yürüdüler, bahçe önlerinde canlı bir renk tablosu gibi açılıyordu. Uzun, sarmaşık kaplı duvarlar alanı çevreliyor, dış dünyayı kapatıyor gibi görünen samimi bir sığınak yaratıyordu. Bahçe, şifalı otlar, güzel kokulu çiçekler ve lavanta, papatya ve biberiye gibi faydalı bitkilerle dolup taşan simetrik yataklarla özenle düzenlenmişti.

Emeriel canlı mavi çiçeklerden oluşan bir yatağı işaret etti. "Bunlar hodan çiçekleri, Majesteleri. Sadece güzel olmakla kalmazlar, aynı zamanda ruhu canlandırdıkları da bilinir. Folklora göre cesaret aşılar ve kalbi rahatlatırlar."

Bunu ona neden anlatıyordu? Belki de onun ilgisini çekerek birlikte geçirecekleri zamanı uzatmayı umduğu içindi.

Bu çalınmış bir andı. Hayal etmeye bile cesaret edemediği değerli bir karşılaşmaydı. Kader bir şekilde bu erkeği ona getirmenin bir yolunu bulmuştu.

Büyük kralın ilgisini çekmiş gibiydi. Meraklı bakışlarla yıldız şeklindeki çiçekleri inceleyerek daha yakına eğildi. "Bir çiçekten gelen cesaret mi diyorsun?" diye düşündü. "Bu gerçekten de büyüleyici. Ve göze oldukça hoş geliyorlar."

"Evet, gerçekten de öyle," diye onayladı Emeriel, onu başka bir bahçe bölümüne doğru götürürken dudaklarını bir gülümseme süsledi. Lavanta sıraları huzur veren mor bir dalga halinde uzanıyordu. "Ve burada da lavantamız var. Kullanım alanları sayısızdır. Uykuya yardımcı olduğuna inanılan sakinleştirici kokusunun yanı sıra, cilt rahatsızlıklarının tedavisinde de kullanılır ve rahatlatıcı özellikleri nedeniyle çaylara eklenir."

Kral Daemonikai parmaklarını lavantaya sürterek kendine özgü kokusunu yaydı. "Ah, buna aşınayım," dedi yüzüne bir gölge düşerek. "Kankam bu kokuyu çok severdi. Odamızda kurutulmuş lavanta keseleri bulundururduk."

Ah... Tehlikeli bir zemin.

Emeriel dudaklarını ısırdı. "Kaybınız için üzgünüm," diye fısıldadı.

Hiçbir şey söylemedi, sadece lavantadan uzaklaştı, adımları ölçülü ve bilinçliydi. Bahçenin derinliklerine doğru ilerledikçe, sessizlik konuşulmayan bir gerginlikle ağırlaşarak devam etti.

"Lavanta bile uyumaya yardımcı olmuyor," diye tekrar konuştu sonunda. "Şifalı bitkilerin hiçbiri de öyle."

"İyi uyuyamıyor musun?" Emeriel sordu.

"Hiç uyumuyorum," diye düzeltti, sesi düzdü. "Belki de en iyisi budur."

Aniden durdu, yüzünü ona döndü, delici bakışları onunkilere kilitlendi.

"İnsanlardan nefret edip etmediğimi sordunuz. Cevabım evet. Bazı günler, sizin türünüze karşı duyduğum katıksız nefret yüzünden nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum." Sakince konuşuyordu ama sözleri tüyler ürpertici bir ağırlık taşıyordu. "Sayısız saatlerimi, boşa harcamayı göze alamadığım zamanımı, intikam düşünceleri içinde kaybolmuş olarak geçiriyorum. İntikam görüntüleri. Bu acıyı nasıl hafifletebileceğimi merak ediyorum. Bir nebze olsun daha az dayanılmaz hale getirmek için. Dünyayı yakıp yıkmalı mıyım? Onu ateşe verip kül oluşunu mu izlemeliyim?" Başını yana eğdi. "Bunu yapabilirim ve zerre kadar pişmanlık duymam."

Emeriel titredi, kollarındaki tüyler diken diken oldu.

"Bazı günler keşke hiç dönmeseydim diyorum. Keşke o gece ölseydim. Önemli olan her şeyi kaybettikten sonra hayatta kalmak bir lütuf değil. İçim karmakarışık, küçük prenses. İçimde karanlık bir boşluk var," dedi elini kalbinin üzerine koyarak. "Girdap Salonu'nda benden her şeyimi aldıkları gece yaratılan bir boşluk. Her beş yüz yılda bir sadece bir gece zayıflık. Sadece bir gece krallığımı, halkımı, yöneticilerimi yıktı."

Arkasını döndü ve aynı sofistike adımlarla yürümeye devam etti. "Sanırım insanların hakkını teslim etmeliyim," diye düşündü düşünceli bir şekilde. "Beş bin yıldan fazla bir süredir sayısız başka türün yapmaya çalışıp da başaramadığı şeyi başardılar. Beni kırmayı başardılar."

Emeriel gözyaşlarını geri kırttı, kalbi binlerce parçaya bölündü.

Bu trajediden bahsederken öfkeyle dolup taşan Lord Vladya'nın aksine, Kral Daemonikai kaybından rahatsız edici bir duygusuzlukla bahsediyordu. *Sevgilisi hayal edebileceğinden çok daha büyük bir acı içindeydi.*

Yumruklarını sıktı ve uzanıp teselli etme dürtüsüyle savaştı. Onun ıstırabını göğsünde hissedebiliyordu. Kalbini delen binlerce hançer gibi.

Durakladı, bakışları canlı bir sıra çiçeğe doğru kaydı. "Ancak, ben bir liderim. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun genç prenses? Bu, acımı gömmem gerektiği anlamına gelir, çünkü halkım her zaman önce gelir. İçimi kemiren intikam duygusuna yenik düşmem - gücüm olmadığı için değil, halkımın şu anda ihtiyacı olan şey bu olmadığı için. Yeniden inşa edilmeye, teselli bulmaya ve normale dönmeye ihtiyaçları var. Kralları olarak benim görevim, ben kaybolmuş olsam bile onlara yol göstermek ve nasıl ilerleyeceklerini göstermektir."

Bakışları karanlık bir ormandaki yeşil alevler gibi ona döndü. "İnsanlardan nefret ediyor muyum? Varlığımın her zerresiyle ve ruhumun her zerresiyle. Onlardan herhangi biriyle asla bir şey yapmak istemiyorum. Asla."

Emeriel, Lord Vladya'nın eylemlerinin ardındaki bilgeliği daha önce sahip olmadığı bir netlikle şimdi görüyordu. Koku bastırıcılar ve mesafe konusundaki ısrarını.

Bunu çoğunlukla bir ceza ve zalimlik olarak görmüştü. Ama aslında onu korumuş, yıkılmış bir kralın gazabından korumuştur. Lord Vladya haklıydı; ona bir iyilik yapmıştı.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Sertçe yutkundu, gözleri onun cevaplarını arıyordu.

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti omuz silkerek. "Belki de Lordlarımdan biriyle nişanlı olduğun için seni görmezden gelmek daha kolaydır ve o seni hükümdarı olarak kabul ettiyse, ben de aynısını yapmaya çalışıyorumdur?"

Başını düşünceli bir şekilde hafifçe eğdi. "Belki de insan olmana rağmen senin varlığında o olağan tedirginliği hissetmediğim içindir? Bir Syren olduğunuz için mi? Yoksa kokunuzdan mı? Belki de sizinle hiçbir kişisel bağım, hiçbir bağlantım olmadığı içindir. Kesin bir şey söyleyemem, genç prenses."

Demek ki herhangi bir bağımız olsaydı, bana karşı tutumu tamamen farklı olurdu.

Bekle. "Kokum mu?"

Emeriel'in rengi soldu. Bu sabah koku bastırıcı kullanmamıştı!

"Evet. Kokun... Tarif etmeye bile başlayamıyorum. Sanki bu kokuyu daha önce almışım gibi hissediyorum ama nerede ve ne zaman olduğunu hatırlayamıyorum. Tek bildiğim beni çağırdığı."

Göz açıp kapayınca kadar aralarındaki mesafeyi kapattı, gözleri parlıyordu. Yine o delici bakışlarıyla kıza bakıyordu, varlığı kızın hislerini bastırıyordu.

"Seni koklayabilir miyim?"

"Ha?" Emeriel nefessiz kalarak soluk soluğa kaldı. Erkeksi gücün güçlü bir karışımı olan kokusu onu çevreledi, burun deliklerini doldurdu ve başını döndürdü. Adam yüksek bir figürdü, görüşünü ve duyularını dolduruyordu. O anda tüm dünyası bu tek adama daralmıştı.

Ve Tanrı yardımcısı olsun, çoktan boynunu onun için açmış, ona sunmuş, nefesi hızlanmıştı.

"Seni koklamak istiyorum," diye itiraf etti Kral Daemonikai, gözleri onun gözlerinin içinde yanıyordu. "Sen nişanlısın ve bunu yapmamalıyım. Ama istiyorum, genç prenses. Kokunuz beni çağırıyor ve hem dikkat dağıtıcı hem de sarhoş edici. Seni koklamam gerek. Alabilir miyim?"

Bu kötü bir fikir, Emeriel. Çok kötü bir fikir.

Ama vücudu çoktan kararını vermişti. "Evet," diye fısıldadı, "Tamam."

Bir anda burnunu kızın boynunun kıvrımlarına gömdü ve derin derin içine çekti.

Emeriel'in dudaklarından utanç verici derecede yüksek bir inilti çıktı. Gözleri dalgalanarak kapandı, ona daha iyi erişim sağlamak için başını eğdi.

Tekrar tekrar içine çekti, her nefes derin ve aç bir çekişti. Sanki onun kokusunun her molekülünü içine çekmek istiyordu. Göğsünde alçak bir gümbürtü titreşti, o kadar tanıdık bir sesteki ki gözleri yaşardı.

O benim. Sevgilim.

İnledi, kendini ona daha da yaklaştırdı, vücudu onun sert, kaslı gövdesine yaslandı, sadece tutundu, burnunun ve dudaklarının boynuna değdiği hissine kendini kaptırdı.

Sonunda adam geri çekildi ve Emeriel ağır göz kapaklarını zorla açtı. Adamın tavrında daha önce olmayan bir gerginlik azalması vardı.

"Daha iyi mi?" diye sordu, sesi arzudan boğuklaşmıştı. Vücudunun her yeri karıncalanıyor, sıcaklıkla doluyordu. Göğüsleri ağırlaşmış, meme uçları gerilmişti.

Adam başıyla onayladı. "Buna minnettarım," diye cevap verdi, sesi kibar tonunu yeniden kazanmıştı. "Şimdi çok daha iyi hissediyorum."

Bu bizden biri yapar.

Basit bir koklamanın içinde böylesine güçlü bir tepkiyi ateşleyebileceğini hiç düşünmemişti. *Umarım tahrik olmam, çünkü o bunun kokusunu alır.*

Birkaç dakika sonra bahçedeki kulübeye girdiler. Bahçe aletleri ve çeşitli malzemelerle dolu küçük, rahat bir muhafaza.

Büyük Kral Daemonikai kendini daha iyi hissettiğini söylerken doğruyu söylemişti.

Aslında, haftalardır olmadığı kadar rahat hissediyordu.

Yine de onun kokusuna duyduğu özlem devam ediyor, duyularında sürekli bir sızı hissediyordu. Burnunu bir kez daha oraya gömmek istiyordu. Saatlerce.

Kendi düşünceleri onu şaşırttı. Koku alma konusunda hiçbir zaman özellikle takıntılı olmamıştı. Bu, halkı için doğal bir eylemdi, günlük bir olaydı.

Büyük kral olarak, tebaasının ellerini koklayarak ya da onların kendi ellerini koklamasına izin vererek rahatlatırdı. Bu basit bir jestti, başka bir şey değildi. Ta ki şimdiye kadar.

Elbette Evie'nin ve oğullarının kokusunu da seviyordu. Ama anılarını araştırırken, birini saatlerce koklamak için böylesine yakıcı bir arzu duyduğunu hiç hatırlamıyordu. Belki Evie'nin kızgınlık dönemleri hariç, ki o sayılmazdı. Sıcaklık ve kızgınlık hayvani içgüdülerini güçlendirir, onları mantıksız eylemlere iterdi.

Ancak, bu genç prensesle birlikte, istiyordu. Burnunu günlerce oraya sokması ve ciğerlerini onun kokusuyla doldurması *gerekiyordu*.

"Burası yakın zamanda yeniden inşa edildi," diye açıklarken sesi yumuşak bir şekilde yankılanıyordu, sırtı ona dönüktü. "Gerçi çatı henüz bitmedi-oh!" Adam onu etrafında döndürüp yüzünü boynuna gömdüğünde nefesi kesildi.

Bu sefer sormadı, aldı.

Kızın itiraz etmesini, onu itmesini bekledi ama kız onun kucağında eridi, dudaklarından yumuşak bir inilti kaçtı.

Böyle olmayacak.

Daemonikai onu yakaladı ve sırtını duvara yasladı. Vücudu yakındı, onunkini sarıyordu, nefesi ciğerlerini eşsiz bir çiçek aroması ve topraksı ambrosia ile doldururken düzensiz nefesler alıyordu.

Ukxae, o kadar güzel kokuyordu ki onu yiyip bitirebilirdi. "Majesteleri," diye titreyerek nefes aldı.

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diye homurdandı adam, sıcak nefesi kızın boynunda gezinirken. "Daha fazlasına ihtiyacım var. I-"

"Lütfen, l ü t f e n , l ü t f e n ," diye bağırdı, eli boynuna gitti, başını tuttu ve yaklaştırdı. "Daha fazla al."

Onu kendine doğru çekerken dudaklarından gırtlaktan gelen bir inilti kaçtı, parmakları beline gömüldü.

Boynuna sokuldu, dudakları narin teninde gezinirken duyuları onun güzel kokusuyla dolup taşıtı.

Yedinci Bölüm

KANINDA ATEŞ VE DAHA KORKUNÇ BILGI



EMERIEL YANIYORDU. Her sinir ucu yakıcı bir arzuyla tutuşuyordu.

Ona bu kadar yakın olmak...

Adam boynunu iki kez yaladığında nefes nefese bir inilti duydu. Adamın sıcak dili kızın içinde bir coşku yarattı. Kolları kadının beline dolandı ve sanki onu tenine gömmek istiyormuş gibi kendine çekti.

Kadın ona yapıştı, parmakları sırtındaki güçlü kaslara saplandı, Sevgilisine bu kadar yakın olmak için neredeyse derisi titriyordu.

"Misk kokun," diye homurdandı Kral Daemonikai, ona bu kadar yapışmışken hissettiği derin bir gümbürtü. "Kutsal Ukrae."

Biliyordu. Onun tahrik kokusunu alabiliyordu. Utanç onun üzerine çöktü ama yine de damarlarında dolaşan dizginlenemez tutkuyu kontrol edemedi. Yüzünü onun göğsüne saklayarak miyavladı.

Emeriel durmak, geri çekilmek istedi ama vücudu itaat etmeyi reddetti. Çaresiz, ihtiyaçtan titreyerek, ağrıyan göbeğini adamın sert kalçasına bastırdı ve umutsuzca ona sürtündü.

Kolları onun etrafında sıkılaştı, tüm varlığı onunla birleşmeyi arzuluyordu. Onun içinde kaybolmak için. Geniş omuzları onu gerçeklikten korudu, dış dünya önemsizleşti. Bu erkek tarafından tüketilme arzusundan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Dokun bana," diye bağırdı, sesi sınırsız bir özlemle titriyordu. "Sana çok ihtiyacım var, ben-"

Aniden geri çekildi ve onu sıcaklığına hasret bıraktı. Emeriel itiraz edencesine hıçkırdı, elleri körü körüne ona uzandı.

Ama adamın eli onunkini yakaladı ve onu durdurdu. "Hayır, Galilea. Bu sadece yanlış bir tavsiye değil, aynı zamanda tehlikeli de."

Gözlerini açtığı anda, adamın yüzünde acı dolu bir ifadeyle kendisine baktığını gördü. Kral Daemonikai'nin vücudu kaskatı kesilmişti, gözleri... onu hem heyecanlandıran hem de korkutan bir şeyle yanıyordu.

"Majesteleri," diye seslendi bir asker kulübenin dışından ve onları tutsak eden büyüü bozdu.

Kral Daemonikai'nin gözleri sertleşti. "Ne oldu?"

"Lord Herod huzuruza çıkmak istiyor. Notları bitirdi ve derleme konusunda yardımınıza ihtiyacı var," diye bildirdi asker. "Ona meşgul olduğunuzu ve daha fazla zamana ihtiyacınız olduğunu bildireyim mi?"

"Buna gerek yok." Gözleri Emeriel'e kilitlenmişti, sesi soğuk ve sakindi.

"Benimle yürüdüğünüz için teşekkür ederim genç prenses. Artık gitmeliyim." Sonra başını sertçe sallayarak döndü ve onu kulübede yalnız bırakarak uzaklaştı.

Emeriel'in bacakları altından çekildi ve yere yığıldı. İçinden kudurmuş bir açlık akıyordu, beslenmeyi talep eden amansız bir kasırga.

O da bunu hissetmiş miydi? Aralarındaki bağın sancıları içinde, onun da aynı yakıcı ihtiyacı paylaşıp paylaşmadığını ayırt edememişti.

Aralarındaki bağ hayal ettiğinden bile güçlüydü ve bu onu dehşete düşürüyordu. Emeriel son haftalarda kaydettiği ilerlemeden dolayı kendisiyle gurur duyuyordu.

İlk başta imkânsız gibi görünmüştü ama sonunda onu düşünmeden en az bir saat geçirmeyi başarmıştı. Küçük bir zaferdi ama zor kazanılmıştı.

Ama onun kollarında, burnu boynuna gömülmüş halde geçirdiği birkaç dakika, tüm çabalarını yerle bir etti.

"Kendini topla Emeriel," diye mırıldandı. Titreyerek ayağa kalktı, kalbi hızla çarpıyordu.

Ne pahasına olursa olsun ondan uzak durması gerekiyordu. Kollarını boynuna dolamasını ve dilini ensesinde gezdirmesini istememeliydi. O yürüyüşü asla kabul etmemeliydi.

Şimdi onu sadece Galilae olarak tanımakla kalmamış, kokusunu da hafızasına kazınmıştı.

Ne yaptın sen, Emeriel?

Bahçede biraz zaman geçirdi, düşüncelere daldı, sakin atmosferde teselli buldu. Malikâneye döndüğünde Lord Herod çalışma odasında yalnızdı, büyük kral ayrılmıştı.

"İyi misin?" Lord Herod aralarındaki mesafeyi kapatırken endişeli görünüyordu, Emeriel'in kolunu nazıkçe tuttu ve onu pelüş bir kanepeye götürdü. "Seni yürüyüşe davet ettiğini duyduğumda ne düşüneceğimi bilemedim. İnsanlara karşı pek sıcak davranmasıyla tanınmaz."

"Ben iyiyim, o bana zarar vermedi." Tam tersi. Kalbi onun dokunuşunun anısıyla hızla çarptı. Elleri baktı ve Sevgilisinin onu nasıl tuttuğunu hatırladı. Sanki onun kokusu olmadan *nefes alamıyormuş* gibi her yerindeydi.

"O yalanlar için özür dilerim... özellikle de senin benim nişanım olduğun kısmı için," dedi Lord Herod içtenlikle. "Onun beklenmedik ziyareti karşısında seni korumak için aklıma gelen tek yol buydu. Büyük kral insanlara karşı düşmanlık besliyor olabilir, ama aynı zamanda adil ve adaletli bir hükümdardır ve halkı için değerli olanlara, türleri ne olursa olsun değer verir."

"Sorun değil. Sanırım böylesi daha iyi," diye cevap verdi Emeriel yumuşak bir sesle. Ne pahasına olursa olsun ondan kaçınmak daha kolay olacaktı.

"Öyle mi? Ya seni kalede tanır mı?"

"Tanımaz. Ben Batı Kanadı'nda ikamet ediyorum, onun bölgesi ise Güney Kanadı. Ve daha önce çeşitli işlerle görevlendirildiğim zamanların aksine, şimdi öncelikle bahçede çalışıyorum. Yollarımızın kesişmesi pek olası değil." Koku bastırıcılardan bahsetmiyorum bile.

"Sana nasıl baktığımı gördüm, hem de birkaç kez," dedi Lord Herod, bakışları onunkileri delip geçerek. "Kral Daemonikai gibi bir erkeğin dikkatini çekmek için ne yaptın genç kız?"

Emeriel yere baktı, onun gözleriyle buluşamadı. Gerçek çok karmaşıktı.

"O gün sarayda hazır bulundum, biliyorsun. Canavarı seni alıp götürdüğünde çok endişelendiğimi hatırlıyorum. Sonra sağ salım geri döndün. O zaman senin canavar için özel olduğunu, vahşi içgüdülerine karşı savaşıp seni koruduğunu anladım."

Emeriel başını kaldırdı, gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Sen onun *Ruhbağsın*, değil mi?" Lord Herod'un ses tonu düşünceliydi. "

Lordum, ben... ben... ben anlamıyorum ne demek istiyorsunuz," Emeriel kekeleydi.

"Öyle olduğuna inanıyorum Emeriel," diye karşılık verdi Lord Herod, gözleri şefkatle doluydu. "Bir *Ruhbağı* bilir. Hemen olmayabilir ama eninde sonunda anlaşılır. Sen bir Syren'sin, değil mi?"

Anlamıştı. İcini çekti, kabullenmek için yavaşça başını sallarken teslimiyet onu yıkadı.

Lord Herod şaşırمامış görünerek başını salladı. "Başka hiç kimse noktaları birleştiremedi çünkü senin gerçek cinsiyetinden habersizler. Benim neden hiç aklıma gelmedi merak ediyorum."

"Hoşnut değil misin? Bunu senden sakladığım için mi?"

"Hoşnutsuzluk mu?" Başını iki yana salladı. "Hayır, küçüğüm. Sebeplerini anlıyorum. Ama bu taşıdığın küçük bir sır değil. Sen cesursun."

Aralarına sessizlik yerleşti.

"*Ruhbağı* değerli bir armağan, çok nadir... gerçek bir nimet," diye düşündü. "Ama..."

"Ama kader zalim bir oyun oynadı," diye bitirdi Emeriel, acı bir gülümseme dudaklarını bükerek. "Bir insanı, onu eşi olarak kabul etmektense ölmeyi tercih eden bir erkekle eşleştirmek. Evet, ironinin farkındayım."

Lord Herod bir an sessiz kaldı, kaşları düşünceli bir şekilde çatılmıştı.

Sonra doğruldu. Bakışları keskin bir şekilde, "Sen de kıızıştın, değil mi?" diye sordu. "Onları nasıl idare ettin?"

Emeriel'in yanakları kıpkırmızı oldu. "Canavar. Birkaç kez bana geldi. Birkaç kez de sayıklamalarım arasında onu arayıp buldum."

"*Canavar* formundaki bir Urekai'yi mi yakaladın? Hem de vahşi olanını?" Lord Herod yüzünü buruşturdu, gözleri acımayla doldu. "Bunlar sırasında kızgın olduğun için şanslıydın. Bir Syren için bile çok daha kötü olabilirdi."

"Evet," diye kabul etti. Emeriel zavallı kız kardeşinin canavarla geçirdiği ilk ve tek geceyi nasıl zar zor atlattığını, vücudunun nasıl yara bere içinde kaldığını hatırladı. "Ben şanslıydım. O zamanlar hep kızgındım."

"Hepsi boyunca mı? Kaç kızgınlık geçirdin?" "Dört," diye itiraf etti Emeriel, kulakları kızarmıştı.

"İlk tam kızgınlığını yaşadın ve büyük lordlar bunu fark etmedi mi?" Lord Herod kuşkuyla sordu. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Hayır, tam ısı değil," diye açıkladı Emeriel. "Mini ısıtmalar." "Dört mini ısı!? Dört mü?"

Emeriel rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Tepkinizden anladığım kadarıyla bu normal değil?"

"Aslında anormal değil, ama genellikle tam ısıdan önce iki ya da en fazla üç ısı olur. Vera'nınki ikiden fazla olmamıştı."

"Bu, tam kızgınlığının yaklaştığı anlamına geliyor, Emeriel. İnan bana, kızgınlık geldiğinde kalede olmak istemezsin, özellikle de büyük yöneticiler senin gerçek cinsiyetinden habersizken."

İçini çekti. "Baş hizmetçi Madam Livia da aynı şeyi söyledi."

"Yarın Fener Festivali var. Ertesi gün tekrar gelin, şifacıma sizi muayene ettireyim. Bir sonraki ateşinizin ne zaman çıkacağını tahmin edebilir. Bu konularda çok yeteneklidir. Bundan sonra nasıl ilerleyeceğimizi tartışabiliriz."

"Artık canavar yok ve Kral Daemonikai... imkânsız..." diye tereddütle başladı Emeriel, bakışları donuktu. "Bu yüzden, bir sonraki ateşimi alabileceğini umuyordum. İster mini ister tam olsun."

Yüce lord tereddüt etmeden başını salladı. "Hayır Emeriel, böyle bir şey olmayacak."

"Bu krallıkta güvendiğim tek lord sizsiniz. Başkası yerine sizin almanızı tercih ederim. Ya da başkalarının almasını," diye yalvardı sesi titreyerek. "Duyduğuma göre tam kızgınlık döneminde dişi, defalarca düğümlendiği sürece kaç erkeğin ona bindiğini umursamazmış."

Yüzü utançtan yanıyordu ama devam etti. "Ormanda rastgele bir asker olacağına sen ol daha iyi."

"İşin o noktaya gelmesine asla izin vermem Emeriel, sana söz veriyorum. Asla," dedi Lord Herod kesin bir ifadeyle. "Şifacım seni muayene ettikten sonra, ateşin için güvenli ve emniyetli bir yerde olmanı sağlayacak ayarlamaları yapacağız. Onu almasam bile, korunacaksın ve seninle birlikte olacak başka bir erkek seçmene izin verilecek."

"Başka kimseyi istemiyorum. Eğer ruhumun arzuladığı kişiye sahip olamayacaksam, o zaman bu sen olmalısın." Başka biriyle birlikte olma düşüncesi tüylerini diken diken ediyordu. "Başka kimseyi istemiyorum. Buna yalnız katlanmayı tercih ederim."

"Ama sen beni 'istemiyorsun' bile, değil mi küçüğüm?" Lord Herod bakışlarıyla onun yüzünü tarayarak nazikçe sordu. "Beni bu şekilde arzulamıyorsun."

Emeriel bunu inkâr edemezdi. Ama o nazikti ve onun arkadaşıydı. Yanında rahat hissettiği tek Urekai erkeği idi.

"Tam ateş hafife alınacak bir şey değil, Emeriel. Kendi başına katlanabileceğin bir şey değil. Açık sözlü olacağım, bu yüzden kendini biraz kaba bir dile hazırla, tamam mı?"

Emeriel başını salladı, nabızı hızlandı.

"Mini ateşini düşün ve bu hissi on katına çıkar; bu tam bir ateştir. Üzerine binilmesi gerekiyor. Vücudunun sahip olduğun her delikten sertçe alınması gerekiyor. Vajinal, anal, rahim," dedi yüce lord alışılmadık bir açık sözlülükle. "Rahminizin meniye ihtiyacı var ve ateşinizin en kötü halini hafifletmek için birden fazla kez düğüm atmanız gerekiyor. Hem de üç gün boyunca. Bunu kendi başına atlatamazsın; seni öldürmese bile delirtir."

"Tam sıcak geçmişte birçok dişi öldürmüştür. Vücudunuz sizi bu ölümcül durumdan korumaya çalışır ve sizi bir erkek için o kadar çaresiz bırakır ki, bir erkek bulamazsanız gerçekten ölecekmişsiniz gibi hissedersiniz. Bazı kadınlar için bu durum onları o kadar tahrik eder ki popoları bile gevşer ve bir erkeği almaya hazır hale gelir."

"Ne!?" Emeriel ciyakladı, yüzü olgun bir yaz elması kadar kızarmış, kulakları yanıyordu. Anal bölgesinde bu kadar büyük bir şey olduğu düşüncesi onu dehşete düşürmüştü. *Tanrım, kendini neyin içine sokmuştu?*

Yüce lord sert bir şekilde başını salladı. "Bazıları için, hepsi için değil. Endişelenmeyin; o kadar kendinizden geçeceksiniz ki bunun için yalvaracaksınız. Tam ısı vücudunuzu sizi doyurmak için gereken maraton seksi seviyesine hazırlar. Bilinciniz gidip gelebilir ve bir noktada kemiklerinizi su gibi hissedecek kadar yorgun olabilirsiniz, ama iyi olacaksınız. Ateşin kendisiyle değil, iyileşme aşamasıyla daha çok ilgilenmelisin."

Şaşkın görünüyordu, gözleri korku ve kafa karışıklığıyla açılmıştı. "Ne yazık ki bu pek de hoş olmayan bir aşamadır. Hemen ardından sıcaktan sonra. Bu, vücudunuzun kızgınlık sırasında aldığı 'hasarı' onarma yoludur. Meni dışarı atılır, rahminiz kasılır ve yükselir ve açıklıklarınız kapanır. Sonunda vücudunuz yeni ve taze hisseder. Bu bir avantajdır, özellikle de kızgınlıkları sırasında defalarca tecavüze uğrayan ve acımasızca dövülen bazı talihsiz dişiler için. Bu o kadar da hoş değildir çünkü iyileşme acı getirir."

Tüm bunlar Emeriel için dehşet vericiydi ve midesine soğuk bir korku yerleşerek içini burktu. Böyle dehşetlerin var olmadığı, sadece bir insan olmanın naifliğine geri dönebilmeyi diledi.

Lord Herod'un ifadesi yumuşadı. "Sıcak seks inanılmazdır, Emeriel. İlk deneyiminiz olduğu için şimdi korkutucu gelebilir ama bundan büyük keyif alacaksınız. Her iki cinsiyet için de inanılmazdır. Dişilerin yarısı bu hissin bağımlısı oluyor."

Evet, hayır, Emeriel öyle düşünmüyordu.

Bu kadar istilacı ve yoğun bir şeye bağımlı olma fikri akıl almazdı. Ama fikrini kendine sakladı. "Vera bundan zevk aldı mı?"

"Vera bağımlıydı." Lord Herod uzaklara baktı, dudaklarına sevgi dolu bir gülümseme yerleşti. "Can atıyordu. Kelimenin tam anlamıyla kızışmasını dört gözle bekliyordu."

"Belki de sevdiği bir erkek olduğu için, vücudunu emanet edebileceği biri olduğu için. Onu derinden seven bir bağ arkadaşı vardı."

Lord Herod bunu inkâr etmedi. Ona bir kez daha acıyan bir bakış attı. "İyi olacaksın, Emeriel. Tam ateş tamamen cinsel içgüdülerle ilgilidir; ateşinle ilgilenecek kişiyi sevmek zorunda değilsin."

"O zaman o kişi siz olun Lordum. Eğer bu kişi Büyük Kral ya da siz olmayacaksanız, başka kimsenin bana bu şekilde dokunmasını istemiyorum. Özellikle de en savunmasız olduğum, dürtülerimin kölesi olduğum, hayır diyemediğim bir zamanda. Bir seçim yapamayacağım."

Lord Herod derin bir nefes aldı, yüzünde çelişkili bir ifade vardı. "Önce şifacıyı görelim. Sonra oradan devam ederiz, tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldadı Emeriel, sesi zar zor duyuluyordu.

Her geçen gün, yaklaşan ateşi onu bir önceki günden daha fazla korkutuyordu.

Dehşet büyüyor, kemiklerinin derinliklerine yerleşiyor, her şeyi tüketen bir korku onu boğmakla tehdit ediyordu.

Aekeira, Amie ve diğer kölelerle birlikte ormanın derinliklerine gömülmüştü. Ormanın gür yeşillikleri arasında yıpranmış ahşap bir masanın etrafında oturmuş, fener yapma sanatına dalmışlardı.

İnce, esnek bambudan, ustalıkla bükülmüş ve zarif küresel şekillere bağlanmış fenerleri dikkatle işlerken kahkahaları ve sohbetleri havayı dolduruyordu.

Onlar çalışırken saatler eriyip gitti ama ruhları hep coşkulu kaldı. Hikayelerini ve hayallerini paylaştılar, kendilerini festival alanını keşfederken ve hatta belki de dans ederken hayal ettiler.

Aekeira'nın bacakları uzun süre oturmaktan uyuşmaya başlamıştı, bir molaya ihtiyacı vardı.

"Geri döneceğim," diyerek ayağa kalktı.

Ormanın derinliklerine doğru ilerlerken ferahlatıcı havanın, ormanın toprak kokusunun ve esintinin yumuşak okşayışının tadını çıkardı. Ne güzel bir

güzel bir gündü.

Huzur içinde kaybolmuş, amaçladığından daha fazla dolaşmış. Ve sonunda kendine geldiğinde, diğerlerinden çok uzaklaştığını fark etti.

"Harika. Sadece harika, Aekeira," diye mırıldandı, kendi dalgınlığına başını sallayarak. Adımlarını geri takip etmek için döndüğünde, gözleri nehir kıyısında bir anlık bir hareket yakaladı.

Hayır, bir figür.

Ve Aekeira bu zarif duruşu nerede olsa tanırdı. Büyük Lord Vladya.

Beni henüz görmedi. Geri dönüp gidebilirim. İlk düşünceleri bunlardı ve bunları gerçekleştirmeye kararlıydı.

Ama hain bedeni birden canlandı.

Kalbi hızlandı, midesinde bir kelebek sürüsü patladı ve sıcaklık en mahrem bölgelerine yayıldı.

Vücudunun ihaneti yetmezmiş gibi, şimdi en büyük düşmanı olan zihni de onu son karşılaşmalarının canlı anılarıyla doldurdu. Bastırmak için dişiyle tırnağıyla mücadele ettiği anılar.

Kanla besleme.

Neredeyse dudaklarından bir inilti kaçacaktı ama Aekeira bunu engellemek için sertçe ısırırdı. Lanet olası cennet, ama o kanla besleme...

Bu onun ilk orgazmıydı.

Diğer kızların cinsel zevk hakkında fısıldadıklarını duymuştu ama böyle şeylere hiç inanmamıştı. Hayali bir efsane gibi geliyordu.

O bilirdi, değil mi? Ne de olsa bu eyleme yabancı değildi. Seks tamamen acı, ceza, güç ve egemenlikle ilgiliydi; zevk ya da serbest bırakmayla hiçbir ilgisi yoktu. En iyi ihtimalle, mutluluk verici bir uyuşukluk getirirdi.

Aekeira cinsel hazzın ve orgazmın gerçek olduğunu hiç bilmiyordu. Ta ki o Urekai erkeğini kanla besleyene kadar.

Cinsel yakınlığı paylaşmamışlardı ama Aekeira'nın başı onu saran zevk saldırısıyla dönmüştü.

Hain vücudu daha fazlası için ağrıyordu. Şu anda içinde barındırdığı bu açlık onu korkutuyordu. Ve sadece herhangi bir erkek için değil, özellikle nehir kıyısında duran o büyük lord için.

"Kes şunu," diye fısıldadı. "Gitme zamanı."

Yasak arzularının nesnesiyle arasına mümkün olduğunca mesafe koymaya kararlı bir şekilde dönüp arkasına baktı.

"Kokunu alabildiğimin farkında mısın, Aekiera?"

Kadın olduğu yerde durdu.

Uzakta olmasına, sesini zar zor yükseltmesine rağmen onu net bir şekilde duydu, ona o kadar uyumluydu ki. Şeytan'ın kemikleri, bu giderek daha korkutucu olmaya başlamıştı.

"Ekselansları." Döndü ve hafifçe eğilerek selam verdi. "Yalnızlığınızı bozduysam özür dilerim. Çok uzağa gitmişim."

Döndü ve ona doğru yürüdü.

Sekizinci Bölüm

ORMANDAKİ YALNIZ



BÜYÜK LORD VLADYA kızın varlığını geldiği anda hissetti.

Kızın kokusu duyularını istila etmiş, onu kendi düşüncelerinin karmaşık ağından çekip çıkarmıştı. Hoş bir davetsiz misafirdi. Kendi zihninde kaybolmak bugünlerde bela anlamına geliyordu.

Deliliğe doğru inişi daha da kötüleşiyordu. Fark etmemek giderek zorlaşan bir sarmal.

Vladya bunun derisinin altında dolaşan amansız seks arzusundan mı yoksa doyurulmayı reddeden bastırılmaz kan arzusundan mı kaynaklandığını anlayamıyordu.

Merrilyn kısa süre önce doğum yapmıştı ama komplikasyonlar neredeyse hayatına mal oluyordu. Bir haftadan uzun bir süre boyunca, ölümün eşiğinde sallanarak hayatta kalmak için şiddetle savaştı.

Neyse ki hem kendisi hem de dişi yavrusu atlattı ama Merrilyn iyileşmekten çok uzaktı ve kan ev sahibi olarak görevlerini yerine getiremiyordu.

Her Urekai'nin bir kan evladı yoktu; sadece bin yaşın üzerindeki erkeklerin ve beş bin yaşın üzerindeki dişilerin vardı. Ve onun yaşında, kana olan susuzluğu doyumsuz bir seviyeye ulaştı. Artık en küçük bir tadı bile gidermek için birden fazla besleyiciye güvenemezdi. Bir kan ev sahibi olmadan, vahşileşme ya da ölüm riskiyle karşı karşıyaydı.

Vladya'nın zaten deliliğe doğru giden yolda tecrübeli bir şampiyon gibi ilerlediğini düşünürsek, bu ironik bir durumdu. Akıl sağlığına olan tutumu her geçen gün daha da zayıflıyordu.

Onun ve Henry'nin itirazlarına rağmen Merrilyn onu kanla beslemekte ısrar etti. Vladya'nın açlığı kendini tutmasını engellemiştii ama neyse ki inatçı dişinin kırılğan durumunu göz önünde bulundurarak sadece küçük bir miktar almıştı.

O zamandan beri geçen haftalarda başkalarından yiyecek aradı ama onların kanı sadece kısa bir soluklanma sağladı. Karnını doyurmak için aynı anda elliden fazla dişiden içmesi ve bu sırada kaçınılmaz olarak bazılarını öldürmesi gerekiyordu.

Kan ev sahibi olmadıkları sürece, susuzluğunu asla tam anlamıyla gideremezlerdi. Aekeira bile tatmin edemezdi.

Ve bu yüzden, kaçınmıştı.

Sonuç olarak, susuzluğu daha da artmıştı. Uyarılmışlığı da kana susamışlığı kadar güçlenmişti ve zihni... karanlık ve kaotik bir yerdi.

Bu yüzden kale duvarlarının dışına sığınmış, kargaşanın ortasında bir nebze olsun berraklık bulmayı ummuştu. Ve şimdi, işte kaçınması gereken bir kadın vardı.

Uzak durmak için bilinçli bir çaba sarf etmişti ama işte oradaydı, kontrolünün sınırlarını test ediyordu.

Ve bir erkek ancak bu kadarına dayanabilirdi.

Vladya yüzünü ona dönerek güzelliğine baktı. Basit, temiz köle giysileri içinde, mütevazı kıyafetine meydan okuyan enfes bir cazibe yayıyordu. Sessiz adımlarla aralarındaki mesafeyi kapatmaya başladı.

Kızın yanakları kızardı ve gözlerini indirdi, parmakları endişeyle elbisesinin kumaşını kavradı.

"Kokunuzu çok uzaklardan alabildiğimin farkındasınız, değil mi?" Vladya onun önünde durarak tekrarladi.

"Uhhh... Bunu bilmiyordum. Ben... uh... sessiz zamanınızı böldüğüm için bir kez daha özür dilerim. Şimdi müsaade ederseniz." Etrafında döndü ve uzaklaşmaya çalıştı.

İçindeki canavar kükredi ve Vladya'yı hazırlıksız yakalayan bir vahşilikle yüzeye doğru yükseldi. Ama yine de sakinleşti.

Geçtiğimiz birkaç ay içinde Vladya ve canavarı giderek birbirinden kopmuştu. Vahşileşmeye doğru attığı her adım aradaki mesafeyi biraz daha açıyordu, ta ki canavarı sonunda kontrol edemeyeceği bir değişime zorlayıp onu sonsuza dek canavar formunda hapsedene kadar.

Ama şimdi, haftalardır ilk kez, canavarı ayağa kalkmıştı.

"Aekeira?" diye homurdandı, kontrolünü sağlamak için savaşıırken sesi gerilmişti.

Ses tonundaki bir şey onu telaşlandırmış olmalıydı, olduğu yerde durdu. "Lord Vladya?"

"Yapma. Kımıldama. Hareket etme." Adamın nefesi kendi kulaklarına da hırıltılı geliyordu. Sırtını ona dönerek başını salladı.

Zaten yüksek olan duyuları daha da keskinleşti. Kalbinin hızla çarpışını, nefesinin hızlanışını ve korkusunun kokusunu duyabiliyordu. Hatta en hafif misk kokusunu bile.

Aleti sertleşmişti. Diş etleri ağrıyordu.

"Aç mısın?" Kızın boğucu sesi ona ulaştı, sözlerinin altında bir korku titremesi vardı. "Kana susamışlık mı?"

Diğer şeylerin yanı sıra.

"İyi olacağım," diye başardı, sesi pürüzlüydü. "Sadece biraz zaman ver, kontrolümü yeniden kazanacağım."

"Yapabilirsin... benden içebilirsin," diye teklif etti tereddütle.

Vladya'nın canavarı bu öneriyle canlandı. Ürperdi, nefesi kesik kesik çıkıyordu.

"Lanet olsun," diye hırladı. "Böyle teklifleri hafife almamalısın, Aekeira. Seni kolayca kurutabilirim."

Kız döndü, dudaklarını gergin bir şekilde yalayarak ayırdı. "Başka birine asla böyle bir teklifte bulunmam. Ama sen kardeşimin hayatını kurtardın ve ben de-"

"O ineği sağmaya devam edecek miyiz?" Vladya alaycı bir tavırla ekledi.

Aekeira kıpkırmızı kesildi ama bakışlarına karşılık verdi. "Ayrıca, acı çekiyor gibi görünüyorsun."

"Bu seni neden ilgilendiriyor? Her fırsatta sana acı çektiriyorum. Neden benimkini hafifletmek istiyorsun?" Vladya düşünceli bir şekilde başını yana eğdi. Bu bir numara mıydı? Onu manipüle etmek için bir oyun muydu? Onun amacı neydi? "Herkes acı çektirmeye niyetli değildir, Majesteleri," diye cevap verdi.

sesi yumuşak ama kararlı. "Bazılarımız bu şekilde yaratılmamışız."

Sonra nefesinin altından ekledi: "Ama yine de senin gibi bir erkeğin bunu anlayamayacağını sanıyorum."

Vladya alınmadı. Gerçekten de anlamıyordu.

Bir esir, kendisini esir alan kişiyi göğsünden bıçaklamayı hedeflemeliydi, zaten saplanmış olan kılıcı çıkarıp yaraya merhem sürmeye çalışmamalıydı.

İçini çekti, gözlerinde bir hayal kırıklığı vardı. "Boş ver," diye mırıldanarak bir kez daha arkasını döndü.

Vladya onun geri çekilişini izledi, içinde bir savaş vardı. Ne yapıyordu bu adam? Neden tekrar içmeyi arzuladığı tek kişiyi kovalıyordu?

Onun kanının dilini kaplamasını, günlerce tadına varmayı.

Ama karşı koyabilirim. Temel içgüdülerimin kölesi değilim.

Kız ondan bir adım uzaklaştı.

Vladya yıldırım hızıyla hareket ederek onu bir ağaca sıkıştırdı, vücudu kızınkine bastırdı.

Bilinçli olarak hareket ettiğini bile fark etmemişti, sadece Aekeira'nın gitmesini engelleme ihtiyacı duyuyordu.

"Lord Vladya," diye nefesini tuttu, nefesi boğazında düğümlendi.

Bu kadar yaklaşmışken, kokusu tüm gücüyle üzerine çökmüş, kontrolünü sürdürmek için sahip olduğu küçük şansı da yok etmişti. Diş etleri acıyor, zaten uzamış olan dişleri yakıcı bir şiddetle zonkluyordu.

"İç benden," diye fısıldadı, boynunu ona sunarken göz kapakları çırpınarak kapandı.

Dişleri derisini deldi ve kadın haykırarak Vladya'nın içine doğru eğildi. Vladya inledi, onun tatlı, bağımlılık yapan kanının ilk tadı içinde bir ateş yaktı.

İhtiyaç damarlarında öfkeyle dolaşıyordu. Aleti kanla doldu.

"Ohhhh," diye inledi, vücudu Vladya'nın kollarında kıvranıyordu, parmakları Vladya'nın cüppesini kazıyordu.

Vladya bulutların üzerindeydi. Bir zevk ve his kasırgasının içinde kaybolmuştu. Aylardır ilk kez, derisinin altındaki huzursuzluk azaldı, kanındaki kargaşa yatıştı ve onu tüketmekle tehdit eden karanlık gölgelere çekildi.

Sonsuzluk gibi gelen bir zamandan beri ilk kez kendini iyi hissediyordu. Gerçekten, gerçekten iyi.

Vladya kendini yavaşlamaya, onun kanını çılgın, aç bir erkek gibi yutmak yerine yudumlamaya zorladı. Bunun bitmesini istemiyordu.

Deli gibi feromon pompalıyordu, o kadar kontrolden çıkmıştı ki kendini durduramıyordu. Beslenmenin verdiği doğal uyarılmayla birleşince kızın hiç şansı kalmamıştı.

Titriyor, göğüslerini umutsuzca sıkıyor, meme uçlarını çimdikliyor, inlemeleri bir coşku melodisi gibi kaçıyor.

"Bu iyi. Aman Tanrım..." Kızın sözleri anlaşılmaz hale geldi, anlamsız zevk seslerine dönüştü.

Kızın kokusu onu çılgına çevirecekti. Damarından her çekişte yoğunlaşan koku, adamın duyularını sarhoş edici bir arzuyla dolduruyordu.

Elleri kızın ağlayan çekirdeğini kavrayarak dolaştı. Onu sıkıca, iyice ovdu, her hareketi kasıtlı ve acımasızdı.

Nefesi boğazında düğümlendi, sonra bir tıslamayla serbest kaldı. "Yesssss." Vücudu tepki olarak kıvrandı.

Çok yaklaşmıştı, Vladya bunu anlayabiliyordu. Aekeira o kadar tahrik olmuştu ki, kokusu o kadar yoğunlaşmıştı ki, ormanın açık alanında bile neredeyse boğulacaktı.

Erkeklerle karşı çekinceleri olan biri için onu çok fazla istiyordu. Onun her hafif dokunuşuna karşılık veriyordu. Baş döndürücü, sahiplenici bir his onu pençesine aldı.

Onun zarif, küçük fahişesi. *Benim fahişem.*

Vladya onun şişmiş klitorisini giysisinin içinden geçirdi ve çimdikledi - sadece çekirdeğinde sallanan his dalgaları gönderecek kadar.

Hıçkırığa hıçkırığa, nefes nefese boşaldı. Vücudu eridi ama Vladya'nın vücudu onunkine bastırarak yere düşmesini engelledi.

O kadar gergindi ki, Vladya yakında boşalmazsa öleceğini düşünüyordu. Aletini çekerek kızın elini tuttu ve kendisine doğru bastırdı.

Kızın eli yanmış gibi titreyerek uzaklaştı. İlk defa mı gerçekten bir alete dokunuyordu?

Bu düşünce onu zevkle doldurdu. Lanet olası ilkel bir doğa.

Ama elleri kendiliğinden geri geldi. Dokunuşu utangaç ve tereddütlüydü. Çekingen.

Yine de böyle ürkek dokunuşlar bile onu orgazmın eşiğine getirmişti. Gerçekten de ilk mastürbasyonunu yapan acemi bir delikanlı gibi boşalmak üzere miydi?

Kadın onu tuttu, parmakları onun çevresini sarıyor, elini sarsak ve beceriksiz hareketlerle hareket ettiriyordu. Her vuruşta dokunuşu daha da sertleşiyor, kendinden daha emin oluyordu.

Vladya homurdandı, derin, gürleyen bir ses etraflarında yankılandı. İçindeki vahşi, yarı deli canavar bile sakinleşmiş, onun tereddütlü okşamalarından zevk alıyordu.

Onu dizlerinin üstüne çöktürmek ve erkekliğini boğazına gömmek istiyordu. Ağzının sıcaklığını ve ıslaklığını hissetmek, sesi günlerce kısılana kadar boğazını mahvetmek istiyordu.

Bunu düşünmek bile onu nefessiz bırakan bir vahşilikle orgazmını ondan söküp aldı. Dişleri kadının boğazını yırttı ve yarayı yalayarak kapattı, kadının kanının tadını çıkardı.

"Siktir." Serbest kalması o kadar sert ve yoğundu ki, başını geriye attı, iniltisini yuttu, görüşü beyazlaştı, gözlerinin arkasında yıldızlar patladı.

Birkaç dakika sonra, kendini içeri çekti ve ondan uzaklaştı. Kadın bir yığın halinde yere yığıldı, vücudu gevşemiş ve doymuştu, kızarmış yüzüne hülyalı bir gülümseme yayılmıştı.

Hareketleri halsizdi, uzuvları zevkin etkisiyle ağırlaşmıştı.

"Sana dokunmaktan zevk alıyorum," diye mırıldandı, sesi memnuniyetle kalınlaşmıştı.

Vladya'nın zihni berraklaşmaya başlamıştı, kana susamışlık ve uyarılmışlık artık düşüncelerini bulandırmıyordu.

Beslenmekten bir kez daha kan sarhoşu olmuş bu dişiye gözlemledi. Yanakları pembeleşmiş, dudakları hafifçe aralanmış, yüz hatlarına mutluluk ifadesi kazınmıştı.

"Kemiğini koruyan bir buldog gibi hep kaşlarını çatıyorsun. Sen hiç gülümsüyor musun?

Ha?" Hıçkırdı, gözleri sarhoşluktan donuklaşmıştı.

Vladya bu kadını anlayamıyordu ve bu onu şaşırtıyordu. Aekeira ne tür bir kadındı?

Onu yakaladığını düşünüp duruyordu ama kadın onu sürekli şaşırtıyordu. Delirmesi ya da ölüme daha da yaklaşması için dua etmesi gerekirken onu besleyecek kadar nasıl umursayabiliyordu?

Zaiper'in onun için soyunmaktan ve onu bu şekilde baştan çıkarmaktan kesinlikle hoşlandığını düşünmüştü. Ama durum böyle değildi. Emeriel olmasaydı Vladya buna inanmazdı.

Ve şimdi bir şekilde mantıklı geliyordu; onun için her zaman ıslanması, tahrik olması. Kız cinsel olarak Zaiper'e değil, ona ilgi duyuyordu.

Zaiper kızın bedenine hiç nazik davranmamış olsa da, beden yine de ona karşılık veriyor, onun için açılıyor ve gevşiyordu. Aekeira'nın cinsel anlamda arzuladığı ilk erkekti.

Vladya buna ne anlam vereceğini bilemiyordu ama içten içe, bozulan zihninin asla gün ışığına çıkmasına izin vermeyeceği bir bölümünde, bu onu memnun ediyordu. Son derece.

"Gülümsemeyi dene." Sesi bir başka hıçkırıkla noktalandı. "Böyle kaşlarını çatmaya devam edersen, kısa sürede yaşlı görüneceksin.

Vladya dayanamadı. "Biz yaşlanmayız. Bundan daha yaşlı görünemem."

Gözleri parlayarak ona baktı. "Dene bakalım. İşte böyle." Dudakları yüzünü aydınlatan geniş, güzel bir gülümsemeye dönüştü.

Adam tamamen büyülenmişti, gözlerini kaçırıyordu. Güzelliği büyüleyici ve tedirgin ediciydi.

Tehlikeli bölge. Geri çekilin.

Vladya, "Bir devin ayak tırnağı kadar yüksektisin," diye mırıldanarak onu kollarının arasına aldı. Vücudu Vladya'ya karşı esnek ve sıcaktı. "Bunu uyuyarak atlatmalısın."

Onu kollarında tutmak inanılmaz derecede iyi hissettiriyordu. *Bu iyi bir şey değildi. Hem de hiç iyi değildi.*

Lord Vladya kararlı adımlarla onu ormanın dışına taşıdı. Gecenin serin havası, ondan yayılan sıcaklıkla karışarak içinde tuhaf bir sakinlik hissi yarattı.

Kana susamışlığı yatışmamıştı ama sadece ondan içmenin bile en şiddetli açlığını bastırmaya yetmesine şaşırmıştı. Genelde böyle bir etkiyi elde etmek için en az beş kadeh içmek gerekirdi. Kollarındaki bu cesur prenses tam olarak kimdi?

Yere baktı, prensesin gözleri ağırlaşmış ve ona sabitlenmişti. Kirpikleri kuzgun kanatları gibi dalgalanıyor, yanaklarını hâlâ pembe bir kızarıklık boyuyordu. Hayatını böylesine zahmetsizce işgal eden ve düşüncelerini mesken edinen bu kadın kimdi?

"Çok yakışıklısın," diye mırıldandı, sesi uyku mahmurluğuyla kalınlaşmıştı. "Bu krallığın en yakışıklısı."

"Kanla beslenmek görüşünü bozduysa, bu da uyumaya ihtiyacın olduğunun bir başka kanıtı."

"Görüşüm gayet iyi," diye itiraz etti, her kelimeyi geveleyerek. "Neden bana hep bu kadar kıızıyorsun? Ben beş yüz yıl önce doğmadım bile."

Çenesinde bir kas seğirdi. Tek kelime etmeden ilerlemeye devam etti, ifadeyi kabul etmeyi reddetti. Çünkü sonuçta kız haklıydı. O zamanlar hayatta değildi.

Çok geçmeden Yaz'ın ve diğer adamlarının beklediği açıklığa ulaştı, ay ışığının aydınlattığı fonda gölgede kalmışlardı. Yaz öne doğru koştu. "Onu ben götüreceğim, Majesteleri."

"Ben yaparım." Vladya Akeira'yı kucaklayarak yürümeye devam etti.

Beslenmesi için kendini ona sunmuştu. Özgürce, isteyerek. Hem de iki kez. Vladya'nın onu yatağına götürmesi sadece nezaket gereği idi.

Bunun kollarında kendini çok iyi hissetmesiyle ya da onu bırakmak istememesiyle hiçbir ilgisi yoktu. Ve kesinlikle kızın kokusu bu kadar yakın olduğu için de değildi... rahatlatıcıydı.

Ravenshadow'un kapılarına vardıklarında kız mışıl mışıl uyuyordu. Nefes alış verişi yavaş ve düzgündü, vücudu onun kucağında tamamen rahatlamıştı.

İnsanlara dedikodu yapacak yeni bir şey vermek istemiyordu, ne de Zaiper'e daha fazla fikir vermek istiyordu. Bu yüzden onu gönülsüzce Yaz'a vermek için kendini zorladı.

Kızın odasında, yatağının ayak ucunda durup uyumasını izledi, adamları kapının dışında nöbet tutuyordu. Göğsünün ritmik iniş çıkışları hipnotize ediciydi.

Daha da genç görünüyordu. Huzurluydu. İğrenç derecede güzel.

Saçları yastığın üzerinde koyu bir hale gibi dalgalanıyordu ve dudakları hafifçe aralanmıştı, huzurlu bir masumiyet portresiydi.

"Sana türünün geri kalanından daha çok kızgınım, Aekeira. Sen gelene kadar gayet iyiydim. Ottai ile Navia'ya gitmeye asla cesaret etmemeliydim. Başka bir insan krallığına gitmeliydik," diye iç geçirdi, sesi sessiz odada alçak bir mırıltıya dönüştü.

Emin misin? diye sordu zihni.

Kız onun dikkatini dağıtmış, bir daha asla hissetmek istemeyeceği şeyler hissettirmiş, derisinin altına girmiş ve onu kontrolden çıkarmıştı ve tüm bunlardan nefret ediyordu.

Ama gerçek şu ki, kızı yine de burada istiyordu. Burada, Urai'de, Ravenshadow'da. Burada, Blackstone'da.

Neden olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Kızdan hoşlandığından bile emin değildi ama yine de onu bir daha asla göremeyeceği düşüncesi kabul edilemezdi.

Derin bir nefes aldı, kızın kokusu havada asılı kalmıştı, tatlı ve sarhoş ediciydi. "Bana ne yaptın, seni seksi küçük cadı?"

Dokuzuncu Bölüm

DENEME VE ZAMANIN ÖTESİNDE DOSTLUK



O GECE, DAEMONIKAI VE Vladya avlanmak için ay ışığının aydınlattığı ormana girdiler, vücutları yarı canavar formlarına dönüşmüştü, kürkleri insan etiyle karışıyor, gözleri yırtıcı bir ışıkla parlıyordu.

İkisi de dönüşümü tamamlamak istemiyordu, canavar ve insan dengesi en iyi ihtimalle tahmin edilemezdi.

Orman gece yaratıklarının sesleri, yaprakların hışırtısı ve bir baykuşun uzaktan gelen ötüşüyle canlanıyordu. Heyecan vericiydi.

Daemonikai bir ağaçtan kedi zarafetiyle sıçradı, bir antilobu adımlarının ortasında yakaladı ve kafasını bir çıtırtıyla kopardı. Vladya kadim meşe ağacından olanları izliyor, tanıdık manzara karşısında yüreği ferahlıyordu.

"Ziyafet için bir tane daha," diye duyurdu Daemon, ay ışığında parıldayan bir sırıtışla ödülünü kaldırarak.

Vladya bunu özlemişti. Avın heyecanını, Daemon'un keskin reflekslerini, bir avdan duyduğu heyecanı. Hatta Vladya'dan daha fazla av yakaladıktan sonra dönüş yolunda böbürlenmesini bile. Orman havası teninde serindi, çam ve taze toprak kokusu kanın metalik tangıyla karışıyordu.

Vladya boğazını sıkı duyguyu maskeleyemeye çalışarak, "Pekâlâ, pekâlâ, bu kadar övünme yeter," dedi. *Bu erkeği benden almadığı için Ukrae'ye şükürler olsun.*

Daemon'un sırıtışı genişledi ve keskin dişleri ortaya çıktı. "Dörde iki, dostum. Belki de ürkek bir geyik gibi gölgelerde gizlenmeyi bırakırsan skoru eşitlersin."

Gülümsemesi gergin, kenarları sıkı görünüyordu. Vladya onu inceledi ve Daemonikai'nin gerçekten gülümsediğini görmenin ne kadar nadir olduğunu fark etti. Bu durum göğsünü ağırlaştırmıştı.

Daemonikai hiçbir zaman kolay bir erkek olmamıştı ama bir zamanlar gülümsemesi değer verdiği kişilere kolayca gelirdi. Şimdi ise sanki onları varlığının derinliklerinden sürüklemesi gerekiyormuş gibi zoraki görünüyorlardı.

"Neden bu kadar çok düşünüyorsun?" Daemonikai'nin kaşları endişeyle çatıldı, yeşil gözleri yıldız ışığını yansıtıyordu. "Sen iyi misin?"

Vladya ağaçtan sıçradı ve zarifçe yere indi. "Ben iyiyim. Yarışalım seninle," diye meydan okudu ve rüzgâr saçlarını savurarak hızla havalandı.

Daemonikai onu kovaladı.

Avın ve yarışın heyecanı Vladya'nın damarlarında adrenalin patlamasına yol açtı ve zihnindeki gölgeleri bir anlığına temizledi.

Bir saat ve birkaç ölümden sonra, ayın ışıltısı altında parıldayan sakin bir nehre bakan bir uçuruma yerleştiler. Ravenshadow'un yüksek kuleleri uzakta, uçsuz bucaksız vahşi doğanın içinde rahatlatıcı bir silüet olarak beliriyordu.

"Düne göre daha rahat görünüyorsun. Sanırım Merilyn'e bir ziyaret daha?" Daemonikai ufka bakarak gözlemledi, ses tonu rahat ama araştırıcıydı.

Aekeira'nın günün erken saatlerinde kollarında kıvranarak inlediği görüntü Vladya'nın zihninde parladı. Temizlemek için başını salladı. "Hayır, ama haklısın. Beslendim."

"Kaç kişi? On mu? Yirmi mi?" Daemonikai'nin sözlerinde bir parça endişe vardı. "Bu... stresli olmalı."

Başka biri olsaydı, Vladya konuşmanın bitmesine izin verirdi.

"Bir. Bir kız," diye itiraf etti, kızın tadı hâlâ dilinde canlıydı.

"Bir tane mi?" Daemonikai'nin gözleri keskinleşti, şaşkınlığı hissediliyordu. "Seni doyurdu mu?"

Vladya homurdandı. "Bunun imkânsız olduğunu biliyorsun; o benim kan ev sahibim değil." "Beni de şaşırttı. Belki yeni bir kan sahibin vardır diye umuyordum.

Merilyn sonunda senin huysuz halinden kurtulup dinlenebilir," dedi Daemonikai hafif bir tonda.

"Huysuz benliğim mi? Senin gibi yaşlı bir huysuz bana nasıl böyle hitap edebilir?" Vladya sıırttı. "Bana binlerce yıl önce bulaşmışsınız Majesteleri."

"Velet," diye mırıldandı Daemonikai, dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. "Günlerin eskisi."

Daemonikai'nin çenesi düştü. "Neredeyse dört bin yaşındaki birinden mi geliyor bu? Bu çok yanlış ve sen de bunu biliyorsun."

Vladya'nın dudaklarını sonunda gerçek bir gülümseme süsledi.

"Alvin'in her zaman sana boyun eğmesini sağlayan o gülümseme var-" Daemonikai'nin yüzüne bir gölge düştü. Şakacı gülümsemesi kayboldu ve yerini derin bir hüzne bıraktı.

Ortam, dile getirilmeyen bir kederle ağırlaşarak değişti.

Alvin şakacı ve çocuksu olduğu kadar inatçı ve dik kafalıydı da. Daemonikai'nin büyük oğlu Myka'nın aksine, o daha çok babasının özelliklerine sahipti. Daha çekingendi.

Vladya çoğu zaman Alvin'le nasıl başa çıkacağını bilirdi. Daemonikai'ye, Evielyn'le birlikte onu çok şımarttıkları için Alvin'in böyle olduğunu söyleyerek takılırdı.

Vladya hiçbir teselli sözü söylemedi, hiçbirinin acıyı hafifletmeyeceğini biliyordu. Bunun yerine uzanıp elini Daemonikai'ninkinin üzerine koyarak sessiz bir destek sundu.

Ama en iyi arkadaşı sarsılarak elini çekip aldı. Bir saniye sonra eli geri geldi ve bu sefer dokunmaya başladı.

Hah.

Daemonikai onun elini tuttu ve nazikçe sıktı.

"Bunu bir süredir fark ediyorum," dedi Vladya, sesi alçak ve ciddiye.

"Dokunmaktan hoşlanmıyorsun."

"İki ay önce başladı. Bana dokunduğu için neredeyse Sina'ya saldıracaktım."

"Herkesin dokunuşu mu?"

Kaba bir baş sallama.

Vladya bundan hoşlanmamıştı. Bundan hiç hoşlanmamıştı. "Bunun ne anlama geldiğinin farkındasın, değil mi? Sınırlar inşa ediyorsun. Kendini hepimizden soyutluyorsun. İnsanların kendi etraflarına duvarlar örmeye başladığı, sevdiklerini ve dünyanın geri kalanını uzak tuttuğu o şiddetli sefalet hali. Ne kadar çirkinleşebileceğini biliyorsun. Savaş onunla, Daemonikai."

Ama Daemonikai sessiz kaldı, bakışları kalenin silüetine sabitlenmişti.

Vladya zorlamadı. Arkadaşını, kendisinin de çoktan teslim olduğu iblislerle savaşmaya teşvik ettiği için kendini ikiyüzlü hissediyordu.

"Yüzündeki yara izi. Ay tutulmasının olduğu o gece mi oldu?" Daemonikai konuyu değiştirerek sordu.

"Hayır. Bunu senin canavarın yaptı," dedi Vladya rahat ve hafif bir ses tonuyla. "Görünüşe göre söyledikleri doğruymuş, bir vahşi dostu düşmanı tanımaz ve bir vahşi öldürmek için savaşır."

Daemon hiç eğlenmemişti. "Özür dilerim." Dudakları hoşnutsuzlukla kıvrıldı, yüz hatlarından bir pişmanlık gölgesi geçti.

Vladya özrü elinin tersiyle itti. "Şimdi daha iyi uyuyabiliyor musun?"

"Gerçekten özür dilerim Vlad," diye tekrarladı Daemon, suçluluk duygusu sesinden okunuyordu. "Bir ipucu al, yaşlı adam. Burada konuyu değiştirmeye çalışıyorum," dedi Vladya.

dedi, kuru bir sesle. "O kâbuslar hâlâ seni rahatsız ediyor mu?"

Daemonikai içini çekti ve isteksizce başını salladı. "Aldırmıyorum. O anları yeniden yaşamaktansa uyanık kalmak daha iyi. Peki, o kim? Beslendiğin dişi mi? Susuzluğunu gideren mi?"

"O benim susuzluğumu gidermedi."

Daemonikai alaycı bir sırıtişla, "Peki, *neredeyse susuzluğunu* gideren kişi," diye düzeltti.

Vladya gözlerini devirdi. "O iyi, sanırım. Biraz... kafası güzeldi, ben de Yaz'a onu uyuması için odasına götürmesini söyledim."

Daemonikai durakladı, ilgisini çekti. "Ne kadar uçmuş?"

Bir çan kulesi kadar yüksek, diye düşündü Vladya, kanının sarhoş edici kokusunu, vücudunun dokunuşuna verdiği tepkiyi hatırlayarak. *Eğer durmasaydım, sadece dişlerimle onu birden fazla orgazma ulaştırabilirdim.*

Yüksek sesle söylediği tek şey "Gerçekten yüksek," oldu.

"Hmm. İlginç," diye düşündü büyük kral. "Bunu uzun zamandır görmemiştim. Uykulu, uyarılmış ama tamamen sarhoş değil."

Ben gördüm. Dönmeden önceki gece ondan içtiğinde Emeriel'in kafası güzeldi.

"Daemon?" Vladya

seslendi. "Mmm?"

"Varsayımsal olarak konuşursak, eğer *Ruhbağınız* aniden ortaya çıksaydı, nasıl hissederdiniz?"

Birkaç saniye geçti.

Daemonikai alay etti. "*Ruh bağlarının* nesli neredeyse tükendi. İmkânsızı düşünmek anlamsız."

Vladya, "Benimle dalga geç," diye ısrar etti. "Eğer şu anda karşına çıksaydı, tepkin ne olurdu?"

Daemonikai'nin gözleri yukarıda parıldayan yıldızlara doğru kaydı.

"Umarım böyle bir şey asla olmaz," dedi sonunda. "Şu anda başka bir bağ için kapasitem yok, *Ruhbağımla* bile. Böyle bir dişi olmadığı için minnettarım çünkü o zaman o *kişiyi* bırakmayı seçmek zorunda kalmazdım."

Vladya başını salladı, yüzünde bir hüznün titreşimi belirdi.

Bundan şüphelenmişti ama bunu yüksek sesle duymak Daemonikai'nin kederinin ne kadar derin olduğunu hatırlattı. Acısı ne kadar hamdı.

Daemonikai sanki enginlik içindeki boşluğu yansıtıyormuş gibi gökyüzüne baktı. Sonra gitmek için ayağa kalktı.

Kaleye vardıklarında Vladya yollarının ayrıldığı kavşakta durakladı.

"Beslen Daemon," diye ısrar etti. "İki ay, iyileşme sürecinde beslenmemek için uzun bir süre. Kendini kan sahibinle beslemek, sayısız başkalarını sömürüp doyumsuz kalmaktan daha iyidir. Dokunuşu dayanılmaz olsa bile, yine de yap. Kendi iyiliğin için. Gerekirse Evielyn'miş gibi davran. Sadece kan sahibini çağır ve beslen."

Daemonikai uzaklara baktı, sessizliği havada asılı kaldı, gerildi. Sonunda tek ve keskin bir baş hareketi yaptı.

Vladya'nın yüz hatları rahatlamıştı. "Teşekkür ederim majesteleri," diye mırıldandı biraz gülümseyerek.

Daemonikai iyi huylu bir homurtuyla, "Arsız piç," dedi ve dönüp Güney Kanadı'na doğru uzaklaştı.

Emeriel aceleyle mutfığa doğru koştu, endişeden midesi bulanıyordu.

Madam Livia onu çağırmıştı ve kalenin bu bölümüne ilk kez geliyordu. Eğer mutfaktaki yardımsever el ona rehberlik etmeseydi labirenti andıran koridorlarda kaybolacaktı.

Aklı Lord Herod'un yaklaşan sıcaklarla ilgili sözlerindeydi. Bütün gün dikkatini dağıtmaya çalışmıştı ama endişe içini kemiriyordu. Aekeira onu rahatlatabilirdi ama Emeriel kontrol ettiğinde ablası uyuyordu ve onu rahatsız etmeyi kendine yediremedi.

Mutfak kapıları açıldığında ortaya kontrollü bir kaos kasırgası çıktı. Urekai hizmetçileri ellerinde su kovalarıyla koşuşturuyor, erkek hizmetçiler odun yığınlarını taşıyor, hepsi de tecrübeli bir general gibi emirler yağdıran sert yüzlü mutfak sahibesinden kaçıyordu.

Terleyen bir aşçı, kükreyen bir ateşin üzerinde, şişte kızartılmış bir domuzu çevirmeye çalışıyordu. Bir diğeri yıpranmış bir taş havanda otları dövüyor, biberiye ve kekiğin mis gibi kokusu dumanlı havayı kesiyordu. Ocağın üzerinde fokurdayan tencerelerin içindekiler bir sırды.

Emeriel kalabalık mutfakta gezinirken bir sinir dalgası onu ele geçirdi. Ama sonra uzun ahşap bir masanın üzerinde gümüş tabakları titizlikle yerleştiren Madam Livia'yı gördü ve dudaklarından rahat bir nefes kaçtı.

"Emeriel," diye seslendi Madam Livia, sesi gürültüyü kesiyordu.

Emeriel eğildi. "Beni mi çağırđınız, madam?"

"Elbette. Akşam yemeği servisinde yardımcı olacaksın. Fener Festivali hazırlıkları nedeniyle Urekai hizmetkârlarımız azalıyor."

"Evet, madam," diye yanıtladı Emeriel, "Nerede görevlendirileceğim?"

Madam Livia tereddüt etmeden, "Güney Kanadı," diye cevap verdi. "Büyük Kral'ın kraliyet konutu."

Emeriel'in kalbi küt küt atmaya başladı, omurgasında bir tedirginlik belirdi. Baş hizmetçi kesinlikle şunu demek istememişti...

"Onun bölgesini kastediyorsunuz, değil mi? Frostfall çevresinde konuşlanmış askerlere hizmet edeceğim?" Emeriel açıklığa kavuşturmak için sordu. Lütfen evet deyin.

Madam Livia durakladı, bakışları Emeriel'inkileri delip geçti. "Fark etmediysen söyleyeyim, burası özel bir mutfak. Sadece yöneticiler için. Buraya sadece Urekai girebilir. Sen ve ben buradayız çünkü ben öyle istedim."

Emeriel fark etti. Sıkıca yutkundı. "Kraliyet konutunda mı hizmet edeceğim? Büyük kral mı demek istiyorsun?" Lütfen hayır de.

Madam Livia kuru bir sesle, "Güney Kanadı'nda başka bir hükümdar ikamet etmediği sürece, evet," diye cevap verdi. "Şimdi oyalanmayı bırakın ve işe koyulun."

Emeriel olduğu yerde kalakaldı. "Ama, ama, yapamam! Lord Vladya'nın ne yaptığını biliyorsunuz-"

"Lord Vladya şu anda burada değil ve hizmetkârların başı da Lord Vladya değil. Ben varım," diye araya girdi Madam Livia, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. "Ayrıca koku bastırıcı kullanıyorsunuz. Bu bir sorun teşkil etmemeli."

Emeriel bir ayağını diğesine sürüyerek yürürken kalbi küt küt atıyordu. *Kutsal Doly! Büyük Kral'a hizmet etmemi istiyor.*

Yaşlı kadının yüzü yumuşadı. "Hayatını kurtardığın erkekle tanışma vaktin geldi Emeriel, sence de öyle değil mi?"

Onunla bu sabah tanıştım. Birlikte yürüdük. Beni kokladı ve ben onun dokunuşunu arzuladım...

Bütün bunları söyleyebilirdi. Bunu yaparsa Madam Livia'nın yardımını geri çekebileceğini biliyordu.

Ve her ne kadar alışılmadık olsa da gerçekten de 'yardım etmeye' çalışıyordu. Ama Emeriel etmedi.

"Nasıl isterseniz, Madam Livia."

Birkaç dakika sonra Emeriel, Urekai hizmetçilerinin sırasına katıldığında, içinde heyecan ve korku karışımı bir his belirdi.

Sevgilisini tekrar görecekti. Bu gece.

Onuncu Bölüm

KOKUSU OLMAYAN ÇOCUK



BÜYÜK KRAL'IN BESLENME ÇAĞRISI Bayan Sina'nın içini benzersiz bir sevinçle doldurmuştu. Kısacık bir an için Urai'deki en mutlu kadın olmuştu.

Şimdi, kraliyet konutundan çıkarken bu sevincin yankısı solmuş, yerini acı bir hayal kırıklığı almıştı. İblisi, kanla beslenirken, bağlandığı kişi yaşarken olduğu kadar mesafeli ve kişiliksiz kalmıştı.

Evet, doğal bir uyarılma vardı, kendi boşalması için onun bacağına sürtünme izni vardı ama bu soğuktu. Gerçek bir samimiyetten yoksun mekanik bir hareketti. Uzak durdu, feromonları sıkıca kontrol altında tutuldu, uyarılmışlığı onunla söndürmeyi reddettiği bir alevdi.

Onun dokunmasına izin vermedi. Sadece beslendi ve sonra onu kovdu.

Öfkelenen ve koridorda tepinen Sinai, nefesinin altında küfürler mırıldandı. Urekai kraliyet hizmetkârlarından oluşan bir alay ortaya çıktı, her biri ellerinde lezzetlerle dolu tabaklar taşıyordu.

Sinai'nin gözleri hemen onların ortasındaki, tertemiz karın üzerindeki bir kan damlası gibi göze çarpan garip figüre takıldı. Emeriel.

Sinai olduğu yerde durdu.

Sürtük insan prens! Yine Daemon'unun etrafında sinsice dolaşarak ne yapıyordun?

Kanı kaynadı. Görünüşe göre bu gece sabrının sınırlarını test etmeye kararlıydı.

"Emeriel!" Sinai tısladı, sesi bir hançer kadar keskindi. "Hemen buraya gel."

Çocuk tereddüt etti, gözlerinde bir meydan okuma parıltısı vardı.

Sina oyun oynayacak havada değildi. "Emeriel!" diye tekrarladı, sesi koridorda yankılanıyordu.

Boyun eğmiş bir iç çekişle çocuk durdu ve onun bakışlarıyla karşılaşmak için döndü. İnfazına sürüklenen bir mahkûmun isteksizliğiyle yaklaştı. "Hanımefendi."

Sina diğerlerine el sallayarak ilerlemelerini sağladı ve Emeriel'i önünde, tabağını beceriksizce elinde tutarken bıraktı.

"Neden buradasın?" Sesinden zehir damlıyordu. "Sadece Urekai büyük krala hizmet eder! Şimdi de onu zehirlemeye mi çalışıyorsun? Ailesinin yok edilmesi senin türün için yeterli değil miydi!"

Çocuk sıkıca yutkundu. "Ben bir köleyim Hanımefendi. Kendi isteğimle hareket etmiyorum. Sadece emirlere uyarım. Bana burada hizmet etmem emredildi."

Sinai onun cüretkâr ses tonuna inanamayarak alay etti. Eli fırladı, çocuğun at kuyruğunu yakaladı ve acımasız bir güçle geriye doğru çekti.

Çocuk acı içinde haykırdı.

Sina elini sıkıca tuttu, kavrayışı sıkılaştı.

"Geçen sefer cezamdan şans eseri kurtulmanın sana benimle böyle küstahça konuşma hakkı verdiğini mi sanıyorsun?" diye tısladı, parmakları adamın kafa derisini daha da derinlemesine kazıyordu. Adamın gözlerinden yaşlar süzülürken, kadın memnuniyetle dolup taşıtı. "O tokadı unuttuğumu sanma, Emeriel. Bunun bedelini ödeyeceksin."

"Lord Vladya izin vermez-" diye boğuldu çocuk, sesi acıdan boğulmuştu.

"Lord Vladya, seni küçük aptal, artık seninle ilgilenmiyor. Büyük kral geri döndü." Sina zalim bir sırıtişla onun sözünü kesti. "Yanlış bir nedenden ötürü, sevgili dostunun dönüşünde senin etkili olabileceğini düşündü. Ama onu suçlayamazsın, değil mi? Deliliğin sınırlarında gezindiğini düşünmeye başladım, bu yüzden böyle saçma fikirler beklenebilir."

Çocuk onun bakışlarıyla karşılaştı, gözleri yaşlarla parlıyordu ama meydan okuyan parıltısı hâlâ duruyordu. Neredeyse bir yıllık kölelik ve hizmetkârlıktan sonra bile üstünlük havasını kaybetmemişti. Ona ikinci bir deri gibi yapılan asil duruşunu.

Sina bundan son derece nefret ediyordu. *Bu çocuktan nasıl da nefret ediyordu.*

"Ama benim Daemon'um artık geri döndü," diye mırıldandı, sesi tehditle doluydu. "Yaşaman ya da ölmen Lord Vladya'nın umurunda bile değil. Bahse girmek ister misin?"

Tutuşu daha da sıkılaştı ama Sinai'nin istediği son şey kan akıtmak ve Daemonikai'nin dikkatini çocuğun üzerine çekmekti. Son bir kez çekiştirdikten sonra

Saçlarını.

Çocuk bakışlarını kaçırdı, çenesi sıkılmıştı.

"Şimdi ver şunu bana," dedi Sina, üstü kapalı tepsiyi göstererek. "Kendim teslim edeceğim."

Aralarında gergin bir düşmanlığın ağırlığıyla sessizlik uzadı.

Sonra Emeriel alçak ama kararlı bir sesle, "Korkarım bunu yapamam," dedi.

Ne!? Bu çocuğun cüreti! "Az önce bana ne dedin sen?"

"Bunu yapamam," diye tekrarladı çocuk sakince, "Bana bir emir verildi-"

"Beni sınama, iğrenç insan. Ver. Ben. Ver şunu," diye hırladı.

Sesi zar zor kontrol ediliyordu.

Arkalarında yankılanan ayak sesleri Sina'nın geri adım atmasına ve duruşunu düzeltmesine neden oldu.

"Neden hâlâ orada dikiliyorsun? Kızarmış tavuklar masada yok. Majestelerini onlar için bekletmeyin," diye bağırdı bir askerin sert sesi Emeriel'e.

"Emredersiniz efendim." Emeriel, Sina'ya kısa ve küstah bir bakış fırlattıktan sonra onun etrafından dolaşarak askeri takip etti.

Çocuğun cüretkârlığı Sina'yı inançsızlık ve öfkeyle titretti. Öfkeden kanı donmuştu.

Ahh! O çocuğu kesinlikle öldüreceğim. Kesinlikle. Çok uzun zamandır başıma bela oldu!

Büyük yemek salonunun çifte kapısı açılıp zenginlik ve güç dolu bir manzara ortaya çıktığında Emeriel'in kalbi bir savaş davulu gibi çarpıyordu. Zengin duvar halılarıyla kaplı duvarlar ve avizelerin altında parıldayan gümüş ve kristallerle donatılmış uzun bir masa.

Hanımefendinin kızgınlığı ve kaynayan öfkesinin hatırası omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Emeriel o bakışların buz gibi hançerlerinin sırtına saplandığını hâlâ hissedebiliyordu.

Neden sadece ziyafeti teslim etmemişti ki? Beladan kaçınmanın en kolay yolu bu olurdu.

Hanımefendiye karşı çıkmak aptallıktı. Bu, aşağılık kadına onu ormana sürüklemek, hayatına son vermek ve cesedini kimsenin haberi olmadan dökülen yaprakların altına gömmek için on neden daha verirdi.

Emeriel iç çekti. Konu hanımefendiye geldiğinde, duygularını dizginleyemez hale geliyor, kendini kontrol etmekte sık sık bocalıyordu. Kadın öfke, meydan okuma ve bu yerde hayatta kalmak uğruna bastırmak için çok uğraştığı tüm duyguları ateş fırtınasına çevirmişti.

"İnsan mı?"

Derin, tanıdık ses Emeriel'i adımlarının ortasında dondurdu ve omurgasından aşağı farklı bir ürperti gönderdi.

"Majesteleri," diye başardı, eğilmeyi zar zor hatırlayarak.

Adam durdu, gümüş çatal bıçağı ısırığının ortasında asılı kaldı. Gözleri onunkileri buldu. "O ses..."

Cehennem, cehennem, cehennem. Emeriel'in aklı karıştı.

Beni tanıdı mı?

"Evet, Majesteleri?" Kalbi sıkıca boğazına saplanmıştı. Gözleri buluştu, adamın yeşil gözleri okunamıyordu.

Panik Emeriel'in içine doldu. *Neden öyle bakıyor? Benim kim olduğumu biliyor mu? Neden-*

Urekai hizmetçilerinden birinden gelen dehşet dolu bir soluk Emeriel'i transından çıkardı. Bir sarsıntıyla kapının girişinde durduğunu, büyük kraldan birkaç adım ötede garip bir şekilde ayakta durduğunu fark etti.

Onu tanımamıştı... Taşdığı tepsiyi bırakmasını bekliyordu.

"Özür dilerim, Majesteleri!" Emeriel utançtan yüzü kızarmış bir halde öne doğru atıldı. Tabakları aceleyle yerleştirirken elleri titriyordu.

Kral Daemonikai'nin bakışları başının arkasını yaktı. Bu bakış korku, utanç ve -kendisini dehşete düşürecek kadar- endişe karışımı bir his uyandırmıştı.

Sonunda Emeriel'in işi bitmişti. Derin bir şekilde eğildi, ardından duvara dizilmiş diğer hizmetkârlara katılmak için ayağa kalktı.

Büyük Kral'ın gözleri bir süre daha Emeriel'in üzerinde kaldıktan sonra onu soğuk bir kayıtsızlıkla başından savdı. O zümrüt derinliklerde hiçbir tanıma yoktu. Daha önce Prenses Galilea'ya gösterdiği sıcaklıktan eser yoktu.

Onun yerine bakışları buz gibi soğuktu. Geniş omuzları gerginlik ve güçle kaskatı kesilmişti. Sessiz bir uyarı aurası yayıyordu: *Bana yaklaşırsan ölürsün.*

Sessizce yemek yedikten sonra masayı topladılar. O derin, otoriter ses onu durdurduğunda Emeriel bir ayağını kapıdan dışarı atmıştı.

"İnsan kalıyor. Diğerleri gitsin."

Diğer sunucular, büyük kralla baş başa kalana kadar bir hareket bulanıklığı içinde yanından geçerek dışarı çıktılar.

Gözleri bir kez daha onun üzerinde sabitlenmişti. Daha önce Prenses Galilea'ya yönelttiği o sinir bozucu bakışlar.

Emeriel rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

Otmaya devam etti, duruşu sertti. "Kokunuz yok. Neden?"

Emeriel'in dili kalın ve ağırlaşmıştı. "Ben... Bilmiyorum, Majesteleri. Ben sadece-"

"Boş ver." Elini sallayarak onun sözünü kesti. "Bu beni ilgilendirmez ve umurumda da değil. Ama kutsal olan her şey adına, bu beni neden rahatsız ediyor, insan?"

"Ha?" Emeriel gözlerini kırıştırdı, kafası karışmıştı.

"Tekrar ediyorum, bu beni neden etkiliyor?" dedi dişlerini sıkarak, gözleri sertleşerek. "Huzursuz hissediyorum."

Emeriel'in nasıl cevap vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Bu retorik bir soru muydu? Öyle gibi görünüyordu ama o korkutucu yeşil gözler bir cevap istiyor gibiydi.

Gergin bir şekilde boğazını temizledi. "Ummm..."

Yemek salonunun dışında bir kargaşa patlak verdi ve büyük kral alçak bir hırıltı çıkardı, ardından kapıların ötesinden de benzer sesler geldi.

Emeriel'in gözleri endişe içinde açıldı. *Neler oluyordu?*

Büyük Kral'ın gözleri kırıştı, yeşilin yerini bir an için sarı aldı. Sonra ölümcül bir zarafetle sandalyesinden kalktı ve Emeriel'in yanından geçerek salondan çıktı.

Dışarıdaki kargaşa daha da arttı. Sessiz fısıltılar ve telaşlı ayak seslerinden oluşan bir gürültü. Emeriel'in sinirleri her geçen an daha da geriliyordu. Merakını dizginleyemeyerek o da yemek salonundan dışarı çıktı.

Urekai hizmetçileri her köşede küçük gruplar halinde toplanmış, sesleri alçak ve aceleciydi. Askerler hiçbir yerde görünmüyordu.

Emeriel gruplardan birine yaklaştı ve konuşmalarını dinlerken umursamaz bir tavır takındı.

"Evinde olmalıydı," diye fısıldadı bir hizmetçi, gözleri endişeyle açılmıştı. "Neden burada, kalede kendini tamamen ateşin içine bıraksın ki?"

"Yaptığı aptalca bir şeydi," diye katıldı bir diğeri. "Döngüsünü bilmiyor mu?"

"Gerçekten de çok aptalca. Kokusu çok uzaklara gitti. Eminim Frostfall'daki ve hatta Blackstone'daki tüm bağlanmamış erkekler kokusunu alıyordur."

Daha küçük bir ses, "Belki de düzensiz ateşi vardır?" diye ekledi.

"Doğru." Bunu bir onay korusu izledi. "Çok öngörülemez. Belki de bu yüzden bugün böyle bir şey olacağından habersizdi."

"Ona acıyorum," dedi bir hizmetçi yüzünü buruşturarak. "Kızgınlığı geçmeden en az on kişi tarafından ormana sürüklenecek ve üzerine binilecek. İyileşme süreci dayanılmaz olacak."

"Büyük lordlar bunu durduramazsa," diye cevap verdi bir başkası. "Majesteleri çoktan gitti."

Emeriel geri çekildi, kalbi küt küt atıyordu. Ateşler içinde bir hizmetçi mi? Koku o kadar güçlüydü ki, bağlanmamış her erkeği ona doğru çekiyordu?

Lord Herod dört minisi olmasının alışılmadık bir şey olduğunu söylemişti. Bu, benim de düzensiz ateşim olduğu ve onun da her an ansızın gelebileceği anlamına mı geliyor?

Emeriel sertçe yutkundu, karnının alt kısmında bir düğüm oluştu.

"Buradalar," diye işaret etti Ottai, sesi yoğun orman havasını aceleyle kesiyordu.

Büyük Kral Daemonikai onu takip etti, Zaiper de peşindeydi.

Daemonikai'nin içinde dolaşan uyarılma hissi yabancı ve alışılmadıktı. Taş gibi sertti. Kokunun kaynağını bulup ona binme arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Ona öyle bir binecekti ki günlerce yürüyemeyecekti.

Kontrol, diye hatırlattı kendine şiddetle. *Kızı kurtaracaksın, ona saldırmayacaksın.*

Derin, sakinleştirici bir nefes aldı. Bir sıcak onu bu şekilde etkilemeyeli çok uzun zaman olmuştu. Koku ona ilk çarptığında, baş döndürücü bir uyarılma seli duyularının üzerine çökmüş, ne olduğunu anlaması bir anını almıştı.

"Ondan uzak durun, hepiniz!" Ottai onlar kıza yaklaşırken havladı. Askerler - Daemonikai en az on beş kişi saymıştı - dördüncü hükümdara hırladılar, gözleri şehvet ve meydan okumayla parlıyordu. Kıza binmek için ilkel bir dürtü

Kızgınlık dönemindeki dişi onların mantığını geçersiz kılmıştı.

Kız tozlu zemine yayılmıştı, kıyafetleri darmadağınaktı ve göğsünün etrafında toplanmıştı, bacakları kartal genişliğinde açılmıştı. Gözleri parlıyordu

uyarılmış, yüzü seks arzusu ve acının karışımıyla buruşmuş, rahatlamak için sessizce yalvarıyordu.

"Kızdan uzaklaşın, hepiniz!" Zaiper emretti.

Askerlerden birkaçı yanıt olarak tısladı. Pençelerini uzattılar, vücutları gerildi, hak talep etmek için savaşılmaya hazırıldılar.

Daemonikai canavarının yüzeye çıkmasına izin verdi, vücudu kısmi bir değişim geçirdi. Boyu uzadı, kasları şişti, yüz hatları sertleşerek vahşi melez formuna büründü.

"Ondan uzaklaş. Şimdi," sesi tehditkâr bir hırıltıya dönüştü.

İnlemeler ve sızlanmalar havayı doldurdu ama erkekler yavaşça geri çekilerek kıza doğru bir yol açtılar. Daemonikai henüz tatmin olmamıştı, canavarı hâlâ tedirgindi.

Keskin bir nefesle havaya bir feromon patlaması saldı.

"Majesteleri," diye hep bir ağızdan haykırdı birkaç asker, meydan okumalarının yerini korku ve acı almıştı. Dizlerinin üzerine çöktüler, başları saygıyla eğildi. Büyük lordları bile onun hâkimiyetinin gücünü hissetmiş, boyunlarını eğmişlerdi.

Bu gösteri onu biraz sakinleştirdi ama tedirginliği devam etti. Onu yatıştıracak bağ arkadaşının yokluğunda, kızın kokusu ve erkek uyarılmasının çoklu kokuları duyularına saldırdı.

Ve açıklanamaz bir nedenden ötürü aklı Prenses Galilea'ya kaydı. Onun kokusu sakinleştiriciydi. Sıkıntılı ruhuna merhem gibi gelmişti.

"Oh, Ukrae, oh Ukrae, lütfen üzerime çık. Biri lütfen...!" diye bağırdı kız, sesi kırık ve çaresizdi. Dizlerinin üzerine çöktü ve-

"Yapma-" Daemonikai'nin uyarısı, kız yanaklarını tutup hepsine gösterdiğinde boğazında düğümlendi.

Hades'in kokularıyla. Hırıltılar havada gürledi. Bunu neredeyse boğucu olacak kadar yoğun yeni bir uyarılma dalgası izledi.

Erkekler ileri atıldı, gözleri çiğ bir açlıkla yanıyordu.

Daemonikai, "Sakın buna cüret etmeyin," diye bağırdı, sesi otoritenin gök gürültüsü gibiydi. "Kontrol edin! Hepsiniz!"

Büyük krallarının zoraki kısıtlaması, doğanın kendisinden daha güçlü bir güç olan çiftleşme dürtüsüne karşı savaştı. Acı ve hayal kırıklığı çılgınlıkları yükseldi, kaslar gerildi ve bedenler titredi.

Sonra Daemonikai'nin en çok korktuğu an geldi. Duyularını daha da açarak derin derin nefes aldı.

Erkeklerden ikisi kızgınlık içindeydi. Urekai alfaları sadece çok değer verdikleri dişiler için kızışırdı. Tüm bu erkekler arasında iki tanesi bu kızla bir bağ kurmuştu.

"Sen ve sen, kalın." Daemonikai ikisini işaret etti. "Geri kalanınız gidebilir. Gidin ve kendinizi istekli, akli başında kadınlarla doyurun."

Askerler yavaşça, isteksizce dağıldılar ve geride sadece iki alfayı bıraktılar.

Daemonikai titreyen kızın yanına diz çöktü, yanağını avuçlarken dokunuşu nazikti. Kızın kırmızı, puslu gözleri kendisiyle buluşana kadar çenesini kaldırdı. "Bu erkeklerin arasından kimi istiyorsun?"

Kız ancak yüz yaşında görünüyordu. Urekai standartlarına göre sadece bir çocuk. İnledi ve adamın avucuna sokuldu.

Ama faydası olmadı. Çok ileri gitmişti, bedeni acı ve ihtiyaçla kıvranıyordu.

"Siz ikiniz onun sıcaklığını onunla paylaşabilirsiniz," dedi, sesi sertleşerek. "Nazik olun. Ona zarar vermeyin. Ona iyi bakın."

"Bakacağız Majesteleri," diye cevap verdi biri, sesi şehvetle kalınlaşmıştı.

"Çok teşekkür ederim Majesteleri," diye ekledi diğeri, minnettarlığı her halinden belliydi.

Birlikte kızı kaldırdılar ve gecenin içinde gözden kayboldular.

Daemonikai onların gidişini izledi, gözlerinde bir endişe titreşimi vardı.

"Eğer onun yüzünden kızıştırlarsa, ona iyi bakacaklardır," dedi Ottai'nin sesi alçak ve güven vericiydi. "Erkeklerden birini uzak tutmaya çalışmanın ölümüne bir kavgayla sonuçlanacağını biliyorsun. Sen doğru olanı yaptın."

"Biliyorum," diye yanıtladı Daemonikai ve arkasını dönüp kaleye doğru ilerlemeye başladı.

Sıcaklığın etkisini dağıtacak bağ arkadaşı olmadan savunmasızdı. Uyarılma damarlarında zonkluyor, tüm kasları geriliyordu. Doğru düzgün düşünemiyordu bile.

Bu şehveti doyurması gerekiyordu. Hızlı.

On Birinci Bölüm

KOKUSUZ ÇOCUK 2



"Çiftleşme bağı olmadan bununla yüzleşmek nasıl bir duygu?" Ottai'nin sesi gerçek bir endişenin ağırlığını taşıyordu.

Çok acı vericiydi. Büyük Kral Daemonikai'nin bedeni kaskatı kesilmişti, ezici uyarılmışlıkla savaşırken hareketleri neredeyse mekanikti. Adımları dengesiz, hisleri boğulmuştu. "Ben iyiyim."

"Ama ben değilim," dedi Zaiper, sesi maskesiz bir açlıkla kalınlaşmıştı. "Şu anda kendimi bir ya da on kölenin derinliklerine gömmem gerekiyor." Daemonikai ve Ottai'yi yalnız bırakarak uzaklaştı.

"Gerçekten nasıl hissediyorsun?" Ottai usulca sordu.

"Binlerce yıl oldu. Eskiden bunun ne kadar zor ve yoğun bir his olduğunu unutmuşum," diye itiraf etti Daemonikai, sesi gerilmişti.

"Evet," diye onayladı Ottai. "Çiftleştiğim için bunu o kadar güçlü hissetmiyorum ama bağlanmamış erkekler için ne kadar zor olduğunu bilecek kadar hissediyorum. Vladya bu gece kalenin dışında olduğu için çok şanslı."

"Öyle."

"İlk fırsatta Morina'yı alacağım," diye homurdandı Ottai, sesi arzuyla ağırlaşmıştı. "Onun derinliklerinde olmak, kokusuyla sarmalanmak ve onun tarafından kuşatılmak istiyorum." Aniden durdu, sözlerinin ne anlama geldiğini fark edince gözleri büyüdü. Yüz hatlarında bir suçluluk titreşimi belirdi. "Çok özür dilerim, ben-"

Daemonikai onun özrünü elinin tersiyle iterek derinlerde yükselen kederi bastırdı. "Sorun değil, Ottai." Hafif bir gülümseme sundu. "Git ve bağ arkadaşının yanında ol."

"Bu şekilde yatağa giremezsin, bunu sen de biliyorsun. Bunu bastırmak neredeyse imkânsız ve sonunda sadece beynini parçalayan baş ağrıları çekeceksin. Bu daha iyi uyumanıza yardımcı olacaktır," diye ısrar etti Ottai.

Daemonikai'nin düşünceleri yine nişanlı prensese kaydı. Dişlerini sıktı.

Neden sürekli insan kızı düşünüyordu? Bu onun için alışılmadık bir durumdu.

Ama Ottai haklıydı. Bu gece dışının sıcak kokusuna fazlasıyla maruz kalmıştı. Uyumak ya da bastırmak mümkün değildi.

"Dişilerimizden bazılarını seç ve kendini onların içinde kaybet. Evie senin acı çekmeni istemezdi. Bunu biliyorsun," diye ekledi dördüncü hükümdar yumuşak bir sesle.

Daemonikai bir iç çekti, baş ağrısı gözlerinin arkasında zonklamaya başlamıştı bile. "Alviara'yı araması için adamlarından birini şehre gönderir misin?"

Ottai rahatlamış bir halde, "Elbette," dedi.

Daemonikai evine girdi, tedirginliği bir fırından yayılan ısı gibi yayılıyordu. Cildi gerginleşmişti, kendi bedeni ona karşı komplo kuruyordu.

Gözleri köşede duran çocuğa takıldı ve adımları duraksadı. Akşamın karmaşası içinde Daemonikai bir an için onu unutmuştu.

İşte yine o rahatsız edici koku eksikliği.

Uzun yaşamı boyunca, çeşitli türlerden kokusu olmayan bireylerle karşılaşmıştı. Bu alışılmadık bir durumdu ama duyulmamış da değildi.

Yine de bu çocuğun kokusuzluğunda onu derinden rahatsız eden tuhaf bir şey vardı. Akşam yemeği sırasında dikkatini dağıtmaya yetmiş ve çocuktan geride kalmasını istemesine neden olmuştu.

Bu çocukta onu bu kadar rahatsız eden şey neydi?

"Majesteleri," diye saygılı bir selam verdi çocuk.

Bu ses Daemonikai'nin üzerine serin bir esinti gibi çöktü. Tedirgin bedenine şaşırtıcı bir merhem oldu.

İçindeki canavar kıpırdandı, kulakları ilgiyle dikildi. Çocuğun ses tonundaki bir şey... tanıdık geliyordu. Çocuk ona Prenses Galilea'yı hatırlatıyordu.

Daemonikai'nin bacakları o daha düşünmeden hareket etti. Bir anda çocuğu duvara yapıştırdı, burnunu boynunun kıvrımına gömdü.

Derin bir nefes aldı, çocuk irkilerek bir nefes verdi.

Hiçbir şey yoktu. Hiç koku yoktu.

Daemonikai'nin hayal kırıklığı bir hırıltıya dönüştü, tedirginliği artıyordu. Çocuğun başını yana yatırdı ve burnunu derisine sürterek herhangi bir koku izi aradı.

Çocuktan yumuşak bir inilti kaçtı. Daemonikai'nin burun deliklerini dolduran hafif korku kokusu onu kendine getirdi.

Geri adım atarak çocuğu serbest bıraktı. "Özür dilerim. Her zaman bu kadar... kontrolsüz değilim," diye mırıldandı bir elini şakağına bastırarak.

Çocuğun göğsü hırıltılı nefeslerle inip kalkıyordu, gözleri geniş ve cam gibiydi. Belli belirsiz bir misk kokusu aldı. Tanıdık bir kokuydu bu, hafızasının sınırlarını zorluyordu. *Bu kokuyu daha önce nerede almıştı?*

"Neden bana tanıdık geliyorsun?" diye sordu, sesi alçak bir hırıltıya dönüşmüştü. "Ve sadece yüz hatlarını kastetmiyorum. Yakınlıktan ve kişisel alanımın işgal edilmesinden nefret ederim, özellikle de yabancılardan ve daha çok insanlardan. Yine de savunmamı tetiklemiyorsunuz. Neden?"

Çocuk sertçe yutkundu ve konuşmadan başını salladı.

Daemonikai herhangi bir yanıt beklemiyordu. Kendi sözleri bile ona saçma geliyordu. Aralarına biraz daha mesafe koyarak bir adım daha geri çekildi.

"Senin adın ne?" Dameonikai sordu, sesi şimdi daha yumuşaktı.

"Emeriel, Majesteleri," diye cevap verdi çocuk, sesi zar zor duyuluyordu. "Benim adım Emeriel."

Emeriel. Çocuğun adı bile huzur vericiydi. Ona neler oluyordu?

Önce nişanlı bir prensese, şimdi de bir erkeğe karşı inkar edilemez bir çekim mi duyuyordu?

Daemonikai, var olduğu beş bin yıl boyunca, türü ne olursa olsun bir erkeğin cazibesine kapılmamıştı. Urekai'nin her iki yöne de gidebildiği bilinirdi ama o her zaman dişilere ilgi duymuştu. Ta ki şimdiye kadar.

Çocuğun sadece varlığı bile onu daha da tahrik etmişti. Ereksiyonu acı içinde pantolonuna yapışmış, rahatlamak istiyordu. Elleri çocuğa dokunmak, onu eğmek ve-

Göğsünden gelen bir hırıltı onu gerçekliğe geri döndürdü.

Daemonikai hayatının bu aşamasında yeni dürtüler keşfetmek üzere değildi. Böyle gençlik deneyleri için çok yaşlıydı. Yolunda çok fazla ilerlemişti. Çocuğu kovmalı ve bu işi bitirmeliydi.

"Beni takip edin," diyerek kapıya doğru döndü. Çocuk kokusuz ve insan olmasına rağmen Daemonikai onu bırakmaya kıyamadı. Henüz değil.

Çocuk uzakta tutulmalıydı, özellikle de böyle bir gecede. Ama o pırıl pırıl mavi gözlerdeki ve narin, neredeyse ruhani yüz hatlarındaki bir şey, çocuğu yanından ayırmak istememesine neden oluyordu. Bu berbat bir şeydi.

Daemonikai yatak odasına girdi ama çocuk eşikte tereddüt etti, gözleri endişeyle açılmıştı.

"İçeri gel."

Emeriel itaat etti ve loş odaya adımını attı. Daemonikai, çocuğu kendi topraklarında görünce içini bir memnuniyet dalgası kapladı.

Onun burada, Daemonikai'nin özel alanında bulunması, içindeki öfkeli huzursuzluğun bir kısmını yatıştırdı.

Daemonikai, içindeki huzursuzluğu yalanlayan akıcı bir zarafetle dış cübbesini çıkarıp attı ve kıyafetini güçlü bedenine yapışan tek bir şeffaf cübbeye indirgedi. Ardından geniş yatağına uzandı ve bakışlarını dikkatle Emeriel'e dikti.

Çocuğun yanakları pembeleşti, gözleri Daemonikai'nin sabit bakışlarından kasıtlı olarak kaçınarak odanın içinde gergin bir şekilde dolaştı.

Çocuğun masumiyet ve zarafet havası bile ona çekici geliyordu.

Daemonikai büyük bir pencerenin yanındaki pelüş, döşemeli sandalyelere doğru başıyla işaret ederek, "Şuraya oturun," dedi. "Misafir bekliyorum. O gelene kadar burada kalacaksın."

"Nasıl isterseniz, Majesteleri," diye mırıldandı çocuk, itaatkâr bir şekilde gösterilen sandalyeye doğru ilerledi ve oturdu, duruşu sert ve resmiydi.

Daemonikai yan yatmış, bir dirseğini dayamış, Emeriel'i inceleyen bir ifadeyle izliyordu.

Çocuk sandalyede rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

Ne yapıyorum ben? Daemonikai sırtını yastıklara yaslariken sorguladı.

Yalnız kalmalı, Alviara'yı beklerken hızlıca boşalabilmek için mastürbasyon yapmalıydı. Bu ağrıyı hafifletir ve açlığı katlanılabilir hale getirirdi.

Bunun yerine, burada zonklayan bir baş ağrısıyla yatıyor, gözünün önünde var olmaktan başka bir şey yapmayan bir insan çocuğun varlığıyla tükeniyordu.

Metres Alviara izin aldıktan sonra zarif bir şekilde yatak odasına girdi. Derin bir reverans yaptı, sesi ipek gibi pürüzsüzdü. "Çok yaşayın Majesteleri."

"Ayağa kalk," dedi büyük kralın sesi kadife bir törpü gibiydi.

Alviara doğrulurken, yataktan kalkan nihai hükümdarın görüntüsüne baktı. Her zamanki gibi nefes kesici derecede yakışıklıydı, mesafeli tavrı güç ve hâkimiyet yayıyordu.

Alviara Urai'nin en ünlü zevk evlerinden birinin sahibi ve yöneticisiydi ve iş hayatında geçirdiği binlerce yıl boyunca sayısız erkek görmüştü. Artık onu korkutmuyorlardı.

Seksi seviyordu, hayatını bunun etrafında kurmuştu ama artık çok az erkek onu etkiliyordu. Büyük kral da onlardan biriydi.

"Dönüşünüzü duyduğuma çok sevindim, Majesteleri," diye mırıldandı, sesi profesyonel ve saygılıydı. Alviara pek çok şey olabilirdi ama aptal bunlardan biri değildi. "Şimdi soyunmamı ister misiniz?"

"Soyun ve yatağa gir," diye emretti Kral Dameonikai, sesi duygudan yoksundu. Bir süre sessizlik oldu, sonra Alviara'yı sarsan bir emir geldi. "Artık gidebilirsiniz."

Ne?

Alviara'nın gözleri daldı ve işte o zaman pelüş sandalyelerden birinde oturan figürü fark etti.

Küçük, narin bir insan çocuğu. Çok da güzeldi.

Çocuk ayağa kalktı ve odadan çıkmadan önce başını eğerek sessiz bir veda etti. Ama Alviara onun yüzünü ve yumuşak yüz hatlarına kazınmış acı ifadesini görmeden önce değil.

Hah. Gözlerinde merak kıvılcımları çaktı.

Alviara alıştırılmış bir zarafetle soyunarak çıplak bedenini büyük kralın bakışlarına sundu. Adamın gözleri, Alviara'nın kişisel olarak algılamadığı bir ilgisizlikle onun üzerinde gezindi. Harika görünüyordu ve bunu biliyordu.

Kral Daemonikai'nin gözü sadece tek bir kadında, büyük kraliçesindeydi. Kraliçe Evielyn olmasaydı Alviara onların yatağını asla paylaşmazdı.

"Buradasınız çünkü farklı bir şey denemek istiyorum. Daha önce hiç üçlü seks yapmadım ve bunun nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum," demişti kraliçe bin yıldan uzun bir süre önce, açıkça ilgisiz görünen ama kraliçesini şımartmaya istekli olan bağ arkadaşına tereddütlü bakışlar atarak.

O gece Alviara'nın kraliyet çiftiyle geçirdiği ilk geceydi. Birkaç yüzyılda bir kraliçe onu çağırır ve o da yatakta onlara katılırdı. Bu asla büyük bir olay değildi; Alviara her zaman buna hazırды.

Ama kral onu hiç şahsen çağırmamıştı... şimdiye kadar.

Yine de çağrı kişisel bir şey değildi, Alviara bunu biliyordu. Kızgınlık dönemine giren hizmetçinin haberi kulaklarına ulaşmıştı.

Bağlanmamış bir erkek için, özellikle de bu kadar uzun süredir çiftleşmiş biri için, bu zor olmalı.

Alviara yatağa yerleşti ve kalçalarını davetkâr bir şekilde ayırdı. "Hepsi senin," diye mırıldandı, sesi ipeksi bir okşayıştı.

Ama büyük kral ona katılmak için hiçbir hareket yapmadı.

Çıplak vücudu güzelliğin, erkekliğin ve ham gücün kışkırtıcı bir göstergesiyken olduğu yerde sabit kaldı.

Gözleri onun etkileyici uzunluğuna takılınca inledi. Kral *her yerde* büyük bir erkekti.

Sertliğinin büyüklüğü vücudunda bir arzu sarsıntısı yarattı. Göbeği ıslanmış, beklentiyle zonkluyordu. Duyuları zevk vaadiyle canlanmıştı.

"Majesteleri?" diye yalvardı, öne doğru eğildi ve ona doğru bir el uzattı. "Aç olduğunuzu biliyorum. Açlığınızı giderebilirim, bunu biliyorsunuz. Beni alın."

Adamın zümrüt gözleri kadının uzattığı ele doğru kaydı ama kabul etmek için hiçbir hamle yapmadı. Ne de bir adım daha yaklaştı.

Alviara'nın yüz hatlarını şaşkınlık kapladı. Neden tereddüt ediyordu?

Gözlerindeki şehvet fırtınası derin bir cinsel açlıktan bahsediyordu. Vücudu zorlukla bastırılmış arzuyla gergindi ve arzuyla vahşileşmiş görünüyordu. Peki, bu kadar açık bir şekilde istediği şeyi neden almıyordu?

O boşuna Urai'nin en çok aranan fahişesi olmamıştı.

Alviara ellerinin ve dizlerinin üzerine kalktı, arkası baştan çıkarıcı bir kavisle kalktı. Arkasına uzandı ve yanaklarını onun bakışlarına açtı, kendini ona ve içindeki canavara tam bir teslimiyetle sundu.

Hırladı, sonunda hareket etti. Ama yatağa doğru değil.

Büyük kral adım atmaya başladı. Huzursuzca.

Gerginlik sert omuzlarından yayılıyor, yüz ifadesi her adımda bir fırtınadan daha karanlık oluyordu.

Çok ama *çok* uzun zamandır ilk kez, Alviara'nın omurgasından aşağı soğuk bir korku dalgası süzüldü. Bu beklediği tepkinin yakınından bile geçmiyordu.

Burada neler oluyordu? O

senin değil.

Senin değil.

*Onun üzerinde hiçbir
hakkın yok. Ağlamasan iyi
edersin.*

Emeriel'in elleri giysilerini öyle sıktı ki parmak eklemleri bembeyaz oldu. Kapıyı çarparak kapattı ve yatağa yığıldı, gözyaşları akarken cenin pozisyonunda kıvrıldı. Yasaksız. Kontrol edilemez.

Kalbi keskin, inatçı bir arpıntıyla ağrıyordu. *Yatağında başka bir kadın varsa ne olmuş yani? Senden haberi yok ve o senin değil. Kendine gel.*

Ama bu sözler boş basmakalıp sözlerdi. Boğazından bir hıçkırık koptu, sıcak gözyaşları yastığa döküldü. Onları silerken elleri titredi.

Sadece onun yanında olmaktan memnun olmuştu. O yoğun, dikkatli gözlerin altında sessizce otururken bile kendini tamamlanmış hissetmişti.

Onun sadece varlığı bile içindeki boşluğu o kadar iyi dolduruyordu ki bu korkutucuydu. Sonra, o Urekai hizmetçisi kızışmak zorunda kaldı. şimdi, Kral Daemonikai vücudunu doyumak zorundaydı.

Emeriel odasına dönerken muhafızların bulabildikleri herkesle hayvanlar gibi iftleştiğine tanık olmuştu. Urekai hizmetçileri duvarlara sıkıştırılmış, insan köleler incelik gösterilmeden kaçırılmıştı.

Güney Kanadı kaotik bir üreme alanına dönüşmüştü.

Büyük Kral'ın o güzel, zarif Urekai ziyaretisiyle sarmaş dolaş görüntüsünü aklından uzaklaştırmaya çalışarak bir hain gözyaşını daha sildi.

Adamın kadını domalttığı, bedenini kendi bedenine kattığı düşüncesi...

Dudaklarından bir hıçkırık daha kaçtı.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve karşısında soğukkanlı bir asker duruyordu. Sonra, tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonuyla, "Büyük kral seni konutuna çağırıyor Köle. Onu bekletmeyin."

On İkinci Bölüm

ORTADAKİ ÇOCUK



KİMİ BEKLİYORLARDI?

Büyük kral odada volta atıyordu. O kadar gergin ve tedirgin hareket ediyordu ki, odanın bir ucundan diğerine adeta tepiniyor, bolca terliyordu.

Alviara baş ağrısının kafatasına vurduğuna bahse girebilirdi. Kafası tamamen karışmıştı ama Kral Daemonikai'nin yüzündeki sert ifade onu çenesini kapalı tutmaya zorladı.

Kapı açıldı ve çocuk tekrar odaya alındı.

Büyük Kral'ın volta atması aniden kesildi, vücudundaki gerginlik gözle görülür bir şekilde azaldı.

"Beni mi çağırdınız, Majesteleri?" çocuğun sesi titriyordu. Ağlıyormuş gibi kızarmış ve şişmiş gözleri, çırılçıplak Kral Daemonikai ve aynı derecede çıplak Alviara'yı gördüğünde genişledi.

Solgun teninde bir kızarıklık yayıldı, boynundan yanaklarına doğru süzüldü ve bakışlarını hızla kaçırıldı.

Kral Daemonikai aniden çocuğun kişisel alanının her yerindeydi. Çocuğu duvara yasladı, başını eğip memnun bir kedi gibi boynunun narin derisine sokulurken iri gövdesi çocuğunkini gölgede bırakıyordu. Göğsünden derin bir mırıltı yükseldi.

Büyük kral deli gibi feromon pompalıyordu. O kadar baş döndürücü, yoğun ve zorlayıcıydı ki Alviara bile inledi. Zihni bulanıklaştı, boğazı içgüdüsel olarak tam bir teslimiyetle açıldı.

"Kralım," diye inledi çocuk, daha güçlü erkeğin kucağında gevşedi. Saf şehvet, gerilim ve teslimiyetle dolu an gerildi.

Sonunda kral geri çekildi. "Yatağa gir. Uzan," diye emretti, sesi arzudan boğuklaşmıştı.

Çocuk tereddüt etti, gözlerinde bir panik titreşimi vardı.

Neden panik? Alviara merak etti. Arzuladığı şey bu değil miydi? Belli ki çocuk hükümdarlarına karşı bir tür sevgi besliyordu.

Ama sonunda itaat etti. İnsan çocuk yatağa doğru ilerledi ve Alviara'nın yanına uzandı, vücudu kaskatı kesilmişti ama gözlerinde uyarılmışlık vardı.

Yerleşirken Alviara tuhaf bir şey fark etti. Çocuğun hiç kokusu yoktu.

Hah. Demek o da o gariplerden biriydi.

Kokusunun olmayışının Kral Daemonikai'yi rahatsız etmesi gerekmez miydi? Çocuğu kendine yaklaştırmak yerine ondan tiksinişmesi gerekmez miydi?

"Şimdi, sen." Kral Daemonikai sonunda Alviara'ya baktı. "Onun üzerine yat, sırtını bana dön."

Alviara söyleneni yaptı, kendini oğlanın kalçalarının arasına yerleştirdi, göbeği oğlana doğru bastırıyordu. Çocuk sertleşmemişti bile, Alviara bir sempati acısıyla fark etti.

Kral sonunda onlara katıldı, elleri Alviara'nın bacaklarını ayırırken güçlüydü ve Alviara'nın içine doğru itti.

Alviara bir iniltiyi bastıramadı. Feromonlarının baş döndürücü kokusu, dokunuşuyla birleşince arzusu tavan yaptı.

İtmeye başladığında, yoğun gözleri çocuğun yüzünde kilitli kaldı. Her güçlü itiş onları yatağa çarpıyor, çerçeveyi sarsıyordu. Çocuğun içinde olabilirdi - Alviara çocuğun hareketlerinin gücünü ve içinden akan zevki hissedebiliyordu- ama çocuğun gerçekten içine girdiği kişi o değildi.

Çocuğun yüzü kızarmış, mavi gözleri şehvetle açılmıştı. Kralın adımları sertleştikçe, oğlanın misk kokusu da artıyordu. Erotik, sarhoş edici bir koku havada ağır bir şekilde yoğunlaştı.

Sonra büyük kral öne doğru eğilip çocuğun dudaklarını kendi dudaklarıyla kavrarken Alviara'yı neredeyse ikiye katladı.

İnsan haykırdı. Boğulmak istemeyen Alviara vücudunun üst kısmını sağa doğru bükerek kralın yarısının üzerinde durmasına izin verdi. Bu, çocuğa daha iyi erişmesini ve Alviara'nın daha rahat nefes almasını sağlarken, yaşanan her şeye tanıklık etmesini sağladı.

Öpücük çiğ ve iğrençti. Kral Daemonikai çocuğun dudaklarını yalayıp yuttu, kalçaları ileri fırladı ve vahşi bir hayvan gibi Alviara'nın içine girdi.

Alviara'nın yeni pozisyonu pek rahat değildi ama katlanılabiliirdi. Bu beklenmedik üçlü onu fazlasıyla mest etmişti.

Yine de, aynı zamanda, zevk onun hareketsiz kalması için çok fazla hale geliyordu. Doruğa ulaşması gerekiyordu. Alviara kalçalarını hareket ettirmeye başladı. İşte o zaman fark etti.

Islaklığı.

Altındaki çocuk çok ıslaktı. Belli ki tahrik olmuştu ama ereksiyon belirtisi yoktu. Göğsüne bastıran çocuğun kasları ya da kemikleri değil, sıkıca bağlanmış göğüsleriydi.

Çocuk aslında bir kızdı.

Kımıldamayı bıraktı, kafası biraz berraklaştı. Şaşkınlık içindeki Alviara güzel çocuğa daha yakından baktı. Yüz hatları narin ve pürüzsüzdü, uzun kirpikleri badem şeklindeki gözlerini çerçevesliyordu. Görünüşünde ince kadınsılık ipuçları vardı.

Ancak o ana kadar delikanlının kokusundaki nüanslara tam anlamıyla odaklanmamıştı. Uyarılma kokuları doğası gereği cinsiyete bağlı olmasa da, onunki narin bir tatlılığa sahipti... çoğu erkeğin daha keskin, daha agresif kokularından farklı olan hafif bir çiçeksi alt ton. Hafifti ama hepsi öyledir. Alviara bunu sadece neye kanalize olması gerektiğini bildiği için ayırt edebiliyordu.

Kral Daemonikai, Alviara'nın içindeki özel bir tatlı noktaya çarptı, içinden zevk dalgaları gönderdi ve onu haykırmaya zorladı. O anın içinde kaybolurken düşünceleri karmakarışık olmuş ve sönüp gitmişti.

Alviara bu keşfi daha sonra düşünecekti. Ama şimdilik odaklanabildiği tek şey vücudunda dolaşan güçlü hislerdi.

Kalçalarını dairesel bir hareketle döndürerek şişmiş memesini oğlaninkine - kızınkine- sürttü.

Çocuğun-kızın-dudaklarından bir inilti süzüldü ve kral onları yatağın içine iterek tahrip etmeye devam ederken yuttu.

Alviara kendini o anın içinde kaybetti, muhtemelen varlığını unuttuklarını bilmesine rağmen vücudunda tutuşan zevk melodisiyle dans etti. İnsanı öpüş şekli, kollarının kızın bedenini sahiplenışı, şaşırtıcı olsa da tek kelimeyle ateşliydi.

Doruk noktasına ulaşan Alviara vücudunu kasıp kavurarak coşkuyla haykırdı. Kral Daemonikai öpüşmeyi kesti ve burnunu kızın boynuna gömdü,

yüksek sesle koklama sesleri çıkarıyordu. Hayal kırıklığına uğramış bir hırıltı çıkararak bir dişini

boynuna.

Kız uzun bir iniltiyle boşaldı.

Bir titreme bedenini sararken vücudu sımsıkı sarıldı. Alviara'nın ağırlığı onu aşağıda tutmasaydı, güzel insan yataktan aşağıya doğru yükselecekti. Sarsılarak parmaklarıyla çarşafı sıkıca kavradı.

Çok ateşli. Duman gibi sıcak.

Büyük Kral'ın dokunuşunun açgözlü olmasına şaşmamalı; doyamıyordu.

Alviara geçimini fahişelik yaparak sağlayan sağlıklı bir kadındı. Aleti tercih etmesine rağmen, ara sıra diğer tarafa da kayıyordu ve şu anda, neredeyse doruğa ulaşan kızı öpmek istiyordu, sadece çıkardığı seksi çığlıkların bir kısmını yutmak için.

Ama Alviara'nın ölmek gibi bir arzusu yoktu. Burada her ne oluyorsa, onun bir parçası olması için tasarlanmamıştı.

Alviara kızın ıslaklığının kendi giysilerinin arasından sızarak Alviara'ninkine karıştığını hissedebiliyordu.

O halde bir Syren. Sıradan bir insan bu kadar fişkırmazdı.

Kral Daemonikai insandan bir yudum aldı ve kızın çığlıkları yüksek bir perdeye çıktı, yüzü zevkle buruştu. Vücudu kontrolsüzce titrerken gözleri kapalıydı.

Hükümdarları geri çekilirken, ısırıldığı yerde parıldayan bir kan izi belirdi. Yılan gibi dili yaranın üzerinde kayarak, sanki hiç açılmamış gibi yarayı sorunsuzca kapattı.

Kalçaları sabit ritmini kaybetti. Büyük kral çılgınca itmeye başladı, doruk noktasına yaklaştıkça daha sert ve daha hızlı itiyordu. Hareketleri çılgınca, tahrik edici bir hal aldı. Alviara inlemelerine engel olamıyordu.

Sonunda arzusunun doruğuna ulaşana kadar her hamlesi bir öncekinden daha yoğundu.

Birkaç dakika sonra, Alviara başını geriye çevirdi, rahatsızlık hissini görmezden geldi ve adamın gözlerine farkındalık geri dönerken onu izledi.

Bulundukları pozisyona baktı; Alviara'nın onun altında garip bir şekilde katlanışını ve altlarındaki kızın gözlerini kırıştırtışını, bacaklarının hâlâ genişçe açılmış olduğunu gördü. Yüz hatlarında garip bir ifade belirdi, yoğun bakışları kızın üzerinde kaldı.

Ama adam oldukça ağırdı; Alviara zar zor nefes alabiliyordu.

"Öhöm," diye boğazını temizledi Alviara, kıpırdanarak. "Majesteleri, eğer sakıncası yoksa... Bu oldukça rahatsız edici."

O an bozuldu ve yataktan kalkarak yer değiştirdi. Kendini temizleyip bornozunu giyerken yüzü soğuk bir kayıtsızlık maskesiydi

"Verdiğim rahatsızlık için özür dilerim," dedi, sesi bir kez daha duygudan yoksundu. "Gidebilirsiniz. İkiniz de."

Kız hızla ayağa kalktı, hareketleri sarsıntılıydı, yanakları kızarmıştı ve odadan kaçtı.

Alviara çabucak temizlendi, giyindi ve onu takip etti. Odanın dışında koridorda kızı aradı ama koridoru boş buldu.

Köşeyi döndüğünde, Alviara Güney Kanadı'na giden kavşakta duvara yaslanmış bir insan gördü. Kıyafetleri darmadağınktı, atkuyruğu eğri büğrüydü, gözleri acı çekiyormuş gibi kapalıydı.

"Biliyorsun, değil mi?" diye fısıldadı kız, son derece yorgun görünüyordu. "Devam et, böyle tehlikeli bir oyunu nasıl oynadığımı anlat bana. Bunun için nasıl idam edileceğimi söyle."

Alviara onun bakışlarına karşılık verdi. "Bu beni ilgilendirmez."

Kızın gözleri yavaşça açıldı ve Alviara'ya baktı. "Ona söyleyecek misin?"

"Hayır, canım. Dediğim gibi, bu beni ilgilendirmez. Ben sadece, Urai'nin en çok aranan fahişesi Alviara Myxxz'in, bir erkeği neden bu kadar tahrik ettiğimi ve onun neden hiç etkilenmediğini nihayet anlayabildiğim için rahatladım." Dilini şaklattı. "İtiraf etmeliyim ki neredeyse egomu zedeliyordu. Ama sonra, bunun benimle hiçbir ilgisi yok ve her şey seninle ilgili. Büyük Kral'ın *Ruhbağı* sen misin?"

Kız bunu inkâr etmedi. Sessizlik havada ağır ağır asılı kaldı.

Alviara tökezleyerek geri çekildi, dudaklarından bir nefes kaçtı. "Sen... sen bunu inkâr etmiyorsun o zaman? Sen kralın..." Kelimeyi tekrarlamayı kendine yediremedi.

Tek cevabı başını sallamak oldu.

Alviara'nın soğukkanlılığı bir anlığına bozuldu. Gözleri büyüdü ve nefes nefese kalırken elleri ağzına gitti.

Bir *Ruhbağı* mı? İmkânsızdı. Onlar efsanelerden, çoktan unutulmuş bir geçmişin fısıltılarından ibaretti. Varoluştan çoktan silinip gitmiş efsaneler.

Yine de, daha önce görüşünü bulandıran şehvet sisinden arınmış bir halde kızı yeniden incelerken, bu o kadar da uzak bir ihtimal gibi görünmüyordu.

İnsan, bir kralın kaderindeki eşine yakışan uhrevi bir güzelliğe sahipti. Narin bedeninde ince bir güç ve... gümüşi gözlerinin yüzeyinin altında için için yanan gizli bir ateş. Uykuda. Keşfedilmemiş.

Aralarında tanık olduğu çekimden bahsetmiyorum bile. Lav gibi yanıyordu, evcilleşmemiş ve vahşî.

"Sence şüpheleniyor mudur?" diye sordu kız sonunda, sessizliğı bozarak.

Alviara başını yavaşça salladı. "Bundan şüpheliyim. Ama onun zihninin işleyişini kim gerçekten bilebilir ki?" Bir duraksama, "Adın ne?"

"Emeriel."

"Emeriel." Bu isim Alviara'nın dilinde bir okşayış gibiydi. "Ah, insan prens mi? Canavar tarafından saraydan çalınan mı? Bir köle efendisinin kirletmeye cüret ettiğı için sonunu getirdiğı kişi mi? Şimdi her şey anlam kazandı."

Kız, Emeriel, ayaklarının üzerinde sallanıyordu, yüzü solgun ve çizgiliydi. Alviara onu sabitlemek için elini uzattı. "İyi misin?"

"Beslenme. O... uhh..."

"Kan sarhoşu mu?" Alviara'nın kaşları inançsızlıkla havaya kalktı. "Sarhoş mu hissediyorsun?"

Emeriel utangaç bir iç çekiş yaptı. "Birazcık."

"Huh. Sanırım söyledikleri doğru. Ruh bağları gerçekten de bir bütünmüş," dedi Alviara inanamayarak, "Pekâlâ, insan, ben yola koyulayım. Bu gece... ilginçti. Bir ara tekrar yapalım."

Alviara uzaklaşmaya başladı, sonra durakladı ve geri döndü. "Tavsiyemi ister misin?"

Emeriel omuz silkti, gözleri hâlâ kapalıydı.

"Kimliğini saklayabildiğın kadar sakla. Sırrının ortaya çıkmasından iyi bir şey çıkmayacak. O erkek bağ arkadaşını çok sevdi ve onu zaten bildiğın bir şekilde kaybetti. Bana sorarsanız, Majesteleri'nin asla öğrenmemesi muhtemelen en iyisi. Bu muhtemelen sizin yararınıza olacaktır."

Alviara başını yana eğdi. "Yine de kaderin burada bir parmağı var gibi görünüyor. Bırak kader kendi rolünü oynasın ama onu zorlama. Onun kan sahibinden uzak dur, o senin ne olduğunu öğrendiğinde seni parçalayacak bir cadaloz." Çıkışa doğru döndü ama arkasına baktı. "Güvende kal ve sana şans diliyorum insan. Büyük kral gibi bir erkekle, dünyadaki tüm şansa ihtiyacınız olacak."

On Üçüncü Bölüm

ORMANDAKİ KIZ



FENER FESTİVALİ, Aekeira'nın hayal ettiği her şeydi. Kalabalık meydanda Amie'nin yanında durarak, yüzlerce fenerin alacakaranlık gökyüzüne yükselişini huşu içinde izledi.

Parlayan her bir küre dilekleri ve hayalleri taşıyor, meydanı ışık ve renkten oluşan bir tuvale dönüştürüyordu. İnsanların kahkahaları ve heyecanlı konuşmaları bulaşıcıydı, "ooh" ve "ahh" korosu havada dalgalanıyordu.

Aekeira'nın kalbi sevinçle doldu. Şimdi Urekai festivallerinin cazibesini anlıyordu.

Yine de, coşkunun altında, düşünceleri ne zaman Em'e sürüklense endişeleniyordu.

Bu sabah, önceki gece olanların fısıltıları kulaklarına ulaşmıştı. Em'in kralın yemeğini servis etme cüretkârlığı, bir hizmetçinin tamamen kızışması ve bunun kaledeki bağlanmamış erkeklerin üzerine saldırdığı kaos.

Aekeira buna inanmakta zorlanmıştı ama Em'in büyük kralla ne kadar yakınlaştığını itiraf etmesi kadar zorlanmamıştı.

"Çok tehlikeli, Emeriel! Aklından ne geçiyordu?" Aekeira sitemle tısladı. Em'i omuzlarından tutup sarsarak aklını başına getirmek istemişti. Onu kendi pervasız kalbinden korumak için. "Ya öğrenirse? Hayatını kaybetmeye bu kadar hevesli misin?"

"Karşı koymaya çalışıyorum ama çok zor. Her zaman onun yanında olmak istiyorum," dedi Em yumuşak, kırık bir fısıltıyla. "Kalbim onun için acıyor. Onu özlüyorum, tıpkı

Kanımdaki ateş. Onu arzuluyorum... çok fazla. Sen anlayamazsın, Aekeira."

Aekeira'nın içindeki mücadele tükenmişti. Çünkü gerçekten anlamaya başlamıştı.

Kendi düşünceleri sürekli Lord Vladya'ya dönerken o kim oluyordu da temkinli olmayı ve kendini kontrol etmeyi öğütüyordu?

Onu düşünmek bile karnında bir sıcaklık yaratıyordu ve bu kaçınılmazdı. İnkâr edilemezdi.

Cinsel yakınlıklarına ve kanla beslenmelerine dair anılar zihninde titreşiyor, tüylerini diken diken ediyordu.

"Aekeira?" Amie onu dürttü. "Yine kendi dünyanda kaybolmuşsun. Peki bu gizli gülümseme neden?"

"Önemli bir şey değil." Aekeira çabucak kendini toparladı, bakışları yukarıdaki ışık kaleydoskopuna dönerken yanakları kızardı. "Festival tek kelimeyle nefes kesici."

"Öyle değil mi?" Amie iç geçirdi, gözleri sevinçle parlıyordu. "Köleleri hiç bu kadar mutlu görmemiştim."

"Hı-hı."

Lord Vladya onu taşımıştı. Ormanda onu kollarının arasına almıştı.

Ormanda onu saran, kaldıran o güçlü kolların verdiği hissi hatırlıyordu. O delici gri gözler, sanki o anda önemli olan tek şey oymuş gibi ona bakıyordu.

Ne yapıyorsun, Aekeira? Bunu anlamaya çalışma. Burada Lord Vladya'dan bahsediyoruz, hatırladın mı? Bir insana bakmaktansa onu öldürmeyi tercih eder. Bunu kendine yapma, seni aptal.

Dokunuşunun anısı, solmayı reddeden bir sıcaklık hayaleti gibi varlığını sürdürüyordu.

"Bak, bu Hansel. Bu tarafa geliyor," dedi Amie kısık bir sesle. Hansel utangaç gülümsemesi ve gamzeli yanaklarıyla onlara yaklaştı. "Merhaba. Fenerinizi hâlâ yздürmediniz mi?"

Aekeira başını salladı ve narin kağıt küreyi koruyucu bir şekilde tuttu. "Henüz değil. Onu bırakmaya hazır değilim."

Hansel'in gülümsemesi genişledi. "Fenerler sabaha kadar havada kalacak. Acele etme."

Amie kalabalığın arasında kaybolmadan önce Aekeira'ya bilmiş bir göz kırptı. "Bu gece çok güzel görünüyorsun." Bakışları elbisesine takıldı.

"Teşekkürler." Aekeira sade kumaşı düzeltti. Süslü bir şey değildi ama genellikle giydikleri sıkıcı köle üniformalarından çok farklıydı.

"Kardeşin nerede?" Hansel etrafına bakınarak sordu. "O...

başka bir grupta birlikte," diye yalan söyledi Aekeira.

Em bir prenses gibi giyinmiş, Lord Herod'la birlikte festivale katılıyordu ve bu Aekeira'nın içini ısıttı.

Em bunu iyi saklıyor olabilirdi ama kız kardeşinin kadınlığını ifade etme özgürlüğünü özlediğini biliyordu. Em'in kendini tamamen erkek olarak görmek zorunda kaldığını düşünmek, özel hayatında bile kendini erkek olarak tanımlaması son derece üzücüydü.

Aekeira, Em'in nihayet uzun zamandır bastırdığı bir parçasını ifade etme şansı bulmasına çok sevinmişti.

"Bu iyi, bu iyi," diye kekeleydi Hansel, bakışları ayaklarının üzerinde sabitlenmişti. Sinirli bir şekilde kıpırdandı, boynuna doğru bir kızarıklık yayıldı. "Biraz yürümek ister misin?"

"Uhhh..." Aekeira tereddüt etti, davet aralarında asılı kaldı. Onun niyetini biliyordu ve isteyeceği son şey onu yönlendirmektir.

"Sadece yürümek ve konuşmak için, söz veriyorum." Ona öyle içten bir umutla bakıyordu ki, gözleri yalvarıyordu.

Belki de sevginize asla karşılık vermeyecek binlerce yıl yaşlı bir Urekai lorduna umutsuzca aşık olmaktansa kendi yaşınızdaki bir insanla arkadaşlığa odaklanmak daha iyidir.

"Pekâlâ," diye kabul etti, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

Hansel'in yüzü aydınlandı, gamzeleri derinleşti. "Çok teşekkür ederim!" Birlikte festival boyunca yürüdüler.

Emeriel ve Lord Herod ay ışığının aydınlattığı gökyüzünün altında yürüyor, fenerleri arnavut kaldırımına yola yumuşak ışıklar saçıyordu.

Onlar geçerken başlarını eğdiler ve meraklı gözler onları takip etti.

"Şaşırdılar," dedi Lord Herod nazik bir kahkaha atarak. "Vera'nın vefatından beri bir kadınla birlikte görülmedim. Çoğu zaman yanımda Ezra, yani kan sahibim oluyor."

Emeriel etrafına bakındı, dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. "Herkes size tapıyor Lordum. Neden sevmesinler ki? Siz tanıdığım en nazik Urekai'siniz."

Kıkırdadı. "Beni gururlandırıyorsun."

Havası müzik ve kahkahalarla dolu kalabalık bir meydana ulaştılar. Urekai halkı parlayan fenerlerden oluşan bir gölgelik altında toplanmıştı; erkekler hayranlıkla onları izlerken kadınlar hep bir ağızdan şarkı söyleyip sallanıyordu.

"Böyle gecelerde pek çok kişi aşkı bulur," diye düşündü Lord Herod. "Bazıları yedi günlük bağlanma ritüelinden sonra evlerine bir bağla dönerken, diğerleri kırık bir kalp taşıyacak."

Emeriel onun sözlerini sadece yarım yamalak duymuş, düşünceleri büyük krala kaymıştı.

Son zamanlarda düşüncelerine o kadar hâkim olmuştu ki, onun zihninde olmadığı her an garip bir şekilde boş hissediyordu.

Dün gece dehşet vericiydi. Yine de onun dokunuşunun anısı... gözlerindeki tutku... bütün gün aklıındaydı. pckleri dizlerinin bağını zmş.

"Emeriel?"

Lord Herod'un sesi onu gerçekliğe geri çekti. Yürümeyi bırakmış, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Bütün gün düşüncelerin içinde kayboldun. Bir şeylerin üzerinde durmak sağlıklı değil, küçüğüm. Seni rahatsız eden ne?"

"Ben iyiyim Lordum," diyerek içindeki çalkantıyı gizlemek için zoraki bir gülümseme takındı. "Hayır, değilsin-" O daha fazla bastıramadan, zarif bir Urekai

Kadın onlara yaklaştı, gözleri hayranlıkla parlıyordu.

"Geceniz mübarek olsun Lordum," diyerek selam verdi. "Sizi uzaktan gördüm ve merhaba demekten kendimi alamadım."

Lord Herod sıcak bir şekilde gülümsedi. "Orin, seni görmek güzel. Nasıl gidiyor?"

"Ailenizin cömertliği sayesinde, Lordum." Orin'in bakışları Emeriel'e kaydı.

"Orin," diye başladı Lord Herod, "Prenses Galilea'yı tanıştırmama izin ver. Ve Leah-" Emeriel'e döndü "-bu Orin, ailemizin saygıdeğer şıfacısı." Her ikisi de dişiler değiştirildi a saygılı yay-Orin'in onaylayan jest Emeriel's Kraliyet Durum, ve Emeriel's a basit

Takdimi kabul etti. Orin'in gözleri merakla parladı.

"Bu bana şunu hatırlattı," diye söze başladı Lord Herod, Orin'e hitaben, "yarın seni ağıracaktım ama yollarımız keşiştiğine göre, belki bana bir konuda yardımcı olabilirsin?"

Orin hevesle başını salladı. "Elbette Lordum. Kızım ilaç çantamı sokağın hemen karşısında taşıyor. Acil durumlar için nadiren onsuz dışarı ıkarım. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Galilea'nın tam ateşini ölçmenizi istiyorum. Bu onun ilk doğum günü olacak ve buna göre hazırlanmak için günü bilmeliyiz."

Orin'in nefesi kesildi. "Bir Syren mi?"

Emeriel'e döndü, bakışları yeni keşfettiği saygı ve içten bir gülümsemeyle doluydu. "Sizin adınıza çok sevindim Lord Herod. Leydi Vera'dan ayrılamayacağınızdan endişe ediyordum. Çaba gösterdiğinizizi görmek kalbimi ısıtıyor."

Lord Herod'un gözlerinde eğlence dans ediyordu. "Gerçekten de çaba gösteriyorum, bu yüzden endişelenme sevgili Orin. Bu değerlendirme için uygun bir yer neresi olabilir? Evime mi dönmeliyiz?"

Orin heyecandan neredeyse zıplıyordu. "Hayır, hayır, orası çok uzak. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi benim evim çok daha yakın Lordum."

"Biliyorum." Başını salladı.

"Hemen çantamı alıp geliyorum. Birazdan dönerim," dedi Orin, aceleyle uzaklaşırken sesi beklentiyle doluydu.

Aekeira ve Hansel ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe kalabalık azaldı, yerini yaprak hışırtıları ve cırcır böceklerinin cıvıltısı aldı.

Hansel Ura'daki hayatına dair hikâyeler anlatmaya başladı - burada doğmuştu - ölen annesi ve mayın tarlalarında çalışan babası.

Aekeira da Emeriel ile bu topraklara gelmeden önceki hayatından bahsetti.

Sohbet kolayca akıp gitti ve Aekeira Hansel'in arkadaşlığından keyif aldığını fark etti. Nazik, kibar ve onun sözleriyle gerçekten ilgilenen biriydi.

Hansel aniden durdu. "Geri dönmeliyiz," dedi, sesi endişeyle doluydu. "Ormanın çok derinlerindeyiz."

Aekeira başını sallayarak onayladı, bakışları sık çalılıkları ve yüksek ağaçları taradı. Diğer festival katılımcılarının yokluğu, izledikleri yoldan saptıklarının açık bir göstergesiydi.

"Urekai buralarda avlanır," diye fısıldadı Hansel, gözleri gölgeleri tararken. "Onlarla canavar formlarında karşılaşmak güvenli olmaz."

Adımlarını geri takip etmek için döndüler, fenerleri karanlıkta sallanıyordu. Ormanın sessizliği kaba bir kahkaha sesiyle bozuldu.

"Vay, vay, vay," diye alay etti hırçın bir ses. "Bakın burada neyimiz var çocuklar.

Küçük, güzel bir kuş."

Ağaçların arasından bir grup adam çıkınca Aekeira telaşla arkasına döndü. İnsanlar. Onlar gibi kölelerdi ama daha yaşlılardı. Daha sert.

"Bak dostum, bela istemiyoruz," dedi Hansel temkinli bir şekilde, elini sıkarak.

"Ama biz istiyoruz," diye öne çıktı görünürdeki lider. Tehditkâr bir sırtışı olan iri yarı bir adamdı, gözleri karanlıkta bile kötülükle parlıyordu.

Arkasındaki iri yarı bir adama eliyle işaret etti, o da Hansel'e doğru hamle yaparak onu şiddetle yere itti.

Hansel yere yığıldı, yüzü acıyla buruşmuştu.

Liderin bakışları Aekeira'nın üzerinde geziniyor, tüylerini diken diken eden bir açlıkla kıvrımlarında geziniyordu. "Kızı biz alacağız. Uzun zamandır onun gibi güzel bir kızımız olmamıştı."

Aekeira'nın kalbi göğsünde küt küt atmaya başladı. Bir an bile düşünmeden arkasını dönüp kaçtı, ağaçların ve devrilmiş kütüklerin arasından sıyrılırken bacakları pompalanıyordu.

"Birileri hevesli," diye alay etti lider, kahkahası ormanda yankılanıyordu. "Haydi çocuklar, biraz eğlenelim!"

Adamlar peşine düştü, ağır ayak sesleri arkasından geliyordu. Aekeira kendini daha da zorladı.

Ama onların hızına ve dayanıklılığına denk değildi. Birkaç dakika içinde, elleri kıyafetlerini kavrarken, nefesleri teninde sıcacıkken, ona yetişmişlerdi.

Şiddetle mücadele etti, tekmeledi ve tırmaladı ama çok güçlüydüler. İçlerinden biri onu ayaklarından kaldırıp bir ağaca çarptı, sert ağaç kabuğu sırtını ısırdı.

"Alınan," diye mırıldandı lider, parmakları çene çizgisi boyunca bir yol çizerken. "Bunu sevdim."

Elleri vücudunda dolaştı, istilacı ve ihlal edici.

Aekeira'nın nefesi kesik kesik geliyor, gözleri kaçacak bir yer arıyordu.

"Bekle," diye tısladı adamlardan biri, telaşlanmıştı. "Kim o?"

Birkaç el durakladı, dikkatleri gölgelerin arasında gizlenen bir figüre çekildi.

Uzun boylu, ince bir silüet, karanlık tarafından kısmen gizlenmişti ama yine de orada olduğu belliydi.

Aekeira'nın bakışları onlarınkini takip etti ve kalbi boğazına doğru fırladı.
Karanlıkta gizlenmiş olsa bile, o endam, o asil duruş, akan cübbe ve uzun saçların çağıltısı hatasızdı.

Büyük Lord Vladya.

On Dördüncü Bölüm

BEDENİN VE RUHUN İSTEDİĞİ ERKEK.



EMERIEL gıcırdayan ahşap masanın üzerine uzanmış, sırtına ve midesine bir ürperti yayıldığını hissediyor, mahrem bölgeleri invaziv kontroller yüzünden rahatsız edici bir şekilde karıncalanıyordu. Orin ona esrarengiz bir ifadeyle baktı.

"Tekrar girebilirsiniz Lordum," diye seslendi şifacı, sesi bakımlı olsa da tuhaf odada hafifçe yankılanıyordu.

Lord Herod içeri girdi, kapı menteşeleri üzerinde inliyordu. Varlığı küçük ama sade mekânı doldurdu.

"Düzensiz ateşi var," dedi Orin, Emeriel'in en derin korkularını doğrulayarak. "Tam olarak ne zaman geleceğini kestiremiyoruz ama eli kulağında. Birkaç günden bahsediyoruz."

"Günler mi?" Emeriel'in sesi dehşetle bir oktav yükseldi.

Şifacı ciddiyetle başını salladı. "Isılarınız sadece düzensiz değil, aynı zamanda düzensizliğe işaret eden olağandışı desenler de sergiliyorlar. Dört mini-ısıtma bunu doğruladı. Tipik olarak, bir erkekle başarılı bir şekilde bağlandıktan sonra ısılar dengelenir. Ancak, bağlanıncaya kadar vücudunuz saldırmaya devam edecek ve bildiği tek yol olan erkekle birleşmeyi umutsuzca arayacaktır."

Emeriel yutkundu, bakışları altındaki yıpranmış ahşap kalaslara sabitlenmişti.

"İyi haber şu ki," diye devam etti Orin, "erkeğiniz burada sizinle birlikte, değil mi? Dolayısıyla, her zaman yanınızda olduğu için hazırlığın kapsamlı olmasına gerek yok."

Lord Herod bir adım öne çıktı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Dürüst olmalıyım Orin. Ben onun erkeği değilim. Aslında, onun gerçek eşine ulaşamıyorum."

"Oh. Bu işleri karıştırıyor." Orin'in kaşları çatıldı. "Bu kadar yoğun bir birikimle, başka bir erkeğin onun ihtiyaçlarını karşılayabileceğinden şüpheliyim. Bir Syren olarak bedeni belirli bir ruha uyumlanmış durumda; ya *Ruhbağı*'na ya da bağlanma arkadaşı olabilecek uyumlu bir ruha. Eğer o ruh müsait değilse, bedeni o gün onun yerine geçecek birini reddedebilir. Ateşi merhametli olmayacaktır."

Emeriel'in yüzündeki tüm kan çekilmişti.

Orin devam etti, sesi acil ve endişe doluydu. "Bu durum çok hassas. Çoğu Syren eşini belirlemek için zamana ihtiyaç duyar. Eğer gerçekten değer verdiği bir erkek varsa, kızgınlığı sırasında yanında olmalı. Aksi takdirde felaket olabilir."

Sanki orada değilmiş gibi onu tartışıyorlardı. Emeriel kurumuş dudaklarını ıslattı. "Tam kızgınlığın gelişi geciktirilebilir mi?"

"Bazıları erkeğinizle her türlü temastan kaçınmanın başlangıcı geciktirebileceğine inanıyor," diye açıkladı Orin. "Görmek yok, dokunmak yok, iletişim yok. Bedeniniz ve ruhunuz onun yokluğunu ulaşılamazlık olarak yorumlayabilir ve seyrini geciktirebilir. Bu, pek çok dışının kızgınlık döngüsüne neden erkekleriyle ilk temaslarında ya da yakınlıklarında girdiklerini açıklıyor. Bedenleri zaten kızgınlık için hazırdır, sadece beklemektedir. Bir tetikleyici bekliyorlar."

Emeriel'in kalbi sıkıştı. Ravenshadow'a geldiği gün kızışmaya başlamıştı, ruhu Sevgilisinin varlığını tanımıştı. Kralla geçirdiği her an alevleri körüklemiş, aralarındaki bağı daha da sağlamlaştırmıştı. Bedenini onun müsait olduğuna ikna etti.

Daha dün gece onunla seks yaptın ve şimdi tüm ateşin üzerinde.

"Yani, eğer mesafemi korursam, tüm etkileşimi kesersem," Emeriel'in sesi titredi, "bunu geciktirebilir miyim?"

"Neden ertelemek isteyesin ki?" Orin şaşkın görünüyordu. "Zaten çok yakınımda. Hem de çok yakın. Her türlü temastan kaçınmak sana birkaç gün kazandırabilir ama bunun garantisi yok."

Şifacının evinden ayrılırken Emeriel ve Lord Herod arasında sıkıntılı bir sessizlik oluştu. "Onunla tüm teması keser misiniz?"

"Evet, ben... Keskem zorundayım." Emeriel erkeğini görmeme ya da ona dokunmama düşüncesini hayal bile edemiyordu. Yine de yaklaşan kızgınlığı onu dehşete düşürüyordu.

Kalabalığa yeniden katıldıklarında, festivalin canlı enerjisinin söndüğünü hissettiler.

Başka bir meydana ulaştılar, bu meydan Urekai seçkinleriyle doluydu.

Lordlar, yüksek lordlar, leydiler ve metresler fenerlerin yumuşak ışıltısı altında birbirine karışmış, kahkahaları ve sohbetleri ayrıcalıklı bir havaya bürünmüştü. Zenginlik ve güç.

Lord Herod'un akranları ona seslenerek yanına çağırdılar. "Onlarla ilgilenmeliyim," dedi Emeriel'e. "Lütfen bir dakika burada bekleyin."

Emeriel memnuniyetle kabul etti, yalnızlık için minnettardı. Meydanın kenarındaki gölgeli bir köşeye çekildi ve Lord Herod'un soyluların arasına karışmasını, onların meraklı bakışlarının kendisine yönelmesini izledi.

Ateşi yakındı, sadece birkaç gün uzaktaydı.

Bu düşünce Emeriel'in yüreğini hoplattı. Bu geceki şenliklerin tadını çıkar, dedi kendi kendine. Bunu düşünme.

"Galilea."

Dondu

kaldı.

Hayır. Tanrı aşkına, lütfen hayır. Yukarıda her kim varsa, beni bu şekilde kıskırtmasın.

Arkasındaki tanıdık varlığı görünce tüyleri diken diken oldu. Kral Daemonikai yakınında duruyordu ve Emeriel'in onu bir kez daha görmek için dönmesi yeterliydi. Karnında kelebekler uçtu ve kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Galilea, değil mi?" Kadife ve çelik gibi derin sesi onu bir aşığın kolları gibi okşadı.

Güm. Güm. Güm. Kendi kalbinin çarpma sesi kulaklarına kadar geliyordu.

"Majesteleri," diye fısıldadı.

Büyük Lord Zaiper yatağında uzanıyordu, vücudu memnuniyetten bitkin düşmüştü, bir kolu dikkatsizce gözlerinin üzerine düşmüştü.

"Cesedinden kurtulmalı mıyım Lordum?" Razarr'ın sesi sessizliği böldü. "Yoksa daha sonra ihtiyacınız olur mu?"

Zaiper elini sallayarak onay verdi. Hayır, o bedeni tekrar kullanma isteği duymuyordu.

Ne kadar olmuştu, yirmi yıl mı? Elli mi? En son o iştahı hissettiğinden beri. İnsan onun kadar uzun yaşadığında ve yakın zamanda ölmeye niyeti olmadığı zaman anlamsızdı.

Yine de geçtiğimiz iki ay ona sonsuzluk gibi gelmişti.

Zaiper, Daemonikai'nin dirilişinin şokundan, o gecenin ıstırabından kurtulduğunu iddia edebilmeyi diliyordu. Ama gerçek acı bir haptı.

O geceki olay onu hâlâ üzüyordu. Hem de çok. İyileşmeyi reddeden iltihaplı bir yara.

Daemonikai'nin bir anlık görüntüsü bile içinde bir acı ve öfke kokteyli uyandırmıştı. Taşmakla tehdit eden bir öfke.

Ama o bunu içinde tuttu. Özenle inşa edilmiş bir cephenin altında kaynayan bir kazan gibi içinde tuttu. Ne de olsa, yakın zamanda ölmemeye yemin ettiğinde yalan söylememişti.

Hayat, Daemonikai kadar güçlü bir varlığa meydan okumak gibi beyhude bir çabayla harcanamayacak kadar tatlı ve değerliydi.

"Temizlikçileri çağır," diye talimat verdi Zaiper, koluna dolanmış ölü kızla kapının yanında oyalanan Razarr'a. "Bu çarşafların değişmesi gerek."

İnsanlar hayal kırıklığı yaratacak kadar kırılmıştı. Hiçbiri küçük bir bıçak oyununa dayanamamıştı. Boynundan karnına kadar basit bir kesikle kız çoktan ölmüştü. Bu da seksi biraz sıkıcı ve beslenmeyi oldukça dağınık hale getiriyordu.

Yataktan kalkan Zaiper, kendisini bekleyen küvetin sıcaklığına daldırarak suyun onu sarmasına izin verdi. Vahşi bir durumdan nasıl geri dönmüştü?

Urekai milyonlarca yıldır yeryüzünde dolaşıyordu, yeni mucizeler için çok yaşlıydılar, özellikle de can sıkıcı derecede uygunsuz olanlar için.

Çağlar boyunca deliliğe yenik düşmüş sayısız erkek varken, neden *bu* erkek, kurtulmayı çok istediği *bu* erkek, pençeleriyle uçurumun kenarından dönmek zorunda kalmıştı?

"Kader, seni kaltak. Dost olduğumuzu sanıyordum," diye homurdandı, suyun yumuşak şırıltısı eşliğinde.

Kapının çalınması Razarr'ın girişini haber verdi. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı Lordum?"

"İçeri girin."

Razarr yaklaştı ve küvetin kenarında durdu.

Zaiper'in bakışları açıldı. "Yani, buraya."

Razarr sözünü sakınmadan giysilerini çıkardı ve Zaiper'in hayranlık duymaktan kendini alamadığı yontulmuş fiziği ortaya çıktı. Baş asker kendini küvete bıraktı ve vücutları birbirine değdikçe suyun dalgalanıp taşmasına neden oldu.

"Daemonikai'nin dirilişinden önceki günleri araştırın. Suikastçılarımızın katledildiği gece de dahil olmak üzere taş üstünde taş bırakmayın. Gözden kaçırdığımız bir ayrıntı olmalı."

"Nasıl isterseniz," diye onayladı Razarr. "Peki ya çocuk?" Zaiper'in kaşları birbirine çatıldı. "Ne olmuş ona?"

"Onu hafife alıyor olabiliriz," diye açıkladı Razarr. "Büyük Kral'ın dönüşüyle bir bağlantısı olabileceğine inanıyorum. Onda farklı bir şeyler var. O sadece kokusu sayesinde akılsız bir canavar tarafından şans eseri tercih edilen bahtsız bir insan değil. O daha fazlasını ifade ediyor."

İkinci hükümdar düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Bir şeylerin peşinde olabilirsin." "Onu gözetim altında tutmaktan zarar gelmez. Ona bir gözcü atayabilirim.

Eğer seni memnun edecekse," diye teklif etti Razarr.

"Öyle yap," diye yanıtladı Zaiper. "Ancak, bu daha sonraki bir zamanda olsun." Zaiper'in sesi baştan çıkarıcı bir şekilde alçaldı. "Şimdilik buraya gel. O seksi dudaklarının işe yaramasını istiyorum."

Emeriel ona sırtını dönmedi, dönerse vücudunun ona bir kez daha ihanet edeceğinden korkuyordu.

"Gördüğüm kadarıyla erkeğinle dışarıdasın. Festivalin tadını çıkarıyor musun?"

Ben seninim, diye haykırdı kalbi. "Evet, sorduğun için teşekkürler." Şimdi git. Git, git, git. "İzninizle Majesteleri, yola çıkmalıyım."

Kelimeler dilinin üzerinde kurşun gibi duruyordu. Tek istediği kalmak, onun varlığının tadını çıkarmaktı. Onun kollarında olmaktı.

"Fenerimi asmam gerekiyor," diye kekeleyerek aceleyle bir adım attı.

"Benimle yürü."

Yumuşak bir sesle söylenen bu emir onu derinden sarstı. Bu bir davetti ama aynı zamanda bir yalvarıştı, sanki o da kendisiyle savaşıyordu. Kendi sağduyusuna karşı soruyordu.

"Reddedebilirsin Galilea. Sorun değil," diye ekledi Kral Daemonikai, sesi bir okşayış gibiydi. "Ama benimle yürümeni isterim."

Reddetmek mi? Varlığının her zerresi onun yanında olmayı arzularken nasıl karşı koyabilirdi ki?

Gözlerinden yaşlar süzüldü. Bu bir işkenceydi. Enfes, acı verici bir işkence.

"Bu doğru değil, Majesteleri," diye boğuldu. "Ben Yüksek Tarım Lordu ile nişanlıyım."

"Evet, haklısın," diye kabul etti. "Sen başkasına aitsin. Karanlıkta tek başıma yürümek için sizden yardım istemem doğru değil."

O anlıyor. Canını acıtmıştı ama Emeriel onun-

"Yine de benimle yürüyün."

Oh, ışık tanrıları. Emeriel
dudaklarını ısırды. Isırmamalıydı.

Onunla geçirdiği her an onu daha da yaklaşıtıyordu, gerçekten yapmamalıydı.

Sadece, onun çekimi onun için çok güçlüydü. İnsan bu kadar doğru hissettiren bir şeye nasıl karşı koyabilirdi ki?

Emeriel'in vücudu, dönüp onun kollarına girmemek için gösterdiği çabayla neredeyse titriyordu. Dişlerini sıkarak yumruklarını sıktı.

Orada öylece donmuş bir şekilde dururken zaman sonsuzluğa uzanıyordu, ruhunun içinde bir savaş sürüyordu.

Sonunda büyük kral hareket etti. Kendini ondan uzaklaştırdı. Geri çekilen ayak sesleri gecenin içinde neredeyse sessizdi, her biri kalbine bir bıçak gibi saplanıyordu.

"Size bir özür borçluyum, genç prenses," sesi tekrar ona doğru kaydı. "Sormamalıydım. Siz doğru seçimi yaptınız. Şenliklerin geri kalanının tadını çıkar."

Sonra
sessizlik.

Adam
gitmişti.

Doğru olanı yaptın. Aferin Emeriel, doğru seçimi yaptın.

Kan sahibine gidecekti. Bayan Sinai onu içeri alacak, her arzusunu yerine getirmeye hevesli olacaktı. Ona o sahte gülümsemeyi gösterecek, onu içeri çekecek ve onun için soyunacaktı.

Emeriel sıkıntılı bir inilti çıkardı.

Yine de onu bırakması gerektiğini biliyordu. Mesafe, kızgınlığının gecikmesi anlamına geliyordu ve Emeriel alabileceği tüm gecikmeleri kullanabilirdi. Doğru olanı yapmıştı.

Öyleyse uzaklaş, diye fısıldadı
düşünceleri. Ama yapamadı.

Zayıftı. Bu erkeği istiyordu. Ona ihtiyacı vardı, soluduğu hava gibi. Bu kadar doğru bir şey nasıl yanlış olabilirdi?

Emeriel bir hıçkırıkla döndü ve onun peşinden koştu. Ayakları orman yolunu dövüyor, ciğerleri her umutsuz nefeste yanıyordu.

Onu ileride gördü. Siyah cübbesi gölgelerle karışıyor, saçlarının iki yanındaki koyu beyaz çizgiler ay ışığında parlıyordu.

Emeriel ona doğru koştu ve hiç tereddüt etmeden kendini ona doğru atarak kollarını sıkıca beline doladı.

Adam sanki onu hissetmiş gibi ne ürkütü ne de tökezledi. Sesi geldiğinde, kızın içini titreten bir hırıltıydı. "Galilea."

Adını söyleyiş şekli, dilinden yuvarlanması saf bir sihirdi. İnsan *buna* nasıl karşı koyabilirdi ki?

"Ben... Ben sizinle yürümek istiyorum, Majesteleri," diye bağırdı usulca, onun sırtına yaslanarak.

Dudaklarından iç çekmekle hırlamak arasında bir yerde, gırtlaktan gelen bir ses çıktı. Kral Daemonikai döndü ve gözleri buluştu.

Adamın gözleri derin, girdaplı bir zümrüt rengindeyken, kadının ki parlak bir maviydi ve dökülmemiş gözyaşlarıyla doluydu. Göğsündeki acı hafifledi ve yerini sükûnete bıraktı.

Şu an bu kadar bağımlılık yapıcıyken gelecek için endişelenmeye kimin ihtiyacı vardı?

"Gerçekten, *gerçekten* seninle yürümek istiyorum," diye tekrarladı, sesi güçlenerek. "Bu karanlık ormanda seninle yürümek istiyorum. Lütfen, beni de yanında götür."

Dudaklarından derin bir hırıltı çıktı ve göz açıp kapayıncaya kadar hareket etti, onu yüksek bir meşe ağacına yasladı, vücudu onunkine karşı bir ısı duvarı oluşturdu.

Sonra Kral Daemonikai'nin dudakları onunkilere çarptı.

On Beşinci Bölüm

BİR CANAVARIN ŞEFKATLI AŞIĞI



FİĞÜR HAREKET ETMEDİ. Hiçbir şey olmadı.

"Unut onu. Bizi rahatsız etmiyor, değil mi?" diye hırladı lider ve dikkatini tekrar Aekeira'ya çevirdi. "Şimdi, güzelim, nerede kalmıştık?"

"Beni rahat bırakın!" Aekeira öfke ve korkuyla sarsıldı. Onun büyük lord olduğundan o kadar emindi ki, figürün hareketsizliği içini şüpheyile doldurdu.

Acaba yanılıyor muydu?

Ama bedeni sadece bir erkek için hainleşmişti. Ve şu anda, tanıdık bir sıcaklıkla titreşiyordu. Bu o olmalıydı.

Nasırlı bir el çenesine kenetlenirken eller onu yokladı, giysisini daha yukarı kaldırdı. "Umarım seninle işimiz bittiğinde de bu kadar alıngan olursun."

"Arkadaşlar," diye tedirginlikle karışık bir ses araya girdi. "Bu konuda rahat değilim.

Bu kesinlikle bir Urekai. Cübbesi her şeyi ele veriyor."

Diğerleri duraksadı, gözleri gölgeli figüre kayarken kabadayılıkları azaldı.

"Ne olmuş yani? Boş zamanlarımızda ne yaptığımız umurlarında değil ve bu gece görevde değiliz. Bırak artık, seni aptal." Lider gülümseyerek gergin adamın kafasının arkasına bir şaplak attı.

Tereddütleri kayboldu, odakları avlarına döndü. Aekeira yeni bir çaresizlikle savaştı, onlar zalimce yukarı kaldırmaya zorlarken bile giysisini aşağıda tutmaya çalıştı, iğrenç nefesleri teninde sıcaktı.

Ama onların gücüne denk değildi. Gözlerini kapattı. Bir el iç çamaşırına uzandı ve-

Kan donduran bir ılık geceyi delip geçti.

Aekeira'nın gözleri, saldırganlardan birinin şiddetle kendisinden uzaklaştırıldığına tanık olmak için tam zamanında açıldı. Elleri koparılmış ve kukla bebekler gibi fırlatılıp atılmıştı.

Figür birkaç adım ötede, ürkütücü ay ışığında yıkanmış bir şekilde duruyordu.

Bir başka saldırgan yakalanıp ağaçların arasına fırlatıldı ve acı dolu çığlıkları ormanda yankılandı. Adamlar teker teker öldürüldü, her biri bir öncekinden daha korkunç bir şekilde. Deşet çığlıkları, et yırtılması ve kemik kırılmasının mide bulandırıcı seslerine karıştı.

Aekeira korkudan fel olmuş bir halde olanları izledi. Sonunda figür ışığa doğru adım attı ve Lord Vladya'nın vahşi yüz hatları ortaya ıktı.

İnsan grisinden çok canavar sarısı gözleri, başka bir adamı yakalarken onunkilere kilitlendi. Gz temasını kesmeden dişlerini uzattı ve mide bulandırıcı bir ırtırtıyla kurbanın boynunu deldi.

İtike kan serbestçe akıyor, adamın çırpınışları hareketsiz kalana kadar her geçen an zayıflıyordu. Ceset sıradan bir kayıtsızlıkla atıldı.

Kalan saldırganlar korkmuş tavşanlar gibi dağıldı, çığlıkları çılgın ayak seslerine karıştı.

Lord Vladya ona sırttı, sonra döndü ve kovalamaya başladı.

Hava kırılan kemiklerin, yırtılan etlerin ve yere çarpan bedenlerin sesleriyle doldu.

Aekeira'dan bir inilti kaçtı. Onu ilk kez dövüşürken görüyordu. Buna dövüş denemezdi, daha çok katliam denebilirdi.

Bunu zahmetsizce yapmıştı. Duygusuzca. Ne geri çekildi, ne de iki kez göz kırptı.

Bir keresinde ona, "*Seni kolayca kurutabilirim,*" demişti. Bunu ne kadar kolay yapabileceğini ancak şimdi anlamıştı. Gözlerindeki vahşi bakış... canavarı yüzeye çok yakındı.

Fark ettiniz, değil mi? Bazen davranışları tuhaf görünüyordu. ılgınca. Zalimce. Leydi Merilyn'in sesi hafızasında fısıldayarak ona nehir kıyısında konuştukları o günü hatırlattı.

Panik Aekeira'nın içine doldu. Bir an bile düşünmeden arkasını döndü ve kaçtı, ormanın derinliklerine dalarken bacakları pompalanıyordu. Ciğerleri yanana ve bacakları ağrıyana kadar koştu, karanlık onu bütünüyle yuttu.

Sonunda, nefes nefese bir ağacın dibine yığıldı. Ormanın sessizliği sağır ediciydi, sadece kalbinin çılgınca atışıyla bozuluyordu.

Yakınlarda bir dal kırıldı ve Aekeira dondu, gözleri gölgelere daldı.

Kaç Aekeira, diye bağırdı içgüdülerini.

Bir kez daha fırladı. Ama bu sefer fazla uzağa gidemedi. Güçlü bir el onu arkadan yakaladı ve bir ağaca çarptırılırken çığlık attı.

"İşte buradasın," diye homurdandı Lord Vladya'nın sesi, nefesi teninde sıcaktı. Kavrayışı sahiplenici bir şekilde kızın belinde sıkılaştı. "Kovalamaca hoşuma gitti, tatlı küçük Aekeira."

Kızın elini kaldırdı -Hansel'in tuttuğu elin aynısını- ve keskin bir nefes aldı. "Neden insan kokuyorsun?" Sesi gırtlaktan geliyordu. Erkekten çok canavar gibiydi.

Aekeira elini çılgınca elbisesine sildi. "Lordum, ben-"

"Neden sürekli aklımdasın? Tek istediğim kendimi senin derinliklerine gömmek. Aletimi içine sokmak ve haftalarca yürüyemeyecek hale gelene kadar seni çiğ çiğ becermek. Benden başka hiçbir şey hissetmemeni diliyorum, Aekeira."

Sızlandı, kafası şehvetle dolup taşıyordu. Bu sadece onda ateşlediği olağan uyarılma değildi; bu daha fazla bir şeydi. Onu boyun eğmeye zorlayan güçlü bir dürtü.

"Ne... yapıyorsun?" Nefes almak zorlaşıyordu. Direnmek. Sonra, ona çarptı. Feromonlar.

Boynunun bilinçli bir düşünce olmadan kendini açmasının nedeni buydu. Boyun eğmek yerine dik durma çabasıyla dizlerinin titremesinin nedeni buydu.

Ama neden etkilenmişti? O bir insandı, Syren değil. Bunun olmaması gerekiyordu.

"Lanet düşüncelerimin her yerinde," diye homurdandı, vücudu onun kiyle aynı hızdaydı, ereksiyonu sert ve kalındı. Adamın tanıdık kokusu hem rahatlatıcı hem de korkutucu bir şekilde onu sarmıştı.

"O insanı her yerinde gördüm. Onu istiyor musun?" Lord Vladya'nın nefesi boynunda sıcaktı ve sanki onun özünü içine çekmeye çalışıyormuş gibi derin nefes aldı. "Söyle bana Aekeira, onun için soyunmak ister misin?"

"Hayır! Asla, yemin ederim!" Kendini bir kedi gibi adamın burnuna sürttü, içinden bir inilti yükseldi. "Tek istediğim sensin." Tanrı aşkına, neden böyle bir itirafta bulunmuştu? "Uğruna kıyafetlerimi çıkarmak istediğim tek şey sensin."

Elleri onu aceleyle soyarken boğazından derin bir hırıltı yükseldi. Onu ay ışığının altında çıplak ve savunmasız bıraktı. Hafifçe geri çekilerek, hem vahşi hem de istekli bir bakışla onu inceledi.

Aekeira teslim oldu. Dizlerinin üzerine çökerek öne doğru eğildi. Bacaklarını ayırdı, elleri yanaklarını tutmak için arkasında hareket etti, kendini tamamen ona teslim ederken onları birbirinden ayırdı. Tamamen çıplaktı.

Lord Vladya'nın hırıltısı derinleşerek kadının etrafını sardı. Kokusu onu sarmış, güçlü bedeni onunkine bastırmıştı. O kadar tahrik olmuştu ki, kalçalarının arasındaki ıslaklığın bacaklarından aşağı damladığını hissedebiliyordu.

"Seni istiyorum, seni istiyorum, seni istiyorum," diye tekrarladı, sesi kaba ve kopuktu.

Bu onun vahşi tarafını mı ele geçiriyordu?

Boğazı sıkıştı, korku ve arzudan oluşan bir yumru onu boğuyordu. *Onun vahşileşmesini istemiyorum.* "Kendimi sana sunuyorum. Tam burada, şu anda. Ben sana aidim."

Tek ve güçlü bir hareketle onun içine girdi ve onu tamamen doldurdu.

Aekeira dudağını ısırarak ağlamasını bastırdı. Nefes almakta zorlanıyordu, Lord Vladya onun içinde acımasız, vahşi, nezaketten yoksun hamlelerle ilerlerken duyduğu rahatsızlık çok fazlaydı.

Onu bir hayvan gibi içine alıyordu, her hamlesi bir öncekinden daha güçlüydü. İncelik yoktu, hassasiyet yoktu; sadece ham, dizginlenemez bir sahiplenme vardı. Her darbesinde zevkten gırtlaktan gelen sesler çıkıyordu.

Aekeira sıkıntı seslerini tutmaya çalıştı, ama her acımasız itişte bu giderek zorlaştı. Her kuvvetli harekette inledi, yere pençelerini geçirirken gözlerinden yaşlar aktı, sıkıca sıktı, ayarladığı cezalandırıcı ritme dayanmaya çalıştı.

"Seksi, küçük cadı," diye homurdandı, sesi karanlık ve sahipleniciydi. "Hadi ama

-"Hadi, al şunu."

Sonra inanılmaz bir şekilde hızını daha da artırarak daha büyük bir güçle içine girdi. O kadar şiddetli vuruyordu ki, kontrol edilemeyen çığlıklar boğazından yırtıldı.

Aekeira kendi çığlıklarının farkında değildi... gece havasını kirleten delici feryat ona aitti. Lord Vladya kadınlığının içinde bir ateş yaktı ve her acımasız darbeye alevler daha da büyüdü. Deliliğe varan bir yoğunlukla yanıyordu.

"Yeterince... yaklaşamıyorum. Senin içinde yaşamak istiyorum," diye homurdandı Lord Vladya, onun içine girerek. Bir başka sert hamle daha yapmadan önce onun her derin yerine ulaşıyordu.

Aekeira'nın elleri çözüldü ve ağaç köküne doğru düşerek onu yerinden oynattı.

Boğazından bir hırıltı koptu. Aekeira'nın vücudunu kendi vücuduyla kapladı, bacakları Aekeira'nın bacaklarını daha da ayırdı ve sert hamlelerine devam ederek onu tekrar içine çekti.

Her bir hamle, acı ve çarpık bir aidiyet duygusunun karışımından oluşan şok dalgaları gönderdi. Acımasız hızı, ham vahşeti, sahiplenilmenin anlık, her şeyi tüketen hissinden başka hiçbir şeye yer bırakmıyordu.

Aekeira süzülüyor, zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordu. Emin değildi ama bir noktada bilincini kaybetmiş bile olabilirdi. Tamamen rahat olmasa da, onun kendisine bu kadar yakın olmasının tadını çıkarıyordu. Bu ham iddia, geçmişteki birlikteliklerinden daha fazla acı veriyordu.

Bir diş boynunu sıyrarak derisini deldi.

Vücudu sarsıldı, bir zevk dalgası onu kör etti. Acı, coşkuyla karışarak tarif edilemeyecek kadar yoğun bir zevk-acı hissi yarattı.

Beklenmedik bir orgazm ondan sökülüp alınırken feryat etti, yeri tırmaladı.

İlk kez içinde bir şey varken doruğa ulaşmıştı ve bu aniden dayanılamayacak kadar fazlaydı.

"Lord Vladya...!" diye bağırdı, onun altında kıvranıyordu. Adamın iri vücudu kadınınkini esir almış, boyun eğmiyordu.

Vücudundaki her sinir elektriklenmiş hissediyordu. Aşırı duyarlıydı. Adamın ısırığı kadının içinde büyük bir haz uyandırdı ve adamın içine dalma hissiyle karıştı. Etrafındaki orman bulanıklaştı.

Dişlerini geri çekti ve inledi. "Uk Rae, sikimi boğuyorsun. Lanet olsun." İçine boşalmadan önce hareketleri durakladı. Yoğun bir şekilde yükseldikten sonra aşağı inerken kırık hıçkırıklar onu yırttı.

"Lütfen." Aekeira'nın zihni bir coşku fırtınasına kapılmıştı. Sıcak spermalarının vücuduna eziyet ettiğini, tohumunun acı veren alevlerini hisseden Aekeira kendini... tüketilmiş hissetti. Ele geçirilmiş.

İçine bir sıcaklık yayıldı. Tamamen ve bütünüyle onun olmak istiyordu. Bu, içindeki vahşi canavara teslim olmak anlamına gelse bile.

"İşte bu, hepsini al. Her şeyi al," diye mırıldandı, sesi kendinden geçmiş gibiydi, kısa, sarsıntılı hareketler yapıyordu.

Aekeira hepsini aldı, dalgalardan titriyor, nefes nefese kalıyor ve titriyordu. Bunun yoğunluğu onu güçsüz bıraktı ve vücudu artçı şoklarla sarsılarak onun altına yığıldı.

Sonunda, adam onun üzerinde hareketsiz kaldı ve yere yığıldı. Ağırlığı onu toprağa bastırarak yere indirdi.

Onun ağırlığını, nefesinin tenine değen sıcaklığını hissetti. Ve huzuru. Garip, kırılgan bir huzur.

Büyük Lord Vladya'nın buraya nasıl geldiğine dair hiçbir ipucu yoktu. Yalnız ve kafası karıştı.

Hafıza parçaları bilincinde dans ediyordu. Fener Festivali. Alacakaranlıkta sallanan fenerleri, şenlik havasını, insanların kahkahalarını hatırladı... Sonra bir boşluk.

Hafızanın olması gereken yerde bir boşluk.

Bir erkek deliliğe doğru sürüklenmeye başladığında, orman onun en büyük dostu olur. Eski Urekai deyişi zihninde yankılanıyordu ve Vladya da buna katılmaya meyilliydi. Bugünlerde, kendini kaybetme nöbetleri artıyor ve onu hep ormana götürüyordu.

Bunun, vahşi dönüşümünden önce canavarı gelecekteki yaşam alanına alıştırmamanın zihinsel bir yolu olduğunu söylüyorlardı. Muhtemelen, kılık değiştirmiş bir nimet. Eğer bu kayıplar kale duvarları içinde gerçekleşseydi, Daemonikai kesinlikle gerçeği ortaya çıkarırdı.

Yine de zihnim berrak. Çok uzun zamandır olmadığı kadar keskin.

Onu rahatsız eden doymak bilmez seks arzusu ve sürekli içini kemiren kan arzusu yok olmuştu. Kendini *tatmin* olmuş hissediyordu. Huzurlu. Genellikle huzursuz ve talepkâr olan canavarı şimdi içinde memnuniyetle uyukluyordu.

Aysız gökyüzüne, yukarıdaki küçük yıldızlara baktı ve hafızasında ipuçları aradı.

Hafıza kaybı. Vahşileşmenin ileri aşamasının bir başka işareti.

Kaleden ayrıldığını, kule kapılarından çıktığını ve meydanda dolaştığını hatırlıyordu. Daemonikai ve maiyetiyle birlikte yürüdüğünü, Yaz ve askerlerini kovduğunu, temiz havaya ihtiyacı olduğunu hatırlıyordu. Ve bir koku yakaladığını hatırladı. Onun kokusunu. Onu takip ediyordu.

Onunla konuşan utangaç çocuğa öfkelenildiğini, o değersiz insanlar ona zarar vermeye çalıştığında kıpkırmızı olduğunu, onları öldürdüğünü ve bundan zevk aldığını ve sonra... onu avladığını hatırladı. Üstüne binişini.

Vladya yüzünü buruşturarak kendini oturma pozisyonuna itti. Bir giysi kefen gibi üzerine örtülmüştü, çam ve yasemin kokuyordu, sıcaklığı tenine yayılıyordu.

Onu örtmüştü. Onu, onun bedenini bir vahşi gibi ele geçirmiş olan canavarı, erkekten çok canavarı.

Kontrolsüz arzusunun anısı içinde kabardı. Haftalardır bastırdığı cinsel açlık, onu o insan çocukla gördüğünde bir sahiplenme ve öfke seliyle patlak vermişti. Tek arzusu, mülküne izinsiz girmeye cüret eden bu önemsiz yarattığı öldürmekti. Onu öyle bir sahiplenmek istiyordu ki, bir daha kime ait olduğundan asla şüphe etmeyecekti. Onu öyle derinden işaretlemek istiyordu ki, başka hiçbir erkek ona bakmaya cesaret edemeyecekti.

Bölgesel. Yüzyıllardır tecrübe etmediği bir duygu. Ve şimdi, deliliğin eşiğine geldiğinde, başını mı kaldırmıştı?

Zalim kaderler ve onların zalim şakaları.

"Neden şaşırmıyorum?" diye homurdandı, bakışları gökyüzüne dağılmış yıldızlara sabitlenmişti. "Hayat yolculuğum sona yaklaşırken bile bana eziyet etmek için yeni yollar buluyorsun."

Ayağa kalktı, elinde tuttuğu giysinin kokusu onu hatırlatıyordu. Aklından bir anı geçti.

Nazik elleri, kumaşı onun üzerinde yumuşatırken, yüz ifadesi şefkat ve endişenin bir karışımıydı. "Vahşileşmeni istemiyorum," diye fısıldamıştı ona. "Umarım uyandığında kendini daha iyi hissedersin."

Sonra bir bacağını tutarak topallaya topallaya uzaklaştı. Sanki her adımda acı çekiyormuş gibiydi.

Suçluluk duygusu Vladya'nın içini burktu, göğsüne keskin bir sızı saplandı. Onu yine incitmişti. Yine de ona nezaketten başka bir şey göstermemişti.

Düşünceleri rahatsız edici bir ayrıntıya takıldı ve sustu. *Onun akıl sağlığının bozulduğunu nereden biliyordu?*

Ama sonra, onun giderek artan hayvani davranışlarının yükünü her zaman nasıl çektiğini düşünürsek, noktaları birleştirmesi çok da zor olmazdı.

Vahşileşmeni istemiyorum. Umarım uyandığında kendini daha iyi hissedersin.

Kadının böylesine şefkatle söylediği sözler onu rahatsız etmişti. Aekeira ne tür bir insandı?

Daha önce onun gibi bir kadınla hiç karşılaşmamıştı. Biri gerçekten bu kadar şefkatli olabilir miydi, özellikle de ona karşı? Dönüştüğü canavara karşı?

Vladya, onun kendisine karşı küçümseme dışında bir şey hissedebileceğine dair hiçbir hayal beslemiyordu. Ne de olsa kendisinin sadece kırık dökük, çarpık versiyonunu tanımıştı, bin yıl önceki Vladya'yı değil. Aşkı bulabileceğine, bir eşe sahip olabileceğine inanan Vladya'yı. Çocuk sahibi olabileceğine. Özgürce gülen ve seven kişiyi.

Bunun yerine, sadece onun dönüştüğü canavarı biliyordu. Acı ve yıkımdan zevk alan, nefes alan neredeyse her şeyden nefret eden soğuk, duygusuz, sadist bir yaratık. Onun bedenini rızası olmadan alan, ruhsuz, deliliğin sınırlarında gezinen biri.

O zaman neden ona karşı bu kadar *nazikti*? Nasıl bir oyun oynuyordu? Bu kadar zorluğa katlanmış biri nasıl hâlâ bu kadar saf bir kalbe sahip olabilirdi?

Bu gece bile, onun arzularının acımasız doğasını çok iyi bilerek bedenini ona vermişti. Karşısında bir erkekten çok bir canavar olduğunu bilerek, ona sunabileceği her şeyi almıştı. Yine de onu cesaretlendirmişti. Ona sarıldı. Onu rahatlattı.

Hiç kızgınlık göstermemişti.

Vladya elindeki giysiye baktı. Aekeira ne tür bir insandı?

Bu soru içini kemiriyordu, kaşıyamadığı inatçı bir kaşıntıydı. Ve sonsuzluktan beri ilk kez ölü kalbinde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti. Ruhsuz göğsünün soğuk çorak toprakları arasında bir sıcaklık titreşimi.

On Altıncı Bölüm

ARZU İÇİNDE ÇARESİZ



EMERIEL inledi, DUYULARI taşı, öpücüğe karşı aşırı tetikteydi. Tıpkı önceki gece olduğu gibi, Kral Daemonikai'nin öpücükleri onu derinden sarsıyordu.

Onun sakın tavrının aksine, öpücüklerinin hiç de sakın olmadığını fark etmeye başlamıştı. Fırtınalıydılar. Yoğun. Sert. Tüketiyordu.

Elini sıkıca boynuna dolayan adam başını yana yatırdı ve dudaklarını yuttu, hararetle emdi ve yaladı. Adamın dili kızın dudaklarından bir inilti daha çıkararak eve doğru ilerledi.

Emeriel'in parmakları giysilerine gömüldü ve onu daha da yakına çekti. Öpücük sonsuza dek uzuyor gibiydi, sanki zaman ve gerçeklik hiçliğe karışmıştı.

Sonunda Emeriel öpücüğü kesti ve dili Emeriel'in boynunda bir yol çizdi. "Kokun bağımlılık yapıyor," dedi Kral Daemonikai sert bir ses tonuyla.

Adamın kokusu onu da büyülemişti. Yüksek duyularından yoksun olmasına rağmen Emeriel eşsiz, erkeksi bir kokuyu çağırıyordu. Kendine özgü bir kokuydu bu ve onu çılgına çeviriyordu.

Güçlü eller boynundan aşağıya doğru yavaşça kayarak vücudunu keşfetti. Adamın eli sol göğsünün üzerinde durup nazik ama talepkâr bir dokunuşla okşarken tekrar öpüştüler.

Meme uçları sertleşmiş ve acıkmıştı. Adam onları keşfederken dudaklarından keskin bir tıslama kaçtı, parmakları tüy kadar hafif bir dokunuştan daha belirgin bir baskıya geçiş yaptı.

Köle efendisi Boris dışında, daha önce hiç kimse göğüslerine dokunmamıştı. Adam meme uçlarına dokunduğunda içine dolan beklenmedik zevk dalgası şaşırtıcıydı ve derin, gırtlaktan gelen bir inlemeye neden oldu.

"Güzel, küçük şey," diye inledi kulağına, nefesi sıcaktı, omurgasından aşağı ürperti gönderdi.

"Dokun bana, lütfen," diye fısıldadı onun ağzına, sesi ihtiyaçtan titriyordu.

"Dokunuyorum, genç kız. Ama aynı zamanda kontrol uygulamaya çalışıyorum." Sadece kafasının içinde değil de yüksek sesle mi konuşmuştu?

Emeriel dudağını ısırды, vücudu canlıydı ve açlıktan titriyordu. Henüz ona tam olarak dokunmamıştı ama iç çamaşırlarında bir ıslaklık hissetmeye başlamıştı bile.

"Lütfen, dokun bana?" Rasyonel düşünce onu terk etti. Emeriel sadece ondan alabileceği her şeyi istiyordu. Titreyen elleri aceleyle giysisinin bağlarına saldırdı.

"Galilea," diye homurdandı, sesi kısıtlamayla gerilmişti.

Galilea aceleyle giysilerini ve kombinezonu bir kenara itti ve solgun, dolgun göğsünü büyük kralın bakışlarına ve yukarıdaki ay ışığına açtı. "Lütfen, lütfen," diyebilirdi sadece utangaçça.

Zümrüt gözler o kremi ete kilitlendi, içlerinde çiğ bir açlık yanıyordu. Kralın eli uzandı ve diğer göğsünü çekti.

Sanki her kıvrımı ve konturu hafızasına kaydetmiş gibi sadece baktı. Emeriel'in başı ağaca yaslandı, o baktıkça gözleri kapanıyordu.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı. Bir teslimiyet sesiyle başı aşağı indi ve ağzı gergin bir pembe tepeyi yakaladı.

Emeriel sırtını kamburlaştırarak haykırdı. Elleri onun lüks saçlarına dolandı ve yumuşaklığına hayran kaldı. Kral Daemonikai onu emdi, her çekişinde ve kısırtışında onu çılgına çevirdi.

Ohhhh... Yani böyle olabilir miydi?

Emeriel kıvranıyor, yumuşak çığlıkları gecenin içine yükseliyordu. Adamın ağzı ısrarcıydı, her çekiştirme doğrudan kızın kalbine zevk sarsıntıları gönderiyordu. Adamın ağzı ile kadınlığı arasında doğrudan bir bağlantı varmış gibi hissediyordu, her çekiş içindeki arzu düğümünü daha da sıkılaştırıyordu.

Adamdan gelen yumuşak, neredeyse duyulmayan inilti göğsünde titreşiyordu.

Kadın damlıyor, iç çamaşırını kirletiyordu.

Kral Daemonikai geri çekilerek kadının sağ göğsünü ağzına aldı. Parmakları sol göğsü dürttü, çimdikledi ve dürttü.

"Hissediyor... hissediyor," diye haykırdı kadın kıvranarak. Duygular içinden akıyor, ağzının her sert çekişinde daha da artıyordu.

Adam geri çekildi, gözleri şehvetle kararmıştı. "Onları bana sun," "Ben..." Emeriel bocaladı.

"Dokun onlara. Uzat onları," diye yumuşak bir emir verdi, sesi açlıkla doluydu.

İçinden bir heyecan fırladı. Hafif ve utangaç okşamalarla kendi göğüslerine dokundu, daha önce hiç böyle bir niyetle yapmamıştı. Her zaman sarılıp saklanmaları gerekirdi.

Şimdi, her hareketini takip eden bakışlarının ağırlığı altında, ellerini göğüslerinde gezdirdi. Onu memnun etmek için duyduğu derin arzudan güç alarak göğüslerini avuçladı ve sanki tanrılara sunulan kutsal bir adakmış gibi göğüslerini ona sundu.

Hareketleri masum ve tereddütlüydü, yüzü boynuna kadar inen derin bir allıkla boyanmıştı.

İşte," diye fısıldadı, gözleri kısılmıştı. "Sizin için, Majesteleri."

Kral hırlayarak onlara saldırdı.

Ağzı hararetle çalışıyordu; yalıyor, tırmalıyor ve emiyordu.

Emeriel hıçkırığa hıçkırığa ağlarken, kral ilgisini göğüslerinin arasında gezdiriyor ve onu nefessiz bırakan bir güçle onları emiyordu.

Zevk güçlü bir akım gibi damarlarında atarken, içinde gerilim sarmalları oluştu. Parmakları adamın omuzlarına kenetlenirken, tırnakları adamın etine batarken kendi nefesleri kulaklarında gök gürültüsünü andırıyordu.

Bir çığlık ve titreme seli içinde, bacakları altından bükülerek uçurumun kenarına yuvarlandı. Ama adamın güçlü elleri oradaydı, onu kaldırıyor ve ağırlığını destekliyordu.

"Ne kadar iyi bir kız," diye övdü.

Müstehcen bir patlamayla kırmızı, istismar edilmiş meme uçlarını serbest bıraktı, ardından aceleyle, zarif hareketlerle giysilerini düzgünce yeniden düzenleyerek alçakgönüllülüğünü geri kazandı. "Ne kadar iyi bir kız," diye övdü.

Memnuniyet içinde kabardı, sıcak, baş döndürücü bir his onu parlattı. Ama adam onun narin göğüslerini giysilerinin altına geri koymakta gecikmedi, Başını kaldırdı, tetikteydi. Kulakları seğirdi, sadece kendisinin algılayabildiği bir sese uyum sağladı.

"Herod yolda."

Ormanın sessizliğinde, Emeriel'in hırıltılı nefesleri ve baykuşların uzaktan gelen ötüşleri dışında, kral onu nazıkçe ağacın dibine indirdi,

Yüzü onunkinden sadece birkaç santim ötedeydi.

"Yola çıkmalıyım," dedi Kral Daemonikai'nin gözlerinde daha önce hiç görmediği bir şefkat vardı. "Kokunuzu almak için sizi aradığımda niyetim bu değildi genç prenses. Beni affet."

Ben seninim. "Affedilecek bir şey yok." Emeriel onun bakışlarını içine çekti. Onun gözlerine sonsuza dek bakabilirdi. "Şimdi daha iyi uyuyabiliyor musun?"

Adam başını salladı, yüz ifadesi asıktı. "Uyumuyorum. Ama bazı cehennemler diğerlerine tercih edilir."

Bu ona bahçede verdiği aynı şifreli cevaptı. Kalbini bir hüznün acısı delip geçti.

"Sonsuza kadar uykusuz kalamazsınız, Majesteleri. Sizin gibi dirençli varlıkların bile bir sınırı vardır."

Ay ışığıyla aydınlanmış gökyüzünde silueti beliren yüksek bir figür olarak öylece durdu.

Son bir bakışla gecenin içinde kayboldu.

"Emeriel?" Birkaç dakika sonra gölgelerin arasından çıkan Lord Herod'un sesi duyuldu. "İşte buradasın. Umarım seni fazla bekletmemişimdir."

"Hiç de değil," diye hüzünlü bir gülümsemeyle başını salladı Emeriel. Lord Herod'la birlikte uzaklaşırken, kralını bir kez daha görebilmek için arkasına baktı.

Ama çoktan gitmişti.

Üç gün sonra,

Kız kardeşler günlük rutinlerini pratik bir kolaylıkla sürdürüyorlardı. Aekeira çiftliklerdeki hayvanlarla ilgilenirken, Emeriel de bahçelerle ilgileniyordu. Görevleri genellikle iç içe geçerek yan yana çalışmalarına olanak tanıyordu.

Yakındaki dereye serinledikten sonra Emeriel'in odasına çekildiler, hava lavanta ve papatya kokusuyla doluydu.

"Ben Lord Herod'un yanına gidiyorum," dedi Emeriel, Aekeira göğüs bağlarını bağlarken sabırla ayakta durarak. "Defterlerine yardım edeceğime söz verdim."

"Pekâlâ," dedi Aekeira düğümleri sıkarak. "Sadece erken dönmeyi unutma. Madam Livia bu gece tüm köleleri teftiş etmek istiyor."

"Ah!" Düğümlerden biri çok sıkı çekilince Emeriel irkildi.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Aekeira, bağı ayarlarken. "Şimdi daha iyi mi?"

Emeriel başını salladı, yüzünde hâlâ bir rahatsızlık ifadesi vardı. Ayarlama yapılsa bile göğüsleri hâlâ ağrıyordu. Büyük kralın ne yaptığını hatırlıyordu.

yanakları kızarmıştı.

Boğazını temizleyerek, "O geceden beri Hansel'i gördün mü?" diye sordu.

"Evet, çok şükür. Görünüşe göre o adamlar onu kaçırdıktan sonra yardıma koşmuş.

Ben. Ama döndüğünde..." başını iki yana salladı.

"Lord Vladya'nın seni kurtardığına inanmakta hâlâ güçlük çekiyorum," dedi Emeriel, sesi huşu içinde kısılmıştı. "Seni korumak için bütün o adamları öldürdü."

Aekeira alay etti. "Bunun sadece benim iyiliğim için olduğundan şüpheliyim. Canavarı neredeyse kontrolden çıkmış. Muhtemelen öldürmenin heyecanını arıyordu."

"Oh, lütfen. Hayatınızı bağışladı, değil mi? Lord Vladya sert biri olabilir ama asla itiraf etmese de sana karşı bir şefkat beslediğine inanıyorum."

"Saçma sapan konuşuyorsun sevgili kardeşim," diye karşılık verdi Aekeira, inanmadığı her halinden belliydi. Bağlamayı bitirdi ve bir adım geri çekilerek yaptığı işi eleştirel bir gözle inceledi. "İşte oldu. Hepsi bitti."

Emeriel minnettarlıkla gülümsedi ve ona sarıldı. Ama Aekeira bu jeste karşılık verdiğinde, açıklanamaz bir tiksinti dalgası onu sardı ve içgüdüsel olarak geri çekilmesine neden oldu.

Kız kardeşinin dokunuşu... yanlış hissettirmişti. Rahatsız edici. Bir zamanlar rahatlatıcı olan şey şimdi içinde alışılmadık bir huzursuzluk uyandırıyordu.

"Em?" Aekeira'nın sesi omzuna karşı nazık bir mırıltıydı. "Az önce sertleştin. İyi misin?"

Emeriel başını salladı ve sarılmaktan hızla uzaklaştı. "Sadece onca iş yüzünden biraz ağrım var."

Lord Herod'un malikânesine doğru yol alırken rahatsızlığı devam ediyordu. Oraya vardığında, normalde kibarca başlarını sallayan muhafızlar şimdi açıkça ona bakıyorlardı. Bakışları bir an için fazla uzun sürdü.

Hatta bir asker Emeriel yanından geçerken sertçe nefes aldı ve burun delikleri açıldı.

Çalışma odasına giren Emeriel, Lord Herod'u parşömen parşömenler, deri ciltli kitaplar ve dumanı tüten bir çay kadehiyle dolu tanıdık devasa çalışma masasının üzerine eğilmiş buldu.

Gözlerini kaldırıp onu gördüğünde yüzü aydınlandı. "Emeriel, buradasın."

"Selamlar Lordum," diye karşılık verdi Emeriel saygılı bir eğilmeyle.

"Formaliteleri bir kenara bırak ve buraya gel," diyerek gözlüğünü ayarladı. Lord Herod bir parşömene baktı. "Bu rakamlar aynı hizaya gelmeyi reddediyor. Kendi hatam mı bilmiyorum ama bir göz atmanızı istiyorum." Aniden durakladı ve başını kaldırdı. "Emeriel, kokun..."

Onun önünde kısa bir süre durdu. "Sorun nedir? Bugün baskılayıcı kullanıyorum."

"Öyle mi?" Lord Herod'un burnu seğirdi, burun delikleri açıldı. "O zaman işe yaramıyor, çünkü senin kokunu alabiliyorum. Hem de çok." Durakladı, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Ve sen... farklı kokuyorsun. Tam olarak çıkaramıyorum ama yeni bir şey var."

"Gerçekten mi?" Emeriel kaşlarını çatı. "Belki de bugün dozajı yanlış hesaplamışımıdır."

Lord Herod'un gözleri kısıldı. "Ya da ısı döngünüz burada."

Emeriel başını sertçe sallayarak alay etti. "Lütfen böyle bir şey hakkında şaka bile yapmayın Lordum. Kendimi iyi hissediyorum. Daha önce de mini ateşlenmeler yaşadım ve şu anda kesinlikle ateşlenmediğimi söyleyebilirim. Öyle bir şey hissetmiyorum." Öne doğru eğildi, gözleri önündeki parşömeni tarıyor, umutsuzca dikkatini dağıtacak bir şey arıyordu. "Bu kayıtlara dikkatle bakmam gerekiyor."

Lord Herod, Emeriel'in çalışma odasında fenerin ışığına yakalanmış bir güve gibi uçuşmasını artan bir endişeyle izlerken saatler geçti.

Volta attı, minderlerin üzerine tünedi ve bir kez daha volta attı, titrek elleriyle bir yığın parşömen tutarken kaşları konsantrasyonla çatılmıştı.

"Dönüşümlü ekim yapmayı deneyebilirsiniz Lordum," diye önerdi, sesi kısık ve odaklanmıştı. "Bir mevsim baklagil, bir sonraki mevsim tahıl ekmek toprağı yenileme potansiyeline sahip olabilir."

"Mmm," diye mırıldandı Herod kayıtsızca.

"Ayrıca, yeni sulama sistemlerine yatırım yapmak da faydalı olabilir," sözleri aceleyle ağzından döküldü. "Kuraklık sırasında tarlalara su sağlamak verimi önemli ölçüde artırabilir."

"Mmm," Herod'un gözleri Emeriel'in tedirgin hareketlerine sabitlendi.

"Ve keşfedilmemiş topraklara gelince," diye devam etti, nefes almak için zar zor duraklayarak, "farklı tohumlar denenebilir ve yeni gübrelerin kullanımı keşfedilebilir."

"Emeriel," diye seslendi usulca.

"Evet?" Emeriel duraksayarak ona baktı, gözleri geniş ve odaklanmamıştı. "Ekilmesi gereken baklagillerin-"

"Emeriel," sesi bu kez daha ısrarcıydı.

Emeriel aniden durdu ve dikkati tekrar ona yöneldi. "Evet, Lordum?"

Lord Herod oturduğu yerden kalktı ve ona doğru yürüdü. Kadının önünde diz çökerek parşömeni titreyen ellerinden nazikçe aldı ve bir kenara koydu. Şefkatle kızın eline uzandı ve onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı.

"Geldiğinizden beri yedi kez koltuk değiştirdiğinizi fark ettiniz mi?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Ofis koltuğundan minderlere, sonra volta atmaya, sonra daha fazla volta atmaya?"

Emeriel sanki zihni yetişmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. "Ha?"

"Dışarısı çok soğuk u f a k l ı k . Yine de bolca terliyorsun."

Lord Herod durakladı, gözleri onunkileri arıyordu. "Huzursuzsun. Rahatsızsın."

Emeriel inkâr edercesine başını salladı, gözlerinde korku vardı. "İşaretleri biliyorum-" "Ellerini üç kez benimkilerden çektin," diye devam etti Lord

Herod, bakışları iç içe geçmiş parmaklarına kayarak. "Şimdi bile, senin "Elim benimkinden ayrılmak için neredeyse titriyor."

Durakladı ve sözlerinin içine işlemesine izin verdi. "Bu, vücudunun dokunmayı reddetmeye başladığı anlamına geliyor. Bu geceye kadar tüm etkilerini hissediyor olacaksın. Tüm ateşin burada, Emeriel."

On Yedinci Bölüm

ATEŞ FIRTINASINDAN ÖNCE



Emeriel çok sonra Lord Herod'un çalışma odasında huzursuzca volta atarken kendi kendine, "TAMAM, TAMAM, SAKİN OL," diye mırıldandı. Defter masanın üzerinde unutulmuş bir şekilde duruyordu.

Yoğun rahatsızlık dalgaları onu sardı, sıcak, huzursuz ve tamamen mutsuz hissetmesine neden oldu. Giysileri onu boğuyordu. Cildi dayanılmaz bir kaşıntıyla karıncalanıyordu. Çılgınca yelpazelemesine rağmen yüzünden ve sırtından ter damlıyordu.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Lord Herod odaya girdi, gözleri endişeyle doluydu.

"Hizmetçilere kulübeyi hazırlamalarını söyledim," diye yatıştırıcı bir tonda konuştu. "Geçtiğimiz hafta boyunca, senin tüm sıcaklığına hazırlanmak için duvarları güçlendirmeleri talimatını verdim. Şimdi, geriye kalan tek şey alanı temizlemeleri ve ben de görmeniz için size eşlik edeceğim." Bir adım daha yaklaştı, bakışları onun yüzünü taradı. "Nasıl hissediyorsun?"

Emeriel parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Çok rahatsız." "Gelin, dışarı çıkalım," diye nazikçe önerdi Lord Herod. "Dışarı çıkabilirsin. biraz temiz hava al."

Emeriel tereddüt etti. Asıl istediği elbiselerini yırtıp sabahın serin havasında çırılçıplak koşmaktı ama bunun söz konusu olmadığını biliyordu.

"Pekâlâ," dedi isteksizce ve Lord Herod'un onu çalışma odasından çıkarıp büyük girişe doğru götürmesine izin verdi.

Hizmetkârların yanından geçerlerken Emeriel onların gözlerinin kızgın kömür gibi tenini yaktığını hissetti. Bakışlarındaki açlığı gördü, dudaklarından kaçan alçak iniltileri duydu

"Neden bana böyle bakıyorlar?" Kendisine verdiği rahatsızlığa rağmen Lord Herod'a daha da yaklaştı.

"Kokun on kat yoğunlaştı Emeriel," diye açıkladı Lord Herod sesinde bir gerginlikle. "Korkma, çünkü sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim."

Ses tonundaki değişikliği fark etti. O da soğukkanlılığını korumak için mücadele ediyordu. Yine de o anda bile ona güvenebileceğini biliyordu. Yavaşça başını salladı. "Teşekkür ederim, Lordum."

"Buyurun, gözlerinizi muayene etmeme izin verin." Lord Herod öne doğru eğildi, parmakları Emeriel'in tenine değerken hafifçe çenesini tuttu ve onun hafifçe irkilmesine aldırmadı. Gözlerinin içine bakarak, bakışları yoğun bir şekilde araştırdı. "Tam da beklediğim gibi," diye mırıldanarak çenesini bıraktı. "Oldukça kırmızı. Tam ateşin istikrarlı bir şekilde ilerliyor."

Dışarıdaki serin hava Emeriel'in ısınmış tenini yıkayarak anında rahatlamasını sağladı. Derin derin nefes alarak ciğerlerini ferahlatıcı esintiyle doldurdu. "Biraz daha iyi hissediyorum."

"Buna sevindim." Lord Herod'un gözleri yumuşadı. "Nöbetçiler hariç, askerlerin görevine son veriyorum."

Emeriel'in yanaklarını utanç kapladı. "Sorun çıkardığım için özür dilerim," diye mırıldandı, bakışları yere sabitlenmişti.

"Hiç sorun değil." Lord Herod'un sesi sıcaktı. "Unutma, geçmişte bir bağ arkadaşım vardı. Bu sadece rutin bir durum. Dürüst olmak gerekirse, özlediğim biri."

Emeriel başını kaldırarak malikânenin nefes kesici manzarasına odaklanmaya çalıştı ama vücudundaki alevler geri dönerek serin esintiyi gölgede bıraktı.

"Askerler nereye gönderilecek?" diye sordu, giderek artan rahatsızlığından uzaklaşmak için çaresizce. "Görevden alındıktan sonra yani?"

Lord Herod'un gözleri eğlenceyle parladı. "Ah, işte o zaman kadın askerler geliyor."

Emeriel'in kafası ona doğru döndü. "Urekai'nin kadın askerleri mi var?" Urai'ye geldiğinden beri hiç kadın asker gördüğünü hatırlamıyordu.

"Gerçekten de öyle," diye kıkırdadı Lord Herod. "Çoğunlukla sadece erkekler, ancak bu gibi durumlarda korumak ve kollamak için eğitilmiş kadın askerlerimiz de var." Bir ipucu

Sesini gurur kapladı. "Askeri İşler Lordu bu işi hallediyor. Onların hizmetlerini kiralıyoruz ve karşılığında, erkek askerlerimiz kadın askerlerin hizmetlerine ihtiyaç duyulmadan önce üzerinde çalıştıkları görevlerle ilgilenirken, ihtiyaç duyuldukları süre boyunca burada çalışmaya geliyorlar. Bu daha çok bir tür takas gibi."

"Gerçekten mi?" Emeriel'in gözleri hayranlıkla parladı. "Bu olağanüstü bir şey. Bir dişi kızgınlık dönemindeyken, erkek işçileri ve askerleri bırakmak zorunda kaldıklarında ev halkının kendilerini nasıl koruduğunu hep merak etmişimdir."

"Urekai olarak hiçbir şeyi şansa bırakmayız." Lord Herod açıkladı. "Güvenliği hafife almayız. Kral Daemonikai bunu sağladı. Türler arasındaki hâkimiyetimizin temeli budur. Ebediyen tetikteyiz, sürekli hazırlıklıyız. Her zaman bir çözüm vardır." Kısa bir gölge gözlerini kararttı. "Ay tutulması dışında. O zaman hepimiz onun merhametine kalıyoruz."

Gergin sessizlik bir hizmetçinin aceleyle yaklaşmasıyla bozulana kadar sürdü. Nefes nefese Lord Herod'un önünde eğildi. "Lordum, kulübe hazır."

Lord Herod Emeriel'e döndü ve nazıkçe ısrar etti. "Gel, inceleyelim."

Birkaç dakika sonra Emeriel, duvarları rahatlatıcı desenler ve yumuşak kumaşlarla bezenmiş şirin bir odada duruyordu. Geniş, davetkâr bir yatakla örtülü

serin çarşafklar içinde.

Yine de Emeriel çevresine zar zor odaklanabiliyordu. Nefesleri kısa, çaresiz soluklarla geliyordu. Göğüs bağının ince kumaşı teninde erimiş lav gibi hissediyor, her bir lifi dayanılmaz bir tahriş kaynağı oluyordu.

"Ukrae," Lord Herod'un burun delikleri alevlendi. "Kokun... Bu beklediğimden çok daha zor olacak. Bana bir dakika izin verin, askerlerle ilgilenmeliyim."

Aniden oradan ayrıldı.

Lord Herod hazırlanmak için çabalarken zaman daraldı.

Erkek askerlerini gönderdi ve Lord Jakal'dan acilen kadın muhafızlar istedi. Üç gün yetecek kadar erzak sipariş etti ve kâhyası, icra memurları ve baş çiftçilerle acil bir toplantı yaptı.

Onları yaklaşan yokluğu hakkında bilgilendirdi, sorumlulukları devretti ve kendisi yokken işlerin ve malikânesinin sorunsuz işlemesini sağlamak için ayrıntılı talimatlar verdi.

Her zamankinden daha uzun sürmüştü ve öğleden sonra kulübeye döndüğünde aklına bir parça endişe gelmişti. Emeriel hâlâ orada olacak mıydı?

Kızgınlık dönemindeki dişiler kaçmaya meyilliydi. İhtiyaçtan çılgına dönmüş, içgüdüleriyle kaçmaya, onları doyuracak bir erkek aramaya yönelmişlerdi.

Kulübeye girdiğinde ve onu hâlâ odada volta atarken, huzursuz bir enerji kasırgası halinde bulduğunda içini bir rahatlama kapladı. Ama eşiği geçer geçmez kadının kokusu bir fırtına gibi üzerine çöktü.

Lanet olsun, daha da güçlenmişti. Boğucu. Sarhoş edici.

Kızgınlık dönemindeki dişiler harika kokardı ve Emeriel de farklı değildi. Herod onu hiçbir zaman genç bir arkadaşın öte bir şey olarak görmemişti, bu yüzden kızgınlık döneminde ona yardım etme fikriyle mücadele etmişti.

Ama ondan yayılan güçlü koku içinde bir açlık uyandırdı. Derin, çiğ bir şehvet.

Sertçe yutkundu, yükselen arzu dalgasını bastırdı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, sesi kendi kulaklarına bile gergin geliyordu.

"Açıklayamıyorum," diye kekeledi Emeriel, kelimeleri kesik kesik nefeslerle noktalanıyordu. Çılgınca volta atmaya devam etti, parmakları kollarını tırmıklıyor ve arkalarında kızgın kırmızı izler bırakıyordu.

"Bu giysiler yanıyor." Hayal kırıklığı içinde bir çığlık atarak tuniğini ve pantolonunu yırttı. Beceriksiz, çılgın ve koordinasyonsuz parmakları kumaşla boğuşuyordu.

Herod çaresizce izledi, ne yapacağını bilemiyordu. Daha sonra göğüs bağlarına saldırdı ama kumaş direnç gösterdi.

Dudaklarından bir sıkıntı çılgınlığı kaçtı. "Onların gitmesini istiyorum!"

Herod onun acısına daha fazla dayanamayarak yardımına koştu. Birlikte bağları yırttılar ve sonunda özgür kalana kadar kumaşı parçalara ayırdılar. Emeriel, Herod'un önünde çırılçıplak durana kadar giysilerinin son kalıntılarını da attı.

Herod neredeyse küçük dilini yutacaktı.

Emeriel her zaman zarıftı ama çırılçıplak soyunduğunda, nadir görülen, evcilleşmemiş bir güzelliğe bürünmüştü. Porselen teni terden sırılsıklamdı ve yanakları ateşli bir sıcaklıkla kızarmıştı.

Normalde çok keskin ve zeki olan gözleri şimdi uyarılmışlıkla bulutlanmıştı. Göğüslerinin yumuşak kıvrımı cezbediciydi ve yanaklarının narin kızarıklığı

meme uçları arzuyla gerilmişti. Kalçaları yumuşak ve davetkârdı, perdelerin arasından sızan güneşin ılık ışınlarıyla vurgulanmıştı.

Nefes kesiciydi.

Emeriel'in kalabalığın içinde göze çarpmasını sağlayan bir güzelliği vardı. O meşum günde köleleri incelerken gözüne ilk çarpan o olmuştu ama onu bir erkek olarak görmezden gelmeye çalışmıştı.

Ama tıpkı Vera'da olduğu gibi onda da bir şeyler yanlış görünüyordu. Sonunda merakına yenik düşmüştü ve bu kararından asla pişmanlık duymamıştı.

Emeriel zeki ve kıvrak zekâlı bir arkadaşı, bağ arkadaşının kaybından sonra onu saran karanlıkta bir ışıktı. Ona hayal bile edemeyeceği şekillerde yardım etti. Hayatını kahkaha ve amaçla doldurdu, onun vazgeçilmez bir parçası oldu.

Emeriel yatağa tırmandı ve yatak başlığına doğru cenin pozisyonunda kıvrıldı. İleri geri sallanırken vücudu titriyordu.

Kızdan hoşlanıyordu ve şu anda onun ateşiyle yanıp tutuşan görüntüsü kalbine bir bıçak sapladı.

"Daha da kötülecek, değil mi?" diye mırıldandı.

Herod ona yalan söyleyemezdi. "Evet," sesi pişmanlıkla ağırlaşmıştı. Herod ona yalan söyleyemezdi. "Çok daha kötü. Bu sadece bir başlangıç, sevgilim. Ateşinin tüm gücü henüz gelmedi."

Güzel mavi gözlerinde korku titreşti, ne zaman kızgınlığından söz edilse yüzünde tanıdık bir ifade belirirdi.

Onu bu kadar korkmuş görmek ona acı veriyordu. İçinde bulunduğu benzersiz koşulların bu deneyimi onun için daha da korkutucu hale getirdiğini bilmek ona acı veriyordu. Ve korkmak için her türlü nedeni vardı.

Gergin sessizliği kapının yumuşak bir şekilde çalınması bozdu. Dışarıdan bir hizmetçi, "Su geldi Lordum," diye seslendi.

Hirodes kapıyı açtı, kadın hizmetçiden su kaplarını ve tahta fincanı aldı. Onları odanın köşesindeki bir masanın üzerine koydu.

"Önümüzdeki üç gün boyunca tam güçte olmanız gerekiyor. Susuz kalmamalısınız."

Fincanı soğuk suyla doldurdu ve yatağa tırmanarak Emeriel'in dudaklarına götürdü. Emeriel hevesle yuttu, elleriyle dizlerini kavradı.

"Ateşim için bana yardım edeceksin, değil mi?" diye sordu kısık sesle. "Bunu düşüneceğini söylemiştin."

Bunu Herod söylemişti. Eli dizinin üzerinde geziniyor, kadının irkilerek uzaklaşmasını izliyordu.

Yine de gözleri onunkilere kilitlenmiş, çektiği eziyete bir çözüm bulması için yalvarıyordu.

"Zamanı geldiğinde bedenim benim dokunuşumu istemeyecek küçüğüm. Arzuladığın kişi ben değilim."

"Ama sen bunun önemli olmadığını söylemiştin," diye sıçradı, sesi gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı. "Dedin ki-"

"Olmaz, sıcaklık tam olarak etkisini gösterdiğinde olmaz. Ama kalbinin ve ruhunun bir başkasına ait olduğunu bilerek seni bu şekilde alamam. Onun için yalvarırken dokunuşumdan kaçışını izlemek, bedenini alırken onun adını haykırışını duymak..." Kızın alnındaki bir tutam saçı fırçaladı, dokunuşu tüy gibi hafifti. "Alfa hayvanım bu reddedilişe tahammül edemez Emeriel ve sana zarar verebilir. Sana çok fazla değer veriyorum. Seni bu şekilde incitmeye dayanamam."

Emeriel yutkundu. Gözleri şimdi canlı bir kıızıla dönmüştü ve ateşinin artan yoğunluğunu yansıtıyordu. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Eğer şimdiden böyleyse... Tamamen vurduğunda nasıl hissedeceğimi hayal bile edemiyorum."

Sesi titriyordu. "Korkuyorum Lord Herod. Bununla başa çıkamayacağımdan korkuyorum."

Herod'un kalbi onun için acıyordu ve uzandı, nasırlı eli kolunun hemen üzerinde geziniyordu, aşırı ısınmış tenine dokunmaktan çekiniyordu.

"Yaralanmana izin vermeyeceğim. Bu konuda bana güven," diye yemin etti, bakışları kararlılıkla sertleşiyordu. "Gerekirse büyük kralı çağırırım."

Emeriel'in gözleri korkuyla irileşti. "Hayır!" diye bağırdı, sesinin tonu yükselmişti. "O bunu öğrenemez! Dalgaları tek başıma aşmayı tercih ederim!"

"Bunun benim ilk tercihim olduğunu söylemiyorum küçüğüm," diye güvence verdi Herod, yüz ifadesi yumuşayarak. "Ama acı çekmene izin vermeyeceğim. Kokun yüzünden, kızgınlığın başladığında burada olmayacağım ama her zaman yakınında olacağım."

Tekrar uzandı, bu sefer nazikçe çenesini kavradı ve yine irkilmesine aldırmadı. "Ne pahasına olursa olsun, güvende olduğundan emin olacağım."

Kalabalık sarayda Büyük Kral Daemonikai, yaşları otuz ile iki yüz arasında değişen genç dinleyicilerine vampirlere karşı verilen kadim savaşı anlatıyordu.

Alvin bu toplantılara hevesle katılmıştı.

Daemonikai'nin boğazı düğümlendi. Sekiz yüz yaşındaki oğlu, yaş sınırlamasına rağmen bu hikâye anlatma seanslarından büyük keyif almıştı. Alvin

Ona eşlik etmeye bayılan küçük çocukları çok sevindirecek şekilde katılmakta ısrar etti.

"Alacakaranlık çöktüğünde," diye devam etmeye zorladı Daemonikai, "genç büyük kral vampir kralın bariyerini aşarak askerlerini gizli inlerine götürdü. Kılıçlarını havaya kaldırarak vampirlerle savaştılar. Sonunda Fatih Amphias, genç Urekai kralı Zalim Daemonikai ile karşılaştı. Gücüne güvenen Amphias, Urai'yi fethetmeye çalıştı. Onların acımasız, kanlı savaşı dünyayı sarstı."

Daemonikai durakladı ve sözlerinin iyice yerleşmesine izin verdi. "Son anda Amphias dişlerini Urekai kralının boynuna geçirdi ama Daemonikai canavar formunu serbest bıraktı. Ve kararlı bir vuruşla Amphias'ın kalbini deldi, söktü ve yuttu."

Nefesler tutuldu ve alkışlar patladı. Bunu bir soru sağanağı takip etti ve o da onların hayranlık dolu bakışları karşısında gülümsemesini gizleyemeyerek soruları yanıtladı.

"Kadim bir vampirin kalbini yiyerek nasıl hayatta kaldınız Majesteleri?" diye sordu genç Erasis huşu içinde.

Daemonikai kıkırdadı, gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Ben çok yaşıyım, sevgili Erasis. Bazı zehirlerin artık üzerimde hiçbir etkisi yok."

Yaşının yanı sıra, vücudu daha küçük bir Urekai'yi düşürecek pek çok şeye karşı direnç geliştirmişti.

Gülümseyerek tüm soruları yanıtladı.

İşi bittiğinde avludan çıktı, baş muhafızı onu bekliyordu. Yüzyıllar boyunca Wegai ile birçok savaşı paylaşmış, yan yana savaştıkları sayısız savaşın yaralarını taşımıştı.

Daemonikai'nin deliliğe sürüklenmesinin ardından emekliye ayrılmıştı, ancak Daemonikai geri döndüğünde onu ve en güvendiği askerlerini yeniden göreve getirmişti. Wegai'nin sadakati sarsılmaz, adanmışlığı mutlaktı.

"Büyük Lord Vladya Blackstone'da değil, Majesteleri," diye bildirdi Wegai, sesi ciddiye.

Daemonikai'nin kaşları çatıldı. "Emin misiniz?"

"Kesinlikle, Majesteleri. Baş askeriyle konuştum."

Vladya'nın son zamanlardaki davranışları garipti. Sık sık kaleden ayrılıyor, konuşmalar sırasında dikkati dağılıyor, bazen konuşmaları tamamen unutuyordu. Ters giden bir şeyler vardı. Ama ne vardı?

Blackstone'dan ayrıldığında nereye kaybolmuştu?

Düşünceler içinde kaybolan Daemonikai bir köşeyi döndü ve Ottai ile yüz yüze geldi.

"Majesteleri," dedi Ottai sıcak bir gülümseme ve saygılı bir selamla. "Lord Ottai," diye onayladı Daemonikai, jestle karşılık vererek. Düştüler Güney Kanadı'na doğru yürürken birbirlerine selam verdiler.

"Vladya'yı gördün mü?" Daemonikai içini kemiren endişeden kurtulamayarak sordu.

"Bu sabahtan beri görmedim, hayır." Ottai'nin gülümsemesi hafifçe soldu. "Bir sorun mu var?"

"Son zamanlarda garip davranıyor. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum ama bir şeyler ters gidiyor."

Ottai gözlerini kaçırdı. "Bildiğim bir şey yok, Majesteleri."

Daemonikai'nin gözleri kısıldı, bakışları Ottai'yi delip geçti. Ottai, Vladya'ya Zaiper'den daha yakındı ve eğer gerçekten bir sorun varsa Ottai bunu bilirdi.

"Emin misin?" diye sordu.

Aralarında gergin bir sessizlik oluştu. Ottai rahatsız bir şekilde kıpırdandı, gözleri Daemonikai'nin delici bakışlarından uzaklaştı.

"Eminim bir sorun olsaydı Vladya sana söylerdi," dedi Ottai sonunda, sesi dikkatle ölçülmüştü.

Büyük yöneticiler arasında en dürüst ve açık sözlü olan Ottai, sorularından kaçıyordu. Daha da kötüsü, yalan söylüyordu.

Daemonikai durakladı. Eğer durum Ottai'ye yalan söyletecek kadar vahimse, o zaman başlangıçta şüphelendiğinden çok daha ciddiydi.

Cevaplarını alacaktı ve bunları Vladya'nın kendisinden alacaktı.

Akşam karanlığı çöktüğünde, Emeriel uyuşuk ve eziyetli bir uykudan fırlayarak doğruldu.

Emeriel susamıştı, boğazı kurak bir çöl gibi yanıyordu. O kadar azmıştı ki bir musluk gibi damlıyordu, nemi altındaki çarşaflara işliyordu.

Emeriel su kabına doğru hamle yaptı, hareketleri beceriksizce ve birbirinden kopuktu.

Ama görünmez bir güç ona çarparak ciğerlerindeki nefesi kesti.

Binlerce bıçak etini kavurarak, organlarını parçalayarak ve arkasında erimiş acı izleri bırakarak ona doğru ilerledi. Acı

Emeriel'in daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu.

Boğazından bir çığlık koptu. Çığ, acı dolu ve hayvani bir çığlıktı ve sessiz kulübede yankılandı.

Görüşü bulanıklaştı, yere yığılırken oda dönmeye başladı. Eğer önceki sıcaklık dalgaları fırtınaysa, bu bir *kasırgaydı*.

Emeriel ileri geri sallanıyor, sanki içindeki cehennemi bir şekilde söndürebilecekmiş gibi yanan bedenini sıkıyordu. Çekirdeğinde patlayan volkanı bir şekilde söndürebilir, erimiş lavları kadınlığını yakabilir, tüm varlığını içten dışa tüketebilirdi.

Bir çığlık daha attı. Ve bir çığlık daha.

Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor, gözeneklerinden akan terle karışıyordu. Acıdan kurtulmak için nâfile bir çabayla tırnaklarını sert ahşaba geçirerek zemini tırmaladı.

"Aman Tanrım!" diye çığlık attı.

Bu farklıydı. Daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Bu, varlığını paramparça eden korkunç, her şeyi tüketen bir acıydı.

Bu onun sonuydu.

Bundan sağ çıkmamın imkânı yok.

On Sekizinci Bölüm

ATEŞ FIRTINASININ İÇİNE



YÜKSEK LORD HERODIS'İN KALBI on yıllardır hissetmediği derin bir kederle ağrıyordu. Emeriel'in çığlıkları gecenin havasını bir ölüm perisinin feryadı gibi delip geçiyordu, dayanılmaz bir acıyla doluydu ve her biri yüreğini burkan bir buz parçasıydı. Ona doğru koşmaktan, kızgın dişinin üzerine binmekten başka bir şey istemiyordu, özellikle de o acı çığlıkları duyarken. Onun çektiği acının sesi neredeyse dayanılmaz.

Kulübe uzakta olmasına rağmen, çığlıkları ona net bir şekilde ulaştı. Urekai yaşlandıkça duyuları keskinleşir ve güçleri artardı. Herod da bir istisna değildi.

Yükselen duyuları daha da keskinleşmiş, her işkence sesini yakalamış ve bu onu kırmıştı. Kızın çığlıklarını noktlayan çaresiz iniltileri bile duyabiliyordu.

Çalışma sandalyesinin kollarını kavrayan Herod'un parmak eklemleri beyazlaştı. Ereksiyonu sert ve öfkeliydi, pantolonunun içinde zorlanıyordu. Kontrolü sağlamak için kasları gerildi.

Emeriel işkence gibi gelen sıcak dalgalarını atlatmaya çalışırken, Herod ayağa kalktı ve kafese kapatılmış bir canavar gibi çalışma odasını adımlamaya başladı.

Emeriel ona kızgınlığı sırasında hiçbir yabancının kendisine dokunmayacağına dair söz verdirmişti ve başka bir erkeğin dokunuşuna katlanma düşüncesinden duyduğu tiksintiye anlıyordu.

Ama şimdi onun acısını duyunca bu sözün ne kadar akıllıca olduğunu sorguladı.

Onun bu dayanılmaz acıyı çekmesine degecek bir şey var mıydı?

Kızgınlığını alarak ya da en güvendiği askerlerinden birini göndererek onu bu eziyetten kurtarabilirdi.

Ya da erkeğini gönderebilirsin. Bu düşünce aklına fısıldadı.

Herod büyük kralın içinde bulunduğu durumu herkesten daha iyi anlıyordu. Sevgili Vera'sını otuz yıl önce hastalığın acımasız pençelerinde kaybetmiş olduğundan, kopmuş bir bağı acısıyla yaşamamanın nasıl bir his olduğunu biliyordu.

Bir bağ arkadaşını kaybetmenin ıstırabı dayanılmaz, kederi ise dayanılmazdı. Aradan otuz yıl geçmişti ama o boşluk hâlâ duruyordu. Bazı geceler,

Hirodes uykusundan uyandı, Vera'sını o kadar özliyordu ki sabaha kadar ağladı.

Kopmuş bir bağı acısı, bir uzvunu kaybetmek gibiydi. Ya da bir düzine.

Vera'nın ölümü onun suçu değildi ama Herod sayısız geceyi kendini suçlayarak, onu koruyamadığı için kendinden nefret ederek geçirmişti.

Kraliçe Evielyn yıllardır hasta olmamıştı; çok canlıydı ve daha yaşayacak çok hayatı vardı. Ve sonra, aniden, gitmişti. Bu kimsenin taşımaması gereken bir yükü.

Bu anlayış, Emeriel'in kimliğini büyük kraldan gizleme kararını desteklemesini sağlamıştı. Herod riskleri ve aldatmacalarının olası sonuçlarını biliyordu.

Ama aynı zamanda Daemonikai'nin kederinin derinliğini, zamanın henüz iyileştiremediği ham yarayı da biliyordu. Zaman asla iyileştiremeyebilirdi.

Bir başka çılgık geceyi yırttı, çığ ve acı verici. Bunu bir diğeri izledi, her biri bir öncekinden daha iç burkucuydu. Sonra, ürkütücü bir sessizlik.

Emeriel bilincini kaybetmişti.

Herod duvara yaslandı, içini bir rahatlama kapladı. Harekete geçmeden onun acı sesine daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

Büyük Kral Daemonikai, Vladya'nın çalışma odasında huzursuzca dolaşıyordu. Tedirgindi.

O akşamki mahkeme duruşmaları bulanık geçmiş, dikkati dağılmıştı. Vladya için endişeleniyordu elbette. Ama başka bir şey daha vardı.

Görmezden gelemediği daha derin bir huzursuzluk. Yine de bunun ne olduğuna bir türlü karar veremiyordu.

Pencerenin önünde durup ay ışığının aydınlattığı aşağıdaki avluya baktı. Arkadaşının dönmesini beklerken zihni çelişkili düşüncelerle doluydu.

Daemonikai Emeriel'i çağırmak istiyordu ve aynı zamanda Galilea'yı görmek istiyordu. Kokusuz bir oğlan ve bir başkasıyla nişanlı bir dişi. İkisi de insan.

Bu ironik ve kafa karıştırıcıydı. Hatta sürekli sinir bozucuydu.

Daemonikai bin yıl boyunca sadece eşini arzulamıştı. Şimdi ise kendini bir değil, iki kişiyi isterken bulmuştu. İki insan. Ve başka kimseyi istemiyordu.

Daemonikai derin bir nefes verdi, sıkıntılıydı, içten içe kırıldığını herkesten çok biliyordu. Cam parçaları gibi paramparça olmuş, bolca kanıyordu.

Yaraları kimsenin göremeyeceği bir yerdeydi. Ne kadar enfekte olduğunu bilmiyorlardı. İçten içe nasıl da yavaş yavaş ölüyordu.

Galilea'nın kokusu bir şekilde onu rahatlatıyor ve acısını bir anlığına dindiriyordu. Büyüleyici güzelliği, yatıştırıcı sesi ve yumuşak, etkileyici gözleri onu asla yüksek sesle itiraf edemeyeceği şekilde sakinleştiriyordu. Ve çocuk; onun varlığı da yatıştırıcıydı. Garip bir şekilde, onunla ilgili her şey tanıdık geliyordu.

Onu daha önce de görmüştüm.

Bir hafta önce o güzel yumuşak dudakları yutarken Daemonikai'nin kafasını bu düşünceler doldurmuştu. Ve Daemonikai'yi kanının tadıyla dolduran tatlı telaş o kadar sarhoş ediciydi ki, sert bir şekilde doruğa ulaşmıştı.

Daemonikai çocukla cinsel ilişkiye girip girmediğinden emin değildi ama geçmişte ondan içtiğini kesinlikle biliyordu. Bundan emindi.

Kanının tadı olağanüstü, neredeyse bağımlılık yapıcıydı, sözlü izin olmadan içildiğinde her zamanki gibi yavan değildi. Bu da ona daha önce izin verildiği anlamına geliyordu.

Ama nasıl? Neden? Çocuk... kanını vahşi bir canavara isteyerek mi sunmuştu? Hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

Canavarı içinde patlıyor, öfkeleniyor ve hırıliyordu. Daemonikai karşı koydu, canavarın talep ettiği değişime boyun eğme dürtüsüne direnirken çenesi sıkıştı.

Bir baş ağrısı kafatasını ikiye böldü. İnleyerek pencereden uzaklaştı.

Yer değiştirme dürtüsü haftalardır artıyordu ama canavar bugün özellikle kararlıydı. Sabahtan beri ona işkence ediyor, ısıırıyor ve zihninin kenarında sürünerek dışarı çıkmak istiyordu. Sadece rahatsız edici huzursuzluk hissini arttırıyordu... bütün gün içini kemiren bir kasırga kadar güçlüydü.

Daemonikai bu duyguyu bastırdı, yükselmesine izin vermemeye kararlıydı. Canavarının çağrısına direniyordu. Ya bir daha asla insan formuna dönemezse?

Eğer halkı ve Vlad'a verdiği söz olmasaydı, Daemonikai canavarın istediği her şeyi yapmasına izin verecekti.

Daemonikai Vladya'nın yatak odasından çıkıp Yaz'a yaklaşıırken muhafızlar dikkat kesildi.

"Sana takip etmemeni mi emretti?" Daemonikai, Vladya yokken bu erkeğin burada olmasının tek olası sebebinin bu olduğunu bildiğinden sordu.

Yaz başını salladı, gözleri kısılmıştı. "Evet, Majesteleri. Dünden beri yok."

Daemonikai başıyla onayladı. Yeterince beklemişti, artık avlanma zamanıydı.

İzini sürmesi gereken bir koku vardı.

İçindeki o rahatsız edici his tekrar yükseldi ama Daemonikai kaleden çıkarken onu bastırdı.

Emeriell'in çığlıkları yeniden başladı.

Lord Herod onun ağlayışını, yalvarışını duyabiliyordu ve bundan çok nefret ediyordu. Kız acı çekiyordu ve ona yardım etmek için ne kadar çaresiz olduğunu düşündükçe kahroluyordu. Ama ondan uzakta olmak onu korumanın en iyi yoluydu.

Onun kokusunu bir kez alır almaz, Herod her şeyin biteceğini biliyordu. Bir rutine girecekti.

Bu yüzden odasında volta atıyordu. Yumruklarını o kadar sıkıyordu ki eklemleri ağrıyor, tedirgin adımlarının altında döşeme tahtaları gıcırıyordu.

"Biri yardım etsin! Lütfen!" diye bağırdı, sesi hırıltılı ve çığdı. Kulübenin kapısını sallama sesi kulaklarında çınladı.

Herod gözlerini sıkıca kapattı, tırnakları avucuna batıyordu. Bunu görmezden gelmek zorundaydı. Görmezden gelmek zorundaydı.

"Yapamam... Buna dayanamıyorum," diye hıçkırdı. "Bu çok fazla, lütfen... Ölüyormuşum gibi hissediyorum."

Herod avuçlarını kulaklarına bastırarak çaresizce kadının acı sesini engellemeye çalıştı. Ama işe yaramadı.

Canavarı, değer verdiği birinin çektiği acıyı hissetmiş ve içinde huzursuzluk duymaya başlamıştı. Araştırmak, rahatlatmak dürtüsü neredeyse karşı konulmazdı.

"Lütfen! Kralım, size ihtiyacım var!" diye bağırdı. "Size çok ihtiyacım var... Neredesiniz? Lütfen, ölüyorum."

Kapının tıkırtısı kesilmişti ve Herod onun küçük bedeninin kulübenin zemininde acı içinde kıvrandığını hayal etti. Başına bir ağrı saplandı.

"Lütfen, beni tekrar ele geçirmeden gel. Yapamam... Yapamam..." Sesine panik karıştı. "Yine geliyor-" Boğazından bir çığlık koptu ve gece havasını keskin bir bıçak gibi kesti.

Herod onun acıdan seğirdiğini, gözlerinin dehşetle dolduğunu hayal etti. Savunmasız ve savunmasız.

Orin haklıydı. Emeriell'in ateşi acımasızdı. Yoğunluğu acımasızdı.

Hıçkırıklar gece boyunca yankılandı, her biri Herod'un ruhunda yeni bir yara açtı. Herod daha fazla dayanamadı, kırılmak üzereydi.

Dikkatini dağıtmak için çaresizce pencereye gitti ve perdeleri araladı. Uzakta, kapıları sıkıca kapalı, ay ışığıyla yıkanan bir kulübe duruyordu. Hirodes'in hava almaya, kendisini ezen boğucu suçluluk duygusundan kaçmaya ihtiyacı vardı. Pencereyi açtı-

Ve kadının kokusu ona bir yıldırım gibi çarptı. Korkunç bir hata yapmıştı.

Herod'un kasları gerildi, vücudu olduğu yerde dondu kaldı. Kadının kokusu burun deliklerine doldu, baş döndürücü bir miskle karıştı ve sıcaklığıyla bin kat arttı.

Uzaktan hırladığını fark etti. Ham ihtiyaç duyularına hücum etti. Karşı konulamaz, kontrol edilemez. *Onu istiyorum, onu istiyorum, onu istiyorum!*

Görüşü bulanıklaştı, siki şiddetle ağrıyordu. *Ona sahip olmalıydı. Onu yere sermeli ve almalıydı.*

Herod yatak odasından çıktığının ve kulübeye doğru gittiğinin farkında bile değildi. Zihni şehvetle doluydu. Çok istiyordu.

O çekici kokuya doğru attığı her adımda arzusu daha da artıyordu.

Kulübenin kapısını açarak içeri girdi, içinden bir hırıltı koptu. *Tanrım, Bu koku.*

Bir şey ona doğru koştu ve göğsüne çarptı. Bir şey değil, biri. Bu baş döndürücü kokunun sahibi.

"Sana sahip olmalıyım," diye hırladı, kelimeler boğazından yırtılmıştı. "Seni almalıyım."

Kollarındaki tatlı beden, vücutları temas ettiğinde irkildi. "Kral Daemonikai," diye hıçkırdı, bedeni bir cankurtaran halatı gibi ona yapışmıştı. "Buradasın... Buradasın."

Canavarı protesto edercesine kükredi, acı ve öfkeyle. *Onun adı Herodis'ti, Daemonikai değil!*

Uyarılma sisi biraz dağıldı, yerini suçluluk ve panik dalgası aldı. Tanrım, burada olmaması gerekiyordu.

"Emeriel," diye inledi, sesi utançla kalınlaşmıştı. "Kahretsin, burada olmamalıydım."

Ona baktı, gözleri odaklanmamıştı. "Lord Herod?"

"Benim, sevgilim."

Ona sarılmadan bir an önce küçük bir hayal kırıklığı ve acı sesi geldi. "Lütfen, durdur şunu. Sana yalvarıyorum, durdur şunu," diye bağırdı, gözyaşları yüzündeki tere karışıyordu.

"Emeriel..."

"Lütfen, Lord Herod." Kızarmış, şişmiş ve tahrikle dolmuş gözleri sonunda tanıdık gelmişti. "Eğer beni zerre kadar önemsiyorsan... Sadece bu ıstırabı durdur."

Herod kızgınlığıyla düşünmeye çalıştı. Bu inanılmaz derecede zordu. "Ben Daemonikai değilim küçüğüm," diye boğuk bir ses çıkardı, sesi zar zor tanınıyordu. "Vücudunun ihtiyacı olan kişi ben değilim."

"Umurumda değil!" Çırılçıplak bedenini onunkine sürterek kıvrıyor, ateşten kurtulmaya çalışıyordu. "Sadece durdur şunu. Bu çok fazla! Çok fazla... Bununla başa çıkamıyorum."

Herod'un kararlılığı kırıldı ve kollarını ona dolayarak onu daha da yakınına çekti.

Emeriel tekrar haykırdı, vücudu bükülmüştü, onu reddediyordu ama yine de onun dokunuşuna dayanacak kadar çaresizdi. "Evet..."

Herod'un eli aşağı doğru hareket ederek Emeriel'in sıırsıklam olmuş mahrem yerlerini okşadı. Ama Emeriel onu itti.

"Hayır! Dokunma bana!" diye bağırdı ve sırtı duvara çarpına kadar ondan uzaklaştı. Aşağı doğru kayarak, sıkı bir topun içine kıvrıldı ve ileri geri sallandı.

"Hayır, hayır, hayır! Yanlış hissediyorum. Çok, çok yanlış. Sevgilimi istiyorum. Sevgilimi istiyorum!" Feryat etti, dizginlenemez bir şekilde haykırıyordu.

Bu Herod'un karnına bir bıçak gibi saplanmıştı. Mantıklı olarak, kızın kendisini şahsen reddetmediğini biliyordu. Ama yüzeye çok yakın olan canavarı sadece reddedilmenin acısını hissediyordu.

Çıldırılmış, yaralı bir hayvan gibi öfkelenirken, erkek kızgınlığın çekimine karşı savaştı. *Onu almayacaktı. Onu zorlamayacaktı. Onun ihtiyacı olan, bedeninin arzuladığı kişi o değildi.*

İçindeki savaş şiddetlendi. İçgüdüleri ve vicdanı arasında bir çekişme. Suyun altında nefes almaya çalışmak gibiydi, her nefesi hayatta kalma mücadelesiydi.

Sonunda, olağanüstü bir çabayla bacaklarını hareket etmeye zorladı. Herod tökezleyerek kulübeden çıktı ve kapıyı arkasından çarptı.

Nefes nefese duvara yaslandı. Açgözlülükle ciğerlerine temiz hava çekerken, zihni yavaş yavaş berraklaşmaya başladı. Kadının kokusu hâlâ üzerine sinmişti ama aradaki mesafe bir nebze de olsa kontrolü sağlıyordu.

Geceyi yırtan bir başka çılgılık, bulduğu kırılğan huzuru paramparça etti. Herod'un kalbi sıkıştı. *Hayır, bu şekilde devam edemezdi.*

Bir karar vererek aceleyle çalışma odasına döndü.

Herod bir tüy kalem ve parşömen kaparak aceleyle bir mesaj karaladı.

Bu gece geç saatteki talebimin küstahlığı için özür dilerim, Majesteleri. Ancak son derece acil bir mesele ortaya çıktı. Bu akşam varlığınızla mülkümü şereflendirmeniz için size yalvarıyorum. Gelişinizi bekliyorum.

Tarımın Efendisi.

Herod elinde parşömenle dışarı fırladı. Meşe ağacının altında keskin bir ıslık çaldı.

Birkaç dakika içinde, zarif bir haberci kuş süzülerek uzanmış kolunun üzerine kondu. Hirodes mesajı kuşun bacağına ilişti. Kuşun uçuşunu izlerken, mesajın büyük krala erken ulaşmasını umarak sessiz bir dua fısıldadı. Hükümdarın isteğini yerine getireceğini umuyordu.

Büyük Kral Daemonikai artık Vladya'nın peşinde değildi.

Daemonikai karanlıkta ormanda koştururken gerçeği tüm benliğiyle biliyordu. İçgüdüleri onu ele geçirmişti. O dırdırcı his yüzeye çıkmış ve iradesini alt etmişti.

Bir amaçla değil, çaresizlikle koşuyordu.

Aklında bir hedef yoktu ve gittiği yeri tam olarak belirleyemiyordu. Yine de bunun bir önemi yoktu. Çekime karşı koyamıyordu. Karşı koymak da istemiyordu.

Daha önce hiç böyle hissetmemişti. Bir yerlerde olmak için duyduğu bu zorlayıcı dürtü.

Kayıp arkadaşı için duyduğu güçlü endişenin önüne geçen bir güç.

Ormanda hızla ilerlerken etrafındaki dünya bulanıklaşıyor, güçlü bacakları mesafeyi tüketiyordu.

Sonunda Herodis'in malikânesinin kapısına geldiğinde göğsü kabararak durdu. Ani duruş onu sarsarak yeniden mantıklı bir hale getirdi. Burada ne işi vardı?

O, büyük kral, karanlığın örtüsü altında başka bir Alfa'nın topraklarına izinsiz mi giriyordu? Daemonikai daha azı için insanları idam etmişti.

Mantık geri dönmesini emrediyordu. Ormana geri dönüp Vladya'yı aramaya devam etmesini. Yine de yapamadı.

Bacakları ilerliyordu ve gırtlaktan gelen bir hırıltıyla Daemonikai kapılarda olduğunu duyurdu.

Yanıt anında geldi. Kilitlerin çözülme sesi havayı doldurdu, ardından metal menteşelerin gıcırtısı geldi. Kapılar açıldığında, başlarını saygıyla eğmiş bir sıra muhafız ortaya çıktı.

Daemonikai araziye doğru tek bir adım attı ve bir koku ona çarparak neredeyse dizlerinin üzerine çökmesine neden oluyordu.

O kadar tatlı, o kadar güçlü bir kokuydu ki, bir gelgit dalgası gibi üzerine çöktü. *Benimki! Benim, benim, benim!*

Aynı koku rüyalarına da girmişti. Ama bu sefer çok, çok daha güçlüydü ve çok daha güzel kokuyordu. *Kutsal Ukrae. Cehennemin dibine.*

Biri kükredi, sesin kendisinden geldiğini fark etmeden önce şüphe uyandıracak kadar yakındı.

Herkes teslim olmak için ellerini kaldırdı. Boyunlar onun için dikildi. Ama bu yeterli değildi.

Sahip olma duygusu onu bir mengene gibi kavradı. Daemonikai *öldürmek* istedi. Onun kokusunu *solumaya* bile cüret eden her erkeği yok etmek istiyordu. Boğazından bir kükreme daha koptu ve gecenin içinde yankılandı.

"Majesteleri, lütfen sakın olun," diye yalvardı tanıdık bir ses, öfkesinin sisini yararak.

Daemonikai etrafına bakındı, görüşü kenarlardan bulanıklaşıyordu. Öfke ve ham tahrik içinde savaşıyor, onu tüketiyordu.

"Majesteleri..." ses şimdi daha yakındı, acılı ve çaresizdi.

Büyük kral deli gibi feromon pompalarken, Lord Herod'un vücuduna iğneye benzer bir acı seli yayıldı - ağır, süper agresif patlamalar. Duruşu ve tavıyla adeta hâkimiyetini ilan ediyordu.

Kral Daemonikai onların hepsini kendisiyle dışı arasında duran bir tehdit olarak görüyordu.

Herod, kızgınlık içindeki bir Urekai'nin belirgin işaretlerini tanıdı. Ama bu sıradan bir kızgınlık değildi.

Daemonikai'nin feromonlarının katıksız gücü... ham, evcilleştirilmemiş güçleri, sadece çekimden çok daha derin bir bağdan söz ediyordu. Herod daha önce bilmiyorsa bile şimdi biliyordu, Emeriel gerçekten Daemonikai'nin *ruh bağıydı*.

Eğer büyük kral şimdi yer değiştirirse, hepsi ölmüş olacaktı. Herod çaresizce öfkeli alfayı yatıştırmayı umarak sakin bir hava yansıtmaya çalıştı.

"Majesteleri, lütfen," Herod'un sesi gergindi.

Mesaj kaleye bu kadar hızlı ulaşmış olamazdı. Ve eğer Emeriel ona seslenmiş olsaydı, aciliyet bir değişimi tetikleyecek ve insan yerine canavar formu gelecekti.

Peki, büyük kral nasıl bu kadar çabuk gelmişti?

Bir başka feromon patlamasıyla birkaç askeri dizlerinin üzerine çökmeye zorladı. Bazıları sırt üstü yuvarlandı... bir Urekai'nin diğerine boyun eğebileceği en aşağılayıcı şekilde karınlarını gösterdiler.

Bir dereceye kadar işe yaradı. Daemonikai'nin gözlerindeki vahşi parıltı hafifçe söndü ve yerini soğuk, hesapçı bir öfkeye bıraktı.

"Benim," diye hırladı Herod'un yeryüzünü titrettiğine yemin edebileceği sahiplenici bir gümbürtüyle. Büyük Kral'ın daha önce vahşi olan canavarı yüzeye o kadar yakındı ki, Herod erkeğin zorunlu bir değişimi durdurmak için nasıl bir kontrol uyguladığını hayal bile edemiyordu.

"Onu bana ver. Hemen," diye hırladı Kral Daemonikai tamamen hayvani bir ses tonuyla. Öne doğru tehditkâr bir adım atarak gözlerini Herod'un kilere dikti. "Bana ait olan sende, Tarım Lordu. Ver. Onu. Ver. Bana. Şimdi."

"O kulübede," diye boğuldu, son patlamanın boğucu gücüyle savaşıırken teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Hepsi senin. O senin için hazır."

Birden uzaklardan bir ses yankılandı. Bir kapının patlayarak açılmasının ve ardından çıplak ayakların taşa çılgınca vuruşunun eşsiz sesi.

Emeriel onlara doğru koşarken Herod'un gözleri fal taşı gibi açıldı.

Kaçmak için saatlerce mücadele eden kız sonunda ihtiyacı olan motivasyonu bulmuştu. Ruh eşinin kokusunu.

Büyük kral başını kaldırdı ve bakışları yaklaşan figüre odaklandı. Emeriel çıplak ve utanmaz bir şekilde

ona saldıran bir boğanın gücüyle saldırdı.

Başka bir erkek olsa yere yığılırdı ama Daemonikai dimdik durdu ve kollarıyla titreyen dişiyi sardı.

"Buradasın," diye hıçkırarak adamın göğsüne sarıldı, vücudu onun­kine yapıştı. "Seni bekliyordum. Canım çok yanıyor... Lütfen gitmesini sağla... Sevgilim. Sana çok ihtiyacım var."

Herod içten içe irkildi. Sevgili.

Eğer şanslıysa, bu kelime kızgınlığın sisinde kaybolacak ve Daemonikai daha sonra onu hatırlamayacaktı.

Büyük kral hafifçe geri çekildi, geniş omuzları onun çıplaklığını askerlerin meraklı gözlerinden koruyordu.

"Benim," dedi Kral Daemonikai tartışmaya yer bırakmayan sahiplenici bir ses tonuyla.

"Senin," diye bağırdı usulca, titreyerek. "Ben seninim."

Büyük kral hepsine son bir kez şimşek gibi baktı, sonra da onu zahmetsizce kaldırıp kulübeye doğru hışımla yürüdü.

On Dokuzuncu Bölüm

ATEŞİN ISISI



GRAND KING DAEMONIKAI zar zor düşünebiliyordu, saf şehvet vücudunda dolaşıyordu. *Onun içinde olmalıydı.*

Daemonikai kulübenin kapısını büyük bir gürültüyle çarparak kapattı. Galilea'yı sağlam ahşap masanın yanından ayağa kaldırdı ve sırtını masanın sert yüzeyine bastırarak masaya yasladı.

"Evet. Seni istiyorum. Seni istiyorum. Lütfen." Titriyordu, gözleri evcilleşmemiş bir uyarılmanın buğusuyla parlıyordu, vücudu terden kaygandı.

Yumuşak Hades, ama kokusu...

Hava yoğun, güçlü ve baş döndürücüydü, en zengin tütsü gibi, duyularını örüyor ve onu tamamen esir alıyordu. Tek istediği, bu açlığın pençeleri doyana kadar kendini onun derinliklerine gömmekti.

"Lütfen." Galilea sabırsız ve çaresiz bir şekilde ona doğru eğildi, kıcını onun sertleşmiş aletine doğru sürttü, ta ki giysilerinin içinde patlayacakmış gibi hissedene kadar. "Buna ihtiyacım var, buna ihtiyacım var."

Daemonikai daha fazla soyunmaktan kaçındı, aceleyle ağrıyan aletini serbest bıraktı, teni beklentiyle karıncalanıyordu. Onu tam istediği gibi konumlandırı, sırtı ona dönüktü, bacaklarını ayırdı ve aralarına girdi. Kendini hizalayarak içeri itti.

"Yesss," diye uzun uzun inlemesi zevk ve rahatlamaydı. "Teşekkür ederim. Bana daha fazlasını ver, lütfen."

Ona daha fazlasını verdi, sadece daha da fazla güçle içeri girmek için geri çekildi. Galilea onu sıcak bir şekilde sardı, iç duvarları çırpındı, sıkıştı,

Onu daha derine çekti.

Kulağına fısıldamak için öne doğru eğildi. "Çok ıslaksın. Seni gevşek ve özensiz becereceğim. Sıcaklığın sona erdiğinde, vücudun sadece benimkini tanıyacak."

"Senin," diye fısıldadı, göz kapakları mutluluk içinde çırpınarak kapandı. Onunla birlikte hareket ediyor, her hamlesine karşılık veriyordu.

İhtiyaç Daemonikai'yi pençesine almıştı. Amansızca. İçine girdi. "O kadar çok dölümü alacaksın ki, karnın onunla şişecek."

"Evet, lütfen. Daha sert."

Kalçalarını sıkıca kavrayan Daemonikai, cezalandırıcı bir hız belirledi. Bir kez, iki kez

-Her hamlesi bir öncekinden daha güçlüydü. Galilea iniltiyle karşılık verdi, eski masa gıcırıyor ve itişlerinin gücü altında inliyordu.

Gerildi ve kilitlendi, zirveye ulaştığında zevk dalgaları arasında hıçkırarak ağladı.

Yavaşlamadı, orgazmı boyunca durmaksızın içine daldı. Etlerinin birbirine çarpma sesi yankılandı, her itiş bir öncekinden daha derin ve daha sertti. Kadının vücudu onu sıkıca kavradı, çığlıklarının tonu yükseldi ve kulübeyi doldurdu. Her kas kasılması adamın midesine coşku gönderiyordu. Onun içine bu şekilde gömülmek çok iyi hissettiriyordu.

Yüksekten inmeye başladığında, vücudu gevşemeye başladığında, şişmiş Syren bezini ucuyla alay etti.

"Oh..." Galilea sızlandı, şaftını kaplayan bir sıvı akıntısı.

Daemonikai sert bir baskı uyguladı, çevresini bezin üzerine daha sert bastırdı. Kadın tepki olarak sarsıldı, kasıldı ve başka bir doruğa ulaştı. Çığlıkları artık yüksek sesle ve utanmadan atıyor, sesi her hıçkırıktaki boğuklaşıyordu. Kulaklarına müzik gibi geliyordu ve bir türlü doyamıyordu.

Sert ve hızlı bir şekilde iterek, bezine masaj yapmaya devam etti, her itme ondan daha fazla çığlık çıkardı, daha fazla sıvı üyesini kaplarken inledi, bacaklarından aşağı damladı. Orgazmı hiç bitmeyecek gibiydi ve Daemonikai onun yüzünü göremediği için nefret ediyordu. Sesi kırık ve nefessizdi, sesi tamamen harap olmuş gibiydi.

"Beni çok iyi alıyorsun, küçük prenses," diye homurdandı, bacağını kaldırdı, masanın üzerinde gövdesinin yanına yerleştirdi ve tekrar içeri girerken onu tek ayağı üzerinde ayakta bıraktı. Pozisyonu daha derine nüfuz etmesini sağladı. "Hazırlıklı ol. Çok daha fazlasını alacaksın."

Sonunda doruk noktasına ulaşan Galilea'nın vücudu ağır bir şekilde gevşedi ve yanağını masaya yasladı. Göz kapakları titreyerek açıldı, sonra kapandı.

yüz ifadesi hülyalı ve tamamen tükenmiş. Yüce ve tamamen açık görünüyordu. Darmadağınık bir güzellik görüntüsü. İtaatkâr.

"Beni içinde hissetmek hoşuna gidiyor mu?"

"Evet, hem de çok," dedi, sesi şefkatli bir okşayış gibiydi. "Özledim. Seni özledim."

Kız o kadar kendinden geçmişti ki. Daemonikai bunu söyleyenin çoğunlukla sıcaklık olmasına aldırmadı, içinde bir şey *tatmin* olmuş hissetti. Onu istiyordu, onu özlemişti. Kendi doruk noktasını kontrol etmek, anı uzatmak için mücadele etti. Onun içinde olma hissinin tadını çıkarmak için.

Galilea'yı tekrar uçurumun kenarına itmeyi hedefleyerek itmeye devam etti. Saçları karmakarışık, terden yapış yapış olmuşlardı ve düğümler halinde yüzünü çevreliyorlardı. Daemonikai birkaç teli süpürdü, kızarmış yanaklarının ve bir kez daha çözülürken hafifçe ayrılmış dudaklarının görüntüsüyle büyüldü. Dişleri alt dudağını yakaladı, gözleri dalgalanarak kapandı, parmakları destek için masaya gömüldü.

"Çok fazla," diye nefes nefese kaldı. "Yapamam..."

"Elbette yapabilirsin," diye güvence verdi ona, sesi derin ve gergin bir şekilde içeri girerken. Teslim olmamak ve içini boşaltmamak için uyguladığı kontrol miktarı olağanüstüydü.

Galilea onun verdiği her şeyi aldı, vücudu onun önünde titriyor, dudaklarından kırık inilti dökülüyordu. Rahmi henüz inmemişti ve Daemonikai doğru açıyı verirse ona ulaşabileceğini bilmesine rağmen bundan kaçındı. Kızın bedeni henüz hazır değildi.

Onun yerine yumuşak, dolgun poposunu sıktı ve her sert hamlede nasıl sallandığını hayranlıkla izledi. Parmakları teninin pürüzsüzlüğünün izini sürdü, dokusu çok tanıdık ve yine de sonsuz derecede büyüleyiciydi. Ondan gelen her miyavlama, inleme ve dokunuş... tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu.

"Cehennem, cehennem, oh, sanırım ben..." masanın üzerinde kıvranırken sesi titriyordu.

Daemonikai durdu ve onun protesto çığlıkları atmasına neden oldu. Onu yatağa doğru götürdü ve üzerine yatırdı. Onu bu pozisyonda görmek... Tanrım.

Galilea onu ne kadar delirttiğinin farkındaymış gibi sırtını dikleştirdi ve poposunu kaldırdı. Geriye uzanıp yanaklarını ayırdı. "Al beni, lütfen."

Hırladı, içgüdüleri alevlendi. *Siktir siktir siktir*

Onu bütünüyle yutmak istiyordu. Kendini onun derinliklerine gömmek, tekrar tekrar boşalırken rahmini spermleriyle kaplamak. Kahretsin, *istiyordu*.

Daemonikai eve çarptı, hızını artırdı, onu ham vuruşlarla yağmaladı. Tamamen içgüdüsel oldu. Çığlıkları daha yüksek, titreşim... çığınca, çarşafı pençeleyerek büyüdü.

Adamın hamleleri onu sarstı, neredeyse devirecekti ama adamın sıkı tutuşu onu sabit tuttu.

"Al onu. Al onu." Kendi sesini tanıyamıyordu, o kadar sert ve hayvani bir sesteki ki, tam bir ateşin sancıları dışında ona asla kullanmayacağı bir güçle tekrar tekrar çarptı. Ama şimdi bunu kaldırabilirdi. Evet, kaldırabilirdi.

Galilea öyle bir çığlık attı ki, vücudu kötüleşirken göklere ulaşmış olabiliyordu. Kasları onun etrafında o kadar sıkı kenetlendi ki yüksek sesle küfretti, doruk noktası onu yırttı, hırıltıları onun çığlıklarına karıştı.

"Kahretsin, özümü çok iyi sağlıyorsun, küçük prenses," diye homurdandı, onu tohumuyla doldurdu ve onu başka bir sarsıcı orgazma sürükledi.

Galilea'nın mavi gözleri zevkten kocaman olmuştu. Ağzı sessiz, sonsuz bir çığlıkla açık kaldı, ayak parmakları kıvrıldı. Yırtılan çarşafın sesi ona ulaştı, ölümcül bir tutuşla tuttuğu kumaş parçalanıyordu.

"Çok ateşli." Daemonikai onun sınırlarını zorlamayı ne kadar sevdiğini fark etmeye başlamıştı. Bunaldığında, ona verdiği her şeyle başa çıkmaya çalıştığında çok seksi oluyordu.

Sıkışan kaslarına ve titreyen etine karşı hareket etmeye devam etti, doruğa ulaşmasını sağladı. Titreyen bacakları sıvıya dönüştü ve öne doğru düştü. Daemonikai onu takip etti, vücuduyla onu kapladı ve çarşafı vurdu.

Sert duruşu sonunda kırıldı. "Ben... Ben... Lütfen," diye hıçkırdı Galilea, gözleri sıkılarak kapandı.

Adam onun üzerine yığıldı, vücudunu yatağa bastırdı, onu da yanına alarak yana yuvarlandı, kaşıkladı, hâlâ içine gömülmüştü.

"Henüz bitmedi güzelim," diye mırıldandı, eli şefkatle yanağını okşarken. "Hâlâ düğümümü alman gerekiyor," dedi, aletin tabanından içine doğru şişerek.

Kızın gözleri açıldı, panik içinde titreşiyordu. "Çok büyük."

"Bu sadece büyüyecek daha büyük. Hiç bir düğüm almadın mı?" Bekle.

Daemonikai kaşlarını çatı. "Bu senin ilk tam kızgınlığın mı?" Tereddüt etti, sonra başını salladı.

İçinden bir heyecan geçti. Onun ilk tam kızgınlığıydı. Onun ilk düğümüydü. İçinde ilkel bir tatmin duygusu kabardı. Bu bilgi onu sakinleştirdi.

incelemeyi reddetti.

Gerilmişti, adamın büyüyen düğümüne dayanmaya çalışıyordu. Daemonikai'nin içgüdüleri yumuşadı. Koruyucu ve nazik yanı canlanmaya başladı. "Rahatlamaya çalış küçüğüm."

"Büyük," diye tekrar nefes aldı, korkmuştu. Kanalı onun etrafında sıkıştı, içgüdüsel olarak onu dışarı itmeye çalıştı. "Yapamam, lütfen..."

Kolları kızın beline dolanarak onu sıkıca kendine sabitledi ve daha da yaklaştı. "Yapabilirsin ve yapacaksın da. Bunu istediğini biliyorsun."

"İstiyorum, ama-"

"Al o zaman." Genişleyen düğümünü kadının aşırı hassas vücuduna dayadı. Kadın artçı şokla titreyerek keskin bir çığlık attı. "Bırak gireyim, Galilea. Şimdi."

Aynen böyle, direnci eriyip gitti, kasları teslimiyet içinde gevşedi. Düğümün geri kalanı genişleyip onları birbirine kenetlerken hıçkırarak ağladı.

"Aferin kızıma." Adam kızın gözünden kaçan bir damla yaşı yakaladı ve dudaklarını kızın boğazına değdirdi. "Çok iyi bir kız."

Emeriel şaşkına dönmüştü. Aşırı duyarlıydı. Çok ama çok doluydu.

Kral Daemonikai onun bedenini ele geçirmiş, onu büyük bir zevk seline boğmuştu. Onu nefessiz bırakmış, daha ne kadar dayanabileceğini merak etmişti.

Ondan çektiği çoklu orgazmlar yüzünden ateşin acısı ortadan kalkmıştı. Şimdi, nihayet düğümlenmiş, sakinliği çekirdeğine yerleşmişti. Bir zamanların yakıcı acısı yumuşayarak sadece bir uğultuya dönüştü, derinin hemen altında sessizce titreşen donuk bir ağrı. Şimdilik doymuştu, uykudaki bir fırtına gibi pusuda bekliyordu.

Emeriel tüm gün boyunca olduğundan daha iyi hissediyordu. Bu gece son gecesi olacaktı gibi başlamıştı, acıdan kurtulamayacağından emindi. Eskiden acıya karşı toleransının yüksek olmadığını düşünürdü ama hayatta yaşadığı onca şeyden sonra acıya dayanma konusunda biraz daha iyi hale gelmişti. Yine de hiçbir şey, kesinlikle şimdiye kadar hissettiği hiçbir şey, onu tam sıcaklığın acısına hazırlayamazdı.

"İyi misin ufaklık?"

Büyük Kral Daemonikai. Sis in dağılmasıyla birlikte Emeriel onun herhangi bir erkek değil de gerçekten o olduğunu bildiği için sersemletici bir rahatlama hissetti. O kadar rahatlamıştı ki neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı.

Gözlerini hızla kırıştırarak görüş alanını temizledi. Emeriel, acısını dindirebildikleri sürece onun kim olduğunu umursamamıştı. Son birkaç saatin anıları bölük pörçüktü, acı ve çaresiz ihtiyaçtan oluşan bir karmaşaydı. Onu nasıl bulmuştu? Ne olmuştu?

Ama onun kollarının sıcaklığının tadını çıkarırken sorular unutulup gitmişti. *Artık hiçbirinin önemi yoktu. O buradaydı.*

Emeriel ateşini tüm evrende istediği tek erkekle geçiriyordu. Daha önce hiç bilmediği bir aidiyet duygusu, dünyaya karşı bir haklılık hissediyordu. Onun güçlü kolları güvenli bir sığınaktı... bir mabet. *Güvenli. Korunuyordu.*

"Beni tutmayı bırakma. Lütfen," diye fısıldadı, sesi ihtiyaçtan kısılmıştı. Emeriel, bir insanın kızgınlık anında ağzından çıkanları kontrol edemeyeceğini anlamaya başlamıştı. Söylediklerini daha iyi filtrelemesi gerekiyordu. Ama şimdilik kendini o kadar iyi hissediyordu ki bunu yapmak istemedi. "Uykum var."

"Uyu o zaman," dedi Kral Daemonikai, sesi tenini okşarcasına. "Önünde uzun bir gece var."

Ses tonundaki nezaket onu şaşırtmıştı. İnsanları küçümsediğini ifade etmek için kullandığı soğuk ve sert sözlerden çok farklıydı. Onun bu yönünü kaç kişi görmüştü?

Şefkatli, sevecen Daemonikai'yi, ona böylesine özenle sarılan kişiyi? Emeriel bilmiyordu ama buna değer veriyor, bedenini onunkine yaklaştırıyor, sert kaslarının teninde yarattığı hissin tadını çıkarıyordu.

"Lütfen, beni bırakma." Kelimeleri yakalayamadan ağzından kaçtı, göz kapakları sarktı.

"Ben buradayım, genç prenses. Senin ateşin geçene kadar hiçbir yere gidemem." Nefes verdi. "Kahretsin, düğümümün üzerinde çok iyi hissediyorsun."

Emeriel sonsuza dek demek istemişti ama bu da işe yaradı. Onu üç günlüğüne kendine mi almıştı? Onun yanında, ona yakın, onun içinde? Hoşuna gitmişti. Hem de çok.

Adamın düğümü kadının derinliklerinde kilitliken uykuya dalan Emeriel onun kollarında huzur buldu.

Midesinin çukurunda yakıcı bir sıcaklık Emeriel'i uykunun derinliklerinden kopardı. Kıpırdandı, karnının alt kısmı acı verici bir spazmla kasılırken dudaklarından bir nefes kaçtı. Yine oluyordu.

Gözleri odanın içinde çılgınca bir tarama yaptı ve Daemonikai'nin köşedeki sandalyeye oturmuş, başını yüksek arkalığa yaslamış, gözleri kapalı iri cüssesini görünce durdu.

"Lütfen, sana ihtiyacım var," diye fısıldadı dudaklarını ısırarak.

Adamın gözleri birden açıldı. Buz gibi bir öfkeyle parlıyorlardı, göz bebekleri yarıklara dönüşmüştü. Emeriel bu manzara karşısında irkildi.

"Majesteleri?" Sesi kararsızdı. Temkinliydi.

Hırladı. Yeşil gözleri onunkilere kilitlendi ama gözlerinde tanıma yoktu. Sadece kanını donduran yakıcı bir öfke vardı. Adamdan öncekinden daha derin, daha tehditkâr bir hırlama daha geldi.

"İnsan," kelimeyi bir lanet gibi tükürdü, iğrençlikle doluydu.

Emeriel daha da geriye çekildi, sıcaklığının acısı bir anlığına azaldı.

Ellerini yumruk yapmış, düzensiz ve düzensiz nefes alıyordu. "Yeryüzünün pislikleri. Hepinizi öldüreceğim. Her birinizi. Sonuncusunu. Birinizi."

Sandalyesinden fırlayarak öfke ve zarafetle hareket etti ve birkaç adımda Emeriel'in üzerine geldi, eli boğazına dolandı ve hava akışını kesti.

Bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki Emeriel dondu kaldı. Nefes alamıyordu. Ve adamın elleri *daha da sıkılaştı*.

"Dae-Daemonikai," diye boğuk bir ses çıkardı.

Görüşü bulanıklaştı, lekeler gözlerinin önünde dans etti. Ve şansı yaver gitmediği için, bir sonraki sıcaklık dalgası üzerine çöktü.

Boğazından bir çığlık koptu ve adamın eliyle boğuldu. Daralan hava yolunda sıkışıp kalmıştı. Acı *dayanılmazdı*. Her şeyi tüketiyordu. Oksijen eksikliği yüzünden bin kat daha kötüydü.

Kıvrandı ve debelendi. *Çok acıyor!* Emeriel zihninde çığlık attı, görüşü karardı. Acının uçurumunda kaybolurken, boğazındaki baskının hafiflediğini belli belirsiz fark etti. Nefes nefese kaldı, ciğerleri ani oksijen akışıyla yanıyordu.

Uzaktan, düzensiz nefes alış verişlerin sesini duydu. Sakinleştirici bir ses anlaşılabilir kelimeler mırıldanıyordu.

Daha fazla çığlık.

Acı dalgası acımasız saldırısına devam etti. İç organlarını kesiyor, onu esir alıyordu. Vücudu sanki ele geçirilmiş gibi büküldü ve kıvrıldı. Başının döndüğünü hissetti. Ama tam bir saniye daha dayanamayacağını düşündüğü anda, acı azalmaya başladı.

Onu titrer ve güçsüz bıraktı.

"Özür dilerim Galilea," diye fısıldadı tanıdık bir ses.

Kral Daemonikai'nin eli şimdi nazikti, yanağını okşuyordu, gözleri endişeyle yüzünü arıyordu. Şefkat.

Emeriel'in ağlamaklı ve gergin gözleri onunkilerle buluştu. Kadın sırt üstü yattı, adam da onun üstündeydi. Adamın diğer eli kadınınkine dolanmış, vücudu kadının iki yana açılmış bacaklarının arasına yerleşmişti. Adam yine onun içindeydi.

"İyi misin?" diye sordu usulca, gözlerinde pişmanlık vardı. Kadın başını salladı, boğazı dökülmemiş gözyaşlarıyla dolmuştu.

Büyük kral onu nazıkçe okşadı. Durgun. "Bir an için kendimi kaybettim. Neredeyse seni öldürüyordum." Bakışları kızın boynuna kaydı, muhtemelen Emeriel'in oluşmakta olduğunu bildiği morlukları gören kaşları çatıldı. "Seni öldürebilirdim."

"Ben iyiyim," sesi boğuk çıkmıştı. Acı ve rahatlama birbirine karışmıştı. "Lütfen, durma. Canım acıyor."

"Durmayacağım," dedi adam, yanağından süzülen gözyaşını yakalayarak. Hızını artırırken dokunuşu nazikti, ona vücudunun umutsuzca arzuladığı şeyi veriyordu.

Aleti o kadar büyük ve sertti ki, kadının tüm doğru yerlerine dokunuyordu. Vuruşları sabit ve kesin, yatıştırıcı ve uyarıcı, onu titreyen bir doruktan diğerine yönlendiriyordu.

"Evet, yesss. Aynen böyle," diye haykırdı Emeriel, sözcükleri kontrolsüzce yuvarlanırken ona sarıldı, nefesinden geriye kalanları alarak yükselen dalgalara bindi.

Adam hatasız bir doğrulukla onun en hassas noktalarını hedef aldı. Uzunluğunu şişmiş, hassas yumruya doğru sıkıştırıyor ve sıkıca tutuyordu. Çıgıllıkları bir çığlığa dönüştü, bacakları onun etrafında kilitlendi, onu *orada* tekrar tekrar dövdü.

"Çok iyi," diye feryat etti, kendini tatlı ve acımasız hislerin gelgitinde kaybetti. Şiddetli, zevk spazmları. Bir başka sarsıcı doruğa doğru ilerlerken zaman anlamını yitirmişti. Başka bir kalp durdurucu, akıllara durgunluk veren salınımın gelgitlerine biniyordu.

Emeriel'in gözleri yuvalarından fırladı. Parmakları adamın sıkı kavrayışında kenetlenmiş, başı çılgınca bir o yana bir bu yana sallanıyordu. İç duvarları onun etrafında sıkışıyor ve *sıkılıyordu*.

"Kahretsin, sikimi boğuyorsun."

Emeriel, sevgilisinin çok pis bir ağzı olduğu gerçeğini kabullenmeye başlamıştı. Başka bir durumda utanabilirdi ama şimdi sadece muhtaç bir inilti çıkarabiliyordu. Gözleri kapalıydı, yüzü ona verdiği bariz coşkuyla kazanmıştı. *Tanrım, içinde çok iyi hissediyor.*

Hareketleri duraksadı. Dışarı çekerek, onu sırtı kendisine dönük olacak şekilde çevirdi ve tekrar içine dalmadan önce arkasına yerleşti. Her hamlesi, doruk noktasının artçı şoklarından hâlâ titreyen aşırı uyarılmış bedenine çarpıyordu.

Ancak Emeriel, "Yeter artık, yeter" diye bağırmaya başladığında, merhamet için yalvarırken sesi kırıldı, sonunda gitmesine izin verdi.

Bir kükremeye boşaldı. İri gövdesi gerildi, sonra sıcak döl fişkırımları içini doldururken yerinde kilitlendi.

Emeriel zayıf, titrek bir çığlıkla tekrar boşaldı. Vücudu durgunlaştı, gözyaşları yüzünden aşağı aktı.

Düğümü büyüdü ve aşırı hassas duvarlarına kilitlendi. Emeriel hıçkıra hıçkıra ağladı, bu his o kadar yoğunlu ki zevk ve acı arasındaki ince çizgide gidip geliyordu.

O kadar iyi ki acıtıyor. Çok iyi acıtıyor.

"Biliyorum," diye mırıldandı, yüzü omzunun kıvrımına gömülmüştü. Onun kokusunu bir ciğer dolusu içine çekerken nefesi boynuna karşı ılıktı. "Biliyorum, tatlım."

O zaman bunu yüksek sesle söylemişti. Kızgınlık sırasında gerçekten hiçbir filtresi yoktu.

Adamın ağırlığı çok fazlaydı ama Emeriel tek kelime etmedi; bu iyi hissettiriyordu. Onun herhangi bir hareketinin başka bir beden dışı deneyimi tetiklemesinden yarı yarıya korksa bile ve daha fazlasını kaldırabileceğinden gerçekten emin değildi. Bu yüzden kıpırdamadan durdu ve canı pahasına üzerine binilmesinin keyfini çıkardı.

Ta ki adamın sesi duyulana kadar.

"Sanırım kızgınlığını başka bir erkeğin geçirmesi daha iyi olacak, küçük prenses."

Yirminci Bölüm

FARKLI OLAN KADIN



EMERIEL KASKATI KESİLDİ. İÇİ soğudu. "Hayır."

Kral Daemonikai yana kayarak onu kendine doğru çekti. Zevkin artçı şokları onun hareketiyle birlikte onu sarstı ve kadın inledi. *Çok doluydu.*

"O kısa uykudan uyandıgımda neredeyse seni öldürüyordum," dedi arkasından o derin, yatıştırıcı ses tonuyla. "Bunun mümkün olabileceğini düşündüm, bu yüzden yatağı terk ettim. Ama belli ki hiçbir faydası olmamış. Eğer bir daha olursa, seni gerçekten öldürebilirim Galilea."

Benim için fark etmez. Emeriel'in karnı düşerken kelimeler boğazında düğümlendi. Oh, çok kötüydü. O kadar kötüydü ki, burada olduğu ve bu sıcaklığı onunla geçirdiği sürece onu öldürmesi gerçekten umurunda değildi.

"Başka bir erkek istemiyorum, Majesteleri." Bu düşünce bile teninde binlerce iğnenin dans etmesi gibiydi.

"Leah..."

Emeriel, Majesteleri. Göbek adı hiç kimsenin ağzından bu kadar güzel çıkmamıştı ama onun kendisine gerçek adıyla seslenmesini diliyordu. Emeriel.

"Başka birinin dokunuşuna katlanamam," diye mırıldandı. Önce Emeriel ölecekti. "Belki de. Ama sen nişanlının kine katlanabilirsin. Benim hatamdı Seni ondan koparmak, senin ateşin için ona meydan okumak," diye yüzünü buruşturdu. "Hiçbir erkek bir diğerine bunu yapmamalı. Muhtemelen benimle kim olduğum için dövüşmedi."

"Bir kızgınlık içindeydin."

"Bu onu doğru yapmaz," diye karşı çıktı. "O da öyleydi, bunu hissedebiliyordum.

Senin için benimle bir düelloda dövüşebilirdi."

"Gerçekten mi?"

"Evet, genç prenses," diye iç geçirdi. "Kızgınlık dönemindeki erkekler kendilerine ait olanı korurken son derece güçlüdürler. Bu, doğanın en zayıf Urekai'nin bile dişilerini en savunmasız oldukları kızgınlık döneminde, diğer erkekler etrafı koklamaya geldiğinde koruyabilmesini sağlama yoludur. Herodis bunu biliyordu. Bana olan saygısından dolayı saldırmadı."

Sen benim erkeğimsin. Onu öldürebilirdin. Suçluluk duygusu Emeriel'i neredeyse yutuyordu.

Kral Daemonikai isteksizce, "Ona burada ihtiyacınız var," diye devam etti. "Senin türün hakkında ne hissettiğimi biliyorsun. Yanlılıkla sizi öldürmek istemiyorum."

Lord Herod'un dokunuşuna dayanamıyorum. Dayanmak istemiyorum. Lütfen, beni buna zorlama.

"Benden nefret mi ediyorsunuz, Majesteleri?" Bilmesi gerekiyordu. Cevabı onu incitecek olsa da bilmesi gerekiyordu.

Sessizlik.

Havanın durgunluğunu sadece kalbinin ritmik atışları bozuyordu.

Öyle.

Gözleri yanıyordu.

Birbirlerine kilitlenmişlerdi ve düğüm çözülene kadar ayrılamazlardı. Emeriel ona bu kadar yakın olmayı seviyordu ama dönüp onunla yüzleşebilmeyi diliyordu.

Kendisini tutan adamın yüzünü görmek ve yüz hatlarını incelemek istiyordu. O ateşli yeşil gözlerde açgözlülükle boğulmayı arzuluyordu.

Bu sıcaklık çok acı verici ve travmatikti ama yine de bir parçası bunun hiç bitmemesini dilemeye başlamıştı. Eğer bu erkeği kendisine yakın tutuyorsa, Emeriel kırılmasının istediği kadar uzun sürmesini diliyordu.

Sevgilisi. Çok yakın ama bir o kadar da ulaşılmaz.

Kral Daemonikai asla bilmeyecekti. Duygularının ne kadar derin olduğunu asla göremeyecekti. Uzun geceler önce canavarı onu kucakladığından beri kalbinde kök salmış olan özlemi asla bilemeyecekti. Bundan iyi bir şey çıkmazdı.

Ondan hoşlanmıyordu bile; sessizliği yeterince kanıttı. Gözyaşları kabardı ve çarşafların üzerine döküldü.

"Ağlama," dedi büyük kral yumuşak bir sesle. "En iyisi bu. İnan bana küçük prenses, senden hoşlanmamı istemiyorsun."

Ama ben istiyorum. O kadar çok istiyorum ki, canım yanıyor.

Emeriel çok derindeydi. Bu duygusal okyanusa o kadar dalmıştı ki artık yönünü bulamıyordu. Yükselen paniği bastırmaya çalışırken bir gözyaşı daha yanağından aşağı süzüldü.

Adamın devasa düğümü içinde zonkluyor, onu sınırına kadar geriyordu. Rahatsız edici ama bir o kadar da zevkliydi. Neredeyse dayanılmazdı ama Emeriel de bundan hoşlanmaya başlamıştı çünkü bu oydu. İçinin onunla dolu olduğunu hissediyordu.

Belki de başka bir erkeğin onu ateşinin geri kalanında görmesi en iyisiydi. Belki de buna katlanırsa, asla onun olmayacak bu erkeğe karşı duygularını dizginlemesine yardımcı olacaktı.

"Düğümüm çözüldüğünde gideceğim Galilea," diye iç geçirdi, nefesi boynunda sıcaktı. "En başından beri burada olmamalıydım. Umarım Herodis sıcaklığının geri kalanını senin için keyifli hale getirir."

Daha fazla gözyaşı döküldü, sıcak ve sessiz. Nefes almakta zorlanana kadar kalbi sıkışmıştı. Daha şimdiden, bir sonraki dalganın yüzeyin hemen altında kaynadığını ve onu bir kez daha altına çekmek için beklediğini hissedebiliyordu.

"Pekâlâ," diye fısıldadı Emeriel sonunda.

O farklıydı.

Büyük Kral Daemonikai, Galilea'yı huzurlu bir uykuya dalmış halde izliyordu. Ay ışığı perdelerin arasından geliyor, kızarmış yanaklarında hâlâ nemli olan gözyaşı izlerini aydınlatıyordu. *Hangi dişi ilk kızgınlığında nişanlısının kendisine rehberlik etmesini istemez ki?*

Ancak bu kadın, sadece bu düşünceyle bile hıçkırığa hıçkırığa ağlamıştı. Güzel yüzündeki bir tutam saçı okşadı.

Ateş hormonları. Aldatıcı olabiliyorlardı. Duyguları yükseltir, çekingenliği azaltır ve açık sözlülüğü artırır. Kayınbiraderi dışında bir dişiye kızgınlık döneminde yardım etmeyeli uzun zaman olmuştu, her bireyin deneyiminin diğerinden ne kadar farklı olabileceğini neredeyse unutmuştu.

Daemonikai, Evie ile bağ kurduktan sonra bile çok sayıda Urekai dışisine ilk kızgınlık dönemlerinde yardımcı olmuştu. Urekai dişileri genç kalplerine baskı yapma eğilimindeydi; şefkat, hayranlık ve düşkünlüğü aşk sanıyorlardı.

Birkaçı ona bağlanmıştı ve ilk kızgınlık dönemlerinde bu bağlılık geçmezse, vücutları onu erkekleri sanıyordu. Bu da karmaşık bir durumdu, zira çoğu zaman üzerine bastıkları erkek dışında bir başkasının dokunuşuna katlanamıyorlardı. Tipik olarak Daemonikai, onlar için uygun erkekleri ararken sık sık ikilemde kalıyor, tereddüt ediyordu ancak çabaları sıklıkla

Diz çöküp yalvararak kale bahçesine gelen ebeveynlerinin gözyaşları içinde yakarışları.

Bir de Evie'nin ikna edici ısrarı vardı.

"Bir dişinin ilk kızgınlığı hassas bir durumdur," diye hatırlatırdı ona. "Korkmuş, paniğe kapılmış kız ne bekleyeceğinden emin değildir. Sadece güvendikleri değil, aynı zamanda kendilerini güvende hissettikleri biriyle birlikte olmaları gerekir. O genç kız seni seçti, bir tanem. Onlara uygun bir erkek bulmaya çalışmak sadece gereksiz değil, aynı zamanda beyhude ve zaman kaybıdır. Senin orada olmadığın her an, o kız sadece dehşete düşmekle kalmıyor, aynı zamanda ciddi acılar da çekiyor."

Bağlandığı arkadaşı haklıydı elbette. Ve böylece Daemonikai her zaman yardım etmek için orada olmuştu.

Kızların ısınmalarını hafife almamaya, onlara saygılı davranmaya ve ilk ısınmalarını unutulmaz kılmaya özen gösterdi. Uzun yaşamı boyunca pek çok ilk yarış görmüştü, artık çoğunun yüzünü tanımlayamıyordu.

Ama bu seferki farklıydı. Bu *seferki* farklıydı.

Daemonikai dokunma dürtüsüne karşı koyamayarak uzandı. Parmaklarını nazıkçe onun ipeksi saçlarında gezdirdi. Ayın büküğü ipek gibi serin ve ince olan saçlar parmaklarının arasından su gibi kayıyordu.

Galilea onun ilk Syren'iydi. Ve daha da önemlisi, daha ona dokunmadan kızgınlığını tetikleyen ilk dişiydi.

Genelde Daemonikai'nin ilkel içgüdüleri devreye girmeden önce onlara binmesi gerekirdi, sanki 'Onu önemsiyor muyuz? Tamam o zaman. Ama bu... bu daha önce hiç olmamıştı, Evie'yle bile.

"Ah, çok kusurlusun sevgili dostum," diye takılırdı Evie ona, bağlarının ilk zamanlarında. Başını sallayıp yanağını okşarken attığı yumuşak kahkahayı hâlâ hatırlayabiliyordu. "Merak etme, seni böyle seviyorum."

Kızgınlığının, önce ona binmediği sürece kendi bağ arkadaşını tetiklememesi onu rahatsız ederdi ama neyse ki bu durum iki bin yıl sonra değişti. Yine de bu genç Syren...

Daemonikai'nin gözleri yüzünün narin hatlarında gezindi; uzun kirpikler kızarmış yanaklarda duruyordu, yay şeklindeki dudaklar uykuda hafifçe ayrılmıştı. O kadar gençti ki, kendi yaşlı benliğine kıyasla sadece bir yavru. Ona dokunduğu için bir suçluluk duygusu hissetti.

Bir Urekai yavrusu ilk kızgınlığını yaşamadan önce elli ila seksen yaşlarında olurdu ve en az iki yüz yaşına kadar yavru olarak kalırdı. Ama Galilea... kız on dokuz yaşından bir gün bile büyük görünmüyordu.

Doğa Ana ne halt ediyordu da böylesine genç bir yaratığa Syrenhood'un çalkantılı değişimlerini yüklüyor ve sonra onu tam bir kızgınlığın kızgın fırınına itiyordu?

Herodis onun Süryani özelliklerini tetiklemiş olmalıydı. İçinde bir kıskançlık düğümü oluştu ve bu duyguyu çabucak gömdü. Galilea'dan hoşlanıyordu, muhtemelen şu anda başka herhangi bir kadından hoşlandığından daha fazla hoşlanıyordu ama o kendisine ait değildi. Olmasını da istemiyordu.

Kâbuslar onu uyandırmış ve neredeyse onu öldürüyordu. Her geçen gün kalbindeki gölgeler daha da koyulaşıyordu. Daha tehditkâr. Bu... rahatsız ediciydi.

Nereye doğru gidiyordu? Bu karanlığı artık kontrol edemediğinde ne olacaktı?

Ve hâlâ Vladya'nın izini sürmesi gerekiyordu.

Daemonikai iç çekerek oturduğu yerden kalktı ve sessizce giyindi.

Aekeira endişe içindeydi. Em geç kalmıştı. Endişe verici derecede geç kalmıştı.

Dün dönmüş olması gerekiyordu ama ondan hiçbir iz yoktu.

Amie'nin yardımıyla Emeriel'in yokluğuna dikkat çekmemek için onun işlerini üstlendiler ama her geçen saat Aekeira'nın huzursuzluğu artıyordu. Huzursuz bir ruh gibi, gece boyunca dönüp durarak korkunç bir şekilde uyumuştı.

Em neredeydi? Güvende miydi?

"Burada öylece durup hiçbir şey yapmadan duramam." Aekeira volta attı. "Ya bu onun tam ateşiyse? Ya korkmuşsa? Ya bana ihtiyacı varsa?"

"Bu kadar endişelenmene gerek yok," dedi Amie. "Eminim o nazik Yüce Lord'un yanındadır. Onunla güvende."

"Endişelenmeden edemiyorum, özellikle de kızgınlık dönemindeyse." Aekeira endişeyle dolu bir şekilde başını salladı. Em'in yaklaşan kızgınlığı Aekeira için uzun zamandır bir korku kaynağıydı, her ne kadar bunu saklamaya çalışsa da. Em için güçlü olmaya çalışıyordu. "Çok korkacak. İyi olduğundan emin olmalıyım."

Amie'nin kaşları çatıldı. "Bunu tam olarak nasıl yapmayı planlıyorsun? Kaleden gizlice çıkamazsın. Köle efendisi Tyke öğrenir."

Doğru ya. O zalim Urekai ondan nefret ediyordu. Leydi Marilyn onu kırbacından kurtardığından beri ona olan düşmanlığı daha da artmıştı. Bugün de

onun için dağ gibi ev işleri yığılmıştı. Kaleden ayrılmak şüphesiz onun gazabını davet edecekti.

"Ve Lord Vladya'ya gidemezsin," diye ekledi Amie. "Söylentilere göre henüz kaleye dönmemiş."

Aekeira'nın bakışları düştü, içinden yayılan çelişkili duyguları gizlemeye çalışıyordu. Son birkaç gündür onu düşünmemeye çalışmıştı. Ama içten içe endişeleniyordu. Yine ormanda mıydı? Gönüllü müydü, yoksa vahşi bir delilik miydi?

Ağır bir iç çekişle Aekeira kendini yatağına oturmaya zorladı, endişesi içini düğüm düğüm ediyordu. Korktuğu sadece Em değildi. Aynı zamanda hayatına ve düşüncelerine girmiş olan ve gitmeyi reddeden erkek için de korkuyordu.

Em güvende mi?

Lord Vladya güvende mi?

Büyük Lord Vladya kafası karışmış bir halde kıpırdandı. Hava yosun ve toprağın nemli kokusuyla ağırlaşmıştı. Ritmik damlama... damlama... damlama... mağara duvarlarındaki suyun damlaması. Gözlerini kırptırdı, gözleri kaya tavandaki bir çatlaktan süzülen loş ışığa alıştı.

Bu sefer mağaradaydı.

Herhangi bir mağarada değil, Urai'nin eteklerinde bir mağarada. Vladya sınırdan kilometrelerce uzakta, buraya nasıl geldiğini hiç hatırlamıyordu. Son hatırladığı, eğitim alanında askerleriyle yaptığı idmandı. Ve... hiçbir şey.

Başı tanıdık, acı verici bir ağrıya zonkluyordu. Dengesizce ayağa kalkarak mağaranın girişine doğru tökezledi. Giysileri kir içindeydi, sanki bu mağaraya sığınmadan önce krallıktaki tüm ormanlarda koşmuş gibiydi.

Dışarıda gökyüzü şafağın altın tonlarıyla parlıyordu, parlak güneş ışığı gözlerini acıyla deliyordu. Bir gündür baygın mıydı? *Ya da haftalardır?*

Yakındaki bir dala tünemiş bir haberci kuşa uzandı ve onu göndermeden önce birkaç sessiz kelime mırıldandı. Mağaraya döndüğünde yosun kaplı bir kayanın üzerine çöktü ve ağrıyan başını ellerinin arasına aldı. Ve bekledi.

"Majesteleri?" Yaz'ın sesi acının puslu havasını dağıttı. Ne kadar zaman geçmişti?

"Burada," diye homurdandı, boğazı kuru ve gıcırtilıydı.

Yaz mağaranın girişinde belirdi, yanında erzak yüklü iki asker vardı. Vladya kendisine uzatılan su tulumunu kabul etti ve soğuk sıvıyı yüzüne ve boynuna sıçrattı.

"Ne zamandır yoktum?" diye sordu Yaz mağaradan çıkarken, sesi hâlâ pürüzlüydü.

"İki gün, Lordum," dedi Yaz, ses tonunu endişe kaplamıştı. Lanet olsun. Daemonikai onun yokluğunu şimdiye kadar fark etmiş olmalıydı. "Lordum?"

"Ne oldu Yaz?" "Sormak

için izin istiyorum-"

"Reddedildi."

"Majesteleri..."

"Bunu duymak istemiyorum." Vladya, Yaz'ın kendisi için çok endişelendiğini biliyordu ama şu anda Yaz'ın endişesiyle uğraşmak istemiyordu.

Eğer şanslı olsaydı, kimsenin endişesiyle uğraşmak zorunda kalmazdı.

Sadece evine dönmek ve şifacının baş ağrıları için yeni bir reçete yazmasını istiyordu.

Çünkü görünüşe göre, şu anda kullandığı sözde tıbbi karışımlar saçma bir şekilde etkisizdi.

Kaleye vardığında tanıdık kavşaktan geçti ve tanıdık bir ses duyduğunda neredeyse Blackstone'a varmak üzereydi.

"Lord Vladya?"

Vladya dönmedi. "Şimdi olmaz, Ottai."

"Evet, şimdi," diye ısrar etti arkadaşı, sesi sertti. "Ve eğer bana zaman tanımazsanız, sizi Blackstone'a kadar takip edeceğim. Ve sözümü unutma, pes edene kadar başına bela olacağım."

Vladya boyun eğmiş bir iç çekişle durdu.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Herkes dışarı çıksın," diye emretti Ottai. Saniyeler içinde, ikisi dışında yolların buluşma noktası terk edilmişti.

"Delilik bu, değil mi? Yaklaşıyor. Seni neyin rahatsız ettiğini söyle Vlad."

Vladya onun bakışlarına karşılık verdi. "Hiçbir şey."

"Bana yalan söylememen gerektiğini çok iyi biliyorsun," diye tısladı Ottai, yaklaşırken gözleri şüpheyile kısılmıştı. "Günlerce ortadan kayboldun, şimdi de

Gözlerin kan çanağı, sanki haftalardır uyumamışsın gibi."

"İyi. Çılgınlık yüzünden. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Günlerce kendimden geçtim." Açıkça ifade etti. "Bu konuda ne yapacaksın?"

Ottai'nin rengi soldu, öfkesi yerini acıma ve keder dalgasına bıraktı. "Vlad..."

Vladya döndü ve arkadaşının endişesinin ağırlığına dayanamayarak uzaklaşmaya başladı.

"Daemon'a bundan bahset. Lütfen." Ottai'nin yalvarışı havada asılı kaldı.

Vladya durdu, etrafında döndü. "Ne fark eder ki? O zaten yeterince yükle mücadele ediyor. Benim mücadelemın ağırlığına ihtiyacı yok."

"Kendine böyle mi söylüyorsun? Büyük Kral'ın, en yakın yoldaşının vahşi bir delilikle mücadele ettiğini bilmek istemeyeceğini mi sanıyorsun? Ne zamandan beri kendine yalan söylüyorsun?"

Vladya zonklayan şakaklarını ovuşturdu. "Ejderha yumurtası büyüklüğünde bir baş ağrım var, şu anda bunu yapamam."

"Seni aradı. Defalarca. Hatta seni aramak için yola çıktı ama günlerdir bazı acil işlerle uğraşmak zorunda olduğu haberi geldi."

"Ne gibi acil meseleler?"

"Bilmiyorum. Demek istediğim, ona söylemelisin." Ottai sert bir bakışla onu kıstırdı. "Eğer sen söylemezsen, ben söyleyeceğim."

Vladya'nın gözlerinde öfke parladı. "Bu senin için neden bu kadar önemli?"

"Ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun?" Ottai, Vladya'nınkini yansıtan bir öfkeyle karşılık verdi. "Akıl sağlığın hızla bozuluyor çünkü bununla mücadele etmiyorsun. Mücadele etmiyorsun. Sana izin vereceğimi mi sanıyorsun? Bir korkak gibi kaçmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Vladya'nın göğsüne bir parmağını sokarak aralarındaki mesafeyi kapattı. "Tekrar düşün! Ben. Yapacağım. Bırakmayacağım. İzin Vermeyeceğim. İzin Vermeyeceğim."

Vladya yavaşça gözlerini kırıştırdı. Soğukkanlılığını nadiren kaybeden bir adam için Ottai gerçekten öfkeliydi.

"Ya ona söylersin ya da ben söylerim. Beni duyuyor musun, Vladya?" Ottai son sözlerini söyledikten sonra Mabblewood'a doğru döndü.

Vladya derin bir nefes aldı. Baş ağrısı daha da kötüleşti.

Bölüm Yirmi Bir

İÇGÜDÜLER VE HOŞGÖRÜ



AYRILMAK Daemonikai'nin beklediğinden ÇOK DAHA ZORDU.

Bir süredir ormandaydı, yüksek çam ağaçları tepesinde beliriyor, yosun ve çürüyen yaprakların topraksı kokusu çam reçinesinin keskin tınısıyla karışarak burun deliklerini dolduruyordu.

Daemonikai kendine burada en iyi arkadaşını avladığını söylemek isterdi ama o kendine nadiren yalan söyleyen bir erkekti.

Onu ilk kızgınlığında tek başına bıraktın.

O yalnız değil. Erkeği hemen yanında.

Canavarı hırladı. O çirkin kıskançlık duygusu yeniden yükseldi.

Onu bir kez daha bastırdı. Kız onun dikkatini o kadar dağıtmıştı ki, doğru dürüst göremiyordu bile.

Daemonikai bu kadar kontrolden çıktığını hatırlamıyordu. Çok uzun zaman olmuştu; şu anda gerçekten garip hissediyordu. Tuhaf ve rahatsız edici.

Göğsü sanki başka birinin ıstırabını hissediyormuş gibi gergin ve acılıydı. Çok saçmaydı.

Ailesi gitmişti; başka hiç kimseyle kişisel bir bağı yoktu. Dalgınca göğsünü ovuşturarak Vladya'nın kokusunu takip eden eski meşelerden oluşan bir korunun etrafından dolaştı.

Kızgınlığı iz sürmesine engel oluyordu. Düşünebildiği tek şey kızın kokusuydu.

Durup gözlerini kapadı ve ciğerlerini derin temiz havayla doldurarak Vladya'nın nesi olabileceğini düşünmeye çalıştı. Daemonikai endişelenmemeye çalışıyordu ama endişelenmemek giderek zorlaşıyordu.

Yaratılmasına yardım ettiği yasaları çiğnerken bile Vladya genellikle hatalarını açıkça itiraf eder, pisliği temizlemeyi Daemonikai'ye bırakırdı.

Herodis buralarda mıydı?

Gözleri birden açıldı. İçgüdüleriyle diş diş mücadele ederek o kadar aceleyle yola çıkmıştı ki, Tarım Lordu'nun nerede olduğunu teyit etmek için durmamıştı bile.

Tabii ki evde. Dişisi kızgınlık döneminde; nereye gidebilir ki?

Ama sen onu götürdün. Ya görevine gittiyse? Ne de olsa onun emin ellerde olmasını bekliyor.

Şimdi de kendisiyle tartışıyordu. Harika. Çok olgunca.

Daemonikai nefes verdi, yürüdü ve kokladı. Kız onu o kadar sıkı sarmıştı ki, en küçük görev bile zor geliyordu. Daha önce hiç kızgınlıktan sonra bir dişiden ayrılırken böyle bir belirsizlik yaşamamıştı.

Ama bu kızgınlık sonrası değildi, değil mi? Ya sıcak hava dalgaları geri geldiyse? Ya şu anda acı çekiyorsa?

"Kokunu alabiliyorum Wegai," dedi Daemonikai'nin sesi ormanın sessizliğini yararak. "Artık ağaçların arasında saklanmayı bırakabilirsin."

Yaprakların hışırtısı ve bir dalın kırılması, Wegai'nin bir meşe ağacının arkasından görünmesinden önce geldi. Yüz ifadesi her zamanki gibi soğukkanlı ve vurdumduymaz, tamamen profesyoneldi. "Majesteleri."

Daemonikai adımlarına devam etti, ellerini arkasında kavuşturdu. "Paslanmışsın. Eskiden ben seni yakalamadan önce birkaç saat beni takip edebildin. Sana takip etmemen için talimat verdiğimi sanıyordum?"

"Özür dilerim, Majesteleri." Wegai'nin sesi sabitti ve Daemonikai'nin yüzeyin altında kaynadığını bildiği meydan okumadan hiçbirine ihanet etmiyordu.

"Özür mü diliyorsun?"

Wegai soğukkanlılıkla, "Hayır, değilim," diye cevap verdi.

Generali yasalar ve düzen konusunda çok titizdi ama Daemonikai korumasız bir şekilde etrafta dolaşırken kendisinin yerinde kalmasını gerektiren emirlere itaatsizlik etme eğilimindeydi. Aralarında tanıdık bir dans vardı. Daemonikai buna alışkındı.

"Bütün gece Yüce Lord'un malikanesinde nöbet mi tutuyordun?" Daemonikai sordu.

"Evet, Majesteleri."

"Herodis şu anda evde mi?"

"Hayır, bu sabah erkenden ayrıldı. Brookwood'daki ahırlardan birinde yangın çıkmış. Araştırmaya gitti."

Daemonikai'nin kasları gerildi ve durdu. "Ne? Kızın yanında kim var?"

Wegai tereddüt etti. "Konuyu açmalı mıyım diye merak ettim," diye temkinli bir şekilde başladı. "Sen gittikten sonra kız çok acı çekti. Sanırım sıcak hava dalgaları yüzünden."

Daemonikai'nin kalbinin etrafında mengene gibi bir kavrama sıkılaştı.

Genelde tanıdık olan manzaranın kenarları bulanıklaştı ve canavarı kükredti.

Zıplayıp kafasını göğsünün duvarlarına vurarak kuduz bir köpek gibi hırladı.

Galilea'nın yalnız ve sıcaktan kasılmış görüntüsü zihnini doldurdu ve zorlukla kontrol altına alabildiği bir öfkeyi ateşledi. *Canını yaktı.*

Daemonikai dönüp arkasına baktı ve düşünmeye fırsat bulamadan malikâneye doğru geri dönmeye başladı.

Her adımda hızı artıyordu. Sonra

koşmaya başladı.

Emeriel bir başka dayanılmaz acı dalgası içinde kıvrılırken havadaki ısıtıcı iniltilerini duyabiliyordu.

Sanki demir bir yumruk organlarının etrafını sarmış, daha sıkı sıkıyor, büküyor ve acımadan *eziyor* gibiydi.

Gözyaşları yüzünden aşağı akarak yattığı yerde bir havuz oluşturdu. Kapıyı yumruklamış, duyan herkese bu eziyete son vermesi için yalvarmıştı ki bir sonraki dalga onu soğuk, sert zemine fırlattı ve içini parçaladı.

Sanki dörtnala koşan yüzlerce at karnının alt kısmında tepiniyor ve sıçırıyormuş gibi hissediyordu.

Çok fazla acıyordu. Bu acı kesinlikle normal değildi.

Midesi şiddetle kasıldı ve boğazında safra tadı ekşiyerek öğürdü. Midesindekileri dışarı atan Emeriel kusmaya devam etti, tekrar ve tekrar, her biri onu daha zayıf, daha boş bıraktı.

Çok fazla acı.

Belirsiz bir şekil üzerinde geziniyor, dudakları sessizce hareket ediyordu.

Kimdi o?

Sonunda yaratıcısıyla mı tanışıyordu?

Emeriel öyle umuyordu. Gözlerini kırıştıtarak odaklanmaya çalıştı ama görüşü dalgalanıyordu. Duyuları donuklaştı, hissizleşti.

Kulübeye yaklaşırken, Daemonikai giderek artan bir huzursuzluğa kapıldı. Sesin yokluğu rahatsız ediciydi. İçini bir endişe kapladı. Kız ölmüş müydü? İçinden bir ürperti geçti. Delilikten döndüğünden beri ilk kez kalbinde kederinden kaynaklanmayan bu kadar büyük bir acı hissetti.

Yıllardır bilmediği bir korku doldurdu içini. Ama kapıyı itip içeri adımını attığında, korkunun yerini sarsıcı bir rahatlama aldı. Galilea hayattaydı. Ama Galilea'nın içinde bulunduğu durum midelerini bulandırıyor. Kusmuk etrafını sarmış, boş gözleri ve bitmek bilmeyen spazmlar küçük bedenini sarmıştı. Kız ölmüştü sıcak çarpmasına.

"Oh, küçüğüm. Çok özür dilerim. Asla gitmemeliydim." Yanında diz çöktü, eli dizine dokunmak için uzandı.

Kız sızlandı, adamın dokunuşundan geri çekildi.

Reddedilme duygusu ruhunda keskin bir bıçak gibi dönüyordu. Hareketleri durgundu, kasları yorgunluktan gevşemişti. Canavarı hırladı, çektiği acıdan dolayı acı çekiyordu.

Biliyorum. Ben de aynı şeyi hissediyorum.

Hiç gitmemeliydi. İroni onu geçememişti. Onu öldürme içgüdüsüne yenik düşmemek için gitmişti ve bunu yaparken neredeyse ölümüne neden oluyordu.

Daemonikai ayağa kalktı, doğduğu günkü gibi çıplak kalana kadar giysilerini çıkardı. Onun yanına uzandı ve bedeninin zayıf protestolarına rağmen titreyen bedenini kendi bedenine doğru çekti. Onu kendine yakın tutarak, içinde kabaran ham duygulara teslim oldu.

"Korkma sevgilim. Ben buradayım, senin yanıdayım," diye mırıldandı ve onu nazıkçe salladı. "Son derece üzgünüm. Seni asla terk etmemeliydim."

Bir başka şiddetli spazm onu yakaladı. Acımasızca. Acımasız.

Bitkin bedeni sarsıldı, ağzı sessiz bir çılgınlıkla açıldı, sonra inilti içinde eridi, görmeyen gözlerinden taze yaşlar döküldü.

Tanrım. Bu seslerdeki acı, uzun zamandır bastırıldığı duygularla yankılanarak içinde derinlere ulaştı. Kendi kederiyle başa çıkmak için umutsuz bir çabayla aşılmaz duvarların ardına kilitletiği duygular.

Ama işte karşındaydı, bu bariyerleri birer birer yıkıyor, her bir çılgılık savunmasını parçalayıp onu ham ve savunmasız bırakıyordu.

Daemonikai çaresizdi, sıcak çarpması geçene kadar ona binemezdi, yoksa dokunuşu onun için dayanılmaz olurdu.

Ona dokunmakla yetindi, ellerini tekrar tekrar yüzünde ve kollarında gezdirerek vücudunun onun dönüşünün farkına varmasını sağladı. Kelimeleri fısıldadı

Ne kadar güçlü olduğunu, ne kadar güzel olduğunu söyleyerek onu rahatlatmıştı.

Galilea ona doğru yığıldı. Artık ondan uzaklaşmaya çalışmıyordu, bu yüzden onu daha yakına çekti, kucakladı,

"Bir şeyin yok. Ne kadar güçlü bir ufaklık. Şimdi burada benimle misin? Dönmen için ne kadar gerekiyorsa o kadar bekleyeceğim, benim güçlü yavrum." Onu teskin etmeye devam etti, sıkıntılı bir yavruyu yatıştırır gibi nazikçe salladı.

Yavaş yavaş sıcak çarpması azaldı ve cildindeki koyu kırmızı izler azalmaya başladı. Göz kapakları kapandı, sonra açılarak yavaşça odaklanan mavi gözleri ortaya çıktı.

"Majesteleri," diye fısıldadı kısık sesle. "Geri döndünüz."

"Hiç gitmemeliydim." Adam kadının alnına şefkatli bir öpücük kondurdu, içini kaplayan güçlü rahatlamaya inanamıyordu. "Gel, bu kattan birlikte çıkalım, olur mu?"

Gözleri yaşlarla doldu ve zayıfça başını salladı.

Adam ayağa kalktı ve onu kaldırdı. Tüy kadar hafifti, hiçbir ağırlığı yoktu ama yine de kollarında kendini çok iyi hissediyordu. Yumuşak teni ve narin kıvrımları ona mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Dalgalar yakında, *çok yakında* geri döneceği için banyo yapacak zaman yoktu, eğer onun içinde olmasaydı, onu düğümlemeseydi.

Onu yatağa yatırırken, gözlerinin onun çekici çıplak bedeninde oyalanmasına izin vermemeye çalıştı. Göğüsleri her nefeste yükselip alçalıyordu. Kadının kokusu çok dikkat dağıtıcıydı; sarhoş edici ve baş döndürücüydü. Daemonikai çok zor nefes alıyor, bacaklarını ayırmak ve adını haykırana kadar içine girmek için duyduğu müthiş dürtüye karşı mücadele ediyordu. Onu açık tutmak ve okşamak için-

Odaklan. Kızgınlığından daha güçlüsün.

Daemonikai bir el bezini ıslattı, soğuk su eline damladı, bezi tenine sürterek hızlıca onu temizlemeye koyuldu.

"Bana erkekliğinizi verin, Majesteleri. Size yalvarıyorum. Buna ihtiyacım var." Kadın zayıfça inledi, gözleri şehvetle parlıyordu.

Galilea bacaklarını ayırdı, böylece her yeri ona açıktı, göbeği ıslaktı, parlıyordu. Misk kokusu daha da yoğunlaşmış, neredeyse boğucu bir hal almıştı. "Ver onu bana, lütfen. Bu acıya dayanamıyorum, çok fazla."

"Onu sana vereceğim, tatlım."

"Lütfen." Nefesi kısa, sık soluklarla geliyordu. "Lütfen. Ona içimde ihtiyacım var."

Daemonikai nefesi kesilirken lanet okudu, azgınlığı on katına çıktı. Şehvet, kuru bir ormanda yayılan orman yangını gibi vücuduna pompalandı. Erkekliği o kadar sertleşmişti ki acıyor, *acıyor* ve *acıyordu*.

El bezini bir kenara atarak onu vücuduyla sardı, ağırlığı onu yatağa bastırdı. Vücudunu hissettiğinde bir hırıltı patladı, yumuşak kıvrımları ona mükemmel bir şekilde uyuyor, kokusu onu sarıyordu. *Ukrae*.

Ufak tefekti ve çok narin görünüyordu ama yine de bir şekilde ona uyuyordu. Sadece kollarında kendini çok iyi hissetmekle kalmıyor, aynı zamanda tüm doğru yerlerinden ona uyuyordu. *Sanki onun için yaratılmıştı*.

"Evet, evet. İçime gir. Şimdi, lütfen. Doldur beni. Bana tohumunu ver. Düğümünü. Onu istiyorum." Sıcaktan çılgına dönmüştü, tüm çekingenlikler unutulmuştu.

Her nasılsa, genellikle utangaç ve tereddütlü olan bu ağzın tüm bu yalvarışları dile getirdiğini duymak onu ilkel bir düzeyde memnun etti. Onu, onun aletini yalvaracak kadar istiyordu.

Onun küçük, sevimli sivri burnunu öperek, erkekliği yumuşak kıvrımlarına değecek şekilde kendini hizaladı. Bacağını tutarak kaldırdı ve onu istediği şekilde ayarladı.

"Şimdi. Şimdi istiyorum," diye bağırdı, başı iki yana sallanıyor, siyah yelesi koyu, ipeksi bir battaniye gibi etrafına yayılıyordu. Gözleri kapalıydı, yüzü çiğ bir açlığın resmiydi. "*Şimdi* ver bana. Çok istiyorum. *Hem de çok*."

Adam kadının içine daldı, vücudu salyalı, sıcak bir eldiven gibi etrafını sararken küfretti.

"Yesssss," Gözleri zevkle kapandı, tırnakları adamın derisini kazıyordu. "Çok teşekkür ederim."

Galilea'nın vücudu onu başını döndüren bir şekilde karşıladı, erkekliğini sonsuza dek orada tutmak istercesine kucakladı.

Kendini inanılmaz hissediyordu. *Evinde*.

"Daha fazla." Umutsuzca hareket etti. "Bana *daha fazlasını* ver."

Adam ona daha fazlasını verdi, daha derine soktu. Gözlerinin nasıl dans ettiğini, başının yana kayışını, dudaklarının mutlak bir coşkuyla gevşeyişini izliyordu. Saçları ipeksi bir hale gibi etrafına yayılmış, terden ıslanmıştı.

Bakireler başak üzerinde, inanılmaz derecede seksiydi. Hiç kimsenin Galilea kadar güzel olmaya hakkı yoktu.

"Beni çok iyi hissediyorsun. Çok iyi," diye mırıldandı sanki sarhoş olmuş gibi.

Adam yumuşak, süngerimsi bariyere sürtünerek derinlemesine okşadı. Daemonikai içinden akan zevk dalgası karşısında homurdandı. Rahmi alçalmış, sıcaklığı doruk noktasına ulaşmıştı.

Tekrar içeri dalarak *onu* tekrar okşadı, rahminin ağzı çırpınarak sikinin başını içine çekmeye çalışıyordu.

Kadın onun altında sarsıldı. "Ooooooh yesssss. Buna ihtiyacım var, buna ihtiyacım var. İçimdeki erkekliğini seviyorum." Yüzü saf bir zevkle çıplaktı, gevşek ağzı bir gülüş yapıyordu. *Uk Rae, daha çekici bir şey görmemişti.*

"İyi kız. Beni çok iyi karşılıyorsun." Öne doğru eğildi, ona ağırlığını daha fazla verdi, açık ağzını öperken onun tatlılığını tattı.

Kız da mırıldanarak onu öptü. İçinde arzu ve coşkunun yanı sıra masumiyet ve deneyimsizlik de vardı. Galilea güllerin arasında açan saf bir ayçiçeği gibiydi.

Daha sert itmeye başladı, kalçalarının sabit bir tempoda yükselip alçalmasına izin verdi. Her hamle o süngerimsi ağzı okşuyor, mükemmel bir basınçla bastırıyordu.

Galilea dudaklarını ayırdı ve uçurumun kenarından düşerken inledi. Vücudu sarsılırken elleri Daemonikai'nin omuzlarını kavradı, tırnakları derisine battı. Daemonikai yüzünü Galilea'nın boynuna gömdü, misk ve doğal kokunun yoğun bir karışımı olan Galilea'nın tüm kokusunu içine çekerek dalmaya devam etti ve Galilea'nın aletin başını okşayan kısmını fırçaladı.

Bu kadın onun sağlam kontrolünü sınırıyordu. İlk kez bağ arkadaşı olmayan bir dişi ona kontrolü kaybettirmeye yaklaşmıştı ama Daemonikai bunun olmasına izin vermemeye kararlı bir şekilde dişlerini sıktı. Tıpkı önceki gece yaptığı gibi kontrolü sıkı bir tasma üzerinde tutarak, ona tekrar tekrar çarptı.

Serbest bırak, diye fısıldadı içgüdüleri.

Sakat şeytanlar, bu dişi onu çok cezbediyordu. Vahşiliğin gizlendiğini hissedebiliyordu...

"Tanrım, çok büyüksün," diye inledi kadın. "Çok büyük. Beni tam olarak dolduruyorsun.

Durma."

Daemonikai, orgazm gerginliği vücudunu terk edene kadar onu becerdi ve kadın ona doğru yığıldı, artçı şokla dalgalandı.

Ancak o zaman ona birkaç santim daha verdi, baskı azalana ve rahmine girene kadar daha derine itti. Daemonikai yemin etti ve hareketsiz kaldı.

Küçük, dar alan fallus başının etrafında kenetlenirken doruğa ulaşmasını engelledi.

Gözleri kocaman açılarak inledi. "Bu f-hissediyor..."

"Biliyorum." Kontrolü bir kez daha ele geçiren adam bir kez pompalandı ve kadının sıcaklığıyla daha da hassaslaşan sinir demetine doğru kaydı. Geri çekilerek tekrar içine daldı.

Başka bir orgazm ona çarparken boğazından zayıf bir çığlık koptu. Tüm vücudunda aşırı bir his yüklemesi. Kadın çırpındıkça gözleri yuvalarından fırlıyor, kasları sıkıca kilitleniyordu.

Adamın beline dolanan bacakları sarsıldı, vücudu şişti. Çığlığı kesildi, ağzı sessizce açık kaldı.

O kadar büyüleyiciydi ki. Çok şehvetli, seksi, onu *yakıyordu*.

"Bu çok fazla. Çok fazla," diye bağırdı. "Oh, yıldızlar adına." Adam onun en kutsal yerine sikiyle iyice masaj yaparken zevk spazmlarını uzun bir tıslama izledi.

Kahretsin, kız kendini çok iyi hissediyordu. Tüm içgüdüleri ona o kırılgan küçük açıklığı sert ve derin bir şekilde becermesini söylüyordu. *Onu mahvetmek* istiyordu. Onu harap etmek, bir kör coşkudan diğerine durmaksızın çığlık atmasını sağlamak.

Ama aşırı yüklendiğini bildiği için hamlesini durdurdu. Daemonikai onun kendinden geçmesini istemiyordu. En azından henüz değil.

Serbest kalmasını engelleyerek onun hissinin tadını çıkardı, kalçalarını tekrar yuvarlarken inledi, zevk savaş tamtamları gibi içinden geçiyordu. Hırlayarak. "İnanılmaz hissediyorsun."

Vücudu Galilea'nın etrafında bir kasılıyor bir açılıyordu, Galilea uzun bir orgazmın içinde sıkışmış gibiydi. Dayanmaya çalıştı, ama başının etrafındaki sıkı emme çok fazla oldu ve büyük kralı sınırın ötesine itti.

Başını arkaya atarak derin bir iniltiyle kendini bıraktı, bu inilti kulübede yankılandı ve Galilea dengesiz bir şekilde itmeye başladı. Hareket etmeyi bırakmadı, düğümü büyüdükçe aşırı uyarılmış duvarlarını dövdü. Şaftının tabanından şişiyor, her itme ile daha da genişliyor.

Kadının çığlıkları yüksek sesli, kadınsı olmayan bir haykırışa dönüştü ve adam bunu son derece seksi buldu. Zevk, güçlü dalgalar halinde içinden akıyordu, her dalgalanma saf duyumun güçlü bir kuvvetydi.

Düğümünü içeri tıkarken, spermi doğrudan rahmine, sıcak ve bol miktarda fişkirirken, küçük vücudu onun altında büküldü ve kıvrıldı, her fişkırma onu tatminle inletti. Daemonikai bir kadının içinde hiç bu kadar iyi hissettiğini hatırlamıyordu.

"Lütfen." Sert bir coşkunun gözyaşları, kızarmış yanaklarında parlayan tere karıştı. "*Çok fazla,*"

Daemonikai ona acıdı ve hareketsiz kaldı, hassas bezlerine çok fazla bastırmamak için çaba sarf etti, sonunda düğümü tamamen genişledi ve onu içine kilitledi. Sonra, vücudu ham bir zevkle dolup taşarak onun üzerine yığıldı.

İçindeki canavar, göğsünde titreşen tembel bir memnuniyet mırıltısı yaydı.

Galilea'nın salıverilmesi azaldı ve ciğerlerine nefes çekerek onun altında kemiksiz bir şekilde yattı. Dünya için yarı ölüydü.

Genelde yalnız olan ve her zaman ilişkiye girmeye isteksiz olan canavarı, şimdi bir kedi yavrusu kadar yumuşak olan bu kız için mırıldanıyordu. Sanki onu okşamak istercesine göğsünün ön duvarlarına uzandı. Şefkatle.

Onu rahatsız eden olağan boşluk ortadan kayboldu. Kalbinin derinliklerinde yaşayan çığ, sızlayan acı hiçbir yerde bulunmuyordu. Daemonikai onun içine bu şekilde sarıldığında çok uzun zamandır bilmediği bir huzur hissetti.

Onun uykuya dalmasını izlerken, dışarıdaki dünya kayboldu ve geriye sadece bedeninin sıcaklığı, hâlâ düzensiz olan nefes alışının sesi ve baskın kokuları kaldı.

İçgüdüleri onu tırmaladı. Onu çok rahatsız eden o tek kelime zihninde bir kez daha şekillendi.

Mine.

Yirmi İkinci Bölüm

BAKIM



"HÜKÜMDARIM," Şifacı bitki çantasını hazırlarken Vladya'ya endişeli bakışlar fırlattı.

"Ne oldu, Faiwick?" Vladya çayını gelişigüzel içti, acı tadı dilinde kalmıştı. "Tereddüt etmen bana yardımcı olmuyor, bu yüzden açıkça konuşabilirsin."

"Bağışlayın beni Lordum ama kanla beslenmelisiniz. Gerçekten de öyle. Sıradan besleyicilerden alınan yetersiz porsiyonlarla değil, Leydi Merrilyn'den gerçek bir beslenmeyle. Eski Kutsal Yollar'ın uygun ritüelleriyle."

"Bu biraz dramatik, sence de öyle değil mi?" Vladya bir kaşını kaldırdı.

"Hayır. Öyle..." Şifacı elini siyah saçlarının arasında gezdirdi. "Sen Bunu ciddiye alıyorum Lordum. Vücudunuzun kanla beslenmeye ve cinsel yakınlaşmaya şiddetle ihtiyacı var. Bunları daha fazla görmezden gelemezsiniz."

"Sakin ol, Faiwick." Vladya soğuk bir kayıtsızlıkla bardağı yere bırakarak şifacının bakışlarıyla karşılaştı. "Vahşileşme yolunda olduğumu biliyorum."

Gözleri irileşti. "Biliyor musun?"

"Elbette biliyorum, bu benim bedenim, değil mi? Bunları hissediyorum. Olayları hatırlayamayan, öldürme dürtüsü hisseden ve ara sıra ormanda uyanan benim. Elbette biliyorum."

"Ekselansları..." Faiwick'in dudakları titredi. Tehlikeli bir şekilde ağlamaya yakın görünüyordu.

Vladya dudaklarını büzerek gözlerini devirdi. "Lütfen, yapmayın."

Şifacı soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalışarak gözlerini ovuşturdu. "Büyük kral biliyor mu?"

"Bilmiyor. Öğrenmeyecek de." Vladya sert bir bakışla onu kıstırdı. "Elbette, endişelenmenize gerek yok. Ona söylemeyeceğim."

Hayır, Vladya daha çok Ottai'nin söylemesinden endişeleniyordu. İçini çekti ve komodinin üzerindeki hapı aldı. En azından Faiwick'in ona verdiği ilk karışımındaki her neyse işe yarıyor gibiydi. Bir nebze.

Başı daha iyi hissediyordu. Baş ağrısı devam ediyordu ama artık sanki biri beyninde davul çalıyormuş gibi hissetmiyordu.

"Büyücülerle tekrar temasa geçeceğim. Bitkiler ve-"

"Böyle bir şey yapmayacağız. Onlar çalışmıyor, hatırladın mı? Onları Daemonikai için beş yüz yıllığına satın almıştım?"

"Ama Büyük Kral şu anda burada bizimle birlikte."

Evet ve bu onlar yüzünden değil. "Onları istemiyorum. Büyücülerle temasa geçmeyin." Vladya'nın sesi sertti ve tartışmaya yer bırakmıyordu.

Faiwick rahatsız bir şekilde kıpırdanarak bir ayağından diğerine geçti. "Bazıları içimizdeki yaratıkları sakinleştirmek, huzur sağlamak, çılgınlığı azaltmak içindir. Öylece vazgeçemeyiz, değil mi?"

Vladya sert bir karşılık vermek yerine şakağını ovuşturdu. Faiwick iyi niyetliydi. Ailesi nesiller boyunca büyük hükümdarlara hizmet etmişti ve Faiwick'in kendisi de bin yıldır onların şifacısıydı. Erkeğin kan ve tedavi için güçlü bir midesi vardı ama metanetinin bittiği yer burasıydı. Vladya onu terslerse, şifacı yıkılır ve ağlardı. Bu geçmişte birçok kez olmuştu ve Vladya şimdi bununla uğraşmaya hazır *değildi*.

"Faiwick," dedi Vladya daha nazık bir şekilde, "özverini takdir ediyorum. Gerçekten.

Ama bitkilere ya da büyücülere ihtiyacım yok."

Faiwick başını salladı, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Nasıl isterseniz, Majesteleri. Ama lütfen kanla beslenmeyi ve ritüelleri göz önünde bulundurun. Bunlar kana susamışlık iştahınızı daha uzun süre bastıracaktır."

Vladya iç çekti. "Gidebilirsiniz. Sana tekrar ihtiyacım olduğunda çağıracağım."

Şifacı başıyla selam verdi, büyük bitki çantasını omzuna attı ve kapıya yöneldi. Durakladı ve arkasına baktı. "Şifalı bitkiler baş ağrınızı dindirmez Lordum. En azından kanla beslenin ve kontrol edilemez hale gelmeden önce bu içgüdüleri sakinleştirmek için bir dişi alın. Lütfen."

Kemiği olan bir cehennem köpeği gibi. Vladya onun gidişini izledi. Oda daha sessizdi, titrek mum ışığı duvarlara uzun gölgeler düşürüyordu. Kutsal sessizlik, tam da onun sevdiği gibi.

Ama Faiwick haklıydı. İsteksizce ayağa kalktı ve hizmetkârlar onun ihtiyaçlarını karşıladı, banyosunu hazırladı ve giysilerine yardım ederek ona beyaz cüppelerden birini giydirdi.

Vladya, Lord Henry'nin evine doğru yola çıktı. Merry hâlâ yataktaydı ve onu son gördüğünden bu yana epey zaman geçmişti.

Onu görmeden önce kokusunu almıştı.

Havadaki tatlılık Vladya'nın boğazında yankılanarak duyularını ele geçirdi. Aekeira orada durmuş, bir köle efendisi onu azarlıyordu. O gece ormanda soğuk kalbinde tutuşan sıcak his yeniden ortaya çıktı ve içine yayıldı.

"Aklın yok mu senin, aptal insan?" diye bağırdı efendi, sesi bir kış rüzgârı kadar keskindi. "Yapılacak bu kadar çok iş varken ne cüretle bir köşede oturup dinlenirsin!"

Aekeira alçakgönüllülükle eğildi, sesi saygılıydı. "Sabah görevlerimi tamamladım, Efendi Tyke. Sadece bir dakikalığına-"

"Ne yapmak için?" diye alay etti, gözleri açık bir küçümsemeyle onu tarıyordu. "Yoruldu mu? Narin parmakların mı ağrıyor? Bulaşıkhanede hâlâ yapılacak çok şey var. Fıçılar kir içinde, tabaklar hâlâ dünkü ziyafetin kalıntılarını taşıyor. Onlarla ilgilenmemi mi bekliyorsunuz?"

"Ama görevlendirilmiş başkaları da var-"

"Sessizlik!" Tyke gürledi. "Değersiz insan! Sana içeri girmeni ve o bulaşıkları bir şövalyenin zırhından daha parlak olana kadar fırçalamanı emrediyorum. Anlaşıldı mı?"

"Aekeira," diye seslendi Vladya.

Aekeira ve köle efendisi irkilerek şaşkınlık içinde döndüler.

Vladya kollarını göğsünde kavuşturmuş, bakışlarını Aekeira'ya sabitlemişti.

Aekeira onun vücudunu dikkatle taradı, sanki bir yara var mı diye kontrol ediyormuş gibi gözlerini ondan ayırmadı. Gözleri Vladya'ninkilerle buluştuğunda akmamış yaşlarla doldu. Yüzünde gözle görülür bir rahatlama vardı.

Yokluğunu fark etmişti. Senin iyiliğin için endişeleniyordu.

Ve şimdi, seni sağ salim gördüğü için rahatladı.

Vladya'nın ilk içgüdüğü bu fikri reddetmek oldu. *İmkansızdı! Benim için endişelenen bir insan mı? Mantıksız.* Ama o geniş, anlamlı gözlerle baktığında, yüzüne kazınan samimiyeti inkâr edemedi.

O önemsiyor.

Aekeira *gerçekten* önemsiyor.

Neden, hiçbir fikri yoktu. Ama kendini buna inanırken buldu.

Emeriel'in doymuş ve halsiz bedeni, sıcak hava dalgasının başlangıcını durdurmak için aceleyle yapılan bir başka sevişmenin ardından uykuya hasret kalmıştı.

Lord Herod, *dişilerin sıcaklığı sevdiğini* söylemişti. Emeriel bu sözlerin ardındaki anlamı kavramaya başlamıştı. Kral Daemonikai'nin ona verdiği zevk... hayal ettiği her şeyin ötesindeydi.

Canavarla birlikte olmak iyi bir şeydi ama akılsızlık ve içgüdüler tarafından yönlendiriliyordu ve buna genellikle acı ve rahatsızlık eşlik ediyordu. Erkeklerle yaşadığı bu deneyim bir rüyanın gerçekleşmesi gibiydi. Emeriel böyle hissetmenin mümkün olduğunu *hiç* düşünmemişti.

Onun hakkında gördüğü ve duyduğu her şey, Emeriel'in onun kendisine karşı asla böyle olamayacağına inanmasına neden olmuştu. Nazik. Nazik.

Ona sadece bir insan olarak değil, değer verdiği biri olarak da davranıyordu.

Kadınların ateşlerini sevmelerine şaşmamalı, diye düşündü Emeriel, dudaklarında yumuşak, hüzünlü bir gülümseme *belirdi*. *Bunu dört gözle beklemelerine şaşmamalı*.

Eğer her zaman böyle olduysa, Emeriel bu erkeğe bu şekilde sahip olabiliyorsa, o zaman sıcak dalgalarının ıstırabını memnuniyetle karşıladı. Eğer bu bağlantıyı tekrar tekrar yaşayabiliyorsa, o zaman daha fazla sıcaklığını hevesle bekliyordu. İlk kez bir Süren olduğu için mutluydu.

Çiftleşmelerinin tüm zorluklarına ve imkânsızlığına rağmen, Emeriel o olduğu için mutluydu. Kaderindeki eşinin o olmasından.

"İşte, kalk," diye gürleyen derin sesi onu hayal aleminden çekip çıkardı.

Sorun şu ki, Emeriel'in uzuvları itaat etmeye isteksizdi. Hareket etmeye çalıştı ama kemikleri deniz kadar sıvı hissediyordu.

"İzin ver bana." Güçlü kollar onu sardı ve bacaklarının kıvrımına yaslanana kadar zahmetsizce kaldırdı. Burnunu onun boynunun kıvrımına gömdü ve kokusunu içine çekti. *Sonsuza kadar bu şekilde kalabilirim*.

Soğuk bir fincan dudaklarına değdi ve içgüdüsel olarak dudaklarını ayırdı, ferahlatıcı sıvı boğazından aşağı süzüldü. Hafif bir tatlılıkla aşılınmış su, çilek ve balın ipuçlarını veriyordu. Minnetle içti, gözleri kapalıydı, aralarındaki bu çalıntı anın tadını çıkarıyordu.

"İşte bu kadar. Aferin kızıma," diye övgüler yağdırarak midesinin çırpınmasına neden oldu. Onu çok *iyi* hissettiriyordu. Emeriel daha fazlasını istiyordu.

Bir kaşık dudaklarına bastırdı ve gözleri açıldı. Küçük gümüş kaşıқта bir lokma haşlanmış armut vardı. *Onu elle mi besleyecekti?*

Hangi evrene düşmüştü? Emeriel'in umurunda değildi.

İtaatkâr bir şekilde ağzını açtı ve narin tatlılık dilinde patladı. Ardından zeytinyağı ve güzel kokulu otlarla aşılannmış bir dilim sıcak ekmek geldi. Çıtır çıtır kenarları ve nefis tadı duyularını tatmin etti. Daha fazla yiyemeyinceye kadar ona daha fazla yedirdi.

Kral Daemonikai çenesindeki bir kırıntıyı nazikçe sildi. "İşte böyle. Biraz beslendikten sonra küçük Syren'ımız uykusuna dönmeye hazır olacak."

Emeriel'in vücudu memnuniyetle mırıldandı. Havada asılı duran kararsız bir el uzattı. "Size dokunabilir miyim, Majesteleri?"

Bir kez başını salladı.

Parmakları Emeriel'in yüzünün düzlemlerinde gezinirken kan çanağına dönmüş gözleri ona sabitlendi. Elmacık kemiklerinin keskin açıları, çenesinin güçlü çizgisi, dudaklarının yumuşak kıvrımı... her ayrıntıyı hafızasına işledi.

"Sen şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı erkeksin," diye mırıldandı.

Adamın gözleri daha da yumuşadı. "Başkalarının dokunuşundan hoşlanmamaya başlamıştım ama fark ettim ki... Senin dokunuşundan hoşlanıyorum genç prenses."

Çünkü ben sana aidim. Senin için yaratıldım. Sen benimsin. Sevgilimsin.

Parmakları adamın burnundan aşağı indi, dudaklarının hatlarını, çenesinin keskin çizgisini, boynunun sütununu izledi. İçine bir sıcaklık yayıldı. Emeriel kendini huzur içinde hissetti.

Urai'ye geldiğinden beri ilk kez kendini bütün hissediyordu. Tamamlanmış.

Sevgilisi onu tamamen doyana kadar her lokmayla besledi. Sonra büyük kral onu yatırdı ve tabakları kaldırdı. Emeriel uykuya daldı, kalbi hiç olmadığı kadar hafiflemişti.

Bu sıcaklık sonsuza kadar sürsün. Dış dünya asla rahatsız etmesin.

Aekeira onun sesini duyduğunda -çok tanıdık ve rahatlatıcı bir ses- onun sesini duymakla içine dolan duygu dalgasını bastıramadı. Kalbi hızla çarpı ve midesinde kelekler uçuştı, heyecan ve rahatlama duyguları onu ezip geçti.

Ona doğru koştu. "Ekselansları." Elleri onun üzerinde çırpındı -Endişeli hareketlerle göğsüne, karnına ve omuzlarına dokunarak.

"İyi misiniz Lordum? Yaralandınız mı? Bir şey mi oldu?" Aekeira herhangi bir yaralanma belirtisi için onu taradı.

Sonra dondu kaldı, elleri onun vücudunda hareketsiz kaldı.

Tartarus'ta ne olmuştu da onun izni olmadan böyle bir şekilde ona dokunabilmişti? Hem de herkesin içinde.

Adamın vücudu kadının dokunuşuyla kaskatı kesildi.

Aekiera'nın eli yanmış gibi geri çekildi, gözleri ani bir panikle etrafa daldı. Etraflarını saran yüzlerdeki ifadeler -köle efendileri, Urekai hizmetçileri ve insan köleler- şoktan düpedüz dehşete kadar değişiyordu. Köle efendisi Tyke bile, her zamanki alaycı yüzüyle, sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi ona baktı.

"Özür dilerim, Majesteleri," diye boğuk bir ses çıkardı Aekeira, başı öne eğik, yanakları kıpkırmızı kesilmişti. Üzerine utanç yağdı ve kalbi utanç ve kafa karışıklığıyla çarptı. "Bunu yapmak istememiştim... Sadece endişelendim."

Ne zamandan beri Em'den başkasının iyiliği için acele kararlar veriyorum? diye düşündü umutsuzca. *Neden, neden bunu yapayım ki?*

Ama sonra adam yaklaştı, yüksek formu kızın üzerine bir gölge düşürdü. Bir elini uzattı, nasırlı parmakları ona doğru uzanıyordu. Başını kaldırdı, titreyen elini tereddütle onun eline koyarken kolunda bir sarsıntı oldu. Adamın tutuşu sert ama şaşırtıcı derecede nazikti, dokunuşunun sıcaklığı kızın soğuk tenine sızıyordu. Bakışlarının gücü, o dipsiz gri gözler, onu esir aldı.

"Ben iyiyim, Aekeira."

Kalbi, kafesinden kaçmak isteyen bir sinek kuşu gibi göğsünde zıpladı. "Mmh..." konuşmaya çalıştı ama düşünceleri dağıldı ve onu dilsiz bıraktı,

Ancak adamın delici bakışları ondan uzaklaştığında yeniden nefes alabildi. Köle efendisine doğru döndü. "Tyke."

"Emredersiniz Majesteleri!" Köle efendisinin tepkisi anında oldu, başı o kadar aşağı indi ki alnı neredeyse yere değecekti.

"Aekeira görevini bitirdiğinde ona daha fazlasını vermeyeceksin, beni anlıyor musun?" Lord Vladya her kelimesinden otorite damlayan bir ifadeyle konuştu.

"Evet, Lordum." Köle efendisinin sesi hafifçe titreyerek sinirlerine ihanet etti.

"Ona verilmesi gereken tek görev, paylaşılan genel görevlerdir. Ekstra görev yok."

"Nasıl isterseniz, Majesteleri."

Havada ağır ve hamile bir duraksama vardı.

"Özür dile." Bu tek kelime izleyenler arasında bir şok dalgası yarattı.

Aekeira şok olmuş bir şekilde duruyordu. Yaz bile bir anlık şaşkınlık gösterdi. "Uhhh, sanırım ben iyiyim, Hi-"

"Ondan özür dile, Tyke."

Köle efendisi sesli bir şekilde yutkundu, yüzü solmuştu. Aekiera'ya döndü, gözleri kısılmıştı. "Yanlış yaptığım her şey için özür dilerim, insan."

Lord Vladya'nın sesi sakın, yüzü boştu. "Onun adı bu değil, Tyke." Lord Vladya'nın sesi sakın, yüzü boştu.

"Her şey için özür dilerim, A-Aekeira."

Aekeira'nın dili tutulmuştu. "Uhm..."

Lord Vladya sonunda onun elini bıraktı ve dokunuşundan dolayı karıncalanmasına izin verdi.

Döndü ve pelerini arkasında dönerek uzaklaştı. "Beni takip edin."

Yirmi Üçüncü Bölüm

ENDER GÖRÜLEN HUZURLU BİR AN



AEKEIRA şaşkın ve meraklı gözleri arkasında bırakarak onun peşinden gitti. Kölelerin çalıştığı Blackstone'un avlusundan geçip sadece Urekai'nin dolaştığı kalenin kalbine doğru ilerlerken sessizlik onları sardı.

Yüce Lord Herod'un bu sabahki mesajını düşündü ve Em'in tamamen ısınabileceği güvenli bir yerde olduğu için şükretti. Yine de büyük kralın ona yardım etmesine şaşırmıştı. Yine de Em'in kimin kollarında olduğunu bilmek endişelerinin bir kısmını hafifletmişti... daha yeni, daha korkutucu endişelere kapı açsa bile.

Çiçek açan yaseminlerin tatlı kokusu ve kuşların nazik cıvıltılarıyla çevrili bakımlı bahçelerden ve süslü çeşmelerden geçtiler.

Göle bakan bir çayırda Lord Vladya durdu ve Aekeira onun geniş sırtına çarptı.

"Durduğunuzu bilmiyordum, ben..." diye devam etti, nefesi boğazında düğümlendi. Aekeira kendini ona yasladı, burnunu onun koyu renk cüppesinin kıvrımlarına gömdü ve onu içine çekti.

Bir an için dünya var olmaktan çıktı. Yarının belirsizlikleri, geleceğin endişeleri yok oldu.

Ama daha fazla oyalanamayacağını biliyordu. Derin, titrek bir nefesle uzaklaşmaya başladı...

Ancak elleri onun ellerine takıldı ve onu yerinde tuttu.

"Bir an için... sadece bir an için." Rüzgâr adamın boğuk sesini taşıyor, bir okşayış gibi tenine değiyordu. "Bir anlığına böyle kal."

Aekeira'nın kalbi bir kez daha hızlandı, o kadar çok çarpıyordu ki, eğer daha iyi bilmeseydi, ani bir hastalıktan şüphelenirdi. Ama biliyordu.

Bir adamın bu esrarengiz gücü. Dünyayı dışarıda tutmak için etrafına taş duvarlar örmüş bu sert, soğuk, inatçı erkek onun felaketi olacaktı.

Elleri onunkilerden kurtuldu ve kendiliğinden kalkarak adamın belini sardı. Yanağını onun sırtının genişliğine bastırdı, onun kokusu duyularını dolduruyor, onu topraklıyordu. "İyi misiniz Lordum?"

Sessizlik, herhangi bir kelimenin olabileceğinden daha anlamlı bir şekilde cevap verdi. Vücudu gergin bir sarmal gibiydi, gerilimle titreşiyordu. Ona bir şeyler oluyordu ve Aekeira kendini çaresiz hissediyordu. Etrafına bakındı ama her daim hazır ve nazır olan muhafızları onları çoktan yalnız bırakmıştı.

"Lordum..." Dişleri alt dudağını endişelendiriyordu. Onun yaklaşan deliliğine hitap edemezdi, bu sadece aralarındaki bu kırılgan bağı bozmakla kalmazdı, aynı zamanda bunun düşüncesi bile içini korkuyla doldururdu. Dayanılmaz, dehşet verici bir korku.

"Bana yükünü nasıl hafifletebileceğimi söyle, yapacağım." *Neden bunu dile getiriyordu ki!? Bunun gizli düşüncelerinde olması gerekiyordu.*

Ama konu bu büyük lord olunca, tüm içgüdüleri mantığa ve sağduyuya karşı isyan ediyor gibiydi.

İçinden acı bir kakhaha yükseldi. "Önce kanını, sonra bedenini ve şimdi de bu sınırsız merhametini sunuyorsun. Seni incitiyorum, Aekeira. Acı çektiriyorum, sana zarar veriyorum. Acıdan zevk almadığını biliyorum." Başını önündeki sessiz göle sabitledi. "Neden kaçmıyorsun? Bacaklarının seni taşıyabildiği kadar uzağa kaçman gerekirken neden kalıyorsun?"

"Kendime engel olamıyorum." Daha da yaklaştı, gerçeğe teslim olurken gözlerini kırıştıtarak kapattı. "Denedim... kaçmayı, ama yine de... yapamıyorum Lordum. Sizin için endişeleniyorum. İyi olmanızı diliyorum."

Sessizlik hüküm sürerken, kendini onun her zamanki azarlamasına hazırladı. Hava nilüferlerin kokusuyla canlanmıştı, fildişi yaprakları gölü gökten düşen yıldızlar gibi süslüyordu.

"O gün mahkemede Emeriel'i korumak için soyundun. Onun gerçek kimliğini gizlemek için."

Aekeira ona karşı başını salladı. "Lord Zaiper'e olan hislerim sandığınız gibi değil. Ona şehvet duymuyorum."

"Hayır, sen beni arzuluyorsun," dedi. "Seni aldığım ilk gece, bedenim *benim* için ıslandı, onun tartışması için değil."

Aekeira cüppesinin sert kumaşına bir kez daha başını salladı, yanaklarına sıcaklık dolmuştu.

Keskin bir nefes aldı, vücudunda ince bir titreme dolaşıyordu. "Ateşle dans ediyorsun, küçük prenses. Senin türünden nefret eden ruhsuz bir erkek için tehlikeli bir yolda yürüyorsun. Artık neredeyse hiçbir şey hissetmeyen biri için."

Aekeira bunu biliyordu, aptal kalbinin kabul etmeyi reddettiği acı verici bir netlikle biliyordu. Tek cevabı kollarını ona sımsıkı sarmak oldu.

"Özür dilerim, Aekeira," dedi, sesi düz ve duygusuzdu. "Ormandaki o gece için. Daha önceki tüm geceler için."

Sözleri hiçbir teselli vermiyordu. Sadece daha derin bir huzursuzluk yarattı. Bu erkek yaptıklarından pişmanlık duymak için çok az şey hissediyordu ama yine de özür diledi... sanki bir görevi yerine getiriyormuş gibi. Yarım kalmış işleri tamamlıyordu.

Gözyaşları Aekeira'nın gözlerine battı ama onları şiddetle geri kırıptı. "Bana tekrar söyle," diye boğuldu. "Bunu gerçekten hissettiğinde."

"Yarın farklı bir erkeği uyandırabilirim, Aekeira. Şimdilik, sanki öfke, kızgınlık, nefret... uyukluyorlar." İçinden ağır bir teslimiyetle bir iç geçirdi. "Ama bugünlerde, yeni bir günün şafağında kim olacağımı tahmin edemiyorum. Bugün burada olmanı, gün batımını ve ayın doğuşunu izlerken kollarını bana dolamanı istiyorum. Yarın, karanlık tarafından tüketilebilirim, sana zarar verme ihtiyacı. Seni yere yatırıp, merhamet dileyene kadar üzerine binmek için. Ve bu arzularımın en karanlığı değil, Aekeira. Eğer bunların derinliğini bilseydin, dehşet içinde kaçırdın."

Aekeira'nın nefesi kesildi.

Adam yüzünü ona döndü. "Seni kırbaçlamak ve canını acıtmak istiyorum," dedi açıkça. "Seni çırılçıplak yatırmak ve o güzel tenini kırbacımın izleriyle süslemek istiyorum. Seni bağlamak ve bütün gün boyunca penisimle seni mahvetmek istiyorum, ta ki çiğ, morarmış ve günlerce yürüyemez hale gelene kadar. Büyük, Urekai sikimle doldurulmaktan yatalak kalana kadar. Deriniz kırbaçlarımın deseninden kıpkırmızı olacak."

Durakladı, bakışları onun ruhunu delip geçiyordu. "Bunlar *ancak* kötü bir günümdeki içgüdülerim. Ellerimi tutma, Aekeira. Tepelere doğru kaç. Kaç ve asla arkana bakma."

Adam daha da kaba ve pervasız sözler sarf ederken, kızın yüzü *kavrulana* kadar al al oldu. Tüm bunları ona gerçekten yapmak istiyordu, gerçek gözlerinde apaçık duruyordu.

İlk kez gerçek bir korku Aekeira'nın tenini ürpertti. Göğsünde dehşet çiçekleri açtı. Bahsettiği şeyler... en hafif tabirle düpedüz dehşet vericiydi.

Aekeira hiçbir zaman acıyı kucaklayan biri olmamıştı, hiçbir zaman onu aramamıştı. O haklıydı; olabildiğince hızlı ve uzağa koşmalıydı. *Koş, Aekeira. Koş ve asla arkana bakma!*

"Bu içgüdüler şimdilik uykuda, değil mi?" diye sorduğunu duydu. "Uyandıklarında kaçacağım Lordum. Ama o gün bugün değil."

Kaşları onun akıl sağlığını açıkça sorgulayan bir tavırla çatıldı.

"Kral Daemonikai... Onun vahşi çılgınlığı... böyle değildi, değil mi?" Aekeira tereddütle sordu.

Lord Vladya başını salladı. "Daemonikai için ne bir uyarı ne de kademeli bir iniş vardı. Tatmin edici bir savaş bağı, sevgi dolu bir eşi, çocukları... tahtının varisi vardı. Her şeyin aniden kaybı ve bunun alınış biçimi zihnini paramparça etti." İç çekti.

"Ayrıca o gece halkını korumak için kendini tüketti, ay tutulması altında canavarının sınırlarının ötesine itti. İyileşecek gücü, yaklaşan karanlığa direnecek enerjisi kalmamıştı. Bunun bedeli akıl sağlığıydı." Soğuk gözlerinde bir keder parıltısı vardı. "Benimki yüzyıllardır mayalanıyor. Bir ömür boyu öfke, mutsuzluk, acı. Öfke. Her başarısız bağlanma ritüeli, bir başkasından doğan her yeni çocuk... Kaderlerin acımasız oyunlarını oynamalarını izlemek." Çenesinde bir kas seğirdi. "Ve sonunda dileğimi yerine getirdiklerinde, üç kısa gece sonra hepsini elimden aldılar. Bu çılgınlık çok uzun zamandır devam ediyor. Bu kaçınılmaz."

Savaş onunla! Aekeira çığlık atmak istedi ama kelimeler boğazında düğümlendi.

Ne işe yarayacaktı ki?

Yürümeye devam etti ve Aekeira da yüreği burkularak onu takip etti. Çayırıları geçtiler, sonra eski ormanların arasından kıvrılan güneşli patikaları ve son olarak da olgunlaşan üzümlerle dolu üzüm bağlarını. Yaz ve diğer askerlerin onları bir arabanın yanında beklediği avluya doğru yürüdüler.

Lord Vladya içeri girdi ve Aekeira'yı bir ikilemde bıraktı. Köleler arabalara binmezdi, özellikle de efendilerinin yanında.

Arabanın arkasından yaya olarak gitmesi mi bekleniyordu? Bu düşünce onu ürpertti.

"Atlayın." Lord Vladya gözlerini kapadı, sesinde bir parça yorgunluk vardı.

"İçeri, seninle birlikte mi?"

"Bin, Aekeira." Ses tonunda alışılmadık bir yumuşama vardı.

Aekeira şaşkınlığını ve içindeki heyecanı gizlemeye çalışarak arabaya tırmandı ve onun yanına yerleşti. Alan samimiydi, vücutları birbirine yakındı.

"Nereye gittiğimizi sorabilir miyim?"

"Merak etme. Cesedini isimsiz bir mezara gömmek için seni kaçırmıyorum."

Bu, kadında bir kahkaha uyandırdı. Ve büyük lordun gözleri açıldı, başını çevirerek bir anlığına uzun uzun kızın yüzüne baktı, kızın gülümsemesi adamın yoğun bakışları altında soldu. "Az önce şaka mı yaptın?"

Gözlerini bir kez daha kapatmadan önce kaşları çatıldı. "Merrilyn'lere gidiyoruz. Normallığın bir benzerini sürdürmek istiyorsam, kan konağımdan düzgün bir şekilde beslenmem gerekiyor."

Aekira'nın midesi düğümlendi ve içinde zorla bir kenara ittiği çirkin bir his yükseldi. Eğer kan sahibinden beslenmek deliliği uzak tutmaya yardımcı olacaksa, Aekira bunu destekleyecekti.

Araba, lüks bir arazinin içinde yer alan görkemli bir malikânenin önünde durdu. Hizmetkârlar girişe dizilmiş, Lord Vladya inerken derin bir selam veriyorlardı. Onu içeri aldılar, Aekeira da arkasından geliyordu.

"Efendi Henry uzakta, Majesteleri," diye bilgilendirdi kahya onu, "ama Madam Merrilyn odasında. Gelişinizi ona haber vereyim mi?"

"Rahatsız olduğumu biliyorum Bazo. Yanına gideceğim."

Kâhyayı kapalı bir kapıya kadar takip ettiler ve kâhya geldiklerini bildirip kenara çekildi. Lord Vladya kapıyı açtı ve Aekeira onun arkasından yürüdü.

Leydi Merrilyn yatağında doğrulup oturmuş, dudaklarını sıcak bir gülümseme kaplamıştı. "Lordum."

"Nasıl hissediyorsun, Merry?"

"Yeterince iyi." Leydi Merrilyn'in bakışları merakla Aekeira'ya kaydı. "Görüyorum ki yanında birini getirmişsin."

Aekeira başını eğdi.

"Ufaklık nasıl?" Lord Vladya sordu.

Kadının yüzü ışıltılı bir sevinçle yumuşadı. "O mükemmel." Sesini hafifçe yükseltti. "Kadiri, çocuğumu getir."

Kapı açıldı ve muhtemelen bakıcı olan Urekai'li bir kadın kundaklanmış bir bebekle içeri girdi. Bebeğin sadece başı görünüyordu.

ketenin kıvrımlarından görünen bir tutam siyah saç.

Aekeira'nın kalbi saf sevgiyle kabardı. Bebekleri her zaman çok sevmiştir. Kısa bir an için bile olsa çocuğa uzanıp onu kucağına almak için yalvarmamak için kendini zor tutuyordu.

Eskiden kendi çocuğunun hayalini kurardı ama bu imkansızdı. Özellikle de şu anki durumuyla. Aekeira çocuğunu kölelik hayatına mahkûm etmektense doğurmamayı tercih ederdi.

Dadı, çocuğu Lord Vladya'nın uzattığı ellerine bıraktı ve o da yoğun bir ifadeyle kundağa baktı. Sonra sanki sihirli bir değnek değmiş gibi gözleri yumuşadı ve yüzündeki sert çizgiler, Aekeira'nın nefesini kesecek kadar çığ ve korunaksız bir özleme dönüştü.

"O çok güzel," diye mırıldandı, sesi duygusallıktan pürüzlüydü. "Tıpkı annesine benziyor. İyi iş çıkardın, Merry."

Leydi Merrilyn'in yüzü güldü, yanaklarına bir kızarıklık yayıldı. "Teşekkür ederim Vlad. Onu kucağınıza almanız çok anlamlı. Normalde yeni doğanlardan kaçındığınızı biliyorum."

"O senin," dedi Vlad, sesi Aekeira'nın neredeyse tadını alabileceği kadar ağır bir hüznle kaplıydı. "Elbette onu kucağıma alırım."

Aekeira onun omzuna dokunmak için uzandı ama parmakları havada asılı kaldı, sonra da elini hızla geri çekti.

Leydi Merrilyn'in gözleri kısıldı ve Aekeira'yı sanki ruhunun derinliklerine bakıyormuş gibi inceledi.

"Ne kadar değerli bir ufaklık," diye fısıldadı Lord Vladya acı içinde.

Kadın yutkundu, yüz hatlarını hüznün kaplamıştı. "İşte, onu almama izin verin."

Aekeira bu kadim erkek için derinden acı çekiyordu. Üç bin yıldan fazla yaşamış olmasına rağmen kendi yavrusuna sahip olmayı hiç tecrübe etmemişti; bu arzu varlığının her zerresinde açıkça yanıyordu. Onun bu derin özlemine tanık olmak yürek burkucuydu.

Bayan Sina huzursuzluğundan kurtulamıyordu.

Sevgilisinin yanından kalkarak elbiselerine uzandı. İfriti günlerdir uzaklardaydı, söylentilere göre bir dışının kızgınlığını atlatmasına yardım ediyordu. Sinai bunu anlayabiliyordu; bu alışılmadık bir durum değildi. Yine de huzursuzluk hissi, bir şeylerin yanlış olduğu duygusu onu terk etmeyi reddediyordu.

"İyi misin, sevgilim?" Daryl'in sesi düşüncelerini böldü.

"Emin değilim," diye itiraf etti. Sinai'nin Daemonikai'nin tamamen kendisine ait olmasına ihtiyaı vardı ama her geçen gün sanki ondan biraz daha uzaklaşıyormuş gibi hissediyordu.

"Her zaman yatağa geri dönebilirsin..." Daryl ses tonunda baştan çıkarıcı bir tonla öneride bulundu.

Sina hızla giyindi ve biraz hava almak için dışarı ıktı. Dırdırcı his devam ediyordu - bir şeyler yanıştı; bunu hissedebiliyordu.

Urekai'ler *ok* derinden baskı yaparlardı, bu yüzden sevdikleri birini kaybettiklerinde acıları sınır tanımazdı. Acı dayanılmazdı. Ve Daemonikai hâlâ yas tutuyordu ve acısı devam ettiği sürece onunla bir gelecek düşünmeyecekti.

Ona zaman tanınması gerekiyordu; yıllar, hatta belki de yüzyıllar. Ama nihayetinde, sadece onun olacaktı. Onun için başka kimse yoktu. Eninde sonunda bu erkek ona ait olacaktı, tek yapması gereken sabırla onun yas tutmasını, iyileşmesini ve sonunda kollarını ona açmasını beklemektir.

Yine de sabırsızlık Sina'nın içini kemiriyordu. Beklemek gerçekten çözüm müydü? Neden erkeği bir kez daha parmaklarının arasından kayıp gidiyormuş gibi hissediyordu?

Yirmi Dördüncü Bölüm

ZEVKTEN DAHA FAZLA VURUŞ



LORD HEROD uyuyan metresinin yanına uzanmış, cinsel açıdan doymuş bir halde kulübeden gelen kutsanmış sessizliği dinliyordu. Emeriel saatlerce çılgılık atmıştı ama şimdi zevk seslerini duymaktan memnundu.

Emeriel'in nihayet tüm evrende sadece kendisi için yaratılmış tek erkekle, hak ettiği ilk tam ateşi yaşıyor olması onu rahatlatmıştı. Eşi onun kokusunu buraya kadar takip etmeden önce mektubunun kaleye bile ulaşmadığını düşünmek. *Soulbond* gerçekten de her şeyiyle mükemmeldi.

Kasvetli ve lanetli geleceğe rağmen, Herodis bu mutluluk anını yaşayabildiği için mutluydu.

Ahırdaki yangını söndürmek bütün gününü almış ve çok zor olmuştu. Büyük Kral'ın ayrılış haberi döndüğünde ona ulaşmış, Emeriel'in bir süreliğine yalnız kaldığını öğrendiğinde kalbi sızlamıştı. Ama neyse ki Büyük Kral Daemonikai onun yanına dönmüştü.

"Zihnin hâlâ bu kadar derinlerde dolaşıyorsa, yanlış yapmış olmalıyım," diye mırıldandı yumuşak bir ses, sessizliği bozarak.

Metresi uyanmış, gözleri baştan çıkarıcılıkla parlıyordu.

Herod ona nazık bir gülümseme sundu. "Bunun için üzülme, Gailyn." Çok güzeldi, çelik gibi bir iradeye sahip olmasına rağmen yüz hatları yumuşaktı.

"Elbette bunun için endişeleneceğim." Gailyn'in vücudunda kışkırtıcı bir yol izlemeye başlamadan önce, içinde meydan okuma ve bir amaca yönelik bir ipucu taşıyan boğucu gözler Herod'unkilerle buluştu.

Herod içini çekti, organı ilgiyle kıpırdandı.

Gailyn yirmi yıl önce onun metresi olmuştu. Onu cehennem ateşi gibi saran keder ve acıdan uzaklaştıran bir şey.

O karanlık günlerde pervasızca davranışlarda bulunmuş ve pek çok yabani yulaf ekmişti; Gailyn de bunlardan biriydi. Herod o çalkantılı dönemi geride bıraktığı için minnettardı ama Gailyn kalmıştı.

Her gün ölecekmiş gibi hissetmeyi bıraktıktan sonra ona olan ihtiyacı da azalmıştı. Ama insan derinden önemsedığı kızgın bir kızın tatlı, güçlü kokusu tarafından bir rutinin içine itildiğinde, başka bir seçenek asla yoktu, değil mi?

"Şu sürekli çalışan zihni uyutmaya çalışalım, olur mu?" Gailyn mırıldandı, onu ustalıkla ağzına alırken başı aşağı eğildi.

Herod'un nefesi kesildi, nefesini kesen bir zevk titremesi yükseldi. Gailyn'in ağzı sihrini konuşturarak zihnini temizledi.

Gözlerini kapadı ve kadının uyandırdığı hislere teslim oldu.

Emeriel uyandı, vücudunda bir sıcaklık dolaşıyordu. Karnı derin, ağırlı bir ihtiyaçla büküldü, mahrem bölgeleri şişti ve kayganlaştı, göğüsleri sıkılaştı ve zonkladı. Sıcaklık içinde kaynıyordu, henüz spazmları tetikleyecek kadar güçlü değildi ama görmezden gelmek imkânsızdı. Aç hissediyordu. Kudurmuş.

Yüzünü duvara dönerek yattı ama ses çıkarmamaya dikkat ederek yavaşça yuvarlandı ve Kral Daemonikai'ye bir bakış attı. Sırt üstü uzanmış, elleri başının arkasında, gözleri kapalı tavana bakıyordu. Uyuyor muydu yoksa sadece dinleniyor muydu anlayamadı.

Bakışları aşağıya doğru kaydı, açlık gözlerinde alevlenirken dudaklarını ısırırdı. Sarkık haliyle bile erkekliği etkileyici görünüyordu; o kadar büyük ve uzundu ki.

Emeriel bir iniltiyi bastırdı, içinden yükselen yakıcı arzuyu bastırmak için bacaklarını birbirine kenetledi.

Onu çok istiyorum. Onu içimde istiyorum.

Tekrar adamın yüzüne baktı, adamın gözleri kapalıydı. Elleri kendiliğinden hareket etti ve ona dokunmak için uzandı. Parmakları adamın yumuşak, kadifemsi tenine değdi ve nefesini tutarak adamın uyandığına dair bir işaret bekledi.

Adam tepki vermedi.

Cesaretlenen Emeriel'in dokunuşu daha da cesaretlendi. Sarkık penisin uzunluğunu narin parmaklarıyla izledi, büyüklüğüne ve pürüzsüzlüğüne hayret etti. Keşfetmeye devam ettikçe, dokunuşunun altında şişerek seğirdiğini hissetti. Büyüyor, kalınlaşıyor, sertleşiyordu.

Başka bir iniltiyi bastıran Emeriel'in boğazı arzudan kurumaya başladı. Diğer eli meme ucunu buldu, onu okşamaya devam ederken onunla oynadı ve oynadı. Hassas yumruyu parmaklarının arasında yuvarlarken, zevk sarsıntıları vücudundan geçerek onu nefessiz bıraktı. Mantar şeklindeki başı büyük ve baştan çıkarıcıydı. Daha önce içinde nasıl hissettiğini hatırlamak onu yakıyordu.

Ve onun düğümü...

Kadından küçük bir inilti kaçtı. Yoğun, neredeyse rahatsız ediciydi ama bağımlıydı. Erkekliği şimdi tamamen dik ve nabız gibi atarak gururla duruyordu. Nefes kesecek kadar güzeldi.

Onun yüzüne bir kez daha baktı. Tepki yoktu, gözleri hâlâ kapalıydı.

Elbette, belki üzerine oturabilirdi, değil mi? O uyurken, hiçbir şeyden haberi yokken zevk almaya cesaret edebilir miydi? Onu bir kez daha içinde hissetmeye *ihtiyacı* vardı.

Emeriel temkinli bir şekilde ayağa kalktı, sessizce hareket etti ve dikkatle onun üzerine oturdu. Vücudunun büyüklüğü bacaklarını onun geniş gövdesine uyum sağlayacak şekilde açmasına neden oldu. Adamın güçlü kalçalarına yerleştiğinde, içinden bir his dalgası yükseldi. Bu pozisyon iyi hissettiriyordu.

Bunu yapmalı mıydı?

Belki de yapmamalıydı. Kral Daemonikai tekrar kafası karışmış bir halde uyanabilirdi. Ya da kızgın.

Onu azarlayan derin, otoriter, sert ve gür sesinin düşüncesi onu korkutmuyor, aksine cazip geliyordu. Ya da belki de büyük bir kralın sert ve güçlü ses tonunu benimseyecekti. Bu da hoşuna giderdi.

Emeriel, ormanda ona göğüslerini göstermesini emrederkenki kontrolcü sesini hatırladı ve yeni bir ıslaklık dalgasını tetikledi. Ona doğru sürtünmeye başladı, dudaklarından dökülen zevk dolu inilti ve iç çekişler kulübenin sessizliğini bozdu. Onun yakışıklı yüzüne bakarken, bu erkeğe duyduğu sevgi kalbinin kabarmasına neden oldu.

O kadar etkileyiciydi ki, onu bu kadar yakından, uykuda bu kadar savunmasız görmek neredeyse çok fazlaydı. Şiddetli bir sahiplenme duygusu onu ele geçirdi.

O benim. Benim!

Tüm çekingenliği gitmişti. Kendini cesur, azgın ve pervasız hissediyordu.

Bir kez daha ayağa kalkarak kendini onun dikleşmiş aletinin üzerine yerleştirdi, ucu şişmiş girişine değdiğinde nefesi kesildi. Yavaşça kendini onun üzerine indirdi, başı kaygan kıvrımlarını ayırdı.

Devasa kafa kaygan girişine doğru itilirken dudaklarından bir çığlık döküldü. Duygu eziciydi, kendisini tamamlanmış hissettiren lezzetli bir esneme. Adamın ne kadar iyi hissettirdiğine neredeyse ağlayacaktı.

Gözleri açıldı.

Emeriel dondu kaldı, nefesi boğazında düğümlendi. Büyük Kral'ın gözleri keskin ve canlıydı, sıcak, yoğun ve yakıcı bakışlarla ona sabitlenmişti.

Yakalandı.

Emeriel'in bakışları büyük kralinkileri kapana yakalanmış bir fare gibi tutuyordu. Ne zaman uyandı? Ne kadar zamandır onu izliyordu?

Ne yapmalıydı? Durup ondan uzaklaşmalı mıydı?

Emeriel inledi. Durmak istemiyordu.

Kalçaları kendi kendine hareket etti, ona karşı sürtündü, çünkü kendine yardım edemedi. Emeriel onun aç kanalını sadece başının ucuyla becerdi, içinde oluşan zevkle gırtlaktan bir inilti çıkardı.

"Şu haline bak. Ne kadar da küçük bir sürtüksün." Sesi alçaktı, baştan çıkarıcı bir şekilde sitemkârdı. "Uyuyor olmam umurunda bile değil. O kadar çok istiyorsun ki çalmaya bile razı oldun. Gerçek bu değil mi, genç prenses?"

Utanç utangaçlıkla karıştı ve onu yıkadı. Gözlerini yere indiren Emeriel sarsak bir şekilde başını salladı, yanakları ateşle kızarmıştı.

"Utaniyorsun ama bu seni hareket etmekten alıkoymuyor." Sırıttı. "Dur."

"Lütfen..." diye bağırdı, umutsuzca ona sürtünüyordu. Oh, çok iyi.

"Dur, şimdi."

İtaat etmek için iradesinin her zerresini kullandı. Emeriel sustu, gözleri yaşardı.

"Aferin kızıma. Kendine bir bak, yere düşmeden o pozisyonu korumak için neredeyse titriyorsun. Bunu o kadar çok istiyorsun ki."

"İstiyorum," diye fısıldadı, sesi ihtiyaçtan titriyordu. "Lütfen, bırak alayım."

"Ne istiyorsun?" Kral Daemonikai onu bir şahin gibi izledi, bakışları kızarmış yüzünde gezinerek bacaklarını araladı... tam da birleştikleri noktaya odaklandı. Gözleri karardı. "Söyle, Galilea."

"Erkeğin-erkekliğin," diye mırıldandı, o kadar alçak sesle ki neredeyse tutarsızdı. "Bunun için yalvar."

Emeriel yumuşak bir inilti çıkardı, kollarını yüzünde gezdirirken gözlerini çömlleklerinin içine sakladı ve başını salladı.

Adam kıkırdadı, belli ki onun mücadelesinden zevk alıyordu. "Madem bu kadar çok istiyorsun Galilea, o zaman yalvar."

Kızarması derinleştii ve yüzüne orman yangını gibi yayıldı. "Lütfen, senin erkekliğine içimde ihtiyacım var."

"O zaman devam et. Hepsini içine al. Her santimini."

Her santimini mi? Emeriel bundan emin değildi ama hevesi onu ileriye doğru sürükledi. Kollarını geri çekerek inişine devam etti, santim santim onu içine alırken yumuşak, titreyen bir nefes verdi.

İç duvarları, onu daha derine götürürken etkileyici çevresine uyum sağlamak için gerildi, elleri denge için geniş göğsüne yayıldı. Dudaklarından bir inilti kaçtı, bu sefer daha yüksek sesle, onu tamamen doldurduğunu hissetti.

"Evet. İyi bir kız gibi al." Sesi daha da derindi, uzaktaki gök gürültüsü gibiydi.

Çok büyüktü. Çok doluydu. Emeriel cennetteydi.

Ama daha derine ulaştığında, hassas bir tümseğe çarptı ve aniden durdu. Adamın ucu rahim ağzına doğru bastırıldığında keskin bir zevk heyecanı duydu. Rahim ağzı.

Bu hissin yoğunluğu onu soluk soluğa bıraktı, ecstasy o kadar dokunaklıydı ki neredeyse çok fazlaydı. Ve yine de, erkeği yarı yolda bile değildi.

"Daha da alçaldı. Ateşin zirvede." Kralın yeşil gözleri saf bir açlıkla doldu. "O kadar tahrik olmuşsun ki eminim arkandan da su damlıyordur."

Emeriel onun etrafında sıkıştı, iç duvarları onun sözleri açlığını daha da artırırken sıkılıp gevşedi. O kadar ıslanmıştı ki, hangi açıklığının nem ürettiğini takip edemiyordu.

Adam hafifçe kayarak kendini kaldırdı. Elini arkasına götürdü, dokunulmamış bir kısmını keşfetti, parmakları sıkı, büzülmüş girişe sürtündü.

"Hades, sıırıslıklam olmuşsun." Kral Daemonikai'nin boğazından daha önce hiç duymadığı, derin bir açlıkla dolu bir hırıltı çıktı. Eli deliğe masaj yapıyor, ovalıyor ve omurgasından aşağıya karıncalanma hissi veren bir ritimle hafifçe daire çiziyordu.

"Çok özensiz ve gevşek. Çok ateşlisin." Onu bütünüyle yutacakmış gibi görünen gözlerle inceledi. Vücudu artık rahat değildi. Gergindi... sürdürdüğü şiddetli kontrolü ima eden bir kısıtlamayla sarılmıştı.

"Aletimi daha fazla al, sevgilim. O küçücük deliğinin içine al. Her sargıyı, her kası hissetmek istiyorum, rahmini sikerken ve en derin yerini karnını şişirecek kadar çok dölle kaplarken."

Emeriel uçuğunun kenarına düştü. Adamın açık seçik, müstehcen sözleri, rahim ağzını okşayan derin penetrasyon ve yasak bölgesine masaj yapan eliyle birleşince Emeriel o kadar sert boşaldı ki zevkten göklerde uçuyordu.

Gırtlaktan gelen bir inilti dudaklarından kaçtı, ağzı sessiz bir coşku çığılığıyla açık kaldı. İç kasları onun etrafında sıkıca kenetlendi ve ondan derin bir inilti çıkardı.

Doruk noktasının yoğunluğu azaldıkça, Emeriel uzun süreli pozisyonunun gerginliğini hissetti. Uylukları ağrıyor, kasları havada kalmaya devam etme çabasıyla titriyordu. Uzaklaşmaya başladığında, güçlü kollar belini sararak geri çekilmesini durdurdu.

"Daha yeni başlıyoruz. Eğil, genç prenses. Üzerine otur," diye emretti.

Emeriel'in nefesi kesildi, yanakları pembe bir kızarıklıkla yanıyordu. Ama nazikçe kendini tekrar aşağı indirdi ve onu titreyen bedenine aldı. Kral daha da derine indi, rahim ağzında baskı hissedene kadar onu dürttü.

Sert bir hamle yaptı ve kızın içini açarken yumuşak bir miyavlama duyuldu. Kollarıyla Emeriel'in belini tutarak onu aşağı doğru itti ve kendini o küçük, çırpınan, kutsal yerin derinliklerine gömdü.

Emeriel'in gözleri bunun ne kadar iyi hissettirdiğini görünce yaşardı. Nefesleri kesik kesik geliyor, parmakları adamın şişkin göğsünü kavıyor, bu duyguya karşı tutunacak sabit bir şey arıyordu.

"Hissediyor... hissediyor..." *İyi-harika-yoğun-şaşırtıcı.*

Onun üzerine tamamen oturduğunda, Emeriel tekrar titriyor, başka bir orgazmın eşiğinde sallanıyordu. Onu daha önce hiç bu kadar derine götürmemişti. Aşağı baktığında hafifçe kıpırdandı ve adamın erkekliğinin alt karnına bastırıldığını görebildi.

"Hareket et." Sesi gergin, gözlerindeki vahşi bakış onu ateşlendirdi. Onun kontrolünü ne kadar test edebilirdi? Bunu yapmak istiyor muydu? Emeriel bundan tam olarak emin değildi.

"Yapamam," diye soluk soluğa kalmayı başardı. Kendini tamamen dolu hissediyordu. Ağzına kadar doluydu. Yoğun zevk, derisinin hemen altında bir yük gibi uğulduyordu.

Kral Daemonikai'nin elleri onun kalçalarını kavradı, kontrolü ele alıp altında hareket ederken onu sıkıca yerinde tuttu. Vuruşları uzun ve yavaştı.

Her hamle onun nefesini kesiyordu. Alçalmış rahmine doğru her süzülüşünde, içine dolan hisler kelimelerin ötesindeydi. Emeriel bunları zevk olarak tanımlayabileceğinden emin değildi. Zevkten daha fazlasıydı ama acı da değildi. Basitçe... daha fazlasıydı.

Bir parçası -uzak bir parçası- yüksek sesle, sınır tanımayan çığlıklarından utandı. Tecrübeli bir fahişe gibi. Ama Emeriel'in elinden bir şey gelmiyordu, zevk çok güçlüydü.

"Aletimle doldurulmak hoşuna gidiyor mu?" diye inledi, her kelimeyi sert bir itişle noktaladı.

"Yesssss," diye tısladı, ter boncuk boncuk dökülüyor ve teninden yuvarlanıyordu.

Adam aniden açısını değiştirerek kadının içinde özellikle hassas bir noktaya bastırdı ve Emeriel neredeyse kendi derisinden fırlayacakmış gibi kemerleri kırdı.

Rahimindeki erkekliği onu çok iyi okşuyor, Emeriel'in varlığından bile haberdar olmadığı bezlere dokunuyordu. Bu hissi kovaladı, sertliğinin tatlı noktasına çok iyi vurması için ona karşı sürtündü.

Yaklaşan orgazmın karıncalanması her geçen an daha da derinleşirken inlemeleri havayı doldurdu. "Ben..."

Kral Daemonikai durdu.

Emeriel hayal kırıklığıyla neredeyse hıçkırı hıçkırı ağlıyordu. Tek kelime etmeden ayağa kalktı ve onu yakınında tuttu. Vücutları birleşik kaldı, Emeriel inatçı bir örümcek gibi ona yapıştı. Adam odayı geçerken attığı her adım Emeriel'in kalbinde bir sarsıntı yarattı.

Sağlam sandalyeye ulaşan büyük kral oturdu ve onu kucağına çekerek daha da yaklaştı. "Hareket etmeye başla."

Emeriel'in tüm içgüdülerini itaat etmesini söylüyordu. O da itaat etti, kalçaları hareket etmeye başlamıştı bile. Yükselip alçalırken, elleri denge için adamın geniş omuzlarına yapıştı ve bu enfes his karşısında dudağını ısırdı.

Adamın parmakları saçlarının arasından geçerek bir avuç dolusu saçı sıkı ama nazik bir şekilde tuttu.

"Çok seksi. Çok ateşli," derken sesi de dokunuşu kadar tenini okşuyordu.

Yanaklarında utangaç bir sıcaklık belirdi ve Emeriel kızarıklığını gizlemek için başını eğerek yüzünü adamın boynuna gömdü. Ritmik bir şekilde hareket ederek her temasın, her kaymanın tadını çıkardı.

"Çok iyi hissediyorsun," diye utangaçça itiraf etti boynuna, dudaklarına değen teninin sıcaklığı kalbinin hızla çarpmasına neden oluyordu. Sıcaklığı içinde zonkliyordu ama acımasız dalgaları olmadan Emeriel sanki göklerde süzülüyormuş gibi hissediyordu.

Oda Emeriel'in inlemeleriyle doldu ve Emeriel'in ara sıra çıkardığı iniltilerle karıştı. Orgazmı yeniden, yakın ve kaçınılmaz olarak inşa edildi, çığlıkları daha yüksek sesle büyürken karnı sıkılaştı.

Kalın bir parmak aniden arka girişini dürttü ve içeri itti. Emeriel inledi, şok ve keskin zevk onu sardı.

"Sırılsıklam olmuşsun," sesi çiğ bir şehvetle çakıl gibiydi. "Sıkı ama sıcaktan gevşemişsin."

Parmağını geri çeken Emeriel yumuşak bir komut duydu. "Aç."

Başını kaldırdı ve adamın dudaklarına götürdüğü parlayan parmağı görünce yüzü daha da alevlendi. Elbette bunu kastetmemişti...

Ama demek istedi. Kralın arzuyla maskelenmiş yeşil gözlerinde sessiz bir amaç vardı. Emeriel zaten olduğundan daha fazla kızarabileceğini düşünmüyordu ama yüzü ve boynu daha da ısındı. Kalbi hızla çarparken dudakları parmağı kabul etmek için aralandı.

Şaşırtıcı bir şekilde, tatlı, berrak sıvı tat alma tomurcuklarında patladı. Yüksek sesle inleyerek parmağını hevesle yaladı ve bu lezzetten daha fazla almanın peşine düştü.

Kral Daemonikai parmağını çekerek tekrar arkasına götürdü.

"Ohh," diye hırıldadı iki parmağı içine girerken. Tekrar tekrar, onun bakire kanalına yaptığı güçlü itişlerin ritmine uyuyorlardı.

Kelimeler kifayetsiz kalmıştı. Eğer Emeriel daha önce kendini dolu hissetmişse, şimdi hissettiklerini tarif etmeye başlayamazdı bile.

Titremeler terli vücudunu sarstı. Kasları kenetlendi ve bir milyon parçaya ayrılmadan önce birkaç saniye boyunca sıkıca kilitlendi.

Emeriel çığlık atıyor ve *çığlık* atıyordu, salıverilme onun ruhunu sarsıyordu. Tüm varlığını sarsıyordu. Kalbini ve ruhunu pençesine almıştı.

Kral Daemonikai yüksek sesli bir inilti duyduğunda hareket etmeye devam etti, erkekliği genişliyordu. Düğümü büyüdükçe onu tamamen doldurdu, gözlerinin arkasında yıldızlar patlayana kadar içindeki her sinir ucuna baskı yaptı ve ezdi. İlk orgazmdan çıkamadan bir diğerine savruldu.

İçinden geçerken bağırды, parmakları sevgilisinin tenine saplandı. *Oh....!* Emeriel'in beyni kapandı, tüm dünyası onu öldürmekle tehdit eden hislere daraldı.

"İyi gidiyorsun, benim küçük sürtük prensesim. Beni çok iyi alıyorsun. Kahretsin, şu haline bak..." Kralın eli yatıştırıcı bir şekilde sırtında geziniyordu ama Emeriel duyularına yapılan saldırının ortasında bunu zar zor hissedebiliyordu.

Tohumun sıcak iplerini doğrudan rahmine bırakıp başka bir güçlü salınımı tetiklediğinde, Emeriel bir süreliğine aklını kaybetmiş olmalı.

Farkındalık geri döndüğünde, düğümü onları çoktan birbirine kilitlemişti. Adam sandalyeye yaslanmış, kadın ise onun üzerine yığılmıştı ve nefesleri kesik kesik geliyordu. Vücudu hala artçı şoklardan dolayı sarsılıyordu, o kadar aşırı hassastı ki ona sürtünen hava bile çok fazla geliyordu. Kendi salgısı adamın kalçalarında bir nehir oluşturmuştu.

Adamın kıpırdamayacağını umuyordu; Emeriel daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildi. Ama yine de yaptı. Kalçaları tekrar tekrar sallanıyor, düğümü kadının aşırı hassas, aşırı uyarılmış duvarlarını çekiştiriyor ve kayıyor, durmayan mini orgazmlar gibi hisler üretiyordu.

"Lütfen...!" diye hıçkırdı, daha fazla dayanamadı, kötü bir şekilde titredi ve omuzlarını pençeledi. "Oh, lütfen!"

Kral Daemonikai'nin şeytani yakışıklı yüzünün köşelerinde bir gülümseme belirdi. "Senden alabileceğim hâlâ bir serbest bırakma daha olduğunu biliyorum, sevgilim."

"Yapamam... lütfen, daha fazla dayanamam," diye bağırdı Emeriel, kasları o kadar sıkılmıştı ki kramp girmeye başlamıştı.

"Eğer ben uyurken sikimi çalacaksan, uyanırken sana verdiğim her şeye dayanabileceğinden emin ol, sevgili Galilea."

Ona aldırış etmeden hareket etti... kalçalarının yavaş, durgun yuvarlanması onu çiğ, sert bir mutlulukla doldurdu. Kadın tısladı, ona karşı kıvranıyordu ama gidecek hiçbir yeri yoktu. Ona buna katlanmaktan başka seçenek bırakmadı.

Gerilim arttıkça boğazından inilti dökülüyordu. Gözleri kafasının içine doğru yuvarlanan Emeriel sessizce boşaldı, parmakları kenetlenip açıldı, bacakları kontrolsüzce seğirdi.

Görüşünün kenarları beyazlaştı, dünyanın kenarları bulanıklaştı ve karanlığa doğru kayarken bir düşünce aklından çıkmadı.

Sevgilim tam bir canavar. Birden fazla şekilde.

Yirmi Beşinci Bölüm

ÇALINAN TUTKU



RAB Vladya sonsuz bir dikkatle kundaktaki bebeği annesinin bekleyen kollarına yerleştirdi ve sonra kundağı havada asılı duran bakıcıya verdi.

"Seni beslemeye hazırım. Eski Kutsal Yollar'ın duruşunu almam için bana bir dakika izin verin," dedi Leydi Merrilyn.

"Buna gerek kalmayacak," dedi Lord Vladya'nın sesi boğuk çıkmıştı ama boğazını temizleyerek sakinleştirdi. "Sağlığınıza kavuştuğunuzda bunu deneyeceğiz. O zamana kadar normal beslenme şekli yeterli olacaktır."

Eski kutsal yöntemler mi? Aekeira bu soruyu kütüphaneye yapacağı bir sonraki ziyaret için aklına kazıdı.

"Emin misiniz? Benim için hiçbir sakıncası yok." Leydi Merrilyn gülümsedi. "Senin için endişeleniyorum sevgili Vlad, hem de çok."

"Doğum sırasında büyük komplikasyonlar yaşadınız, hatırladınız mı?" Lord Vladya ona baktı. "Bu yüzden yatak istirahatindesin. Ben de senin için endişeleniyorum Merry ve sağlığını tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam. Şimdi beni besle."

"Efendimin istediği gibi." Merry solgun, ince elini uzattı ve Lord Vladya onu kavrayarak yatağın kenarına yerleşmesine yardım etti. Nazik bir hareketle saçlarını kenara çekti ve boynunun hassas derisini ortaya çıkardı.

Leydi Merrilyn'in zevk iniltileri ve Lord Vladya'nın boğazından ara sıra gelen kısık hırıltılarla beslenmeleri her zamanki gibi samimiydi. Aekeira kızarmış ve sıcak bir uyarılma hissetti, vücudu sanki cinsel yakınlaşmaya tanık oluyormuş gibi tepki veriyordu.

Leydi Merilyn üzerine çıkması için ona yalvarmaya başladığında, Aekeira ayaklarının üzerinde rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve çaresizce bakışlarını bu samimi alışverişten başka bir yere odaklamaya çalıştı. Lord Vladya, Leydi Merilyn'in yalvarışlarını reddederek onu beslenirken hareketsiz tuttu.

Dişlerini geri çekip yarayı mühürlediğinde ve geri çekildiğinde Aekeira rahatsız edici derecede sıcak hissetti ve giysisinin sınırlayıcı katmanlarından kurtulma dürtüsüyle savaştı. Eğer onun uyarılmışlığının kokusunu aldılar bile, her biri kendi şehvet ve kontrol savaşlarına kapılmış olduklarından hiçbir belirti göstermediler.

"Teşekkür ederim Merry," dedi Lord Vladya usulca, kadının bir kez daha yaslanmasına yardım ederek.

"Direndiğiniz için teşekkür ederim efendim, ama şimdi gitmeniz en iyisi olur. Ben kendimde değilim. Hâlâ elbiselerinizi yırtmak istiyorum," diye mırıldandı, gözleri kapalıydı.

"Gerçekten de öyle. Henry yakında dönecek, ama şimdilik kendini tatmin etmen en iyisi. Henüz cinsel efor sarf etmeye hazır değilsin."

Sanki Aekeira orada değilmiş gibi konuşuyorlardı. Lord Vladya'nın onun varlığını hatırladığından şüpheliydi.

Ama gitmek için döndüğünde, arzu ve kanla beslenen bir tatminle dolu bakışları onu delip geçti. "Gel."

Aekeira onu takip etti, nefesleri sık ve hızlıydı. Onunla ilgili her şey duyularını esir almıştı. Ondan beslenmemişti ama yine de bunu *istiyordu*.

Eşiği geçer geçmez kapı arkalarından kapandı ve adam onu taş duvara doğru bastırdı.

"Merry'den besleniyorum ama düşüncelerimi işgal eden sensin." Baktı *Açlıktan* ölüyordu, sesi daha önce hiç duymadığı kadar yumuşaktı.

"BEN." Aekeira'nın gözleri onun dudaklarına kaydı. Yutkundu.

Lord Vladya'nın eli yanağını okşadı. "Sen benim altımda yayılmış, aletimi içine sokmuş, dişlerimi boynuna geçirmiş olarak hayal ettiğim kişisin. Neden, Aekeira?" Adam onun cevabını beklemeden dudaklarını onunkilere yapıştırdı.

Öpücük şiddetli ve çaresizdi. Büyük Lord Vladya onu *tüketti*.

Dudaklarını yağmalarken Aekeira'nın aklından tek bir düşünce dışında hiçbir şey geçmiyordu. *Lord Vladya beni öpüyor! Beni gerçekten öpüyor.*

Aekeira daha önce hiç doğru düzgün öpülmemişti. Kart oyunlarında ve bahislerde onu kazanan şehvetli bakanların sarhoş salyaları sayılmazdı. Bu deneyimler onu sadece bir öpücükten en kötüsünü beklemeye hazırlamıştı. Mide bulantısı. Çalkalanan bir mide. İstemsiz öğürmeler.

Ama bu büyük lordun öpücüğünün gerçekliği diğer her şeyi paramparça etti.

Adamın dili ağzına daldığında Aekeira inledi, dilini hiç öğrenmediği ama şimdi ustalaşmak için kendini çaresiz hissettiği bir dansa zorladı. Dudakları onunkileri açgözlülükle emiyor, her çekişte boğazından daha derin, daha utanmaz bir ses çıkıyordu.

Parmakları kendiliğinden kalkarak adamın cüppesini kavradı ve adam alt dudağını iyice keşfedip ağzına geri çekerken onu daha da yaklaştırdı. İğrençti. Çiğ.

Çok tahrik ediciydi.

Aekeira'nın vücudu sıcaktan erimiş hale geldi. Birden göğüslerinin farkına vardı. Ne kadar ağır ve acı verici derecede hassas olduklarının farkındaydı. İçinde biriken ıslaklık iç çamaşırına damladı.

"Ukrae'nin kemikleri adına," diye inledi Lord Vladya onun ağzının içine. Elleri Aekeira'nın yanaklarını kavradı ve sanki kendi oyun alanıymış gibi dudaklarının ırzına geçerken yüzünü esir aldı.

Aekeira ona yapıştı, çaresizce küçük, yumuşak, gırtlaktan inilti çıkarırken, onu hayatının bir santimi kadar öptü. Kendini yutulmuş hissediyordu. Yaşıyordu.

Öpücüğü keserek, "İşte benim zarif küçük fahişem," diye mırıldandı. Nefes nefese alını onunkine dayadı. "Sadece bir öpücük ve şimdiden o kadar ıslaksın ki, misk kokun beni neredeyse boğuyor."

Aekeira'dan utanmış bir miyavlama yükseldi. Onun delici bakışlarından saklanabilmeyi dileyerek gözlerini sıkıca kapattı.

"Seni tam burada, Marilyn'in koridorunda götürebilirim ve sen de bana izin verirsin, değil mi?" Sesi alaycı ama bir o kadar da çekiciydi. "Evdeki herkesin çığlıklarını duyacağını bilerek... sana tam olarak ne yaptığımı bileceklerinin farkında olarak, yine de bana izin verirdin."

Aşağılanmışlık tahrikle birleşerek Aekeira'nın içindeki ateşi alev alacakmış gibi hissedene kadar körükledi. Yüzünü adamın boynuna gömdü ve utanmaz bir ahlaksız gibi kamburunu adamın kalçalarına sürttü.

Adamın eli Aekeira'nın şehvet dolu hareketlerini durdururken, ondan boğuk, yumuşak bir kahkaha geldi. "Kelimeler, küçük kuş. Kelimeleri kullan."

Gülüyordu. Aekeira farklı koşullar altında bu sese hayret edebilirdi ama şu anda odaklanabileceği tek şey rahatlamaktı.

"Evet, seni istiyorum," diye nefes nefese kaldı utangaçça.

Lord Vladya daha da yaklaştı, sertliği bariz bir şekilde kadının orta kısmına dayanmıştı. Sonra bir dönme hareketi yaparak kalınlığını utanmadan ona sürttü.

"Sırılsıklam. Şişmiş. Benim seksi küçük cadım," diye homurdandı. "Tanrılar adına, Aekeira. Sen benim kontrolüm için kötüsün. Sen beni-" Durdu. Uzun kulakları seğirdi.

"Merilyn bizi duyabiliyor," diye mırıldandı bir süre sonra, dudaklarına hafif bir eğlence dokunarak, "Durumuna en ufak bir yardımımız olmadığını söyledi." Ardından kısa bir duraklama geldi. "Yüzyıllardır senden böyle renkli bir dil duymamıştım Merry."

Başlarının üstünde miydiler? Aekeira'nın yüzü yandı.

Utancından yerin dibine girmeyi diledi.

Bir anlık sessizlikten sonra Lord Vladya dilini şaklattı ve yüz hatlarında küçük bir gülümseme belirdi. "Merilyn bazı anlaşılmaz kelimeler kullanarak seni onun evinden uzağa götürmemi önerdi."

Aekeira sadece başını sallayabildi. Tüm kalbiyle kabul etti.

Uzaklaşıp yakınlıklarını bozarken sesi bir kademe daha yükseldi. "Özür dilerim, Merry. Şimdi gidiyoruz."

Ancak Blackstone'a döndüklerinde, acil bir çağrı Lord Vladya'yı saraya götürdü ve Aekeira'yı yalnız başına odasının yalnızlığına çekilmek zorunda bıraktı. Vücudu hâlâ harcanmamış, tatmin edilmemiş arzularla karıncalanıyordu.

Sıcaktan bunalan Aekeira giysilerini çıkarıp çarşafların serinliğine gömüldü. Ama uyuması zordu.

Dönüp dururken, zihni karşılaşmalarının her anını tekrar etti -Dudakları, ereksiyonunun ona verdiği his, fısıldanan ama yerine getirilmeyen samimi vaatler.

Tanrım, ona çok ihtiyacım var.

Aekeira bacaklarını ayırdı ve elinin ilk kez vücudunda gezinmesine izin verdi. Bakireler bu tür eylemleri fısıldamışlardı ama o hiç kendini keşfetme ihtiyacı hissetmemişti. Ta ki şimdiye kadar.

Parmakları hassas ve ihtiyaçtan şişmiş klitorisini buldu. Aekeira bu parmakların *onun* parmakları olduğunu hayal etti ve zevk dalgaları içinde yuvarlanmaya başladı.

"Işıklar..." diye bağırdı, gözlerini kapatarak.

Yüzünü yastığına gömüp iniltilerini bastırmak için kumaşı ısıtırken utanç, uyarılmışlıkla karıştı. Parmakları daha hızlı çalışıyor, sürtünüyor, sürtünüyor, şişmiş, kaygan yumrusunu bastırıyordu. Her dokunuş onun öpücüklerinin canlı hatırasıyla besleniyordu. Onun tadı.

Onu ormandaki o kadim ağaca bastırışı... Onu doruğa ulaştırırken boynuna batan dişleri...

Boşalırken Aekeira'dan bir inilti yükseldi, güçlü salıverilme dalgaları altında titriyordu. Bacakları birbirine kenetlendi, kasılırken onu keşfeden ele sıkıca bastırdı.

"Vladya..." diye fısıldadı, zevk onun üzerinde dans ederken bu isim bir dua gibi dilinden döküldü. Sadece klitorisi çok hassaslaştığında parmakları hareketsiz kaldı. Kendinden geçme dalgası Aekeira'yı nefessiz bırakarak yavaşça çekildi. Tükenmişti.

Farkındalık yavaş yavaş bilincine geri sızdı, gözleri çırpınarak ısırıldığı çarşaflara doğru açıldı. Yalnızdı ama bu utanç dalgasını durdurmadı.

Kendine dokundun.

*Onu hayal ederek yaptın
bunu. Onu bu kadar çok mu
istiyorsun?*

Utanç yanaklarını kızarttı, nefes alış veriş yavaşladı, zihni hızlandı. Yaptıklarının, büyük lord Vladya'ya duyduğu arzusun gerçekliği göğsüne bir taş gibi oturdu. Konu ona geldiğinde, bir fahişe gibi davranıyordu. Onu suçladığı sürtük gibi.

Genelevlerdeki fahişeler muhtemelen benden daha fazla kontrol sahibidir.

Aekeira gözlerini kapadı ama uzun, çok uzun bir süre uyuyamadı.

Üçüncü günün gecesinde Emeriel doymuştu. Doymuş ve mutluydu.

Doymuş, mutlu ve endişeli.

Çok fazla cinsel yakınlık diye bir şey var mıydı?

Eğer öyleyse, Emeriel yeni bir rekor kırmış olabileceklerini hissetti. *Her tam ateşlenme böyle miydi, yoksa bu ilkinde özgü bir şey miydi?*

Günler sürekli bir zevk sisi içinde bulanıklaşmıştı. Daha fazla zevk, dinlenme, bir yudum su, daha fazla çiftleşme, uyku, şefkatli elle besleme, aceleyle temizlik, daha fazla sıcaklık ve hatta daha fazla seks. Bu sırayla olması gerekmiyordu.

Emeriel'in duyguları tamamen doymuşluk, doymak bilmez bir açlık, bitkinlik, uyarılma, ardından gelen ışıltının tadını çıkarma, susama, tamamen kendinden geçme, uyuma ve ardından daha fazla uyarılma arasında gidip geliyordu.

Kral Daemonikai onu şefkatle temizlerken çoğu zaman sadece belli belirsiz farkındaydı, hizmetçiler kulübeyi hızla toparlayıp kirli çarşafları değiştirdiğinde her zaman uykuya dalıyordu. Tüm bunlar olurken, büyük kral her zaman onun yanındaydı ve ne zaman ateşi çıksa söndürmeye hazırdı.

uyandı, ona ihtiyacı vardı. Ona iyice biniyor, daha fazlası için yalvartıyordu... ya da merhamet.

Şimdi olduğu gibi, onun üzerinde hareket ediyordu. Isıyı serbest bırakmak için kadınlığını okşuyor, zevk merkezlerine masaj yapıyor, aç kanalını ve rahmini beceriyordu. Emeriel durgun bir ifadeyle gözle görülür şekilde şişmiş ve ağzına kadar spermle dolu karnına baktı.

Sevgilisi salgısını içinde tutmak konusunda çok titizdi. Tohumlarının dışarı akmadığından emin olmak istiyordu. Çoğu zaman bacaklarını yukarı kaldırıp kilitliyor, dışarı damlayanları tekrar içine alırken hırıliyordu. Bu onun içgüdüsel bir hareketiydi ama Emeriel'i her zaman azdırırdı.

"Kahretsin," diye homurdandı Kral Daemonikai, içine girerek derinlere doğru okşadı.

Derin zevkin tadını çıkarırken Emeriel'in boğazından yüksek sesle, utanmaz inlemeler geldi. O kadar tarifsizdi ki.

Adamın yarısı rahim ağzındaydı, o kadar hassastı ki her kaymayı hissediyordu. Emeriel bir başkasıyla bu şekilde birleşmenin bu kadar iyi, bu kadar inanılmaz hissettirebileceğini hiç düşünmemişti. Keira'nın birçok kez cinsel istismara uğradığına şahit olduğu için, bunun gerçekten böyle hissettirebileceğini hiç hayal etmemişti.

Canavarla birlikte, her zaman zevke eşlik eden bir acı vardı. Son birkaç gündür hissettiği çığ, saf coşku hiç olmamıştı. Her türlü beklentiye aşmıştı.

Doruk noktasına ulaştığında düşünceleri karardı ve bir başka coşku zirvesinin altında titreyerek haykırdı. Okşamaya devam etti, daldı, onu serbest bırakılmasının derin dalgalarına götürdü. Sadece geçtikten sonra itişlerini yavaşlattı, sonunda geri çekildi ve onu ters çevirmek için ikna etti.

Emeriel karnının üzerine uzandı, yanağını serin, taze çarşafa dayadı ve sevgilisinin vücudunun tepeden tırnağa kendisiyle mükemmel bir şekilde hizalandığını hissetti. Adamın ağırlığı ciğerlerindeki nefesi keserek üzerine baskı yapıyordu ama yine de bu ağırlığı garip bir şekilde rahatlatıcı buluyordu.

Yer değiştirerek gövdesini hafifçe kaldırdı. Bacaklarını kullanarak onunkileri bir araya topladı ve sıkıca kapattı. Emeriel, üç parmağı anal bölgesine dalmadan önce ellerini üzerinde hissetti, yanaklarını ayırdı.

İnleyerek yüzünü çarşaflara gömdü ve kendini destekledi. Endişeliydi ama bekliyordu.

"Korkma küçüğüm," diye mırıldandı büyük kral. "Senin sıcaklığın dışında, ben asla aramazdım sana binmek için burada senin olmadan ifade et

İzin ver. Boyutumun ve orada ne kadar bakir olduğunun farkındayım, bu acı verici olur."

Parmakları nazikçe dürttü, daha derinleri keşfederek içinden sıcak ateşler gönderdi. "Ama şimdi, sıcaklığın sırasında, vücudun sadece hazır değil, aynı zamanda bunun için can atıyor. Sıcaklığın bunu talep ediyor, senin için kayganlaştırıcı yapıyor, erkeğinin eve gelmesi için yalvarıyor... buraya. Her açıklığınıza sahip çıkmak, dokunulmadık hiçbir yer bırakmamak için. Menisini buraya sürmek ve seni işaretlemek için."

Emeriel hıçkırarak ağladı. Üç parmağını *on* parmağı gibi hissediyordu, aldığı zevk katlanmıştı.

Onu titizlikle hazırladı, dürttü ve okşadı, onu deliliğin eşiğine getirdi. Onun altında kontrolsüzce titreyen Emeriel, coşkudan ateşler içindeydi. Çok yoğundu. *Daha fazlasını* arzuluyordu.

"Al beni, lütfen," diye çaresizce yalvarması çarşaf tarafından boğuldu.

Kıpırdanmaya çalıştı ama adam öne doğru eğildi, ağırlığı onu hareketsiz tutuyordu. Onu hazırlamaya devam etti, yavaşça daha fazla parmak ekledi, gerdi ve alay etti, daha fazla çığlık kavrulmuş boğazından kaçana kadar. Kreşendo yükseldi ve Emeriel bir başka orgazmın eşiğine geldi.

Ancak o zaman parmaklarını geri çekti. Tanıdık sertliği girişinde durdu, eve doğru iterken, hepsini bir kerede içine gömerken, saf zevkten uzun bir inilti çıkardı.

Onu *orada* hissetmek tuhaftı, yine de hoştu. *ağızına kadar doluydu.*

Geri çekilirken tekrar içine daldı.

"Yesssss," diye nefes aldı, "Daha fazla."

Kral Daemonikai kısa ve sert hamlelerle onu daha önce mümkün olduğunu hiç düşünmediği bir şekilde sahiplendi. Neredeyse çok fazlaydı, her sinir ucu kendinden geçmiş bir mutlulukla yanıyordu.

Göbeği zonklıyor, o kadar çok sıvı akıyordu ki Emeriel bir su perisi olabileceğini düşünmeye başlamıştı. *Sadece bir deniz perisi bu kadar sıvı fişkıratabilirdi, değil mi?*

Görünüşe göre Syrens bile.

Büyük kral, Emeriel'in tutarsız, anlaşılmaz sesler çıkarmasına ve bir kanarya gibi ötmesine neden olan bir ritme başladı. Yüksek sesli çığlıklar ve uzun süreli inlemeler havada yankılanıyor, tenin tene pis bir şekilde çarpmasıyla karışıyordu.

Zihninin uzak bir köşesinde Emeriel *utanç* duyması gerektiğini biliyordu. O bir hanımefendiydi ama işte buradaydı, tecrübeli bir fahişe gibi inliyordu. Onun tatlı üyesinden daha fazlası için yalvarıyordu. Kendini kaybedene kadar onun ırzına geçmesi için yalvarıyordu.

cennette. Bu davranış her türlü görgü kuralına aykırıydı. *Bir hanımefendiye hiç yakışmıyordu.*

Yine de, avazı çıktığı kadar bağıırken utanç aklından geçen en uzak şeydi.

Tam ısı gerçekten de koruyucu bir pelerin görevi görüyor, onu utangaçlık ve utançtan korurken, en şehvet düşkünü yanını serbest bırakıyordu. Onu bu şekilde istemek *doğru geliyordu...* utanmadan. Sınır tanımadan.

Emeriel tam olarak ait olduğu yerdeydi, bu erkeğin tam altındaydı. Onun Alfa'sının. Sevgilisi. *Benim.*

Onun emrindeydi. Onun altında sıkışmış, hareket edemeyen, onun vuruşlarını alan Emeriel, onun sahibiydi. Ve geri çekilmedi.

Emeriel çığlık attı, gözlerini o kadar sıkı ki patlamalarından korktu.

Emeriel yere yığıldıktan sonra bile itişlerini derinleştirdi. Her vuruş ondan alçak, gırtlaktan inilti çıkarıyordu. Emeriel bu sesleri bütün gün dinleyebilirdi. Onlar farklı türden bir bağımlılıktı.

Adamın elleri Emeriel'in ellerini yakaladı, başının iki yanına sabitledi ve yüzünü Emeriel'in yüzüne yaklaştırdı, nefesi Emeriel'in nefesine karıştı ve Emeriel'in hayatını gerçekten sikti.

"Bu... çok fazla hissettiriyor," diye soluk soluğa kalan Emeriel'in ağzından çarşafın üzerine salyalar akıyordu. O artık *yıkılmıştı.*

"Biliyorum, genç prenses," diye mırıldandı ve genç kız ensesinde bir öpücük hissetti. "Biliyorum."

Tanrım. Sogood. Çok iyi. İyi iyi iyi...!

Emeriel'in içinden bir orgazm daha geçti, o kadar dehşet vericiydi ki artık bir hissin nerede bitip diğerinin nerede başladığını ayırt edemiyordu. Sesi boğuk bir haykırışa yükseldi ve duvarları sarsacak kadar yüksek bir çığlığa dönüştü.

Adam onu yatağa yatırdı, her hamlesinin ardından ezici bir mutlulukla bıçak üstüne bıçak sapladı. Emeriel göklerde yükseldi ve en derin denizlerde yüzdü, vücudu kontrolsüzce büküldü ve sarsıldı.

"Çok iyi gidiyorsun prenses," diye övdü, terden ıslanmış yüzündeki saç tellerini fırçaladı, yüzü onunkine çok yakındı ve tüm ifadesini dikkatli gözlerine maruz bıraktı. "Sikim için ne kadar da güzel bir sürtüksün, değil mi prenses?"

Kral bir hayvan gibi kızın içine girdi. Tıpkı türünün gerçek bir canavarı gibi, Emeriel daha sonuncusunun sancılarını çekerken onu bir başka orgazmın içine itti. Emeriel çaresizce hıçkırarak ağlamaktan başka bir şey yapamıyor, çarşafları o kadar sert sıkıyordu ki

Parmak eklemleri beyazlaştı, hepsini aldı, ne kadar zevk aldığını onun araştıran gözlerinden saklayamadı. Sel çok sıcak, hava çok ince hale geldi.

Ve sonunda aşağı indiğinde, Emeriel ciğerlerine nefes almak için mücadele etti, neredeyse dünya için öldü. Vücudu sıvıya dönüştü, adam onu zevki için sadece bir kap gibi kullanırken çarşafın içinde eridi. Serbest kalması için bir çıkış yolu gibi.

Bu gece birlikte geçirdikleri son geceydi.

Yarın ateşi azalacak ve dünyanın acımasız gerçekleri geri dönecekti.

Emeriel'in gözlerinden sıcak, üzücü yaşlar döküldü.

"Durma," diye bağırdı yorgunluğuna rağmen. Doymuş bedenine ve titreyen bacaklarına rağmen, "İhtiyacın olanı al," diye fısıldadı.

Ve adam tam da bunu yaptı, dudaklarını derin, ruhunu yakan bir öpücükle yakaladı ve duygularını eskisinden daha da ham bıraktı.

Tanrım, bu gece sonsuza dek sürsün.

Şafak, perdenin ardından ilk narin ışık darbeleriyle gökyüzünü boyarken, Emeriel sevgilisinin bedeninin sıcak, katı kozasına sarılmış yatıyordu.

Düğümü çözülmüştü ama erkekliği hâlâ Emeriel'in bakire çekirdeğinin derinliklerine gömülüydü. Emeriel vücudunun herhangi bir parçasını zar zor hissedebilmesine rağmen geri çekilmeye çalışmadı, bunun yerine başını çevirerek onun uyumasını izledi.

Nefesleri derin ve eşitti. Onunla geçirdiği son birkaç gün boyunca nadiren uyuklamış, uzun, maraton çiftleşmelerinden sonra bile uyanık kalmıştı. *Tanrılara şükür, şimdi uyuyordu.*

Sıcaklığı azalmaya başlamıştı, derisinin hemen altında kalıyordu ama sis dağılıyordu. Şimdiden ağrıların başladığını hissedebiliyordu, uzuvları hareket edemeyecek kadar yorgundu.

Sabah olduğunda, ateşim bitmiş olacak. O gidecek. Bu yakınlık bir daha asla gerçekleşmeyebilir.

Geleceğim en iyi ihtimalle kasvetli. Hangi büyük hükümdarın sırrımı keşfedeceğine bağlı olarak ya halka açık infaz ya da özel katliamla karşı karşıyayım. Keşke bu anı şişeleyip sonsuza dek saklayabilseydim.

Duygu yumağını yutan Emeriel daha da yakınlaşarak onun bedeninin derinliklerine sokuldu. Son sevişmelerinin üzerinden çok zaman geçmemişti ve kasları ağrmasına rağmen Emeriel adamın aletinin üzerinde yavaşça hareket etmeye başladı.

Emeriel'in onunla yatakta geçirdiği günler boyunca fark ettiği bir şey de organının asla tam olarak yumuşamadığıydı. Serbest bırakıldıktan, düğümlendikten ve söndükten sonra bile sert kalıyor, her zaman daha fazlası için hazır oluyordu. Bunun rutinden mi yoksa adamın doğasından mı kaynaklandığını bilmiyordu.

Eğer bu doyumsuzluk gerçekten onun doğasında varsa, onu kızgınlık dışında idare edebilir miyim? Sıcaklığın sisi deneyimi bulanıklaştırmadan, berrak zihnimle onunla birlikte olma şansım olacak mı?

Düşünceleri bir kenara iterek, kalçalarını her yavaşça sallayışında içinde uğuldayan hisse odaklandı ve iniltilerini yuttu. Ona bakarken, yüz hatlarının her ayrıntısını hafızasına işledi.

Titreyen elini kaldırarak kapalı gözlerinin, yumuşak saçlarının ve dolgun dudaklarının üzerinde gezdirdi. Bir erkeğin hem güzel hem de güçlü bir şekilde erkeksi olabileceğini hiç hayal etmemişti ama onun erkeği her ikisini de zahmetsizce bünyesinde barındırıyordu. *Benimkini.*

"Sabah uyandığımda görmek istediğim tek şey sensin," diye fısıldadı Emeriel, sesi dökülmemiş gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı. "Geceleri yatmadan önce görmek istediğim tek şey. İnsan dünyasını yakmana yardım etmemi istiyorsan, yangınları kendim çıkaracağım. Krallara kendin işkence etmek istiyorsan, onları toplamak için gönderilen ordulara katılacağım. Acını biraz olsun hafifletecekse, istediğin her şeyi yaparım. Eğer yanımda olacağın anlamına geliyorsa, seninle birlikte dünyayı yakarım."

Ağrıyan kasları çok fazla itiraz ederek onu hareketsiz kalmaya zorladı. Gözyaşlarını sildi, açgözlülükle onu mümkün olduğunca uzun süre net bir şekilde görmek istiyordu.

Bu erkek onu sarhoş etmişti... ona aşık olmuştu. "Sen Galilea ile yattın ama bunu hatırlayacak olan Emeriel. Günlerinin sonuna kadar bunu hatırlayacak olan kişi."

Yüzünü onun göğsüne gömen Emeriel, geleceklerinin ne getireceğini merak ederek ağlaya ağlaya uykuya daldı.

Yirmi Altıncı Bölüm

SONUN BAŞLANGICI



Pencereden giren güneş ışığı Emeriel'in gözlerine çarptı, çarşaflar soğuktu, oda sessizdi. Boş bir yatağa uyandı. Hareket etmeye çalışırken, bunun sorunlarının en küçüğü olduğunu fark etti.

Midesini bulandıran bir his çalkalanıyor, bulantı ona sert bir şekilde çarpıyordu. Her hareket etme çabası, hırpalanmış bedenine acı dolu titremeler gönderiyordu. Boğazına bir safra kaçtı, iki büklüm olup buruşuk yatağın üzerine yığılırken kasları itiraz ediyordu.

Hiçbir şey kalmayana kadar kasıldı, kuru hıçkırıklar bedenini sarstı. Gözyaşları yanaklarında tükürük ve safraya karışıyor, burnu kontrolsüzce akıyordu. Dünya mide bulandırıcı bir bulanıklık içinde yüzüyordu.

Nazik bir kapı sesi sessizliği bozdu. *Sevgilim mi?*

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Lord Herod'un endişeli yüzü ortaya çıktı. "Ah, benim zavallı küçüğüm." İçeri girdi. "Sıcaklığın sona erdi."

Gerçekten de bitmişti. Günlerdir onu yiyip bitiren ateşli uyarılma gitmiş, yerini kemiklerine kadar işleyen bir yorgunluğa bırakmıştı. Zihni berraktı ama bedeni sanki bir at sürüsü tarafından çiğnenmiş gibi hissediyordu.

"Kendimi... ezilmiş hissediyorum," diye inledi, iğne gibi batan sabah ışığına karşı gözlerini sıkarak kapattı. "Sanki bir savaş arabası üstümden geçmiş gibi."

"Yaygın bir duygu, canım," diye yatıştırdı Lord Herod. Ayak sesleri yaklaştı. "Seni ana eve taşıyacağım. Hizmetçiler bu dağınıklıkla ilgilenecek. Bir banyo hazırlandı bile. Sonrasında kendini daha iyi hissedeceksin."

Emeriel bundan şüpheliydi ama tartışacak enerjisi yoktu. Temiz olma düşüncesi küçük bir teselliydi.

"Şimdi seni kaldıracam," diye açıkladı Herod, eli Emeriel'in koluna uzanırken.

Emeriel bir tıslamayla geri çekildi, vücudu içgüdüsel olarak onun dokunuşundan çekindi. "Hayır," diye inledi. "Acıyor."

"Bu da normal sevgili Em," dedi adam yumuşak bir sesle. "Günlerdir sürekli dokunuluyorsun. Vücudun iyileşmek için zamana ihtiyaç duyuyor. Ama korkarım ki bir süre daha buna katlanmak zorundasın. Yürümek zor olacak. Seni buradan çıkarabilmemin tek yolu bu."

Emeriel'in midesi bulanıyor ve Lord Herod'un sözlerine odaklanmasını zorlaştırıyordu. Hareket etmek için güç toplamaya çalıştı ama kasları işbirliği yapmayı reddetti.

"Pekâlâ," diye başardı zayıfça, kendini acıya hazırlayarak.

Ama hiçbir şey onu güçlü kolları onu yataktan kaldırdığında içinden geçen sefaletle hazırlayamadı. Emeriel, son üç gündür dünyası olan kulübeden dışarı taşınırken bir çılgılığı bastırdı.

"Büyük kral gitti, değil mi?" Emeriel ağlamamaya çalıştı.

Sıcaktan sonra duygularının daha dengeli olacağı düşünülebilirdi ama hâlâ karmakarışıklı.

"Evet, şafakta," diye yanıtladı Lord Herod. "Saray meseleleri kimseyi beklemez, Emeriel. Ama o, senin türüne karşı duyduğu derin nefrete rağmen, tüm zamanını seninle geçirdi. Tanrılar gerçekten de senin yanında."

Onlar mı? Büyük kral onu neredeyse öldürüyordu, bir değil iki kez. Acısı sık sık aralarındaki bağı gölgede bırakmış, onu cinayetin eşğine getirmişti. İki kez, neredeyse onu boğuyordu. Tanrılar onu gerçekten kayırmış olsalardı, bu bağı en başta kurmazlardı.

Malikânenin önünde, sert güneş ışığından korunurken, Emeriel sonunda gözlerini açtı. Mide bulantısı yine artmıştı.

"Sanırım hasta olacağım."

Lord Herod, "Sadece birkaç saniye daha canım," diye ısrar etti. "Neredeyse geldik."

Aekeira kız kardeşini çok özlemişti. Ayrı geçen günler ona sonsuzluk gibi geliyordu.

Daha önce de işlerini hızlıca halledip kaleden sıvışmaya çalışmıştı ama hem kendi işlerini hem de Em'in işlerini bir arada yürütmek her şeyi zamanında tamamlamasını neredeyse imkânsız hale getirmişti. Ancak bugün kararlıydı. Sadece

Erken bitirmek, ama Efendi Tyke'in her zaman dikkatli gözlerinden kaçmak için. O korkunç akşamdan beri onunla karşılaşmamıştı ve bir daha asla karşılaşmamayı umuyordu.

Şafaktan önce kalkan Aekeira, Blackstone'un üçüncü kanadının tamamını yorulmadan temizlemeden önce zar zor bir saat uyuyabildi. Ardından bahçelerle ilgilenmiş, sulamış, otları ayıklamış ve ekim yapmıştı. Gün ortasına gelindiğinde yorgun ama keyifliydi. Her şey plana uygun gidiyordu. Em'i görecekti.

Neşeli bir melodi mırıldanan Aekeira, alet deposunun etrafında dolaşarak düzenlemeye koyuldu.

"Vay, vay. Bakın kim gelmiş. İnsan cadı."

Köle Ustası Tyke'in sesiyle döndü. Tyke elinde piposuyla kapı aralığında duruyordu.

Gözleri düştü, içinde yükselen korkuyu gizledi. O korkunç akşamdan beri onunla karşılaşmamıştı ve bir daha asla karşılaşmamayı umuyordu. "İyi günler Efendi Tyke."

"Bana şaka yapma." Piposundan derin bir nefes çekti. "Majestelerine ne yaptınız?"

"Korkarım anlamıyorum-"

"Bana naz yapma!" Tehditkâr bir şekilde ilerledi. Aekeira, omurgası sert duvara çarpıp onu hapsedene kadar geriye doğru tökezledi. Gözleri öfkeyle yanıyor, kasları geriliyordu. "Lord Vladya sizin türünüzden nefret ediyor. Senin gibi haşaratları yok etmekten büyük keyif alıyor. Onun iyiliğini kazanmak için ne yaptın?"

Panik Aekeira'nın boğazını tırmaladı ve kaçma arzusuyla kapıya baktı. "Yemin ederim, yanlış bir şey yapmadım."

"Yalancı!" diye gürledi, mesafeyi kapatıp ona doğru yaklaşarak. Eli fırladı, çenesini sıkıca kavradı ve onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı.

"Güzelsin ama buradaki kadınların yarısı da öyle. Sadece görünüşün bile Lord Vladya'yı etkilemez. Eğer bu büyücülük değilse, o zaman ne? Yatakta o kadar yetenekli misin? Amcığın o kadar baştan çıkarıcı mı?"

Aekeira mücadele etti, çenesi onun tutuşu altında ağrıyordu.

"Belki de kendim öğrenmeliyim, ha? Bütün bu yaygara ne içinmiş görmeliyim." "Lord Vladya kısa bir süre önce beni çağırdı," diye ağzından kaçırdı Aekeira. "Ben sadece

onu görmeye gidiyorum. Eğer geç kalırsam, nedenini bilmek isteyecektir."

Tyke'in tutuşu bir an için sıkılaştı, sonra tiksintiyle onu itti. "Çekil gözümün önünden!"

Kadın hiç düşünmeden kulübeden kaçtı.

"Sen Aekeira'sın," dedi tarımın yüksek lordu, görüş alanına girerek.

Aekeira beklediği sandalyeden kalktı ve saygıyla eğildi. "Evet, Lordum."

"Hakkınızda çok şey duydum," dedi sıcak bir gülümsemeyle. "Ben Yüce Lord Herod. Gelebilmenize sevindim."

"Teşekkür ederim, Lordum." Aekeira'nın bakışları çevresini taradı. "Lordum, eğer zahmet olmazsa kız kardeşimi görmek istiyorum."

Yakışıklı lord başını salladı ve döndü. "Benimle gelin."

Aekeira onu takip etti ve koridorun sonundaki bir kapıda durana kadar lüks mekânda ilerledi. Yüce lord onunla yüzleşti. "O iyileşme sürecinde. Hassas bir durumda. Ona karşı nazik olun."

Kapı açıldı ve Aekeira içeri girdiğinde Em'i yatakta çıplak, altında kalın bir havluyla gördü. Aynı havlular yakınlarda yığılmıştı -Aekeira on tane saydı- sonra dikkati tekrar Em'e kaydı.

Kız kardeşi acı dolu sesler çıkarıyor, sırtı Aekeira'ya dönük bir şekilde cenin pozisyonunda kıvrılıyordu. Kapının sesine tepki vermemişti.

Aekeira kalbi sızlayarak yaklaştı. "Em..."

Em sarsıldı, yavaşça açılarak onunla yüzleşti. Gözleri çırpınarak açıldı. "Keira?"

"Benim." Duygu Aekeira'nın boğazını düğümledi ve eğilip kız kardeşini kucakladı. "Em, seni çok özledim."

Em inledi. "Dokunma bana. Acıtıyor."

"Üzgünüm, üzgünüm." Aekeira geri çekildi ama yakın durdu, endişesi yüzüne kazınmıştı. "Nasıl hissediyorsun? Hasta görünüyorsun."

"Sadece çok yorgunum." Em'in yüzü rahatsızlıkla buruştu. Bacaklarını hafifçe ayırarak uzun, acı dolu bir inilti çıkardı ve beyazımsı bir sıvı dışarı sızmaya başladı-

Aekeira'nın yanakları kızardı. *Oh.*

Bu yüzden mi Em'in karnı yeni doğum yapmış bir kadın gibi şişmişti?

Sonunda Em öne doğru yığıldı, altındaki havlu sıırılsıklam olmuştu. Endişe, Aekeira'nın utancından çok daha ağır basıyordu. "Böyle mi olması gerekiyordu?"

Em zayıf bir baş sallama hareketi yaptı.

"Havlunu değiştirmem gerekiyor mu?"

"Henüz değil." Em yatağa geri yerleşti, nefesi sığlaşmıştı.

"Geri geleceğim." Aekeira ayağa kalktı, aceleyle yakındaki sürahiden bir kâseye su doldurdu ve bir el bezi getirdi. Em'in yanına dönerek bezi suya daldırdı ve kız kardeşini nazikçe temizlemeye başladı.

Em'in teni sıcaktan yanıyordu ve Aekeira temas etmemeye özen göstererek sadece bezin vücuduna değdiğinden emin oldu.

Em uykuya dalıp çıkıyor, ara sıra acıdan yüzünü buruşturuyor ya da inliyordu. Islak bezi Em'in kolunda, göğsünde ve kaburgalarında gezdirirken Aekeira'nın boğazı düğümlendi ve gözyaşlarını tutmaya çalıştı. Kız kardeşi açıkça acı çekiyordu.

Em huzursuzca kıpırdanıyor, tutarsız kelimeler mırıldanıyor.

"Ne dedin sen?" Aekeira daha yakına eğildi, duymak için zorluyordu.

"Onu istiyorum," diye bağırdı Em, bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyordu. "Sevgilimi."

"Ona mahkemede ihtiyaç var, Em. Yapabilseydi burada olacağından eminim," diye nazikçe yalan söyledi Aekeira, onu yatıştırmayı umarak.

Em başını salladı, sonra ayrılmış bacaklarından daha fazla sıvı sızarken acı dolu bir ses daha çıkardı. Aekeira ıslanan havluyu yenisiyle değiştirdi. Sonunda Em'in nefes alış veriş uykuda düzleşirken rahat bir nefes aldı.

Kapı gıcırdayarak açıldı. "O nasıl?" Lord Herod içeri girdi, sesi kısılmıştı.

"Az önce uykuya daldı." Aekeira çarşafı Em'in üzerine çekerek bir damla gözyaşını sildi. Lord Herod'a endişeyle baktı. "Her zaman böyle midir?"

O da ciddiyetle başını salladı. "Bazen daha kötü, bazen daha iyi. Sıcaklığın doğası böyle. İyileşecektir, fazla endişelenmeyin."

"Ama neden bu şekilde oluyor?"

Yatağın ayak ucunda durdu, sözlerini düşündü. "Kızgınlık sırasında bir dişi aşırı şehvet duyar ve üç gün boyunca aralıksız çiftleşmeye dayanacak doğal olmayan bir dayanıklılık gösterir. Bu, kızgınlık dışında tamamen imkânsız bir şey. O zaman gelen herhangi bir zararı, aşırı uyarılma nedeniyle hissetmeyecektir. Sanki çok güçlü bir ilaç verilmiş de etkisi geçiyormuş gibi."

"Sevgilim..." Em uykusunda mırıldandı, yüzü buruşmuş bir halde huzursuzca kıpırdandı.

"Peki ya büyük kral?" Aekeira tereddüt etti, içine bir korku çökmüştü.

"Onunla bu halde üç gün geçirdi. Sence Em'in... Em'in onun olduğunu..."

"Bilmiyorum çocuğum. Umalım da anlamasın," diye iç geçirdi Lord Herod. "Dün gece bir ziyaretçimiz vardı, Kurtadam Kral ve maiyeti. Büyük lordlar onları kabul etmeye çalıştıktan sonra bile büyük kralı beklediler. Bu bir mesele.

önemli. Büyük kral bir süre meşgul olacak, hatta belki de Furx'a seyahat edecek."

"Kurtadam krallığı mı?" Aekeira yankıladı.

"Evet. Biz müttefikiz. Son zamanlarda krallıklarımız arasında önemli meseleler ortaya çıktı. Mesele şu ki, bir süre çok meşgul olacak."

Razarr'ın çenesi gevşedi.

Parlatmakta olduğu kılıç avuçlarının arasında unutulmuş bir şekilde duruyordu. Üçüncü komutanı Galeb de aynı şekilde şok olmuş bir halde kalkanlarını temizleme işini bırakmıştı.

"Az önce söylediklerinden emin misin?" Razarr sonunda başardı, gözleri ikincisine sabitlenmişti.

Mich ciddiyle, "Kesinlikle," dedi. "Başta ben de şüphe etmişim ama kaynağım kusursuz."

Razarr bakmaya devam etti, yarı yarıya Mich'in kahkahalara boğulmasını ve her şeyi bir şaka olarak açıklamasını bekliyordu. Ama yüzyıllarca yan yana savaştıktan sonra Razarr, Mich'in bu tür meseleleri hafife alacak biri olmadığını biliyordu.

"Emeriel bir kız mı?" Bu sözler ona söylerken bile saçma geliyordu.

"Sadece bu da değil," diye devam etti Mich, sesi alçaktı, "o ilk kızgınlığını yeni geçirmiş bir Syren. Ve bunu büyük kralla birlikte geçirdi."

"İmkânsız!" Galeb tısladı. "Bu çılgınlık!"

Yine de Razarr'ın üzerine garip bir berraklık hissi çöktü. Bulmacanın parçaları nihayet yerine oturuyordu -yabani canavarın çocuğa karşı garip davranışları, Emeriel'in etrafındaki açıklanamayan olaylar... şimdi hepsi çarpık bir şekilde anlam kazanmıştı. Kayıp halka buydu.

"Kaynaklarının güvenilir olduğundan kesinlikle emin misin Mich?" Galeb bastırdı. "Kararlarına güveniyorum ama bu..."

"Emredildiği gibi çocuğu izlemeye devam ettim," diye açıkladı Mich. "Ama birkaç gün önce kaleden kayboldu. Başlangıçta bunun zararsız bir kaçamak olduğunu düşündüm. Yüksek bir lordun malikanesindeydi ve belki de cinsel bir şeyler olduğunu düşündüm. Ama iki gün geçmesine rağmen ondan hiçbir iz bulamayınca şüphelenmeye başladım. Özellikle de tüm erkek personel görevden alınıp yerlerine kadın askerler getirilince."

Razarr bir parmağının ucuyla kılıcının oluklarında gezinirken, "Bir ateşin habercisi," diye mırıldandı.

"Aynen öyle." Mich yanlarına oturdu. "Ama emin olmak zorundaydım. Bu yüzden askerlerden birini adamlarımla yakalattım. Onu ne kadar ikna ettiysek de hiçbir şey söylemedi." Mich homurdandı. "Lanet olası şey çok sadıktı. Ama kalede büyük kralın genç bir kadına kızgınlık döneminde yardım ettiğini duyunca şüphelerim arttı. Yine de teyide ihtiyacım vardı. Bu yüzden adamlarıma askerin bağ arkadaşını kaçırttım, konuşmazsa boğazını kesmekle tehdit ettim."

Galeb onaylarcasına mırıldandı. "O zaman konuştu, sanırım." "Her şeyi anlattı. Çocuk aslında bir kız. Bir Syren."

"Hadi canım." Galeb kıkırdadı. "Küçük amcık hepimizi kandırdı. Sonunda, çocuğu ortadan kaldırmak için gerçek bir neden. Bu suç onu herkesin önünde idam ettirecek. Efendi buna bayılacak. Hem de çok," diye ekledi Galeb keyifle.

"Kesinlikle benim düşüncelerim. Döndüğünde ona haber veririz," diye onayladı Mich. "Kızı ortadan kaldırmamız gerek. Hem de hemen," diye konuştu Razarr.

"Yapmalı mıyız?" Galeb tereddüt etti. "Ama. Lord Zaiper-"

"Lord Zaiper dağlarda ve işlerini ne kadar hızlı sonuçlandırdığına bağlı olarak yarına ya da diğerine kadar dönmeyecek. O kızın daha erken gitmesi gerekiyor. Her zaman o çocuğun ölmesini istemiştir." Razarr ayağa kalktı ve zihni koşturarak adım atmaya başladı. "İyileşme süreci yakında bitecek. Bu sefer onu sonsuza dek öldüreceğiz."

"O çocuk -kız, Emeriel- bir çita kadar hızlı, belki daha da hızlı. Unuttun mu?" Galeb'in dudağı inceldi. "Onun bir kız olduğunu bilmek, geçen sefer adamlarımızı nasıl atlattığını daha da utanç verici kılıyor."

"Bu sefer değil," diye karşılık verdi Razarr en ufak bir gülümsemeyle. "Isı geri kazanımından hemen sonra o kadar enerjiye sahip olmak imkânsız."

"Bu acele niye?" Mich kaşlarını çatarak sorguladı. "İşlediği suçlar yüzünden alenen idam edilebilecekken neden onu gizlice ortadan kaldıralım?"

Çünkü eğer Razarr'ın önsezisi doğruysa, o kız büyük kralın *Soulbond*. Ölmek zorunda. Ne kadar erken olursa o kadar iyi.

"Dört hükümdarı kandırmak mı? Böyle bir sırrı saklamak? Onları aptal yerine koymak? Onun suçu çok büyük," diye karşı çıktı Mich. "Suikast yerine, halka açık infazı ilk seçenek haline getirmeliyiz. Herhangi bir hamle yapmadan önce Efendi'nin dönmesini bekleyelim."

Razarr başını salladı, kararlılık yüz hatlarını sertleştirdi. "Adamları hazırlayın. O malikaneden çıkar çıkmaz, onu öldüreceğiz."

Yirmi Yedinci Bölüm

DÜŞÜNCELER VE DILEKLER



GECE YARISI, BÜYÜK KRAL Daemonikai arabadan dışarı çıktı, Wegai önünde eğilirken ay ışığı cilalı yüzeyde parılıyordu. Daemonikai ileriye doğru yürüdü, asker lejyonu da arkasından geliyordu.

Uzun bir yolculuk olmuştu ve tek istediği evine çekilip biraz dinlenmekti.

Kurtadam topraklarında üç gün geçirmek kolay bir iş değildi. Ancak bu özel yolculuk son derece önemliydi. Resmi işler tamamlandıktan sonra Kral Azrael ona vampir klanlarıyla yaşanan ve giderek tırmanan sorunları anlatmıştı.

Lanetli kan emiciler bir kez daha kurtadam topraklarının sınırlarını test ediyor, zayıf noktalar arıyor, sadece sızmakla kalmayıp belki de bölgeyi ele geçirmeye hevesleniyorlardı.

Yaratıklardan dördü yakalanıp ortadan kaldırılmıştı ama Daemonikai bunun geçici bir çözüm olduğunu biliyordu. Urekai ve Kurtadamların vampirlerle olan düşmanlığı bin yıl öncesine, kendi doğumundan çok öncesine dayanıyordu.

Daemonikai her zaman, eğer herhangi bir tür Urekai'nin zayıflık gecesinin sırrını ortaya çıkaracak ve savunmalarını kıracaksa, bunun o kurnaz kan emiciler olacağına inanmıştı. Kesinlikle insanlar değil.

Hain hayvanlar.

Yine de, bir insan düşüncelerini itiraf etmek istediğinden daha fazla meşgul ediyordu.

Galilea.

Son birkaç gündür, kurtadam sarayındaki kritik meselelere odaklanması gerekirken bile aklından hiç çıkmıyordu.

Onunla ilgili her şey farklıydı. Her yönden.

Belki yüzyıllardır pratik yapmıyordu ama söz konusu kız olduğunda, bir şeyler doğru gelmiyordu. Ya da belki de çok doğru geliyordu.

Onunlayken son üç aydır hiç olmadığı kadar mışıl mışıl uyumuştı. Ormanda koştuğu, spor olsun diye avlandığı, sonrasında çok yorulduğu ama yine de dinlenemediği geceler olmuştu.

Ama Galilea'yla, onun zorlu sıcağına rağmen, aradaki kısa anlarda huzurlu bir uyku bulmayı başarmıştı. Onun yanında, *bir insan*.

Bu akıl almaz bir şeydi.

Daemonikai daha önce de dişilere kızgınlıklarını atlatmalarında yardım etmişti ama hiçbir zaman onları yakınında tutma ve asla bırakmama dürtüsü hissetmemişti. Bağlanmadığı için miydi? Ne de olsa bu, Evie'nin bağı olmadan geçirdiği ilk kızgınlık dönemi idi.

Belki de.

Ama pek olası değil.

Bu bir *bağ* meselesi değil, *onun* meselesiydi.

Tüm yoğun duyguları onun etrafında toplanmıştı... Galilea'nın. Daemonikai bunu açıklayamıyordu. Bu konuda çok fazla düşünmek istemedi.

Zihninin çizdiği bağlantılardan, önerdikleri imalardan hoşlanmıyordu. Bu yüzden onları kapattı.

Cevap vermek istemediği şeyler üzerinde durmamak daha iyiydi. Bunu uzun zaman önce öğrenmişti. Bazı şeylerin bilinmemesi daha iyiydi.

Odasına girdiğinde, hizmetkârları çoktan hazırlanmış bir banyoyla onu bekliyordu. Yatak odası yüzyıllardır tercih ettiği lavanta yerine manolya ve hodan kokuyordu, bu koku Evie'yi akla getiriyordu.

"Hepsi bu kadar," diyerek hizmetkârları kovan Daemonikai küvete girdi ve ılık, kokulu suyun kendisini sarıp sarmalamasına, yorgun kaslarını yatıştırmasına izin verdi.

Yeni seçtiği kokulu mumlar da kötü bir fikir gibi görünmeye başlamıştı. Çünkü şimdi aklına Galilea geliyordu. Yine.

Kollarındaki Galilea'nın görüntüleri zihninden geçerek göğsünde alçak bir hırıltının yükselmesine neden oldu. Aletin üzerinde her çözülüşünde o kadar duyarlı, o kadar büyüleyiciydi ki.

Dokunuşunu arzulayan, ona bağlı eşinden daha fazla karşılık veren bir diş bulmanın mümkün olduğunu düşünmemişti. Ama Galilea'yla yaşadığı deneyim hem heyecan verici hem de alçakgönüllü olmuştu.

En basit dokunuşuna bile tepki veriyor, vücudu güvenle onunkinin içinde eriyordu. Adamın eli boynuna ölümcül bir şekilde sarılmışken bile gözlerinde korkudan çok güven vardı. Onu sadece okşayarak doruğa çıkarabiliyordu ve bir şekilde bunun sadece kızın sıcaklığından kaynaklanmadığını biliyordu.

Bu kızda onu odasına kapatıp haftalar boyunca ırzına geçmek istemesine neden olan şey neydi?

Ve neden burada, banyosunda, bir başkasının nişanlısı hakkında yasak fanteziler kuruyordu? Aleti şişmiş, bacaklarının arasında gerilmiş, ondan daha fazlasını arzuluyordu.

Onun ateşi bitti. Bırak gitsin.

Unutma, cevabı istemiyorsan bu konuda çok fazla düşünmemelisin.

Daemonikai iç çekti. "Zaiper seyahatinden döndü mü?"

"Hayır Majesteleri," diye cevap verdi Wegai perdelerin arkasından, gölgesi kumaşın üzerinde dans ediyordu. "Hâlâ dağlarda."

"Mmm." Su Daemonikai'nin ağrıyan kaslarını yatıştırdı.

"Kan konağını çağırayım mı? Son birkaç gündür olanlardan sonra acıkmış olmalısın."

Öyleydi ama açlığı acil değildi. Uyku, beslenmekten daha güçlü bir şekilde çağırıyordu. Ve ne kadar kısa olursa olsun bu gece Sina'yla birlikte olmak da ona pek cazip gelmiyordu.

"Bu gece olmaz."

Küvete yaslanıp gözlerini kapatırken Vladya'yı düşündü.

Arkadaşı için duyduğu endişe taze bir yara gibi acımasızca zonkluyordu. Daemonikai onu son gördüğünden beri bir haftadan fazla olmuştu, arkadaşını kontrol etmesi gerekiyordu.

Vladya geçmişte de aylarca ortadan kaybolmuştu, özellikle de başarısız bir birleşmeden sonra, bu kadar endişelenmemeliydi. Yine de endişeliydi.

Bu sefer farklı hissediyordu. İçinde kötü bir his vardı.

Yarın sabah. Sabah ilk iş Vladya'yı kontrol edecekti.

Küvetin derinliklerine gömülen Daemonikai, suyun pazularındaki gerginliği azaltmasına izin verdi. Bir başka başarısız bağlanma ritüeli olabilir miydi?

Tedirginlik içinde bir düğüm oluşturdu.

Madam Livia bahçenin kenarında durmuş, ayın soluk ışıltısı altında etrafında özenle çalışan köleleri gözleriyle tarıyordu. "Elsie, şurayı sulamaya başla."

"Peki, madam." Genç kız sulama kabını belirlenen alana doğru götürdü.

Ay ışığının altında bir düzine figür gölge gibi hareket ederek bahçenin ihtiyaçlarıyla ilgileniyordu.

Çiçekli sarmaşıkların üzerine eğilmiş bir kadın, sessiz ve ritmik kesiklerle her bir dalı ustalıkla buduyordu. Genç bir çocuk bir sıra narin otu dikkatle besliyordu. Yolun ilerisinde bir grup insan birlikte çalışarak olgun sebzeleri hasat ediyor, sepetleri yavaş yavaş doluyordu.

Madam Livia onları denetliyor, herhangi bir asker izine karşı tetikte bekliyordu. Bu saatte burada olmamaları gerekiyordu ama Livia hiçbir şeyin Emeriel'in yokluğuna dikkat çekmemesini sağlamak zorundaydı.

O kız henüz onun ölümü olabilirdi. Altı gün olmuştu ve Livia bunun kendi hatası olmadığını bilse de, altı gün bir kölenin ortadan kaybolması için uzun bir süreydi.

Diğerleri arasında fısıltılar ve sorular dolaşmaya başlamıştı bile. Onların gizlilik kumaşı inceydi. Bahaneler ancak bu kadarını örtebilirdi.

"Risa, dikkatli ol," diye uyardı Livia, kız ağır bir kova suyla boğuşurken, küçük bedeni ağırlığın altında zorlanıyordu.

Hayatı ne zaman bu hale gelmişti? Her zamanki sert ve affetmeyen tavrını sürdürmek yerine köleleri mi koruyordu?

Ama sonra, acımasız sıcak krampları vücudunu sararken Emeriel'in geniş, acı dolu gözlerini hatırladı.

Kız şimdi nasıldı? Nasıl iyileşiyordu?

Livia endişesini bir kenara itmeye çalıştı ama bazen, şimdi olduğu gibi, bu imkânsızdı. *Zavallı çocuk.*

Emeriel gerçekten de büyük kralın kızgınlığı sırasında yardım etmek için kaleden ayrıldığı kadın mıydı?

Livia bu söylentiye ilk duyduğunda çok rahatlamıştı. Emeriel'in ilk kızgınlığının canavarın yasak odalarının sığınağı olmadan nasıl ortaya çıkacağından çok korkmuştu.

Kader gerçekten de gizemli yollarla işliyordu. Yine de bir şekilde, dünyalarının acımasızlığının ortasında bile, işler bir şekilde yoluna giriyordu. Kader gerçekten de gizemli yollarla işliyordu.

"Çuvallara dikkat edin," diye fısıldadı uzakta, omuzlarında ağır gübre çuvalları taşıyan iki adama.

"Herkes acele etsin."

Bir an önce bitirmeleri gerekiyordu.

Emeriel, karnının alt kısmını ısırarak bir ağrıya irkilerek uyandı. Sanki bir yamyam acımasızca içini kemiriyormuş gibi hissediyordu.

"Ahh..." diye çaresiz bir inilti dudaklarından kaçarken, dizlerini göğsüne çekip kollarını onlara doladı.

Acı, organlarına akıtılan kezzap gibi giderek artıyordu.

Emeriel tiz bir çığlık attı, dizlerini o kadar sıkıyordu ki parmakları derisine battı ve kan çekti.

Kapı patlayarak açıldı ve Lord Herod saçları uykuda dağılmış ve geceliği buruşmuş bir halde içeri daldı. "İyi misin, genç kız?"

Cevap vermek için ağzını açtı, ancak yeni bir acı dozu onu bombardımana tuttu ve kelimelerini kesti. Tek yapabildiği acı dolu bir feryattı.

"Buraya gel." Onu nazikçe kollarının arasına aldı.

Emeriel onun dokunuşunun vereceği acıya hazırlandı ama dokunuşa sadece hafif bir rahatsızlık eşlik edince rahatladı. "Endişelenme, ilk günkü kadar kötü olmayacak."

Yatağın yanındaki sandalyeye oturdu ve onu bir çocuk gibi kucağına aldı. İçinde bir şeyin *sıkıştırılması* gibi bir his tekrar ağlamasına neden oldu, sırtını okşayan yatıştırıcı elinin zar zor farkındaydı.

"Bu seferki farklı hissettiriyor," diye hıçkırdı Emeriel.

"Evet, bu rahmin kapanırken ve yükselirkenki son boşalması." Lord Herod'un yüzünde hüznün parladı. "Gebe kalmadığın için böyle hissediyorsun."

Emeriel başını kaldırdı. "Ne?"

"Kadınlarımızın bir teorisi var. Eğer son boşaltım özellikle acı vericiyse, bunun nedeni vücudunuzun son boşaltıma tutunmak istemesi ve boşaltımın serbest kalmak için mücadele etmesidir. Tıpkı bir askerin elinden kaçmaya çalışan bir mahkum gibi."

"Ben anlamadım mı?"

Başını salladı, yüz ifadesi sempattikti.

"Sorun değil. Şimdiye kadar bunu hiç düşünmemiştim." Emeriel başını onun göğsüne yasladı ve yanaklarından süzülen gözyaşlarını gizledi.

Doğruydu, hamileliği hiç düşünmemişti.

Ama neden büyük kralın çocuğunu taşımadığı haberi, karnındaki fiziksel ağrıdan daha fazla acı veriyordu? Sanki göğsünde ezici bir ağırlık vardı ve *nefes almasını* zorlaştırıyordu.

"Em..." Lord Herod içini çekti, her şeyi gören gözleri ona bakıyordu. "Kendine işkence etme. Bunu kendine yapma, küçük prenses."

Boğazından bir hıçkırık koptu, sonra bir tane daha. Çok geçmeden Emeriel kontrolsüzce ağlamaya başladı.

Lord Herod ona sarıldı, rahatlatmaya çalıştı, Emeriel kollarında ağlayıp titrerken yatıştırıcı sözler mırıldandı.

Acı tekrar arttığında, Emeriel gözlerini sıkıca kapattı. *Belki de bedeniyle birlikte savaşırsa, son boşalma gerçekleşmeyecekti, değil mi?*

Kendini destekleyen Emeriel, kaslarını sıkarak kalçalarını birbirine kenetledi, o kadar *sertti* ki vücudu şiddetle sarsıldı, dişleri gıcırdadı.

"Ukræ, kes şunu. Emeriel, bırak gitsin," diye azarladı Lord Herod onu hafifçe sarsarak. "Emeriel, bırak gitsin, lanet olsun."

Ama Emeriel sıkıca tutundu, parmakları adamın derisini kazıyarak kan akıttı. Acı nihayet dindiğinde, tamamen tükenmiş bir halde ona doğru yığıldı.

"Bu kadar küçük, bu kadar genç biri nasıl bu kadar inatçı olabilir?" diye sordu, sesinde biraz bıkkınlık vardı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Özür dileme. Anlıyorum. Vera da eskiden böyle yapardı. Ama senin iraden tek başına gebe kalmaya zorlayamaz, genç kız. Bizim türümüz diğer türler kadar kolay yavrulamıyor. Bunu şimdi kabullenmelisin; bu ileride senin için işleri kolaylaştıracaktır."

Keşke onun çocuğunu taşısaydım.

Emeriel burnunu çekerek yüzünü onun göğsüne gömdü. "Burada olduğunuz için teşekkür ederim, Lordum. Sizi rahatsız ettiğimi biliyorum-"

Sırtını okşayan el durakladı. "Yine başlama. Arkadaşlar birbirlerine rahatsızlık vermezler."

"Tüm bunların karşılığını sana nasıl ödeyebilirim?" diye sordu, sesi kısıktı.

Lord Herod, sanki kadın ümitsiz bir vakaymış ve bu konuşmadan bıkmış gibi içini çekti. Elini yavaşça kadının sırtında gezdirmeye devam etti.

Boğucu acı geri döndüğünde Emeriel inledi ve kaskatı kesildi.

Adam onu hafifçe geriye çekti ve göz göze geldiler. "Dayan küçük prenses."

Emeriel titreyen, ağrıyan kalbiyle adamın dediğini yaptı ve tüm gücüyle itti. Vücudundan fişkıran sıvı adamın kalçalarını ıslatarak anında rahatlama sağladı. "Oh..."

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?" diye sordu usulca.

"Evet," diye nefes aldı, günlerdir olmadığı kadar iyi hissediyordu. Ama rahatlamayla birlikte yorgunluk ve baş dönmesi de geldi.

"Uyku zamanı prenses." Onu özenle kaldırdı ve nazikçe yatağa yatırdı, sonra yanına oturup saçlarını okşadı. "Sen çok güçlü bir kızsın, Emeriel. Kaderin seni büyük kraliçe olarak seçmesine şaşmamalı. Bu savaşta mücadele ettin ve kazandın. Seninle gurur duyuyorum."

Bu erkek onun *Ruhbağı* olsaydı daha kolay olmaz mıydı?

Kalbinin özlemine çektiği, ruhunun bağlı olduğu kişi o olsaydı hayatı daha az karmaşık olmaz mıydı?

Emeriel uykuya daldı. Hayat çok adaletsizdi.

Büyük Kral Daemonikai ayağa fırladı ve nefes almak için savaştı.

Soluk soluğa pencereye doğru sendelerken oğlunun son nefesini verişini izlemek ona yapıştı. Şafağın ilk ışıkları gökyüzünü boyuyordu.

Göğsü ağrıyor ve kalbi *yanıyordu*.

Ama onu uyandıran boğucu rahatsızlık başka bir şeydi.

Başka birinin acısı. O kadar canlı ve gerçekti ki sanki kendisininmiş gibi.

Uzun bir yudum su, kurumuş boğazını yatıştırmak için çok az işe yaradı. Pencereye döndü, bakışları aşağıdaki altın ve kehribar tonlarına boyanmış tarlaların üzerinde gezindi.

Daemonikai'yi kabusunun karanlık ellerinden çekip alan, onu parçalanmış gerçekliğine geri sürükleyen sefalet, onu sorularla baş başa bırakarak solmaya başlıyordu. Artık görmezden gelemeyeceği sorular.

Ailesi gitmişti.

Onunla böylesine derin ve kişisel bir bağı olan başka kimse yoktu.

Peki, az önce kimin acısını hissetmişti?

Cübbesini giyen Daemonikai, odasından dışarı çıktı.

Cevap alma zamanı gelmişti.

Ve onları tam olarak nereden alacağını biliyordu.

Muhafızları hazır ola geçti ve Wegai yaklaşarak onun emrini bekledi.

"Blackstone," diye emretti Daemonikai, ilerleyerek. Vladya'yla yüzleşme vakti gelmişti.

Yirmi Sekizinci Bölüm

KALPLER ÇIPLAK



İSTEDİĞİNİ BİLİYORSUN. Ona git.

Büyük Lord Vladya gözlerini sıkıca kapattı ama ısrarcı ses susmayı reddetti.

Onu yatağa yatır ve sakinle becer. Sert, kaba, acıt. Çığlık attır. Kanını akıt.

Bu onun ruhsuzluğu muydu, vahşi çılgınlığı mıydı, yoksa sadece içinde kaynayan karanlık mıydı? Vladya bunu söyleyemiyordu. Kafasındaki düşünceler her geçen gün daha da çarpıklaşıyordu. Aekeira'ya bunu bir daha asla yapamayacağını bildiği için onlarla dişiyle tırnağıyla savaştı.

Onu zorla alamazdı. Artık alamazdı. İçinde barındırdığı karanlık arzuları hak etmiyordu.

Tamam, unut onu. Avlanmaya git. Birkaç insan öldür. On mu? Elli mi? Ne fark eder ki?

Parmakları kollarına battı, derisinde hilal şeklinde izler bıraktı.

Onu buraya, kendi bölgene bağla. Asla kaçamaz. Kırbacının izi ona çok yakışacak. Kırmızı şeritler bu mükemmel teni bozuyor. Hepsi senin izlerin. Çünkü o senin. Başka kimsenin değil.

İhtiyacı olan şey iyi bir koşuydu. Aniden ayağa kalkarak cüppesini giydi ve kapıya yöneldi. "Beni takip etmeyin," diye bağırdı omzunun üzerinden.

Kraliyet konutundan ayrılırken, kendisini çağıran dar koridora bakmamak için kendini zorladı. *Tek yapman gereken oraya doğru yürümek ve onu uyurken bulacaksın, yatağa bir kurban gibi serilmiş... hepsi senin için.*

Hırlayarak Blackstone'dan çıktı, kale kapılarını geçti. Sonra da gecenin içine doğru koşmaya başladı.

Tanıdık ormanda ilerlerken zaman anlamını yitirdi. Orman onun etrafında nefes alıyordu, gece yarısı ayının altında yaşayan, hışırdayan bir varlıktı. Ayakları toprağı dövüyor, nefesi kesik kesik geliyordu. Dallar tepesinde iç içe geçmiş, yaprakları değişen gölgeler gibiydi. Hava, ormanın tanıdık kokuları ve çiçeklerin kokusuyla doluydu. Özgürleştiriciydi.

Bütün gün onu rahatsız eden seks arzusu, ormanda süzülürken, iskelet elleri gibi uzanan eski kökleri olan budaklı meşelerin, parıldayan huş ağaçlarının yanından geçerken azaldı. Bacakları yanıyor, ciğerleri ağrıyordu ama duramıyordu.

Blackstone'a döndüğünde şafağın ilk ışıkları karanlığı yarmaya başlamıştı. Kendini arınmış hissetti. Gençleşmişti.

Bu his yıkanana ve yatağına yerleşene kadar sürdü.

Uyku ondan kaçarken düşünceleri intikam duygusuyla geri döndü.

Orada susuzluğunu gidermeliydin. En yakın köye gir ve hepsini kurut. İstedığın kadar dişi al. Kötü bir ikame olabilirler ama iş görürler. Canlarını yak. Kimse bilmeyecek.

Vladya avuçlarını şakaklarına bastırdı.

Büyük Kral Daemonikai, ana girişi atlayarak doğrudan Vladya'nın yatak odasına giden dar geçidi kullanarak Blackstone'a girdi. Yaz'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı ve aceleyle selam verdi.

"İçeride, değil mi?" Daemonikai sordu, sesi kırılmıştı. "Evet, Majesteleri, ama-"

"Kenara çekil, Yaz."

Asker itaat etti. Daemonikai, varlığını duyurmak için ortaya çıkan saray görevlisini susturmak için elini kaldırdı. Onun yerine kapıyı iterek açtı ve içeri girdi.

Oda karanlıktı, tek ışık uzaktaki bir masanın üzerinde titreyen tek bir mumdan geliyordu. Hava tütsü ve metalik bir şeyin kokusuyla yoğundu. Daemonikai'nin gözleri çabuk alıştı ve orada, bir köşede, Vladya yere oturmuş, başını ellerinin arasına gömmüştü. Ama Daemonikai içeri girdiğinde Vladya başını kaldırdı.

Aynı anda iki şey oldu.

Vladya yıldırım hızıyla hareket ederek Daemonikai'yi itti. Sırtını duvara çarptı, çarpmanın etkisi taşa yankılandı. Sonra Vladya onun kişisel alanına girdi ve onu duvara yapıştırdı. Sarı ve gri gözlerinde vahşi bir bakış vardı.

Yalnızken neden canavarının yüzeye bu kadar yaklaşmasına izin veriyordu ki?

"Vladya, kendine gel!" Daemonikai tısladı.

Vladya hırladı. Acı aniden Daemonikai'nin duyularını patlattı, o kadar kör ediciydi ki daha küçük bir adamı dizlerinin üstüne çöktürebilirdi.

Feromonlar.

Vladya ona feromon püskürtmüş ve *boyun eğmesini istemişti*. Koku havada yükseldi, misk gibi ve yoğun, boğucuydu.

"Senin derdin ne be!" Daemonikai tükürdü, sesi acıyla gerilmişti.

Pençeler Daemonikai'nin yan tarafına saplandı ve bir başka yakıcı acı sarsıntısına neden oldu. Kan cübbesini boyadı, sıcak ve yapış yapıştı. Vladya bir feromon patlaması daha yaptı.

Daemonikai'nin kendi canavarı hırlayarak karşılık verdi, saldırıdan ve bariz saygısızlıktan rahatsız olmuştu. Kendini yukarı itmeye başladı, kontrolünün sınırlarını pençeleyerek bir değişimi zorlamaya çalıştı. Daemonikai homurdandı, insan formunu korumak için mücadele ediyordu.

"V.D.?" Bir şeyler derinden yanlışı gidiyordu. Vladya'nın gözleri... hiçbir şey hatırlamıyordu. "Vladya?"

Daemonikai üstün bir irade çabasıyla kendini boğazını açmaya zorladı. Boyun eğmek için.

Canavarı protesto için *kükredi*, o kadar öfkeliydi ki kafasını Daemonikai'nin göğsünün duvarlarına sertçe vurdu. *KIMSEYE BOYUN EĞMEYİZ!*

Başını eğik tutmak için her şeyini harcadı.

Sonunda böğründeki pençeler geri çekildi. Vladya hırlayarak bir adım geri çekildi. "Tartarus'ta kimsin sen?"

Bilmiyor muydu?

Daemonikai'nin içi soğudu, sanki boğazından aşağı bir tutam buzlu su dökülmüş gibiydi. Dehşet midesini doldurdu. "Benim, V.D."

"Ne cüretle benim alanımı işgal edersin? Senin gırtlığını parçalamalıyım." Vladya ona bakıyor ama onu görmüyordu. Gözlerinde vahşi bir öldürme niyeti vardı.

"Boynumu kokla." Kelimelerin tadı dilinde asit gibi kalmıştı ama bu gerekliydi. Alfalar boyunlarını açmazlar. O, büyük bir kral, başka bir alfanın nefesi boğazındayken böyle aşağılayıcı bir pozisyonda olmamalıydı. "İstediyini biliyorsun koca adam. Hadi, yap şunu."

Vladya atılarak yüzünü Daemonikai'nin boynunun kıvrımına gömdü ve derin bir nefes aldı. Canavarı ihanet içinde sızlandı, erkek tarafı tarafından hayal kırıklığına uğratıldığını hissetti, başı öne eğildi.

Ama bu Vladya'ydı. *Onun* V.D.'si.

Büyük kral gözlerini kapadı ve kıpırdamadan durdu, Vladya'nın nefesi teninde sıcaktı. "Hey, sorun yok. Ben buradayım," dedi sesini sakın tutarak, duruşu tehditkâr değildi.

Vladya kışkırtmak için bir feromon patlaması daha yaptı. Saldırmak için.

"Zarar vermek istemiyorum," diye homurdandı Daemonikai, teslim olmak için ellerini kaldırdı, kasları pasif kalma çabasıyla gerilmişti.

Vladya derin bir nefes daha aldı... ve kaskatı kesildi. Gözleri büyüyerek üç adım geri çekildi. "Daemon?"

"Vlad, orada mısın?" Daemonikai'nin sesi nazik ve ikna ediciydi.

Vladya'nın gözlerindeki sarı çekildi, vahşi bakış kayboldu. "Buraya ne zaman geldin? Neler oluyor? Neden boğazını açtın?"

Daemonikai aralarındaki mesafeyi bir adımda kapattı ve burnuna sert bir yumruk attı.

Vladya yüzünü tutarak tısladı ve Daemonikai'ye şok olmuş bir bakış fırlattı. "Ne oluyor lan?"

Daemonikai bir yumruk daha indirdi. Üçüncü denemede Vladya yıldırım hızıyla hareket ederek darbeden kurtuldu. "Bekle, bunun hakkında konuşalım."

Büyük kral tekrar ilerledi, öfkesi artıyordu ve bu sefer Vladya'nın yüzünde beliren ihtiyatlı bir ifade Daemonikai'nin *öfkesini* körükledi.

Suçluluk duymayan bir Vladya şimdiye kadar yumruklarını savurmuş olurdu. Canavarını dizginlemeye çalışmak yerine, arkadaşı onun üzerine çullanır, bu odayı harabeye çevirecek bir kavgaya tutuşurdu.

"Seni piç kurusu. Seni bencil küçük-" Daemonikai onun omuzlarını kavradı ve sertçe sıktı, Vladya'nın tuniğinin kumaşı demir pençesinin altında buruştu. "Seni bencil piç."

Vladya sanki tüm enerjisi çekilmiş gibi ona doğru yığıldı, nefesleri soğuğa karşı beyaz puflar halinde çıkıyordu. "Biliyorsun."

"Biliyorum!? *Biliyor muyum?*" Daemonikai ona tekrar yumruk attı ve Vladya'nın burnunun kırılıp yanağının morarmasını acımasız bir memnuniyetle izledi. Ama yine de Vladya karşılık vermedi, gözleri boş bakıyordu.

"Bilip bilmediğimi sormaya *nasıl cüret* edersin?" Daemonikai kükredi.

"İyi," diye iç geçirdi Vladya. "Daha fazla. Bana biraz daha vur."

"Yapma. Sen. Cüret etme." Daemonikai'nin eli Vladya'nın boğazına kenetlendi, parmak eklemleri bembeyazdı. "Seni aptal."

Daemonikai bunun başarısız bir bağlanma olacağından korkmuştu. Ama bu başarısız bir bağlanma değildi, daha kötüsüydü. *Hayal edilemeyecek kadar kötü.*

"Daemon..."

"Beni terk mi edecektin? *Öylece!*" Daemonikai gürledi, ihanet demircinin demir ocağından daha sıcak yanıyordu. "Beni buraya, bu Tanrı'nın unuttuğu yere, senin delirmeni izlemek için mi sürükledin?"

Vladya geri adım attı, yüzünde boyun eğmişlik okunuyordu. Yorgun bir kabullenışten ibaret olan bu bakış Daemonikai'nin gözlerini öfkeden kıpkırmızı yaptı. Vladya'ya bir yumruk daha savurmamak için kendini kontrol etmesi gerekiyordu. "Bencil herif. Bana asla söylemeyecektin, değil mi?"

Havada ağır bir sessizlik vardı.

"Bir şey söyle, seni piç kurusu, yoksa Ukrae'ye yemin ederim ki seni ellerimle parçalara ayırır ve kalıntılarını giriş kapısına asarım."

"Özür dilerim." Vladya'nın fısıltısı zar zor duyuluyordu, gözleri akmamış yaşlarla parlıyordu. "Sadece çok yorgunum Daemon."

Daemonikai kendi öfkesinin ötesini görmeye çalıştı. Ama bu zor bir başarıydı. *Vladya çılgına dönmüştü.*

Ve bununla savaşıyordu.

Kararlılık, çökmüş omuzlarındaki teslimiyet. Vladya pes etmişti. Her şey gün gibi ortadaydı.

Daemonikai konuşamayacak kadar dehşete düşmüştü. Vladya kendini vahşileşmeye *bırakacaktı.*

"Haklısın," dedi Vladya'nın sesi çatlayarak. "Bencilik ettim. Kendimi kaybettiğimi bile bile sana burada ihtiyacım vardı. Çünkü seni geride bırakıyor olsam da, öldürülmen düşüncesine dayanamıyorum. Sana canlı ihtiyacım vardı, Daemon."

"Beni gerçekten karanlıkta mı bırakacaktın? Beni gerçekten burada yapayalnız mı bırakacaktın?" Daemonikai ihaneti bu seviyede hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

"Ve eğer her şeyi baştan yapmak zorunda olsaydım, yine aynı seçimi yapardım." Vladya omuz silkti ve acı bir kahkaha attı. "Beni bilirsin, her zaman bencil olmuşumdur, özellikle de söz konusu sen olduğunda."

"Bununla savaşıyorsun. Beni duyuyor musun?" Daemonikai bir adım daha yaklaşarak Vladya'nın kişisel alanını işgal etti. "İçindeki her damla kanla savaşıyorsun. Kalan gücünün her zerresiyle savaşıyorsun ve bu bittiğinde daha fazlasını bulacaksın. Neden biliyor musun?" Eğildi, alınları neredeyse birbirine değecekti. "Çünkü teslim olmaya hakkın yok Vladya. Kesinlikle vahşileşmeye hakkın yok. Ben hâlâ nefes alırken olmaz."

Öfkesi azalmaya başladı ve ardında acı dolu bir yara bıraktı. Daemonikai kendini çiğ hissediyordu. "Herkes gitti. Geriye bir tek sen kaldın... ve sen de mi gidecektin? *Bunu nasıl yaparsın?*"

Sesindeki ihanet Daemonikai'yi tereddüt ettirdi, canını acıttı. Ama onu mahveden şey gözlerindeki acıydı.

Aralarındaki mesafeyi kapatan Vladya, Daemonikai'yi kucakladı, beklenmedik temastaki hafif irkilmeye aldırmandan kollarını geniş gövdesine doladı. Sıkıca tutundu ve Daemonikai'nin vücudunun tutuşunun altında titrediğini hissetti.

"Çok özür dilerim," diye mırıldandı Vladya. "Sahip olduğum tek kelimeler bunlar. Çok ama çok üzgünüm."

"Seni aptal, bencil bok parçası." Daemonikai kurtulmak için çabaladı ama Vladya'nın tutuşu daha da sıkılaştı. "Bırak beni, şimdi. Gerekirse aklını başına getiririm."

"Çok yorgunum," diye fısıldadı Vladya, ölü kalbini ortaya koyarken sesi titriyordu. "Bana bak Daemon. Dört bin yıldır bu dünyada yürüyorum ama bir bağın nasıl bir his olduğunu asla tam anlamıyla bilemedim. Kendi eşime sahip olmanın, onun çocuğumuzla şişmesini izlemenin, doğumun ıstırabını ve coşkusunu paylaşmanın sevincini. Ben kadimim ama soyum yok. Kendi kanımın masum çılgınlığını hiç duymadım, bana hiç 'baba' denmedi, yavrularımın büyümesini hiç izlemedim. Bu sevinç... Buna asla sahip olamam."

Daemonikai'nin vücudu bir tahta gibi kaskatı kesilmişti.

"Bazı geceler uyanık yatıyorum ve acıdan zar zor *nefes alabiliyorum*," dedi Vladya'nın sesi kesilerek. "Bazen Zaiper'i kıskanıyorum. O bunların hiçbirini arzulamadı ve bu yüzden en iyi hayatını yaşıyor. Yaşlandı ama zihni gün gibi açık, hayatı tatmin edici."

"Zaiper aşığılık, sapkın küçük bir pislik-"

"İçimdeki özlem... üç bin yılı aşkın süredir var," dedi Vladya, gözyaşları yanaklarından süzölüp Daemonikai'nin omzunu ıslatarak. "Boş bir hayat yaşıyorum Daemon. Canavarım ve ben ayrıldık. Bir uzvumu kaybetmek gibi. Haydutlaştı, zihnimi karanlıkla dolduruyor, görmezden gelindiğimde saldırıyor. Kendimi kaybettim, Daemonikai. Uzun zaman önce kim olduğumu kaybettim. Şimdi sadece dinlenmek istiyorum."

"Peki ya *ben*?" Daemonikai'nin sesi düzensizdi. "Ben varım. Ben buradayım. Kırık dökük de olsam hâlâ buradayım. Ben hâlâ savaşırken neden dinleniyorsun? Çiftleşmenin imkânsız olduğunu sana kim söyledi? Binlerce yıl geçtiyse ne olmuş yani? Hâlâ olabilir."

"Olamaz."

"Bu da ne demek şimdi?" Daemonikai hüsrana uğramış bir halde sordu.

"Ruhum... o gitti."

Bunu izleyen sessizlik canlı bir varlıktı, yoğun ve baskıcıydı. Daemonikai o kadar kaskatı kesilmişti ki Vladya onun kırılacağından korktu. "Eğer bu bir şakaysa, pek de komik değil."

Vladya derin ve sakın bir nefes aldı.

Daemonikai uzaklaşmak için bir hamle daha yaptığında, sonunda onu serbest bıraktı. Arkadaşı bir adım geri çekildi, yeşil gözleri korku ve panik ateşiyle alev alev yanıyordu.

"Başka bir şaka dene, V.D.," dedi Daemonikai çaresiz bir yalvarışla. "Bu seferki gerçekten esprisini kaybetti."

"Tiara ölürken, bir takas yapmaya çalıştım." Durakladı. "*Hav'zie de Baah*."

Daemonikai'nin yüzünde bir dizi duygu uçuştı-şok, acıma, inançsızlık. Kelimelerle boğuştu, ağzı bir karış açıktı, sonra hiç ses çıkarmadan kapandı.

"Ama o büyülerin ne kadar güvenilirmez, tehlikeli ve karanlık olduğunu biliyorsun!" diye patladı arkadaşı. "Onları yasaklamamızın bir sebebi vardı, sen ve ben. Bu kararı *biz* verdik, unuttun mu? Aklından ne geçiyordu Vladya Theriozydovkar Skyvaktó?"

"Tam adı değil," diye homurdandı Vladya, neredeyse eğlenerek. Daemonikai'nin bu yüzden onu boğazlayacağından emin olmasaydı gülümseyebilirdi. Arkadaşı öfkeden deliye dönmüştü.

"Bunu nasıl *yaparsın*?" Daemonikai kükredi, boynundaki damarlar zonkluyordu. "Böyle bir şeyi nasıl yaparsın, lanet olsun! Bunu yapmadan önce

Kör göz! Direnmeliydin! Ne kadar cazip olursa olsun, kendini tutmalıydın!"

"Onu kurtarmak istedim!" Kendisine ait ilkel bir kükreme odayı doldurdu. "Onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım, ruhum lanetlensin! Bunu bir an bile düşünmedim. Varlığımın en önemli parçasını kaybetsem ne olur? Canavarımdan koparsam ne olur? Ya akıl sağlığımı kaybetmeye başlarsam? Tiara burada olacaktı, kader arkadaşım yanımda olacaktı ve ben hâlâ bağlı olacaktım. Yalnızlık, karanlık yok olur. En büyük arzumu elde edebilirsem ruhumu kaybetsem ne olur?"

"*Bunu* yapmaya istekliydim, yapmaya hazırdım, *yaptım!*" Vladya şimdi bağırıyordu, yüzyılların bastırılmış acısı ve öfkesi kontrolsüzce dökülüyordu. "Tanrılar beni mahvetti. Hayatım boyunca beni mahvettikleri yetmiyormuş gibi, onlara en çok ihtiyaç duyduğum anları seçip beni mahvettiler. Bunu bilmeliydim. Onların iyiliği hiçbir zaman benim olmadı. Hiçbir şey, tek bir arzu bile gerçekleşmedi. Beni terk edeceklerini bilmeliydim. Yedi tanrıya lanet olsun! Kaderlerle birlikte uçuruma! Ve Ukræe sonsuza dek lanetlensin! Benden bu kadar."

"Vladya..." En iyi arkadaşı tamamen yıkılmış görünüyordu.

Göğsü kabaran Vladya, dağılan kontrolünü yeniden toparlamak için bir an bekledi.

"Benden bu kadar," diye tekrarladı Vladya, sesi artık daha sakindi. "Benden istediklerini onlara vereceğim. Artık savaşmayacağım. Yoruldum Daemon."

Bir an için hiçbir ses duyulmadı. Sözlerinin ağırlığı odayı doldurdu.

"Sadece sen bana savaşmamı söyleyebilirsin ve ben de savaşacağım." Daemonikai'ye baktı ve gözlerinden akmayan yaşlar süzüldü. "Sadece sen bana deliliğin çekimine direnmemi söyleyebilirsin ve ben de direneceğim. Ama lütfen Daemon, eğer bana karşı biraz olsun sevgi besliyorsan... eğer bana değer verdiysen, lütfen... *sana yalvarıyorum*, bırak gideyim."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

VLADYA ÖNCELİKLİDİR



"BİTTİ. BENİM. ÖLÜ. BEDENİMİN." Daemonikai'nin sesi çelik gibiydi. Vladya'nın omzunu kavradı. "Bana bak Vladya. O vahşi deliliğe ulaşmadan önce beni geçmen gerekecek. Sana izin vermeyeceğim."

"Daemonikai, lütfen."

"Ben. Yapacağım. İzin. İzin. İzin Vermeyeceğim," diye tekrarladı Daemonikai, gözleri Vladya'ya dikilmişti. "Bazen unutuyorsun, etraftaki tek bencil sen değilsin. Sana burada, yanımda ihtiyacım var. Canlı olarak."

Vladya'nın bakışları yere düştü.

Daemonikai çenesini kavrayarak onu gözleriyle buluşmaya zorladı. "Döndüğüm gece bana ne söyledin?"

"Daemon..."

"Kaçmamamı söylemiştin. Saklanmamamı. Yaşamamın elimizdeki tek seçenek olduğunu, cehennem gibi hissettirse bile yaşamamız gerektiğini söyledin. O yüzden ölmene izin vereceğimi düşünüyorsan, bir daha düşün."

Vladya'nın çenesinde bir kas kasıldı. "Bunu biliyorum," diye itiraf etti, sesi gergindi. "Bu yüzden bunu bir sır olarak sakladım."

"Çok kötü. Bundan kaçmayacaksın. Bana söz ver."

"Daemon..."

"Onunla savaşağına söz ver." Daemonikai göğsündeki bu histen nefret ediyordu. Acıdan çok çiğ. Açığa çıkmıştı.

Ama bundan da öte, Vladya'yı deliliğe kaptırma düşüncesinden nefret ediyordu. Yapacağı son şey olsa bile bu dik kafalı katırdan bir söz alacaktı.

yaptı. Çünkü tıpkı onun gibi, Vladya'nın sözü onun bağıydı. Tek ihtiyacı olan bir yemindi.

Yaşadıkları onca şeyden sonra, yüzyıllar ve bin yıllar boyunca, her zorluk ve felaketten sonra, Vladya'yı kaybetme düşüncesi kabul edilemezdi. Daemonikai hâlâ nefes alırken olmazdı.

Eğer Vladya delirdiğinde böyle hissetmişse, Vladya'nın gitmesine izin verememesine şaşmamalıydı. Vladya'nın onu geri getirmek için bu kadar ileri gitmesine şaşmamalı.

"Ruhun olmasa da umurumda değil, onunla savaşacaksın. Seni kaybedemem. Bana söz ver. *Şimdi*, dedi Daemonikai şiddetle. "Çünkü sana şunu söyleyeyim, eğer seni de kaybetmek zorunda kalırsam, bir ölüm çılgınlığına girerim. Bugün doğanlar da dahil olmak üzere bu dünyadaki her bir insanı katlederim. İnsan türünü sileceğim ve topraklarını toza dönüştüreceğim. Bu dünyayı gerçekten ateşe vereceğim, V.D."

Vladya'nın gözlerinde bir eğlence parıltısı belirdi ve gerginliği kırdı.

"Oh, dur. Bu kulağa en sapkın aşk itirafı gibi geliyor," dedi Vladya daha hafif bir tonda. "Aşk acısı çeken bir aptal gibi konuşuyorsun."

Daemonikai onun eğlendiğini paylaşmadı. Yüzü asık, ölümcül ciddiyetini koruyordu.

Vladya onun gözlerinde bir şey görmüş olmalıydı, çünkü yüzündeki hafiflik kaybolmuştu. "Ciddisin, değil mi?"

"Tanrım, beni ele veren neydi acaba?" Daemonikai kollarını kavuşturdu. Vladya'nın ağzı açıldı. Kelimeler kifayetsiz kalınca kapandı.

"Ukrae'nin taşakları. Tüm insan nüfusunu silme fikri çok cazip gelmiyor değil ama bunu yapamazsın," dedi Vladya sonunda. "Tekrar o kişi olursun. Evie, dünyayı Zalim Daemonikai'den temizlemek için cehennemden geçti. Vahşi. Gaddar Yok Edici. Yıkımın Habercisi. Senin neyin var böyle?"

Daemonikai ona dik dik baktı. "Onunla savaşacaksın. Kolayca teslim olmayacaksın. Söz ver bana."

"Daemon..." Vladya'nın içindeki mücadele tükendi, omuzları salkım söğütler gibi çöktü. "Peki, seni inatçı eski vagon. Anlaştık."

"Söz vermeni istiyorum."

"Sana söz veriyorum." Vladya alnına masaj yaptı ve alçak bir ses tonuyla, "Söz veriyorum," diye ekledi.

"Bunu bir yeminle mühürle."

Vladya'nın öfkesi alevlendi. "Sen... Lanet olsun." Derin bir nefes aldı. "Peki, bu vahşi delilikle savaşağıma yemin ediyorum. Son nefesime kadar savaşağım. Mutlu musun?"

Daemonikai'nin duruşundaki sertlik ancak o zaman hafifledi. Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

"İnsanların yüzyıllar boyunca dostluğumuzu yanlış anlamasına şaşmamalı." Vladya homurdanarak aralarını işaret etti. "Bil diye söylüyorum, bu hiç sağlıklı değil. Şeytanın memeleri kadar zehirlisin."

"Kapa çeneni." Daemonikai ona ters ters baktı. "*Bunu* nasıl seçtiğini duymadığımı sanma." Vladya'nın hareketini yansıttı. "Beş yüzyıl boyunca halkımızın yerine *beni* nasıl seçtiğini. Vahşi benliğim, yasalarımız ve Zaipeer arasında duran tek şey sendin."

Vladya'nın yanakları kızardı, rahatsız görünüyordu. "Unut bunu." Boğazını temizledi. "Görünüşe göre tarih tekerrür etmek üzere, ama şimdi ben vahşi taraftayım."

"Hayır, *değilsin*, seni velet." Boğazını sıkıan Daemonikai, Vladya'yı bir kez daha kemik kıran bir kucaklamanın içine çekti. "Seninle o karanlık boşluk arasında duracağım, duydun mu beni?" diye yemin etti. "Şimdi bana her şeyi anlat. Belirtilerin nasıl olduğunu, şu anda neler hissettiğini, ne istediğini. Anlatılmadık hiçbir ayrıntı bırakma. Bununla savaşalım. Birlikte. Ve eğer batarsan, birlikte batarız. Beni duyuyor musun?"

Vladya'nın omzuna doğru başını salladığını görmekten çok hissetti.

Alacakaranlık çöktüğünde Daemonikai kapının pervazına yaslanmıştı, hayal kırıklığı derisinin altında kaynıyordu, enerjisi tükenmişti.

Bütün günü Vladya'nın evinde geçirmiş ve çok şey gözlemlemişti. Feral, yavaş etki eden bir hastalık gibiydi, ilk belirtiler ortaya çıktıktan sonra tam olarak ortaya çıkması genellikle on ila on beş yıl alıyordu. Ama Vladya'nın durumu farklıydı, çünkü o kendisiyle savaşıyordu.

Belirtiler başlayalı iki yıldan az olmuştu ve hastalık, delilikle savaşının sekizinci yılındaki bir insandan daha hızlı ilerlemişti.

Boş bakışlar, kontrol edilemeyen erkeklikten canavarlığa geçiş, doymak bilmeyen açlık ve daha niceleri. Vladya'nın deliliği korkunç bir hızla yaklaşıyordu.

Bütün gün içeride kalmalarına rağmen, bir nevi normalliği korumaya çalışmışlardı. Vladya'nın çalışma odasında birlikte çalışıyor, kâğıt oynuyor, hatta yemeklerini bile paylaşıyorlardı.

Wegai büyük kralı bilgilendiriyor, ona sürekli güncellemeler getiriyordu ama Daemonikai için bu konutun dışındaki dünya önemsizdi.

Onun önceliği Vladya'nın akıl sağlığıydı. Önemli olan tek şey Vladya'ydı.

En kötüsü de Vladya'nın içgüdüleriyle savaştığını görmektir. Daemonikai bugün iki kez, arkadaşının yüz hatlarını ele geçiren vahşiliği izlemişti. Hırlıyor ve kafese kapatılmış bir canavar gibi yerde volta atıyordu. Vücudu gerginlikle sarılmıştı. Mücadele ediyordu. *Direnliyordu.*

Şimdi olduğu gibi, yine yapıyordu. Bir uçtan diğerine tepinirken yumrukları sıkılıyordu.

Daemonikai ne zaman Vladya'nın tam olarak neye bu kadar direndiğini öğrenmek istese, meydan okuyan bir bakış ve Vladya'nın çenesinde inatçı bir setle karşılaşılıyordu.

Daemonikai inatçılığı anlıyordu. Bu, demir kontrolü ve katıksız irade gücü Vladya ile paylaştıkları özelliklerdi. Bu işin peşini bırakmalıydı ama merakı buna izin vermiyordu.

Vladya'nın bu kadar şiddetle direndiği şey neydi ve neden her karşı koyuşunda bu kadar *aç* görünüyordu?

Yemek yediklerinde Daemonikai, sorunun açlık olabileceğini düşünerek fazladan yemek sipariş etmişti. Ama öyle değildi.

Vladya'nın gözlerindeki *vahşi açlık* devam ediyordu.

Daemonikai kapıdan uzaklaşarak odanın içinde ilerledi ve sandalyeye oturup botlarını masanın kenarına koyarak bileklerinden çaprazladı.

"Daha birkaç gün önce Marilyn'den içtiğine göre, sorunun kana susamışlık olmadığını varsayıyorum," diye düşündü Daemonikai, bakışları Vladya'yı takip ederek çalışma odasında ilerlerken. "O zaman... seks arzusu."

Vladya ona ters ters baktı ve sinirlenerek ofladı. Burnu ve yanağı Daemonikai'nin darbeleri yüzünden morarmış ve hafifçe şişmişti ama erkek acıyı hissetmiyor gibi görünüyordu, huzursuzca volta atıyordu.

Her nasılsa Vladya'nın gözlerindeki vahşi bakış daha da güçlendi. Sanki gerçekten direnmekte zorlanıyormuş gibiydi.

Daemonikai'nin bununla işi bitmişti.

İç çekerek bileğinin çaprazını açtı ve doğruldu. "Kaç tane dişi istiyorsun? İki mi? On mu?"

"Seks arzusuyla savaşmıyorum," diye homurdandı Vladya.

"Ve ben bugün doğdum. Annemin göğsünü emen taze bir yavruyım," diye karşılık verdi Daemonikai.

Vladya onu duymazdan gelerek derin bir nefes aldı.

"Hizmetçileri çağırayım mı?" Daemonikai ısrar etti. "Genelevle temasa mı geçeyim? Bir metresle mi?"

Vladya olduğu yerde durdu, yumrukları sıkılmıştı. Çenesindeki bir kas kıpırdadı, kontrolü gözle görülür biçimde azalıyordu. "O kadar basit değil."

"Benim durduğum yerden öyle."

Vladya'nın bakışları yere düştü. "Ona zarar vermek istiyorum," diye itiraf etti sonunda, sesi çok kısıktı. Utanmıştı. "Onu *serbest bırakmak* istiyorum."

Daemonikai'nin kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Merakla kollarını kavuşturdu. "Demek haklıyım. Bir dişi *var*. Kim bu kadın? Bir hanımefendi olabilir mi? Bağlı mı? Bu yüzden mi utanıyorsun? Çünkü bağlanmış olsun ya da olmasın onu buraya sürükleyeceğim."

"O bağlı değil, bekle. Bana birinin bağ *arkadaşını* mı getireceksin?" Vladya kafasını kaldırdı, sesi kuşkuluydu. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Daemonikai tereddüt etmeden, "Eğer istediğin buysa, evet," dedi. Bakışları sabit ve kararlıydı. "Gerekirse Kahin'in kendisini de getiririm. Şu anda sonuçları ya da adabı hiç umursamıyorum. O yüzden oyalanmayı bırak ve bana gerçeği söyle."

Vladya başını salladı, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Adil bir kral gibi görünmenin ardına çok iyi saklanıyorsun ama bazen ahlaki açıdan ne kadar çarpık olduğunu unutuyorum, Daemonikai Vipertheriov Naelzharoth."

Daemonikai kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırarak onu bekledi.

"Peki," diye sertçe soludu Vladya. "Ormandaki o geceyi hatırlıyor musun, sana beslendiğim bir kızıdan bahsetmiştim?"

Daemonikai'nin kaşları çatılırken hafızasını yokladı. "Hatırladığımdan emin değilim."

- Oh, neredeyse susuzluğunu gideren kız mı? Hani şu 'kafayı bulan'?"

"İşte o." Vladya neredeyse utanmış görünüyoru.

"Mmm." Daemonikai'nin ilgisini çekince bacak bacak üstüne attı ve sandalyesine geri oturdu. "Peki, kim bu dişi?"

"Hiç kimse."

"Onu tanıyor

muyum?"

"Hayır."

"Bu kızı bulup buraya getirebilmem için bana işe yarar bir şey söyleyecek misin?"

"Hayır."

Daemonikai dramatik bir şekilde içini çekti ve oturduğu yerden kalktı. "Pekâlâ. Eğer arzu edilen mevcut değilse, mevcut olan onun yerini almak zorunda kalacak, öyle değil mi?" Kapıya doğru yürüdü. "Geri geliyorum."

Hizmetçi odasında kaos hüküm sürüyordu. Kahkaha sesleri keskin iskambil kâğıdı şakırtılarına karışıyor, arada bir yere yuvarlanan nesnelerin takırtısı ve coşkulu tezahüratlar duyuluyordu.

Daemonikai içeri girdi ve kapı aralığında çerçevelenmiş bir şekilde durdu. Net ve otoriter sesi kargaşayı yarıp geçti. "Aranızda kim Büyük Lord Vladya ile yatma şerefine nail olmak ister? Şimdi öne çıkın."

Mahalle sessizliğe gömüldü, bir mezar taşı kadar vakurdu. Dişiler teker teker ortaya çıktı, gözleri kocaman, dudakları heyecanla ayrılmıştı. Toplamda on yedi taneydiler.

Vladya, dişilere karşı tüm soğuk kalpliliği ve acımasızlığına rağmen, onlar için bir sansasyondur. Onu çok seviyorlardı.

Daemonikai diğerlerini kovduktan sonra beşini işaret etti. "Benimle gelin."

Kraliyet konutuna yeniden girdiğinde Daemonikai'nin içgüdüleri alevlendi. Ters giden bir şeyler vardı.

"Burada bekleyin," diye emretti kadınlara, Vladya'nın kokusunu takip ederek, pelüş halının üzerinde sessiz adımlarla ilerledi. Yatak odasındaki hava tehlikeyle çatırdıyordu. Bir saniye sonra, iri yarı, yarı değişmiş bir Vladya ona doğru hamle yaptı.

Bu sefer Daemonikai hazırды.

Vladya'nın vahşi öfkesine kendi kontrollü vahşiliğiyle karşılık verdi. Vladya'nın canavarı kontrolü ele geçirmiş, onu öldürmek için savaşıyordu ve Daemonikai geri çekilmedi.

Sadece bastırmak için değil, içindeki adama ulaşmak için de savaştı. Ve sonunda başardığında, Vladya'yı insan formuna geri dönmeye zorladığında, kendi canavarını kontrol etmek neredeyse daha zordu - şiddetten zevk alıyor, tam bir değişim talep ediyordu.

Vladya onun kafasını koparmaya çalışmayı bırakmış olabilirdi ama hâlâ vahşi bir bakışa sahipti.

"Senin seks arzunla başa çıkalım, olur mu?" Daemonikai'nin sesi sertti, zar zor kontrol ediliyordu. "İçeri gelin."

Urekai hizmetkârları temkinli bir şekilde içeri girdiler ve şimdi yatağın kenarında oturan, kasları saldırmayı bekleyen bir kobra gibi gergin olan büyük lorda baktılar.

Gözleri hep birlikte büyüdü ve hızla boğazlarını açtılar.

Vladya bir anda üzerlerine gelmiş, boyunlarının kokusunu almıştı.

Gözbebekleri büyümüş, her birini içine çekerken pençeleri bükülmüş, artan bir heyecan ve hayal kırıklığıyla bir dışiden diğerine ilerliyordu. Sonuncusuna ulaştığında hırlamaya başlamıştı. Pençeleri uzamış, saldırmaya hazırlanıyordu.

Feromonları o kadar boğucu ve saldırgandı ki dişiler dizlerinin üzerine çökmüş, titriyor, inliyordu.

Hades, bu kadınlar onun istediği gibi değildi. *O* değillerdi. Bu neredeyse vahşi durumda bile Vladya'nın canavarı belirli bir dişiye arzuluyordu.

Daemonikai'nin buna ne anlam vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Vladya kalan azıcık kontrolünü de kaybedip kanlarını dökmeden önce dehşete düşmüş dişileri çabucak topladı.

Yatak odasına döndüğünde, şaşkın gözleri Vladya'yı takip ediyordu. Bu kız her kimse, pençelerini Daemonikai'nin düşündüğünden daha derine geçirmişti.

Kim bu kız?

"Majesteleri?" Temkinli bir ses düşüncelerini böldü.

Daemonikai döndüğünde Yaz'ın kapıda dikildiğini gördü, yüz ifadesi endişeyle gerilmişti. Erkek bütün gün bir gölge gibi etrafta dolanmış, efendisinin iyiliği için açıkça endişelenmişti.

Dışarı çıkan Daemonikai kapıyı arkasından kapattı. "Ne oldu Yaz?" diye sordu yorgun bir sesle.

"Efendimin istediği kızı tanıyorum."

Daemonikai kafasını kaldırdı. "Ne biliyorsun?"

"Burada, Blackstone'da çalışıyor. Onu nerede bulacağımı biliyorum," dedi soğukkanlı asker sessizce.

"Bir hizmetçi mi?"

Yaz tereddüt ederek başını salladı. "Bir köle. İnsan."

Aralarındaki hava duruldu. Açık alanda duruyorlardı ama sessizlik o kadar yoğun ki, bir toplu iğne damlası bile koridorlarda yankılanabilirdi. "Şimdi ne diyeceksin?"

"Evet, Majesteleri. O yeni alınmış bir köle," diye açıkladı Yaz. "Neredeyse bir yıl önce. Lord Vladya ve Lord Ottai, onu ve kardeşini canavarınıza hizmet etmek üzere satın almak için insan krallığına gittiler."

Bu onun için yeni bir haber değildi, Ottai ona bu yolculuktan bahsetmişti. Tamamen beklenmedik olan şey ise etrafındaki çıkarımlardı.

Duygusal olarak kopuk, her zaman kontrolü elinde tutan Vladya'nın bir *insan* kızına ilgi duyması, kopmuş canavarının ona saplanıp kalmasına yetmişti,

sersemleticiydi.

Yaz'a baktı. "Bu kızı bana getir."

Yaz eğildi ve topuklarının üzerinde döndü. Tam koridorda gözden kaybolurken, Ottai köşeyi döndü.

"Majesteleri. Frostfall'daydım ve burada olduğunuzu öğrendim. Açıklamak istediğim bazı konular var-" Ottai aniden sözünü kesti, dikkati odanın içinden gelen alçak, gürleyen hırıltıya yöneldi. Yaklaşıp Daemonikai'nin gözlerini bulduğunda yüzünde bir endişe izi belirdi. "O nasıl?"

"Biliyordun." Daemonikai'nin sesi düz ve suçlayıcıydı.

Ottai'nin yüzünde suçluluk duygusu belirdi ve Daemonikai'nin hemen önünde durdu, geniş omuzları hafifçe çöktü. "Bu bir süredir oluyor, yardım etmek için elimden geleni yapıyorum ama..." Başını iki yana salladı. "Vlad'ın ne kadar inatçı olabileceğini biliyorsun."

"Yine de bir şeyler söylemeliydin Ottai," dedi, hayal kırıklığının ağırlığı sözlerine sinmişti.

"Biliyorum." Ottai başını öne eğdi. "Özür dilerim majesteleri."

Kapının önünde durmuş, aralıktan Vladya'yı izliyorlardı. Vladya yine yarım vardiya çalışıyordu, odada huzursuzca dolaşüyor, hırlıyor ve hiçbir şeye sinirlenmiyordu.

Ottai'nin beti benzi attı. "Sence yarım vardiyada sıkışıp kalmış mıdır?"

Daemonikai Vladya'nın figürünü inceledi, keskin gözleri her titremeyi, her kas seğirmesini inceliyordu. "Bence dönüşemeyecek kadar tedirgin."

Daemonikai tam olarak emin değildi ama öyle olmalıydı. Alternatifi düşünülemezdi.

Otuzuncu Bölüm

YARI CANAVAR, YARI VAHŞI



Bütün gün Blackstone'daki hava korku doluydu. Söylentiler koridorlarda ok gibi yayılıyordu. Hükümdarlarının deliliğe sürüklendiğine dair fısıltılar kolektif bir dehşete yol açıyordu.

Aniden ortadan kaybolması, öngörülemeyen hareketleri ve bugünkü tecridi hakkındaki hikâyeler halkı dehşete düşürmüştü. Bir zamanlar sadece şüphe gölgeleri olan mırıltılar, açık bir gerçeğe dönüşmüştü. Hükümdarları çılgına dönmüştü.

Kale bütün gün melankoli içinde uğuldadı.

Aekeira tazelendi, aynadaki yansımasına baktı ve üzerine yapışan korku ve endişeden kurtulmaya çalıştı. *O nasıl? O iyi mi?*

İç geçirdi ve saçının karışık tellerini hızlıca taradı.

Aklı Em'e gitti.

Belki de gidip onu kontrol edebilirdi. Isı iyileşmesinin acısı hafiflediyse onu Lord Herod'un malikânesinden geri getirebilirdi. En azından *bu* onun kontrolündeydi.

"Aekeira, orada mısın?" bir askerin sesi sessizliği bozdu. Sustu.

Yaz mıydı? "Evet, asker."

"Büyük kral seni Blackstone'un kraliyet konutuna çağırıyor."

Kalbi göğsünde küt küt atmaya başladı. *Büyük Kral mı? Neden?* Kral Daemonikai onu daha önce hiç çağırmamıştı ve o da böyle olmasını tercih ederdi.

Em hakkında mıydı?

Bu düşünce içinde yeni bir panik dalgası yarattı.

Yaz'ı takip eden Aekeira'nın kalbi her adımda çılgınca çarpıyordu. Yaklaştıkça sinirleri daha da geriliyordu. Gidecekleri yere vardıklarında, Yaz'ın anonsunu ya da ayrılışını neredeyse hiç fark etmedi.

Gözleri yere sabitlenmişti ama bir değil *iki* büyük hükümdarın varlığına işaret eden ağır siyah cüppeleri fark etti.

"Bana bak, insan."

Emir sert değildi ama derinden gelen ses Aekeira'nın başını kaldırmasına neden olan yadsınamaz bir otoriteye sahipti.

"Majesteleri." Ona bu kadar yaklaşmışken, Aekeira onun büyüklüğü ve varlığı karşısında şaşkına döndü. Düşündüğünden daha heybetliydi. Uzun, geniş ve *korkutucu*. Em bunu nasıl yapabiliyordu?

"Demek sen Aekeira'sın." Zümrüt gözleri keskin ve değerlendirci bir şekilde onu inceledi.

Aekeira'nın parmakları eklemlerine gömüldü. "Evet, Majesteleri."

"İnanılmaz derecede tanıdık geliyorsun." Kaşları çatıldı. "Daha önce tanışmadık ama tanıdığım bir kıza benziyorsun."

Tanrım, lütfen, hayır. Aekeira'nın midesi düğümlendi, içinden fırtına gibi korku geçti. *Em'den bahsetme... ondan bahsetme...*

"Adı Galilea," diye devam etti Kral Daemonikai düşünceli bir ses tonuyla. "Yüce lordlarımdan biriyle nişanlı. Tıpkı senin gibi bir prenses."

"BEN..." Aekeira'nın dili tutulmuştu.

Lord Ottai başını hafifçe eğdi. "Lord Herod'un nişanlısını şahsen tanımıyorum," dedi onu merakla inceleyerek. "Ama şaşırdım. Kardeşi Emeriel'e oldukça benziyor."

"Mmm, o da var." Büyük kral başını eğdi, bakışları keskindi. "Kokusu olmayan çocuk senin kardeşin mi?"

"Evet, Majesteleri." *Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım.*

"Kokusu olmayan mı?" Lord Ottai başını sallayarak alay etti. "Emeriel'in bir kokusu var, tamam. Hatırladığım kadarıyla canavarınızın çok sevdiği bir koku."

Aekeira şimdi titriyordu. Boğazı düğümlendi, kelimeler bir dehşet duvarının ardına hapsoldü. Elbisesini sıkıca kavradı.

Kral Daemonikai yavaşça göz kırptı. "*Ne?*"

"Çocuğun kokusu canavar formundayken size ulaşıyordu. Özellikle bu yüzden size hizmet etmesini sağladık." Lord Ottai kaşlarını çatı, kaşlarının arasında şaşkın bir kıvrıklık oluştu. "Belki de bastırıcı kullanıyordur."

"Neden öyle olsun ki?" Büyük Kral Ottai'ye döndüğünde kaşları iyice çatıldı. "Bir insan köle nasıl olur da kokuyu eline geçirir?"

bastırcılar?"

"Belki-" diye başladı Lord Ottai.

"Bırak kız cevap versin, Ottai." Kral Daemonikai'nin delici bakışları tekrar Aekeira'ya kaydı. "Söyle bana Aekeira, kardeşin bastırcıları nasıl ele geçirdi?"

Aekeira kalbinin bu kadar sert çarpması karşısında kaburgalarının çatlayacağından korktu. *Em, Lord Vladya'nın karşısında böyle mi hissediyordu? Böyle bir karşılaşmadan nasıl sağ çıkabilmişti? Mesanesi tıpkı benimki gibi ona ihanet etmekle mi tehdit etmişti?*

"Konuş." Kral Daemonikai'nin sesi onun sarmal düşüncelerini bir bıçak gibi kesti. "Beni kandırmaya cüret etme, yoksa celladın kılıcıyla yüzleşirsin."

"Çöküşün eşiğinde görünüyorsun," dedi Lord Ottai nezaketle. "Korkmayın. Sadece doğruyu söyle ve her şey yoluna girsin."

"Lord V-Vladya. O... uhm... Em'e s-supresan verdi." Kelimeler Aekeira'nın ağzından döküldü.

Büyük Kral'ın kaşları havaya kalktı. "Vladya? Neden yapsın ki-"

Vahşi bir hırıltı havayı kesti ve hafif aralık kapı büyük bir gürültüyle çarparak açıldı. Lord Vladya hışımla dışarı çıktı. Ya da daha doğrusu, o ne olabilirdi?

Aekeira'nın nefesi kesildi ve geriye doğru sendeledi. Adamın bakışlarıyla buluşmak için başını *yukarı, yukarı, yukarı* eğerken boynu gerildi. Yüzü buruşmuş, dişleri vahşi bir hırıltıya dönüşmüştü.

Bir metreyi aşan boyuyla insan ve canavar karışımı bir şeydi. Geri çekilmeye devam etti, sırtı duvara çarpma kadar refleksle hareket etti. Aekeira daha önce yarı vitesli bir Urekai görmemişti ama bu da en az tam canavar formları kadar korkunçtu.

Lord Vladya bir anda üzerine çullandı, devasa gövdesi onu duvara yasladı, teninden yayılan ısıyı hissedebileceği kadar yakındı. Yüzü onunkinden sadece birkaç santim ötede, vahşi ve vahşi görünüyordu. Öfkeli.

Ama yine de, ne zaman değildi ki?

Midesindeki endişe düğümü gevşemeye başladı. Çok az da olsa. İronik bir şekilde, Aekeira karşısındaki bu erkekten çok büyük kraldan ve onun sorgulamasından korktuğunu fark etti.

Bu pençeler onu saniyeler içinde parçalara ayırabilir, bu keskin dişler onu lime lime edebilir ve bu ağaç gövdesi kalınlığındaki kollar onu zahmetsizce ezebilirdi. Ve yine de... korku açığa çıkmaya devam etti.

"Lord Vladya," diye fısıldadı.

Tereddütle elini ona doğru kaldırdı, avucunu sertleşmiş karnına dayamadan önce karnına sadece birkaç santim yaklaştı.

Ona dokunuyordu. Onu yatıştırmak için.

Parmaklarının altındaki deri sıcaktı, neredeyse ateş gibiydi. "Benim... Aekeira..."

Göğsünde derin bir hırıltı başladı ve avucunda titreşti. Başı boynuna doğru eğildi, burun delikleri açıldı. Aekeira daha da açarak ona erişim sağladı.

Kokla, kokla, kokla.

Nefesini tuttu, burnu teninde gezinirken gözlerini kapattı.

Hırladı, sesi bu sefer alçaktı. Daha az tehditkâr. Neredeyse... yatıştırıcı.

"Sorun yok." Aekeira'nın eli yavaşça karnından geniş sırtının çıkıntılarına doğru ilerledi, parmaklarının altındaki kordonlu kaslar inanılmaz derecede sıkıydı. Korkunç derecede güçlüydü ve bu vahşi bir aslanı okşamak gibiydi. Yine de Aekeira ona dokunmadan duramıyordu. "Ben buradayım."

Başka bir gümbürtü. Bu daha yumuşaktı... neredeyse bir mırıltı.

"Ben buradayım," diye tekrarladı. Elleri titreyerek onun sırtını nazikçe okşamaya devam etti.

Mırıldandı.

Ses o kadar tuhaf, beklenmedik derecede sıcak ve rahatlatıcıydı ki, Aekeira bir an için bu sesin karşısındaki bu yarı erkek yarı buf canavardan geldiğine inanamadı.

Ama sonra tekrar yaptı.

Uzun, gürleyen bir mırıltı karnında kelebek çırpıntıları yarattı ve korkunun son kalıntılarını da kovdu.

"Kutsal Ukrae," Lord Ottai'nin şok olmuş sözleri o anı böldü ve Aekeira'yı sarstı.

Lord VLadya'ya o kadar odaklanmış, onun varlığına o kadar kapılmıştı ki, dinleyicilerini tamamen unutmuştu. İki büyük hükümdara baktı, ikisi de tamamen sersemlemiş görünüyordu. Açık bir şaşkınlık içinde ona bakıyorlardı.

Lord Ottai'nin şaşkınlığı yüzünden okunuyordu ama büyük kralın ifadesi daha sakindi. Düşünceli görünüyordu, analiz ediyordu... ve Aekeira'nın gözlerinde tam olarak çözemediği bir şeyin izi vardı.

Lord Vladya onun boynuna sokulmaya devam etti, burnu tenine sürtünüyordu. Bunu bir mırıltı daha izledi.

Sonra ürpertici bir iç çekişle insan formuna geri dönmeye başladı. Yüksek boyu azaldı, pençeleri ve dişleri geri çekildi, kürkü geri çekildi. Gözlerindeki vahşilik biraz olsun yumuşadı.

"Aekeira," diye homurdandı, bir adım geri çekilerek. Hâlâ biraz vahşi görünüyordu, gri gözlerinde hâlâ sarı bir ışık vardı. "İhtiyacım var..."

"Neye ihtiyacın var?" O delici gözlerin içine bir pervane gibi çekildi.

Lord Vladya yutkundu. Dudaklarını ıslatarak sert bir ses tonuyla sordu. "Sana sahip olduğumu söylediğim karanlık düşünceleri hatırlıyor musun?"

Aekeira hatırladı.

Elbette hatırlıyordu.

Adam onlardan bahsettiğinden beri aklından çıkmıyorlardı.

"Beni bağlamak istediğin yer... ve bana zarar vermek istediğin yer?" diye sordu, sadece onaylamak için.

Adam kısa bir süre başını salladı, çenesinde bir kas kıpırdadı. "Şimdi tepelere doğru kaçmak için iyi bir zaman.

Seni bu duvara itmemek, kıyafetlerini yırtıp atmamak ve sağını solunu ayırt edemeyeceğin kadar sert sikmemek için içgüdülerimle savaşıyorum. Savaşıyorum..." Nefesi ağır, düzensiz patlamalar halinde geliyordu. "Savaşıyorum, Aekeira. Şimdi *kaçmak* için iyi bir zaman."

"Nereye kaçabilirim ki?" diye sordu, nabızı hızlanmış, yüzü kızarmıştı. "Büyük yöneticiler beni bulup getirecekler-"

"Yalnız bırakılacaksınız. Bunu ben emredeceğim."

"Dur bakalım, o kadar hızlı değil," diye araya girdi Kral Daemonikai'nin sesi. "Ne yazık ki V.D., bu tutamayacağın bir söz olabilir. Nerede saklanırsa saklansın, onu bulacağım ve buraya dönmesini sağlayacağım."

Aekeira yanaklarına bir sıcaklık yayıldığını hissetti, kaçması gereken yarı vahşi erkeğin sıcaklığına daha da yaklaştı. *Yüksek işitme duyularına lanet olsun.*

"Bu işe karışma Daemon," diye tısladı Lord Vladya, bakışları Aekeira'nın yüzünden hiç ayrılmıyordu. "Sadece söyle, ben de öyle yapacağım."

Kelimeyi söyle! Söyle o kelimeyi, Aekeira!

"Sana ne olacak? İyi görünmüyorsun."

"Endişelenmene gerek yok," diye cevap verdi huysuzca.

"Kalmak istiyorum," bunu söylerken kararlılığı daha da güçlendi. "Gitmeyeceğim."

Çünkü onun ihtiyaçlarından korkuyor olsa da, acısını dindirmeyi arzuluyordu. Bedeli ne olursa olsun.

Kırbaç, acı, yara izleri. Eğer bunlar ondan geliyorsa, huzur bulacağı anlamına geliyorsa, onlara isteyerek katlanırdı. "İhtiyacın olanı benden al."

Lord Vladya sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca ona baktı. "Sen delirmişsin." Vahşi gözlerinde inançsızlık parlıyordu. "Sen gerçekten, tamamen delisin."

Sonra onu öptü. Şiddetle.

Öpücük nazık değildi. Şefkatli hiçbir yanı yoktu. Sahiplenici hissettiriyordu.

Dili, dudakları onunkileri yuttu, Aekeira tekrar gözle görülür bir şekilde titreyene, arzudan nefesi kesilene kadar aldı, *aldı* ve *aldı*.

"Benim," diye tısladı dudaklarına karşı.

Kızın gözleri şok içinde açılmıştı. *Onu tam burada, onların önünde mi sahipleniyordu?*

Kız daha ne olduğunu tam olarak anlayamadan, büyük efendisi dönerek onu geniş sırtının arkasında korumaya aldı. Diğer iki büyük yöneticiye hırladı.

"Benim!"

Aekeira omzunun üzerinden baktı, şok içindeydi, midesinde kelebekler uçuşuyordu.

"Senin," dedi Lord Ottai ellerini teslimiyetle kaldırarak.

Büyük kral tek kelime etmedi, dikkatli gözleri onun üzerindeydi, ifadesi temkinli ama gizlenmemiş bir merakla doluydu ve başka bir şey...

Aekeira onun delici bakışlarından saklanmak için vahşisine daha da yaklaştı.

"Benim!" Lord Vladya öfkeli bir kükremeyle tekrarlayarak tehditkâr bir adım attı.

Kral Daemonikai sonunda gözlerini ondan kaçırarak arkadaşına baktı. Yüz ifadesi yumuşadı. Kollarını arkasında kavuşturarak, "Senin," diye mırıldandı. "O senin, V.D."

Lord Vladya memnun bir homurtu çıkardı, döndü ve onu kollarına aldı. Yatak odasına doğru yürüdü ve kapıyı arkalarından çarparak dünyayı dışarıya kapattı.

Bölüm Otuz Bir

TESLİM OLMA



VLADYA önündeki manzarayı tatmin olmuş bir şekilde seyretti. Aekeira yatağına bağlı, çıplak, bileklerini yatak başlığına bağlayan iplerle sıkıca bağlanmış, bacaklarını onun için açmıştı.

Loş ışıktaki teni parlıyordu. Nefes kesiciydi.

Kafasının içindeki sesler kükrüyordu ama onları arka plana itti. Şehvet zihnini bulandırmış, aleti o kadar sertleşmişti ki ağrıyordu. Kendisini çağıran o sıcaklığın içine gömülmek istiyordu.

Ama önce.

Vladya şifonyere doğru ilerledi, parmakları sağlam bir kırbacın tanıdık sapına dolanıncaya kadar çekmeceleri karıştırdı.

Sayamayacağı kadar çok kez bu anın hayalini kurmuş, sonunda onu bir tene karşı kullanmanın nasıl bir his olacağını hayal etmişti. Kendini bırakmayı ve kanın güzel izlerini izlemeyi.

Aekeira küçük bir ses çıkardı, geniş gözleri onun her hareketini takip ediyordu.

Korku vardı, ama aynı zamanda... güven.

Ve o dudaklar. Dolgun, somurtkan ve aleti için yalvarıyor gibi görünen koyu bir kırmızıyla boyanmıştı.

Kırbaç bekleyebilirdi.

Vladya kırbacın yumuşak bir gümbürtüyle yere düşmesine izin verdi, odağı tamamen ona kaydı. Yatağa tırmanarak onun yanına yerleşti, yüzü onunkinden birkaç santim ötede duruyordu. Elini uzattı, saçlarını kavradı, başını yerinde tuttu, kirli ve çiğ bir öpücükle ağzını onunkine çarptı,

ve tamamen sınırsızdı. Onu iyice içine aldı, hayal kırıklığını, açlığını ve ihtiyacını ona akıttı.

Ağzını yuttu, ona yakında vücudunu nasıl alacağını gösterdi, soluklarını yuttu.

Sonunda çekip gittiğinde, kadının gözleri buğulanmış, dudakları kızarmış ve şişmişti. Üzerindeki gerginlik gitmiş, onu adamın altında uysal bir halde bırakmıştı. Vladya elinde olmadan usulca homurdandı.

Aekeira inanılmaz derecede seksiydi. Onu şimdi merhametine sığınmış ve bu kadar tahrik olmuş halde görmek ona *bir şeyler* yapıyordu. Kötü, kötü şeyler.

Ve o ağzı sikmesi gerekiyordu.

Hızlıca soyundu, Vladya onun yanında çıplak yatana kadar giysileri birer birer düştü. Aekeira'nın üzerinde yükselerek yüzüne oturdu, parmakları başının altından kayarak onu kucakladı ve kaldırdı.

"Aç," diye yumuşakça emretti.

Aekeira ateş kırmızısı bir renge bürünerek dudaklarını araladı. Yavaşça ona erkekliğini verdi, uzunluğu ağzının sıcaklığında kaybolurken inledi. Adam daha derine itti ve kız biraz boğuldu. Vladya rahatlamadı, orada kaldı, onu boğazında hissetmeye ve ona uyum sağlamaya zorladı. Aekeira hepsini alamıyordu ama umurunda değildi.

Vladya ona bindiğinde, her santimini aldığından emin olacaktı. Şimdilik bu durumdan memnundu.

Biraz geri çekilen Vladya, shaftının ucuna kadar kaymasına izin verdi ve onun ayırık dudaklarının hemen üzerinde gezindi. Sonra tekrar ileri doğru bastırdı, şişko aletini almak için genişleyen ağzı, yanaklarının kızarmış rengi, yumuşak küçük boğuk sesleri ve o geniş kahverengi gözleri onu büyüledi. Büyülenmişti. *Bağımlıydı.*

"Şimdi ağzını sikeceğim." Uyarılma ve *ihtiyaç* onun içinde dövüldü. "Boğazını mahvedeceğim, hızlı ve sert, sınırlarını zorlayacağım ve muhtemelen kendimi kaptıracağım. Ama çok fazla gelirse, başa çıkamazsan, bağlı ellerini iki kez çek. Beni duyuyor musun?"

Aekeira tereddüt etti, sonra başını salladı.

Geri çekilerek, ona tekrar çarptı. Ve tekrar. Ve tekrar.

Vladya onun ağzını her zaman istediği gibi sikti. Açgözlü gözleri kızın yüzündeki her detayı inceliyordu. İpeksi saçlarına gömülü eli, boğazına gömülene kadar daha da içeri iterken sıkılaştı. *Siktir!*

Aekeira öğürdü, gözleri yaşardı.

"Al şunu," diye tısladı Vladya, kızın boğazının onun etrafında daraldığını hissettikçe içinden zevk akıyordu. "Haydi."

Daha sert, daha hızlı iterek, gözlerindeki yaşların yanaklarına dökülmesini izledi. Her nefeste burnu alevleniyor, vücudu onun altında kıvranıyordu.

Duygular tüm varlığını kaplamıştı. Umduğu gibi hissetmedi. Hissettiği *Daha iyi.*

Kafasındaki lanet sesler susmuş, canavarı memnuniyetle mırıldanmaya başlamıştı.

Vladya'nın elinden bir şey gelmiyordu, bu yüzden aldı, aldı ve aldı. Nefesi düzensizleşti, kalçaları açlığının gücüyle titriyordu. Taşakları sıkıca çekildi. *Kahretsin, serbest kalmak üzereydi.*

Kadının saçlarını serbest bırakan Vladya, tekrar içine girerken kadının alnını şefkatle okşadı. "Ağzına boşalacağım. Son damlasına kadar yut."

Kızın yüzündeki kızarıklık boynuna kadar indi. *Çok sevimliydi.*

Son bir hamleyle kendini derinlere bıraktı ve kızın yumuşak, boğuk çığlıklarının etrafında titreştiğini hissetti. Vladya'nın eli daha aşağıya kaydı, göğsünün üzerinde gezindi, meme ucunu kısırdı.

Vücudunu bir titreme sardı, boğazı sıkılaştı, onu *emdi*. Bu his onu uçurumun kenarına getirdi.

Vladya alçak, uzun bir iniltiyle fışkırdı, boğazından aşağı boşalırken gerildi, içinden mutlak bir mutluluk aktı. Kadın yutabildiği kadarını yuttu ve adam geri çekildiğinde geri kalanı yüzüne, boynuna ve saçlarına sıçradı.

Onu adamın menisiyle kaplı görmek yepyeni bir tatmin seviyesiydi. Aekeira çok ateşliydi.

Yanağını okşadı ve "Aferin kızıma" diye fısıldadı.

Sesinin her zamankinden daha kalın, içgüdülerinin erkekten çok canavarca olduğu Vladya'nın gözünden kaçmamıştı. Ama Vladya günlerdir ilk kez kendini daha iyi hissediyordu. Sadece Aekeira'nın yanında olması bile onu daha iyi hissettiriyordu.

Ayağa kalkarak yataktan indi ve ayak ucunda durarak onu tekrar inceledi. Misk kokusu havada ağır ağır asılı duruyordu ama bu açıdan damlayan kadınlığının görüntüsü daha da güzeldi.

"Birileri boğazının parçalanmasından hoşlanmışa benziyor," diye söylendi, şişmiş klitorisine, pembeleşmiş tepe meme uçlarına ve titreyen kalçalarına dikkatle bakarak.

Aekeira utangaç bir şekilde inledi ve gözlerini sıkarak kapattı.

Kıkırdayarak ıslak bir bez hazırladı ve atılmış kırbacı almadan önce yüzünü, saçlarını ve boynunu sildi.

Aekeira'nın gözleri irkilerek açıldı, o korku dolu bakış geri döndü.

Aekeira kendini yanıyormuş gibi hissetti. Çenesi ağrıyor ve boğazı iyice kullanılmış gibi hissediyordu. Ama o kadar tahrik olmuştu ki, yumuşak esinti bile hassas tenine fazla gelmişti. Aekeira onun istediği her şeye hazırды.

Ta ki eli tekrar kırbaca uzanana kadar.

Gözleri Lord Vladya'nın tuttuğu sağlam kırbaca takıldı ve içinden bir endişe dalgası geçti. Sakin kalmak için elinden geleni yaptı, kendini eşit nefes almaya zorladı. Adam kırbacı kaldırdığında kalbi küt küt atmaya başladı ve gözlerini sımsıkı yumarak darbeye hazırlandı.

Nereye inecekti, kalçasına mı, karnına mı, yoksa daha da savunmasız olduğu bir yere mi...

Dudaklarından çaresiz bir çığlık kaçtı. Bacaklarını sıkmaya çalıştı ama bağlar onu durdurdu. Aekeira bekledi, gergindi, darbeyi bekliyordu.

Ama hiç gelmedi.

Yavaşça gözlerini açtı. Vladya onu izliyordu, kaşları derin düşünceler içinde çatılmıştı. Kırbaç inmiş, sanki vurma isteği kaybolmuş gibi elinde gevşekçe sallanıyordu.

"Kafam... karıştı," diye mırıldandı Vladya, neredeyse kendi kendine. Kafası karışık. "Kafamın içinde o kadar çok ses var ki, hepsi çığlık atıyor, hepsi bana nasıl zarar vereceğimi ve yok edeceğimi söylüyor. Ama iş başa düştüğünde, kırbacı sana doğru kaldırdığımda hepsi susuyor."

Sesinde şaşkınlık belirgindi. "Bunu o istedi, canavar. Ama kırbacı kaldırdığımda... dürtü *kayboluyor*. Yerini seni *koruma* ihtiyacı alıyor."

Aekeira ona gözlerini kırpıştırarak baktı, sözlerini anlamaya çalışıyordu. Tam olarak anlamamıştı. Ne onun söylediklerini ne de bunun onlar için ne anlama geldiğini.

"Dürtü hala orada. Hâlâ kullanmak istiyorum," dedi kırbacı sıkıca kavrayarak. "Ama senin üzerinde değil." Karanlık, vahşi gözlerinde sarı parladı. "Bana seni inciten birini söyle."

Aekeira'nın kalbi hızla çarptı. "BEN..." Aekeira onun talebini anlamaya çalışırken zihni bulanıklaştı.

"Bana bir isim ver," diye homurdandı Lord Vladya, sanki fırtınayı zor zapt ediyormuş gibi dişlerini sıkarak. Vahşi, yabanıl ve derin bir şekilde

Öfkeli. "Son zamanlarda seni kim incitti? Bana içimdeki bu karanlığı serbest bırakabileceğim birini verin."

Durduramadan zihninde bir isim belirdi. "Köle Ustası Tyke," diye ağzından kaçırdı. Sonra hemen pişman oldu ve dudaklarını ısırdı. "Bir şey söylediğimi unut-"

Vladya'nın ifadesi daha da karardı. Sesi buz gibiydi, kontrollüydü. "Ona yaptığım uyarıdan önce miydi sonra mı?"

"Lord Vladya..." Aekeira onun bakışlarından kaçınmaya çalıştı. Tehlikeleri çok iyi biliyordu; köle efendilerini ya da askerleri ihbar eden köleler genellikle kendilerini daha da tehlikeli durumların içinde bulurlardı. Bu dersi Amie'den öğrenmişti. Konuşmanın hiçbir zaman gerçek bir güvenliği yoktu.

"Önce miydi, sonra mı?" diye tersledi.

Sertçe yutkundu, sesi ancak fısıltı halinde çıkıyordu. "Sonra. Ama-"

Lord Vladya atılmış çarşafı kaptığı gibi üzerine attı ve açıkta kalan vücudunu örttü. "Yaz!" diye bağırdı, sesi odanın taş duvarlarında yankılanıyordu. "Buraya gel. Şimdi."

Asker içeri girdi ve Aekeira yüzünü yana çevirerek böylesine aşağılayıcı bir pozisyonda yakalandığı için duyduğu utanç sesini yuttu.

Ancak Yaz metanetini korudu. Gözleri ileriye sabitlenmiş, sesi her zamanki gibi duygusuzdu. "Evet, Lordum?"

"Bana Tyke'ı getirin," diye emretti Lord Vladya, sesi sıkıca kavradığı kırbacı kadar keskindi. "Hemen şimdi."

Kapı bir kez daha açıldığında Yaz içeri girdi, köle yöneticisi Tyke endişeyle arkasından geliyordu. Şaşkınlıkla odaya göz gezdirdikten sonra boğazını temizledi. "Lordum, beni mi çağırttınız...?"

Vladya volta atmayı bırakıp tüm dikkatini köle yöneticisine verdi. "Diz çök, Tyke."

Tyke dizlerinin üzerine çöktü.

"Kaledeki en iyi efendilerden biri olarak ün kazandınız," dedi Lord Vladya yumuşak bir sesle. "Ve bunun için sana bir onur vermeyi seçtim. Bu kırbacın alıcı ucunda sen olacaksın. Buna ne diyeceksin?"

Tyke'ın boğazı düğümlendi. Bakışları yatakta yatan Aekeira'nınkilere kilitlendi ve yüz hatlarını kızgın bir ifade kapladı. Sonra göğsünü kabartarak Lord Vladya'ya baktı. "Bu bir onur olacak. Lordumun istediği gibi."

Lord Vladya pozisyonunu aldı ve kırbacın ilk şaklaması havayı yarararak geçti. Ardından bir tane daha ve bir tane daha.

Köle Ustası Tyke çığlıklarını bastırmaya çalıştı ama dördüncü kırbaçtan sonra açıkça çığlık atmaya başladı.

Aekeira kırbaçları saymaya çalıştı ama otuzdan sonra izini kaybetti. Sırtında derin yaralar ve çürükler oluşmuş, her vuruş yeni bir iz bırakmıştı.

Lord Vladya hiç merhamet göstermiyor, kolu sınırsız bir güçle inip kalkıyordu. Tyke'ın eti çiğ, kanlı bir karmaşaya dönüştü.

Tanrılar adına. Onun için tasarlanan şey bu muydu? Aekeira ürperdi. Onu uyarmasına, kaçmaya teşvik etmesine şaşmamalı.

Bu manzaraya daha fazla dayanamayarak başını ipek çarşaflara gömdü, vücudu her darbeye titreyerek sarsıldı. Heyecanı azalmış, etrafındaki çarşafların sıcaklığına rağmen üşümeye başlamıştı.

Sonunda darbeler kesildi. Geriye sadece köle sahibinin iniltileri ve kesik kesik nefes alışları kalmıştı.

Geçici olarak başını kaldırdı ve çarşafın altından dışarı baktı. Köle Ustası

Tyke yerde iki büklüm yatıyordu, vücudu hırpalanmış ve kanlar içindeydi.

Lord Vladya onun önünde çömeldi, adamın çenesini rahatça kaldırarak onu gözleriyle buluşmaya zorladı.

"Yalan söyledim Tyke," dedi Lord Vladya sakince. "Bu bir onur saldırısı değil. Bu bir ceza."

Bunu duyunca irkilen Aekeira'ya doğru başını salladı. "Ona zarar verdin." Eliyle kölenin yanağındaki kan izini okşadı. "Bir daha böyle bir şey yaparsan, meslektaşlarına seni tüm meydanın önünde, köle ve efendilerin şahit olacağı bir yerde kırbaçlatacağım. Bunu ister misin?"

Köle Ustası Tyke'ın gözleri irileşti, gözyaşları yanaklarından süzülürken yüzünde dehşet ifadesi belirdi. "Hayır, Majesteleri. Lütfen, hayatım üzerine yemin ederim ki bu bir daha asla olmayacak!"

"Bugünden itibaren onun korunmasından sen sorumlusun," diye devam etti Lord Vladya soğukkanlılıkla. "Diğer köle efendilerinin hiçbirinin ona kötü davranmadığından, fazla çalıştırmadığından ve hatta yanlış bir şekilde *bakmadığından* emin olun. Tek bir şikâyet fısıltısı bile duyarsam... bunun hesabını vereceksin. Anladın mı?"

Köle Efendi Tyke sinirlendi. "Ama Lordum, bu benim kontrol edebileceğim bir şey değil, bu-"

Lord Vladya'nın kaşları saç çizgisine kadar yükseldi. "Az önce emirlerimi mi sorguladın?"

Başını o kadar sert salladı ki, omzuna nasıl bağlı kaldığına hayret etti. "Onu hayatım pahasına koruyacağım! Emriniz benim görevimdir Lordum."

Lord Vladya doğruldu. "Çık dışarı."

Köle efendisi ayağa fırladı ve onları bir kez daha yalnız bırakarak dışarı fırladı.

Lord Vladya onunla yüzleşmek için döndüğünde, gözlerinde yanan vahşiliğin bir kısmı söndü. Kadının yüz ifadesinden bir şeyler okumuş olmalıydı çünkü yüzü bomboştu.

Tek kelime etmeden yatağın etrafında dolandı ve Aekeira'nın el ve ayak bileklerini bağlayan düğümleri çözdü. Aekeira baskıdan kurtulduğunun farkına bile varmadı, tüm dikkati ona odaklanmıştı.

Onu serbest bıraktıktan sonra omzunun üzerinden bir emir vererek arkasını döndü. "Git."

Aekeira ayağa kalktı ve adamın bitişikteki odada kayboluşunu izledi. Bir yanı onun emriyle rahatlamıştı.

Bir yandan, Aekeira onun gri gözlerinde gizlenen şiddetin bir gösterisine tanık olduktan sonra gerçekten kaçmak istiyordu. Ona daha önce söylemişti, bunun olacağını biliyordu ama *bilmekle* tanımak arasında bir fark vardı.

Öte yandan, daha büyük bir parçası ona sarılmak istiyordu. Onu göğsüne yakın bir şekilde kucaklamak.

Aekeira onun Köle Ustası Tyke'ı sadece şiddetini dışa vurmak için cezalandırdığına inanmıyordu. Kalede seçebileceği sayısız mahkum vardı ama yine de ona zarar veren kişiyi seçmişti.

Bunu *onun için* yapmıştı.

Onu korumak için.

Tanrım, bu erkeği seviyorum.

Aekeira'nın daha önce hiç bilmediği kadar derin bir korku onu sardı. Görüşü bulanıklaştı, dünyası dönmeye başladı. Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, derinden sarsılmıştı.

Bu duyguya bir isim koymadığı zamanlar daha kolaydı. Uzun zamandır ona karşı *bir şeyler* hissediyordu ama inatla bunu tanımlamamaya çalışıyordu.

Sadece *o his* olduğu zaman görmezden gelmek daha kolaydı, savaşmak daha kolaydı.

"Gözyaşlarını kendine saklamalısın, Aekeira," dedi Lord Vladya, bulanık figürü şimdi yatağın ayak ucunda duruyordu. "Ben bir canavarım ve gelecekte bunun gibi yürüyeceğim daha çok yol var. *Bununla* uğraşmak zorunda değilim. Gidin ve sinir krizinizi başka bir yerde geçirin. Küçük insanlar için sabrım yok-"

Aekeira yatakta dizlerinin üzerine çökerek aralarındaki mesafeyi kapattı ve kollarını onun beline doladı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, onu boğazının derinliklerine almaktan sesi hâlâ kısıktı. Gözlerini kırıştırdı, gözyaşları serbestçe akıyordu, görüşü netleşiyordu. "Minnettarım Majesteleri."

Lord Vladya onun karşısında bir tahta gibi kaskatı duruyordu.

Aekeira sadece onu daha sıkı tuttu ve gözyaşlarının dizginlenmeden akmasına izin verdi. Onu seviyordu. *Onu. Sevmiştii. Onu.*

Onu sayamayacağı kadar çok kez incitmiş, deliliğin sınırlarında gezinen bu erkeğe karşı bir şeyler hissediyordu. Dünyaya kaşlarını çatan ve paylaşacak gülümsemesi olmayan, çok fazla acı bilen ve karanlığında teselli bulan bu adama karşı hisleri vardı. Yine de onu, kendisini korkutan bir şiddetle seviyordu.

O bir peri masalı prensi değildi. Genç bir kızken hayalini kurduğu parlayan şövalye de değildi. Mükemmel olmaktan çok uzaktı.

Yaralıydı, yaralıydı ve tehlikeliydi. Ama onun aşkıydı.

Bu aşk nazik ya da kibar değildi. Ham ve acı vericiydi, asla iyileşmeyecek taze bir yara gibi.

Aşkın bu kadar acı vermesi mi gerekiyordu? Aekeira merak etti. Çünkü onunki acıtıyordu.

Yüzünü onun göğsüne gömdü ve gözyaşlarının kontrolsüzce akmasına izin verdi. Adamın gergin bedeninin sıcaklığı, varlığının gücü hem bir teselli hem de onun ne kadar tehlikeli olduğunu hatırlatıyordu.

Ama Aekeira'nın umurunda değildi.

Onu seviyordu -kusurları, karanlığı ve her şeyiyle.

Otuz İkinci Bölüm

HIÇLIĞIN UÇURUMU.



MİSTRESS SINAI, kale kapılarının hemen ötesindeki bahçede geziniyor, akşam havasının yumuşak okşayışının tadını çıkarıyordu. Açan çiçeklerin tatlı kokusu etrafına yayılıyor, sinirlerini yatıştırıyordu.

"Söylentileri duydunuz mu hanımefendi?" Nora tereddütle arkasından sordu.

Sina bir kaşını kaldırarak omzunun üzerinden baktı. "Dedikodularla ilgilendiğimi sana düşündüren nedir, Nora? Dedikodulara karışmak bir hanımefendiye yakışmaz."

"Elbette hanımefendi. Özür dilerim." Nora'nın gözleri kaldırım taşlarına kaydı.

Ama Sina'nın merakı uyanmıştı. Boğazını temizledi. "Söylentiler ne hakkında?"

"Emeriel'in günlerdir kaleden uzakta olduğunu söylüyorlar." Nora'nın sesi komplocu bir fısıltıya dönüştü.

"Gerçekten mi?" Sina'nın kalbi hızla çarpmaya başladı.

Sadece çocuğun adı bile içinde birçok duyguyu harekete geçirmeye yetmişti. Derin, sakinleştirici bir nefes aldı ve umursamaz bir tavır takındı.

"Kaçtı mı? Kaçtı mı?" Bu düşünce onu heyecanlandırdı. *İyi kurtuluş.*

"Hayır, hanımefendi. Söylentilere göre... yüksek bir lordla yakın ilişkisi varmış. Yüce Lord'un malikanesinde çok fazla zaman geçiriyormuş."

Sina'nın adımları durakladı. *Yakın ilişki mi?* Duymayı beklediği şey bu değildi.

Bu güçlü adamların dikkatini çeken şey neydi bu çocukta? Bu onu son derece şaşırtmıştı. Elbette yakışıklıydı - hatta güzeldi - ama diğerleri de öyleydi.

Şeytanımdan uzak durmasını sağlayacak kadar onu meşgul edecekse, ben varım. Sina'nın dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüştü.

Bahçeden çıkan Sinai, önünde dizilmiş bir grup Greyrock askerini gördü. Onların ortasında Büyük Lord Zaiper'i gördü.

Ona yaklaştı, yüzünde ağırbaşlı bir gülümseme belirdi.

"Ah, sevgili hanımefendimiz, Sinai." Zaiper selamladı, kendi gülümsemesi yavaş ve kasıtlıydı. "Sizi görmek bir zevk."

Zarifçe reverans yaptı. "Tekrar hoş geldiniz Lordum. Yolculuğunuz nasıldı?" "Yeterince iyi geçti. Hatta ferahlatıcıydı. Ama evde olduğum için mutluyum. Ben kaleyi özledim."

Yürürlerken kadın da onun yanına geldi. "Kale de sizi özledi Lordum."

"Yokluğumda neyi özlemişim?" Zaiper kıkırdadı, gözlerinde eğlence dans ediyordu. "Gerçi neden soruyorum ki? Saray meseleleri hakkında pek bir şey bildiğin söylenemez."

Sina küçük bir homurtu çıkardı. "Hayır, pek ilgimi çekmiyor Majesteleri." Sesini alçaltarak daha da yaklaştı. "Yine de, acil durumunuzun... vahşi çılgınlıkla mücadele ettiğini duydum."

Zaiper küçümseyici bir el salladı. "Bu söylenti aylardır ortalıkta dolaşıyor. Boş laftan başka bir şey değil."

"Bu sefer değil," dedi Sinai. "Son birkaç gündür kendini kendi alanına kilitledi. Kimse onu görmedi. Ve bu izolasyondan hemen önce ormanda dolaştığına dair fısıltılar var... hatta mağaralarda kaybolduğuna dair."

Zaiper yürümeyi bıraktı, gözlerinde yeni bir ilgi parıltısı belirdi.

"Sanırım bu sefer söylentiden fazlası var Lordum. Görünüşe göre yakınlarınız gerçekten vahşileşiyor."

Emeriel son giysilerini giydi ve uzun, zarif ahşap çerçeveli aynadaki yansımasını gördü.

Kendisine bakan kıza bakarken dudaklarında hüznü, neredeyse acı tatlı bir gülümseme belirdi. Yansımadaki Prenses Galilea değil, Emeriel'di.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı içtenlikle.

Ev köleleri sessizce yatak odasından çıkmadan önce derin bir selam verdiler. Emeriel iç çekti.

Hizmetkârlar ona banyo yaptırmış, giyinmesine ve abdest almasına yardım etmişlerdi. Kendi başının çaresine bakabileceğini ne kadar ima etse ya da açıkça söylese de Lord Herod onu ya görmezden gelmiş ya da kolayca geçiştirmişti. Hatta göğüs bağlarını bile bağladılar.

Emeriel göğsüne bir göz attı. Bağlar normalden daha gevşekti, göğüsleri hala hassas ve son sıcaklardan dolayı şişmişti. Bunun için üç kat gömlek giymişti.

Nefes alan Emeriel o anın içine işlemesine izin verdi. *Nihayet. Her şey sona erdi.*

"Gitmeye hazır mısın ufaklık?" Lord Herod'un sesi sessizliği bozdu. Açık kapının yanında durmuş, sabırla bekliyordu.

Başını salladı ve ona döndü. "Her şey için teşekkür ederim."

Kapı çerçevesine yaslandı. "Gerçek dünyaya geri dönmek nasıl bir duygu?"

Emeriel bir kez daha yansımasına baktı. Farklı hissediyordu.

Kelimelere dökmek zordu ama kendini ateşlenmeden önceki kız gibi hissetmiyordu. Genellikle sırlarının, aldatmacalarının ve suçluluk duygusunun ağırlığı altındaydı. Her anı endişe ve keşfedilme korkusuyla doluydu.

Ama aynada ona bakan bu Emeriel, basitçe... boyun eğmiş görünüyordu. Üzgün ve boyun eğmiş. *Sanırım üzüntü hiç değişmiyordu.*

Belki de sonunda ne olabileceğinin, neyi kaçırdığının tadına vardığı içindi. Ona ait olması gereken ama asla gerçekten ona ait olmayacak olan şeyin.

Bulutlara dokunmak, cennete uzanmak gibi hissetmişti, sadece asla onun olmayacağını hatırlatmak için.

Acımadı, beklediği şekilde değil. Bir kez olsun, acı tanımlayıcı bir duygu değildi. Belki de son birkaç gündür çok fazla acı çektiği için hissizleşmişti.

İliklerine kadar işleyen bir hüznün vardı. Ve boyun eğme.

"Emeriel?" Lord Herod'un sesi yaklaştıkça yumuşadı. "İyi misin?"

"Evet, iyiyim," diye gülümsemek için kendini zorladı. "Gidelim lütfen. Eminim şimdiye kadar yokluğumu fark etmişlerdir."

Lord Herod bir süre daha onu inceledikten sonra kolunu uzattı ve kadın minnetle kolunu tuttu. Birlikte koridorlardan geçerek malikânenin ana girişine doğru yürüdüler. Kapıya vardıklarında Emeriel ona döndü.

"Her şey için bir kez daha teşekkür ederim," dedi usulca.

"İşte yine başlıyoruz. Bunu kaç kez söylediğini düşünürsek, bozuk plak gibi konuşuyorsun."

"Özür dilerim Lordum," dedi. "Sadece... daha önce hiç kimse bana karşı bu kadar nazik olmamıştı. Başlangıçta sürekli diğer ayakkabının düşmesini bekledim. Ayakkabı olmadığını anlamam biraz zaman aldı ve *her şeyden* sonra... hala inanılmaz geliyor. Bu kadar nazik olman. Sanırım minnettarlığımı görmeniz beni daha iyi hissettiriyor."

Lord Herod kıkırdadı. "Minnettarlığını görüyorum, küçük Em." "Sana borcumu nasıl ödeyebilirim?"

Onu omuzlarından tuttu ve son bir kez daha eğlenerek gülümseyerek açık kapıdan geçirdi, diğer tarafta kaldı. "Büyük kraliçe olduğunda ödeyeceksin."

Emeriel'in gözleri büyüdü. "Bunun mümkün olmadığını biliyorsun-"

Ağır kapılar kapandı, kahkahaları uzaklaşırken uzaklarda kayboldu.

Aekeira yatağın kenarına oturdu, parmakları Lord Vladya'nın saçlarına dolanmıştı. Vladya yere oturmuş, başını onun kalçalarına dayamıştı... göbeğine yakın.

Çılgınca samimi bir pozisyon onu rahatsız etmişti. Ama onun siyah ipeksi saç tellerini okşadıkça ve o daha da yaklaştıkça, göğsüne bir sıcaklık yayıldı. *Hoşuna gitmişti.*

Görünüşe göre Aekeira nihayet içindeki dırdırcı duyguya bir isim koymuştu ve bu duygu çiçek açmaya, kalbinin derinliklerinde kendine bir yuva yapmaya başlamıştı.

Ona olan aşkı parlıyordu, yasak ve gizliydi ama yine de canlıydı. Küllerin altındaki köz gibi parlıyordu.

Aralarındaki sessizlik rahat bir sessizlikti. Lord Vladya hâlâ seks arzusuyla mücadele ediyormuş gibi görünüyordu ama şu anda içinde hiçbir aciliyet yoktu. Gözleri kapalıydı ama uyumadığı belliydi.

"Merilyn benim en eski arkadaşlarımdan biriydi," sesi alçak ve beklenmedikti. "Yüzyıllar boyunca onun kısırlıkla mücadelesini izledim."

Aekeira'nın parmakları onun saçlarında hareketsiz kaldı.

"İnsanoğlunun bildiği her bitkiyi denedi," diye devam etti Lord Vladya. "Bir keresinde, çaresizlikten, büyücülerini ziyaret etmek için Urai'den gizlice kaçtı. Bu aptalca bir şeydi, yolculuk riskliydi ve korunmak için sadece bir muhafızı vardı. Ama çok istediği çocuğu için her şeyi riske atmaya hazırdı."

Onunla konuşuyordu. Onunla kişisel bir şey paylaşıyordu. *Ona içini açıyordu.* Aekeira'nın kalbi *şarkı söylüyordu.*

"Büyücüler ona gerçek bir hamilelik veremezdi, böyle bir güçleri yok. Ama sahte bir hamilelik verebilirler. Ona hamile olduğunu hissettiren bir büyü yaptılar." Durakladı. "Bu yüz yıldan fazla bir süre önceydi. O kadar mutlu döndü ki, büyüünün bedeli bile sevincini azaltmadı. Henry dehşete kapılmıştı ama Merry... mutluluktan *parlıyordu.* Büyü sadece birkaç saat sürdü ama o kısa sürede onu gördüğüm en mutlu haliydi."

"Bedeli neydi?" Aekeira yumuşak bir ses tonuyla sordu, eli nazik vuruşlarına devam ediyordu.

"Felç." Lord Vladya'nın gözleri kapalı kaldı. "Merilyn sadece dört saat boyunca bir çocuk taşımayı deneyimlemek için iki hafta boyunca bacaklarını kullanmayı feda etti. Bu duygunun tadını çıkarıyordu. Ukrae'nin sonunda ona bahşettiği şeyi işte bu kadar umutsuzca istiyordu."

Leydi Merilyn'in yatağına hapsolmuşken bile böylesine neşe saçmasına şaşmamalı. Aekeira bu konuşmanın nereye varacağını bildiğini hissediyordu.

"O benim kan ev sahibim, sevgili dostum. Onun için çok sevinmeliyim. Yaşadığı her şeyi gördüm, kendimden geçmeliydim. Ve onun için mutluyum, ama..."

Gözleri açıldı, duvara sabitlendi. "O çocuğa baktığımda tek hissettiğim acı. Çirkin bir kıskançlık, içimi *kemiren* derin bir hüznün. Ben buna hiç sahip olmadım. Asla da olmayacak." Sakince, ses tonu soğuk bir şekilde ifade etti. "O çocuktan neredeyse nefret ediyorum. Ben nasıl bir insanım ki yeni doğmuş masum bir bebekten nefret ediyorum? Nasıl bir dostum ben? Kime dönüştüm ben?"

Ah, Vladya'm. Aekeira'nın kalbi göğsünde sıkıştı. Sözleri mesafeli, hatta klinik olabilirdi ama bu erkeğin ince nüanslarını okumayı öğreniyordu.

Adam acı çekiyordu. İtiraf etmek istediğinden daha fazla.

"Ne tür bir insan, bu çirkin duygular onu lekelemeden arkadaşını için gerçek mutluluğu hissedemez?" Nefesini verdi, ılık hava onu okşadı.

uyluk. "Çok değiştim. Bazen aynaya bakıyorum ve bana bakan erkeği tanıyamıyorum."

"Kendini biraz rahat bırakmalısın." Sakinleştirici bir tavırla adamın saçlarını okşayarak rahatlamasını sağladı. "Yaklaşan bir deliliğin yavaş elleri arasında acı çekiyorsun." Bu sözleri söylemek ona acı veriyordu ama devam etmek için kendini zorladı. "Geçen gün kütüphanede bu konu hakkında bir şeyler okuyordum. Neler yaşadığınızı anlamama yardımcı oldu. İnsanlar sahip oldukları her şeyi yavaş yavaş kaybediyorlar. Tüm nezaket, sevgi ve anılar yavaş yavaş yok oluyor, yerini nefret, acımasızlık, incitme ve yok etme ihtiyacı alıyor. Hiçliğin uçurumu."

Durakladı, bunun içine işlemesine izin verdi. "Ruhsuzluğundan bahsetmiyorum bile. Bir insan ruhu olmadığında ne kadar iyilik hissedebilir ki?"

Lord Vladya başını çevirerek ona baktı. Bakışları yavaşça hareket ederek onu içine çekti.

Gözleri yüzünde gezinirken Aekeira kızardı, boynundan aşağı indi ve göğüslerinde durdu. Adamın bakışları altında göğüs uçları dikleşti. Küçük, utangaç bir ses çıkardı ve onları örtmek için ellerini kaldırdı.

Ancak büyük lordun elleri daha hızlıydı, bileklerini sardı ve onları nazıkçe ama sıkıca yerinde tuttu.

Gözleri aşağıya indi ve kızın ayrılmış kalçalarının arasına *baktı*. Aekeira kendini tamamen açıkta hissetti, saklanamıyordu.

Sonunda, gezinen gözleri kızarmış yüzüne geri döndü. "Sen nasıl gerçeksin?"

Şehvet dolu beyni daha bu sözleri algılayamadan, adam ayağa kalktı ve dudaklarını onunkilerin üzerinde ezdi.

Emeriel, kaleye giden bilindik patikada yürüyordu. Öğleden sonra altın rengi güneş ışığı ağaçların arasından süzülerek yere gölgeler düşürüyordu. Ağaçtan ağaca uçuşan kuşların melodik şarkılarının onu sakinleştirmesi gerekiyordu ama o... huzursuzluk hissediyordu.

Ensesinde bir karıncalanma hissi belirdi. Sanki görünmeyen gözler her hareketini izliyormuş gibi.

Aniden döndü ve gözleriyle ormanı taradı. Ağaçlardan başka bir şey yoktu.

"Medeniyetten uzak olmak beni orada olmayan hayaletlerin üzerine atlıyor," dedi.

Arkasında bir dal kırıldı.

Kalbi boğazına fırladı. Muhtemelen önemsiz bir şeydi. Yine de Emeriel adımlarını hızlandırdı, birkaç kez arkasına baktı, kulakları herhangi bir ses yakalamak için gerildi.

Tekrar duydu. Ağaçların hemen ötesinde belli belirsiz bir hışırtı. Emeriel koşmaya başladı.

Henüz birkaç adım atmıştı ki güçlü kollar onu arkadan yakaladı ve ayaklarından kaldırdı. Çılgınca çırpındı ve siyah maskeler takmış figürleri kısa bir an için gördü. Çılgılık atamadan bir el yüzünü bir bezle kapattı.

Hastalıklı bir koku burun deliklerini doldurdu, keskin ve baskındı. Giderek büyüyen karanlığa karşı savaştı.

"Sonunda seni yakaladım, insan," diye homurdandı kulağına bir erkek sesi.

Otuz Üçüncü Bölüm

HER ŞEYİN BAŞLADIĞI YER



ÖPÜCÜK YAVAŞTI, keşfediyordu. Dudakları onunkilere değdi ve Aekeira iç çekerek gözlerini kapadı. Dudaklarını ayırdı ve adamın dili içeri girerek omurgasından aşağı karıncalanmalar gönderdi.

Bütün sinir uçları canlandı. Lord Vladya öpücüğü derinleştirdi, daha talepkâr bir hale geldi, onun üzerine çıkana kadar yükseldi. Bir eli boynunda geziniyor, oradaki hassas deriyi okşuyor, fırçalıyor, diğeri ise göğüs ucunu bulup çimdikiyordu.

Aekeira sarsıldı. Adam onu çimdikledi ve çekiştirdi, içinden keskin zevk darbeleri gönderdi. Damarlarında ateş tutuştu, kadınsı çekirdeğinin derinliklerinde sıvı ısı birikti. Adam göğüsleriyle oynarken ve onu derinlemesine öperken, Aekeira'nın vücudu tamamen canlandı.

Adam geri çekildiğinde, Aekeira'nın her parçası *ihitiyaçla* mırıldanıyordu. Gözleri şehvetle kararmış, gözbebekleri kocaman açılmış, yüksek sesle nefes alıyor, dudakları kayganlaşmış ve şişmişti.

"Küçük cadı." Arzu gözlerinden okunuyordu. Dudaklarını bir kez daha onunkilere çarptı, sanki doyamıyormuş gibi onu açlıkla öptü. Geri çekildiğinde sesi bir oktav düştü. "Seksi küçük cadı."

Aekeira'nın içini bir dürtü doldurdu. Tanıdık ve güçlüydü, tıpkı ormandaki gece gibi. Bir teslimiyet iniltisiyle dizlerinin üzerine kalktı, ters döndü, kalçalarını ayırdı ve popo yanaklarını kavradı. Tamamen açıktaydı.

Alçak bir hırıltı duydu, ardından o kadar yumuşak bir ses geldi ki Aekeira bunun büyük efendisinden geldiğine inanmakta hala zorlanıyordu. Uzun bir *mırıltı*.

Aekeira bunu içine çekti. Bunu duymaktan asla bıkmayacaktı.

"Canavarım buna bayılıyor. Senin boyun eğişini," dedi Lord Vladya boğuk bir sesle. "Bize bir şeyler yapıyor."

Giysilerin hışırtısı dikkatini çekti. Omzunun üzerinden baktığında, sert ve hazır olan ereksiyonunu gördü, ucunda bir damla prekum vardı.

Lord Vladya kalçalarından tutarak onu yatağın kenarına çekti, vücudu uçurumun kenarında asılı kalırken arkasında durdu, erkekliği girişine nişan almıştı.

Aekeira yutkundu, sinirleri istek ve endişeyle karıncalanıyordu. İkincisi, uyluklarını *daha geniş açmasına* engel olmadı.

Ama Lord Vladya her zaman beklediği sert penetrasyon yerine eğildi, dudakları yumuşak, kalıcı öpücüklerle sırtının derisini fırçaladı.

Kalbi *çarpındı*. Aekeira önüne baktı, perdelerin esintide yavaşça dans edişini izledi. Her öpücük daha da alçalıyor, içinde ürperti ve sıcaklık yaratıyordu.

Lord Vladya iki parmağıyla onun içine girdi.

Aekeira haykırdı, zevk şimşek gibi içinden geçti. Güçlü eli sırtının alt kısmına bastırdı ve parmakları ıslak kanalına girip çıkarken onu mükemmel bir kavisle tuttu.

Oh...! Isı onu içine çekti, içten dışa doğru canlı canlı yaktı, ancak acı yerine mutluluk vardı. En saf haliyle zevk. Lekesiz.

İnlemeler havayı doldurdu. Küçük çığlıklar ve çaresiz inilti, hepsi ona aitti, adam onu daha da *yükseğe* çıkarırken. Durakladı, nefesi teninde sıcaktı, üçüncü bir parmağını içeri kaydırды.

Gerilmenin yakıcılığı dudaklarından bir nefes kopardı. "Çok fazla."

"Yeterli değil, küçük kuş." Lord Vladya onları esneterek inledi. "Neredeyse yeterli değil."

Aekeira inledi. Öpücükleri durmadı, köprücük kemiğinden aşağı ve omurgası boyunca iz bırakarak tüylerini diken diken etti.

Parmakları geri çekildiğinde, Aekeira titriyor, uçurumun kenarında sallanıyordu. Adamın sertliği kıvrımlarını dürttüğünde kendini destekleyerek çarşafı kavrды.

Gözlerini sıkarak sert bir darbe bekledi ama adam yavaşça içine girdi.

Adam onu açarken Aekeira haykırdı. Santim santim. Onu geriyor, dolduruyordu.

Yine de içeri süzölmeye devam etti. Ondan daha ne kadar olabilirdi ki?

"Kahretsin, hissediyorsun..." Lord Vladya kesik kesik bir nefes aldı. "Aletimin etrafına sarıldığında kendini çok iyi hissediyorsun." Son bir hamleyle onu kabzasına kadar doldurdu.

Aekeira yüzünü yatağa gömdü, nefes nefese kalmıştı. Bunalmıştı. İyi hissettiriyordu.

Tartarus'ta dövülmüş kılıçlar gibi her zaman acı veren bir şey nasıl bu kadar zevkli olabilirdi? Tanrıların nektarları kadar tatlı.

Lord Vladya onun üzerine eğildi ve vücuduyla onu sardı. "Tamam mı?"

O anda bunu yapabilecek durumda olsaydı alay ederdi. Ne zamandan beri hareket etmek için onun iznine ihtiyaç duyuyordu?

"E-evet," diye soluk soluğa kaldı, yanakları kızarmıştı. Ama *istiyordu*. Aekeira kalçalarını umutsuzca ona doğru bastırdı.

"Birinin buna fena halde ihtiyacı var," dedi adam, sonra doğruldu. Geri çekildi ve tekrar içine daldı. Tekrar. Ve tekrar. Ve tekrar.

Aekeira boğazından dökülen iniltileri kontrol edemiyordu. Neredeyse rahatsızlık verecek kadar doluydu. Yine de her darbeye zevki daha da artıyordu.

"Sen bir Syren değilsin," diye homurdandı, çekildi ve tekrar içine daldı. "Sen bunun için yaratılmamışsın." Sözleri başka bir yavaş, kasıtlı itme ile noktalandı. "Vücudun aletimi almak, etrafımı bu kadar sıkı sarmak ve beni bir yılan gibi sıkıştırmak için yaratılmamıştı," diye homurdandı, çıldırtıcı bir kontrolle daha sert becerdi. "Sen benim için yaratılmadın."

Daha yakına eğilen büyük lord, onun saçlarını kavradı ve gevşemiş düğümü çekti. "Peki, neden?" Kalçalarını pervasızca yere vurdu, sertliği derinlere bastırdı ve Aekeira sızlandı. "Bana nedenini söyle." Dudaklarını Aekeira'nın kulağına değdirdi. "Kendini çok mu *iyi* hissediyorsun?"

Aekeira haykırdı, kelimelerin açıklayamadığı savaşlarla savaşıyordu. Zevk, sahip olduğu her sinire saldırıyordu. Kelimelerin yerine oturması zaman alıyordu ama oturduklarında onu içten içe yakıyorlardı. *Onun vücudundan bu kadar mı hoşlanıyordu?*

İticileri hızlandı. Ritim daha hızlı, daha ısrarcı hale geldi ve içinden şok dalgaları gönderdi. Aekeira kendinden geçmişti.

Hiç ama hiç böyle olabileceğini düşünmemişti. Böyle *hissedebileceğini*.

Lord Vladya tekrar onun üzerine eğildi, göğsü sırtına bastırıyordu. Bir eli kalçasını morartıcı bir güçle kavrarken, diğeri başının üzerindeki çarşafa sıkıca tutundu. Daha da sert, daha hızlı hareket etti. Daha talepkâr.

Aekeira'nın zihni bulanıklaştı, zevk içinden orman yangını gibi geçti. Vücudundaki her sinirden geçerek onu tüketti.

Karnının derinliklerinde, her vuruşta sıkılaştıran bir gerilim sarmaya başladı. Onu uçurumun kenarına doğru itiyordu...

"Keşke bir Syren olsaydın, Aekiera," diye fısıldadı tenine karşı. "Seni *serbest bıraktım*. Seni o kadar sert sikerdim ki, başka hiç kimse seninle kıyaslanamazdı. Seni başka bir erkek için mahvederdim."

"Lord Vladya," diye inledi, ayak parmakları kıvrılıyordu. İnanılmaz hisler sürüsü içinde bir isyana neden oldu. Aekeira'nın görüşü bulanıklaştı, vücudu titredi.

"Ukrael." Adamın hızı kesildi. "Seni içten yıkmam gerekiyor. Sahip olduğun her deliği, o açık deliklerden sızana kadar tohumlarımla doldurmalıyım."

Tanrılar... Onun ağzı! Aekeira çarşafı ölümüne kavradı ve taze sıvı sızarken kızarmış yüzünü çarşafa sakladı.

"Rahminin içinde olmaya ihtiyacım var. O kadar kötü ki, karşı koymak neredeyse acı veriyor."

Kadın dondu kaldı. Şehvet ve zevk bulutu biraz dağıldı. Onunla en son bu içgüdüye sahip olduğu zamanki anıları canlı ve keskin bir şekilde geri geldi. *Çok canı yanmıştı.*

Panik arttı. *Kaçmak zorundayım...*

"Hayır. Yapma." Büyük Lord'un kızın kalçasındaki tutuşu sıkılaştı ve çırpınışını durdurdu. Başının tepesine kondurduğu öpücük yumuşaktı. "Onunla savaşıcağım. *Savaşabilirim.*"

Hızını tekrar artırarak Aekeira'ya öyle sert çarptı ki Aekeira inledi.

"Benden kaçamayacaksın," diye homurdandı, başka bir acımasız hamleyle ona doğru ilerledi. Ve bir tane daha. Her biri bir öncekinden daha sertti.

Ecstasy onun içinden geçti, *amansız*, sanki zevk hiç bitmemiş gibi duyularını sular altında bıraktı. Ta ki düşünceler tekrar kaybolana ve tek hissedebildiği şey *o* olana kadar. Her yerde.

"Aman Tanrım, aman Tanrım, ahhh," diye anlaşılabilir kelimelerden oluşan bir şarkı mırıldandı, adamın kalın aletinin üzerinde harap olmuştu.

Adam onu bir hayvan gibi avladı. Tenin tene çarpma sesi yüksek ve sertti.

Bundan sonra onu *günlerce* hissedeceği kesindi.

Karnının derinliklerindeki o sarmal gerginlik, sonunda... *kopana* kadar daha da sıkılaştı.

Aekeira paramparça olurken çılgılık attı, sarsıldı. Serbest kalışının kuvveti o kadar güçlüydü ki, sanki havada yuvarlanıyormuş, ağırlıksız ve mutluluk içinde kaybolmuş gibi hissetti.

Ama Lord Vladya yavaşlamadı. Hareketleri ilkelleşti, her hamlesi neredeyse vahşileşti. Onun yüksek sesle inlediğini duydu ama uzaklardan geliyordu.

Orgazmı inanılmaz derecede uzadı, vücudu Vladya'nın altında titrerken, dalga dalga gelen hisler beynini bir su birikintisine çevirdi. *Tanrılar. Tanrılar.*

Duygu okyanusunda kaybolmuş, hissettiği her şey güçlenmişti.

Şeytani tanrılar. Ruhların kutsal ruhları.

Aekeira ne kadar süre havada asılı kaldığı hakkında hiçbir fikre sahip değildi ama kendine geldiğinde adamın ağırlığı onu yatağa bastırıyor, karnının üzerine yatırıyor. Göğsü onunkine çarpıyordu, nefesi düzensiz ve düzensizdi.

Onun geldiğini fark etmemişti, menisinin içini kaplayan o tanıdık yanışını hissetmemişti. Ama şimdi hissetmişti. Kalın, çok sıcak olmayan, yavaş akıntılar halinde içinden damlıyordu.

Kesinlikle iğrençti. Ama sorun değildi, Aekeira onun için pis olmayı seviyordu. Uykuya daldığında, aşkı kalbinde ısıt ısıt parlıyordu.

Sizi seviyorum, Lord Vladya.

Bunu yüksek sesle söyleyecek kadar cesur olamayabilirim ama tıpkı okyanusun asla kurumaması gibi, sana karşı hissettiklerim de muhtemelen sonsuza dek var olacak.

Emeriel yavaşça uyandı, kafası karışmıştı.

Başı donuk bir ağrıya zonklıyor ve ağzı kurumuş gibi hissediyordu.

Hafifçe inledi, ancak omuzlarına ve sırtına yayılan rahatsızlıktan irkildi. Sert bir şey omurgasına bastırıyordu. Bir direk.

Çıplak duruyordu, göğüs bağları çözülmüştü, bilekleri başının üzerinde gerilmişti, ipin kaba ısırtığı etini kesiyordu.

Yer değiştirdiğinde, ayak bilekleri de benzer bir acıyla çığlık attı, onu yerinde sabit tutmak için sıkıca bağlanmıştı. Onu acı verici, garip bir duruşta bırakacak şekilde bağlanmıştı.

İçinde panik yükseldi. *Neredeyim ben? Neler oluyor?*

Gözleri etrafı taradı. Bir mağaraydı ve karanlıktı. Sadece duvarlara gölge düşüren meşalelerin zayıf parıltısı onu tamamen kör olmaktan kurtarmıştı.

"Bakın kim sonunda bize katılmaya karar vermiş," diye alay etti arkasından bir ses.

Başını sese doğru çevirdi ama boynu itiraz etti. Sonunda pes etti. "Kimsin sen? Benden ne istiyorsun?"

Yüzü bir pelerinin başlığıyla gizlenmiş bir figür önüne çıktı. Adamın elinde yanan bir meşale vardı. "O uyandı!"

Kırılğan, çatırtılı bir ses kulaklarına ulaştı ve bakışlarını aşağıya doğru çekti. *Yakacak odun.* Büyük odun demetleri ayaklarının etrafına yığılmış, bacaklarını bir hapishane gibi sarmıştı.

Meşaleler... onlar ışık için değil. Beni canlı canlı yakacaklar.

Dehşet onu ele geçirdi. "Lütfen, bırakın gideyim!" diye yalvardı, sesinin tonu yükseliyordu. "Yanlış kişiyi yakaladınız, bırakın gideyim! Ben hiçbir şey yapmadım!"

"Oh, ama yaptığımızı sanmıyorum." Mağaraya bir başka maskeli figür girdi, sesi ilkinden daha soğuktu.

Botların taşa sürtünme sesi sese eşlik ederken, bir figür daha öne çıktı ve onu birkaç figür daha izledi. Hantal silüetleri ve derin sesleri hiç şüphe bırakmıyordu, onlar erkekti. Urekai adamları. Şimdiye kadar beş kişi.

"Yemin ederim, yanlış bir şey yapmadım!" Emeriel'in zihni yarıştıyordu. *Kim bunlar?*

Bu Sina Hanım'ın işi olabilir miydi? Her zaman Emeriel'i öldürmekle tehdit etmişti. Bunun arkasında o olabilir miydi?

"Senin varlığın bile başlı başına bir sorun," diye alay etti erkeklerden biri. "Bir baş belası. Büyük kraliçemiz olduğun düşüncesi bile beni iğrendiriyor. Senin türün yok edilmesi gereken bir hastalık. Senin gibi birine ihtiyacımız yok."

Emeriel'in kalbi, adamın sözleri kafasına dank ederken kaburgalarına çarptı. *Biliyorlardı.*

*Onun sırrını
biliyorlardı. Her şeyi
biliyorlardı.*

Panik, Emeriel'i bir mengene gibi pençesine aldı. Kafesinden kaçmak isteyen vahşi bir hayvan gibi ipleri çekiştirdi ve bileklerini daha da derinden ısırarak yakıcı acıyı görmezden geldi.

"Büyük kralımız için yeterince iyi olduğunu sana düşündüren nedir?" Bir başka maskeli adam tükürdü. "Aslında ateşini onunla geçirdin, bu yüzden onun gibi kokuyorsun, sanki her tarafına işemiş gibi. Bu *ne cüret!*? Onun saçının bir teline bile değmezsin!"

"Bu kadar konuşma yeter," dedi bir diğeri sabırsızlıkla. "Ateşi yakın ve bu işi bitirelim."

"Hayır," diye homurdandı başka biri, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak. "Bence onu öldürmeden önce biraz eğlenmeliyiz. Zerre kadar zevk almadan onu bu şekilde harcamak büyük bir utanç gibi görünüyor. Sizce de öyle değil mi?"

"G haklı," diye söze karıştı bir başkası. "Kız onun *Ruhbağı*. *Büyük krala* ait olmak için özel olarak yaratılmış. Yani, onu keşfetmeyi biraz olsun merak etmiyor musun?"

"Kesinlikle," diye onayladı G olarak anılan kişi, bakışları onun üzerinde gezinirken. "İnsan olabilir ama çirkin olmaktan çok uzak. Şu göğüslere baksana... hâlâ sıcaktan şişmişler. Onu öldürmek için acelemiz yok; acele etmeyebiliriz."

Emeriel nefes nefese kalmıştı. *Onu öldüreceklerdi. Sanki hiç var olmamış gibi varlığından soyacaklardı.*

Kimse nerede olduğunu bilmiyor. Kimse onu kurtaramaz. Hiç kimse- Zihnindeki karmaşayı küçük bir fısıltı böldü. Birisi yapabilir. Sevgilin.

Emeriel durdu.

İlk içgüdüğü ona yardım edebilecek tek kişiye ulaşmak, aralarındaki bağ aracılığıyla onu çağırmaktı. Ama sonra tereddüt etti.

Eğer yaparsam... sırlarım açığa çıkar.

Dişi olduğunu saklayamazdı. Emeriel'in Galilea olduğunu. Onun *Ruhbağı* olduğunu.

Bunu yapabilir miydi? Her şeyi ortaya çıkaracak, her şeyi riske atacak cesareti toplayabilir miydi?

Sadece ölmek daha iyi olmaz mıydı?

Ölüm sessizlik demekti.

Ne reddedilme, ne aşağılanma, ne de utanç verici bir infaz.

Eğer şimdi ölürse, kimse onun nasıl yaşadığını, sırlarını ve yalanlarını bilmek zorunda kalmayacaktı.

Çok cazipti, çok cazipti.

Ama eğer ölürse, onu bir daha asla göremeyecekti. Kollarının ona sarıldığını asla hissedemeyecekti.

Eğer öğrenilirse, onu her şekilde kaybedeceğim. Emeriel gözlerini sıkıca kapattı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. *Onu arayamam. Arayamam!*

"Bize verilen emir onu öldürmekti, seni aptal," diye tersledi grubun en kızgını. "Onu pantolonunun içinde tut. Krallık onu sokabileceğin kadın delikleriyle dolup taşıyor. Onlardan birini bul!"

"Yeter!" diye gürledi arkadan buyurgan bir ses, yaklaşan diğerlerini susturarak. "Yeterince zaman kaybettik. Neden tartışıyoruz ki? Kimse ona dokunmuyor. G, kendini kontrol et. R'den gelen emirler onu öldürmek içindi, eğlenmek için değil. Şimdi yak şu lanet ateşi!"

Emeriel'in dudaklarından bir hıçkırık kaçtı. Başını sert tahtaya yaslayarak gözlerini kapattı, teslim olmuştu.

Ruhunun derinliklerine uzandı ve tüm kalbiyle sessizce bağ aracılığıyla seslendi:

"Sevgilim, yardımına ihtiyacım var. Sevgilim... lütfen bana yardım et."

Otuz Dördüncü Bölüm

SUMMONING



BÜYÜK LORD VLADYA odasının kapısında duruyordu, zihni daha berrak, vücudu tazelenmişti. Bir mahkeme süreci devam ediyordu ama yine de ayrılmakta zorlanıyordu. Aekeira'nın çarşafın altına kıvrılıp yatağında huzur içinde uyumasını izlerken vücudu hâlâ memnuniyetle uğulduyordu.

Onu orada, *kendi* bölgesinde, savunmasız ve korumasız bir şekilde görmek Ona bir *şeyler*.

Sahiplenici hissetti. Koruyucu.

İçgüdüleri, bildiği karanlık ve boşluk yerine zevk ve hafiflikle uğulduyor ve titreşiyordu.

Vladya'nın çoktan mahkemede olması, bir süredir ihmal ettiği görevlerini yerine getirmesi gerekiyordu. Yine de buradaydı, eşikte oyalanıyordu.

Yaz yanında durmuş, geç kalmalarına rağmen onu acele ettirmeye çalışmamıştı, çünkü Vladya bakışlarını yatakta uyuyan figürden ayıramıyordu.

Derin bir nefes aldı. Söz konusu bölümleri olduğunda, anıları her zaman en iyi ihtimalle belirsizdi. Bazılarını hatırlıyor, bazılarını ise unutuyordu. Vladya, Daemonikai'ye tamamen saygısızlık ettiğine hâlâ inanamıyordu. Ve bu yetmezmiş gibi, Vladya ona *iki kez* saldırmıştı. *Öldürme niyetiyle saldırmıştı*.

Sonra da onu tatmin etmesi için getirilen her dişiyi reddetmişti. En azından bu onu şaşırtmamıştı. Vladya bir süredir, semptomları kötüleşmeye başlamadan önce bile vücudunun gerçekten kimi arzuladığını biliyordu.

Aekeira usulca içini çekti ve uykuya geri dönmeden önce tutarsız bir şeyler mırıldandı.

İğrenç derecede güzeldi. Can sıkıcı
derecede büyüleyici.

Bütün gün onu uyurken izleyebilirdim.

Bu düşünce, Vladya'nın onun hakkında düşünmeye başladığı diğer pek çok düşünce gibi, onu telaşlandırmıştı. Ama onu dinlemişti. Yargılamadan teselli etmişti.

Beklenmedik derecede nazik, mide bulandırıcı derecede tatlı sözleri, çoktan öldüğünü düşündüğü bir parçasını yatıştırmıştı. Onu bu kadar iyi hissettirmeleri için hiçbir neden yoktu.

Ve Vladya daha fazlasını paylaşmak istemişti.

Hatırlayabildiği kadarıyla hiçbir zaman, çok küçük arkadaş çevresinin dışında biriyle zahmetsizce bir şey paylaşmak istememişti.

Batı Klanlarının Efendisi ve insanlardan nefret eden Büyük Lord Vladya'nın yatağında bir dişi insan olacağı ve onun boğazını kesip kan kaybından ölmesini izlemek yerine kapısında dikilip mahkemeye geç kalacağı ve saplantılı bir şekilde onun uykusunu izleyeceği kimin aklına gelirdi? Her özelliğini ezberliyor ve onun güzel çıplak formunu zihnine kazıyordu.

Vladya nefesinin altında homurdandı. Aekeira'yı, ona duyduğu bu şehveti sisteminden söküp atmak niyetiyle aldığını düşündü. Böyle bir şey yoktu. Onun yakınında geçirdiği her an, aletini onun derinliklerine her gömdüğünde, duyguları daha da kötüleşiyordu. *Derinleşiyordu.*

Aekeira en ölümcül uyuşturucu gibiydi, tatlı ve bağımlılık yapıcıydı. Tedavisi olmayan bir uyuşturucu.

Ona doğru bir gülümsemeyle onu yatağa itmek ve şilteye gömmek istedi. O etkileyici yüzüyle yumuşak *bir* tonda konuşuyordu ve adam onu domaltıp haftalarca topallamadan yürüyemeyinceye kadar içine girmeyi hayal ediyordu. Aekeira'yla ilgili her şey onu tahrik ediyordu. Onunla ilgili her şey derisinin altına giriyordu.

Tehlikeli, tehlikeli zeminler.

Bu, onun için gerçekleşmeyi bekleyen inanılmaz bir acıyla birleşen bir kalp kırıklığıydı. Belki de kendisi için bile.

"Kalmak istiyorum. Benden ihtiyacın olanı al," diyen sesi hafızasında yankılanarak onu yeniden yatıştırdı.

Kız aramızda büyüyen bu vahşi duygu atını dizginlemekte berbat. Ve görünüşe göre ben de bu konuda bir o kadar kötüyüm.

Büyük Lord Ottai saray kâtiplerinin yanında durmuş, dikkatinin sadece yarısıyla konuşulanları dinliyordu. Bakışları ara sıra Vladya'ya kayıyor, dikkat çekmeden onu dikkatle gözlemliyordu.

Vladya şimdi iyi miydi? Ruh hali daha iyi bir yerde miydi?

Bugünlerde, Vladya söz konusu olduğunda, insan asla emin olamıyordu.

Ottai daha önce Blackstone'da yaşadığı şoku hâlâ atlatamamıştı, anısı hâlâ ilk günkü gibi tazeydi. Vladya'nın bu küçük ve güzel prensese ilgi duyacağı aklının ucundan bile geçmemişti. Nefret ettiği aynı insan kızıdan.

Ottai'nin tanık olduğu şey sadece bir çekimin ötesine geçmişti. Güçlü bir saplantıyı gördüğünde anlardı.

"O kızla arzularımı tatmin edip bu işi bitirebilirim. Dürtülerimle savaşmaktan bıktım." Ottai, yeni kölelerin tanıtıldığı gece Vladya'nın kendisine bu sözleri hırıldayarak söylediğini hatırlıyordu.

Arzunun "bitmiş" olmaktan çok uzak olduğu açıktı. Bu çok canlı. Hatta şimdi daha da güçlü görünüyor.

Sandalye gıcırtilarının çıkardığı ses Ottai'yi düşüncelerinden uzaklaştırdı.

Lord Gaff ayağa kalkarak, "Bence Lord Belzebob haklı," dedi, "Büyücüler krallığında, bizimkine benzer stratejik konumları onlara benzer zorluklar ve fırsatlar sunuyor. Onlarla kurulacak bir ittifak ortak düşmanların saldırganlığını caydırabilir."

Büyük Kral Daemonikai tahtında oturmuş dikkatle dinliyor, tüy kalemi önündeki parşömende geziniyordu. Son zamanlardaki yokluğu nedeniyle yapacak çok işi vardı. Onu küçük meşe masanın arkasında odaklanmış, metodik ve kontrollü görmek Ottai'yi duygulandırdı.

Tıpkı eski günlerdeki gibi.

"Burada diyor ki..." Büyük Kral'ın parmakları metnin satırlarında gezindi "...bir zirve ilk adım olarak hizmet edebilir." Parşömenden başını kaldırdı. "Bu güçlendirilmiş bağı tanıtmak için önerdiğiniz hareket tarzı bu mu, Diplomatik İşler?"

Lord Belzebob ayağa kalktı ve güvenle başını salladı. "Evet, Majesteleri. Bir zirve-"

Daemonikai kükredi.

Çok ani, çok beklenmedikti. Nefesleri kesildi, bazı lordlar neredeyse sandalyelerinden düşüyordu, diğerleri ise kapana kısılmış geyikler gibi görünüyordu.

Büyük kral tahtından öyle bir güçle fırladı ki masa sarsıldı, parşömenler yere saçıldı. İkinci kükremesi daha da yüksekti ve duvarları titretti.

"Neler oluyor...?" diye bağırdı biri.

"Majesteleri!?" diye seslendi başka bir ses, endişe doluydu. "İyi misiniz, Majesteleri?" diye üçüncü bir ses daha eklendi.

Başka sesler de katıldı. Ancak onların sözleri de giderek artan tedirginlik, korku ve kafa karışıklığıyla dolu mırıltılar tarafından bastırıldı.

Vladya hızla ilerleyerek Daemonikai'nin yanında durdu. "Ne oldu Daemon? İyi misin?"

Ottai da aceleyle yaklaştı, gözleri büyük kral ve Vladya arasında gidip geliyordu, biraz endişeliydi. *Ne haltlar dönüyor burada?*

Kral Daemonikai *yer değiştirdi*.

Değişim o kadar hızlıydı ki neredeyse Ottai'ye kamçı etkisi yapacaktı. Bir an büyük kral önlerinde dururken, bir an sonra onun yerini canavarı almıştı.

Devasa, ölümcül ve her zamanki gibi *mutlu değildi*.

Saray dondu kaldı. Endişeleri düpedüz dehşete dönüştü. Orada bulunan herkes kaskatı kesilmiş, çok korkmuştu.

Bunda normal olan hiçbir şey yoktu.

"Majesteleri?" Vladya, Ottai'nin onu hiç görmediği kadar endişeliydi. "Ne-" Canavar ona döndü ve bir kez daha kulakları yırtan bir kükreme çıkardı.

Vladya boğazını sıktı.

Bu da ne- Ottai hemen onu takip etti.

Diğer lordlar da aynısını yaptı. Canavarın öfkesini yatıştırmak umuduyla tüm başlar eğik, boyunlar dikti.

Ukra'nın kutsal kıçında neler oluyor burada? Büyük krallarını kim kışkırtmıştı?

Ottai kaçınılmaz feromon patlaması için kendini hazırlarken kafası çok karıştı, çok endişeliydi.

Ama o patlama gelmedi.

Bunun yerine canavar dönüp saraydan kaçtı.

Bu onun her zamanki, hesaplanmış yırtıcı adımları değil, tam bir *depart*. Ottai'nin canavarı daha önce hiç görmediği kadar hızlıydı. Başka bir yerde olmak için çaresizdi. Sanki *oraya* varmaktan başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi.

Salonda bir kaos patlak verdi. Endişeli bağırışlar ve şaşkın sorular yükseldi. Dünyaları kendi ekseninde dönüyordu.

Ottai ve Vladya aceleyle dışarı çıktılar. Alarm çoktan sarayın dışına yayılmıştı, insanlar canavarı gördükçe bağıryorlardı.

"Sence o gitti mi..." Vladya'yla birlikte koşarken Ottai'nin sesi titriyordu. "...yine vahşileşti mi?"

"Hayır," diye tersledi Vladya. "Bence o çağrıldı."

"Çağrıldı mı?" Ottai şaşkınlıkla papağan gibi tekrarladı. "Zalim kaderde bu da ne demek!?"

Dolambaçlı merdivenlerden koşarak indiler ve bir insan kalabalığının çoktan toplanmış olduğu avluya daldılar. Tüm gözler, canavarın aceleyle ayrılmasıyla açılan yüksek giriş kapılarına dikilmişti.

Kendi canavar formlarına geçemedikleri sürece onu yakalamaları mümkün değildi. Ve o zaman bile, büyük kralın koşma hızı göz önüne alındığında, şansları çok azdı....

Vladya düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak durdu. Ottai da durumu anlamaya çalışıyordu ama hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

"Muğlak konuşmanın sırası değil Vladya. Çağrıldım mı dedin?"

"Evet, çağrıldım. Çağrıldım. Hangi terimi tercih edersen et," dedi Vladya isteksizce.

Ottai sıçradı. Bu erkeğe inanabiliyor musun? "Öncelikle, hiç kimse büyük kralımızı 'çağırılmaz'. İkincisi, bu şekilde tepki vermesi için mi? Hiçbir çağrı bunu yapamaz. Kimsenin böyle bir gücü yok. Ne yaşlılar, ne Kahin, ve yapabilseler bile, ikisi de hala derin uykuda. Bu da bize bunu *deneyebilecek* kadar yüksek güce sahip hiç kimse bırakmıyor."

"*Ruhbağı* yapabilir. *Ruhbağı* ona seslendi." Vladya neredeyse fısıltıyla, "*Aklından ne geçiyordu ki?*" diye ekledi ve uzaklaştı.

Ottai kıpırdayamayacak kadar şok olmuş bir halde olduğu yerde kalakaldı. Gözleri, insanlar arasında büyüyen paniği yatıştırmaya çalışan Vladya'yı takip ediyordu.

Ottai, Zaiper'in yanında büyük kralın kan konağıyla onlara doğru koştuğunu gördüğünde bile, Ottai hâlâ kılını bile kıpırdatamayacak kadar *şaşkındı*.

Ruhbağı mı?

Vladya az önce Ottai'nin erkeğin ima ettiğini duyduğundan emin olduğu şeyi mi ima etmişti? *Ruhbağı...*?

Zihni bu kelimeyi *defalarca* tekrarladı. O kadar yabancı, o kadar nadir bir kavramdı ki akıl almazdı.

İnanılmazdı.

"Bu senin hatan Ottai," dedi kendi kendine. "Bir dahaki sefere, vahşi bir delilikle savaşılan bir erkekten açıklama isteme."

Ottai bu son derece mantıklı gerekçeyi aklına getirerek, zihnini böylesine saçma bir ifadeden arındırdı. Huzursuzluğu bastırma çabalarında diğer büyük lordlara katıldı.

*Canavar geri dönecek
miydi? Öldürme çılgınlığına
mı başladı? Daemonikai
yeniden vahşileşti mi?*

Sorular Ottai'nin zihninde dönüp duruyordu. *Eğer biri vahşi delilikten kurtulabilirse, tekrar deliliğe geri dönebilir miydi?*

Ottai dehşete düşmüştü.

Endişeli ve tamamen dehşete düşmüştü.

"Ver şu lanet meşaleyi bana!" Maskeli suikastçılardan biri, Emeriel'e dönmeden önce titreyen alevleri bir diğerinin elinden kaptı. "Korkarım bu senin sonun olacak."

"Gerçek kimliğini gizlemen ve onunla vakit geçirmen kabul edilemez. Seninle ateşini bile paylaştı," dedi M tiksintiyle. "Ondan o kadar çok kokuyorsun ki gözlerimizi kapatsak bağladığımız kişinin kralımız olduğunu düşünüyoruz. Senin gibi birinin onun etrafında dolaşmasına izin veremeyiz."

Meşaleyi ayaklarının dibindeki odun yığınının içine fırlattı. Alevler kuru çırayı açgözlülükle yalayarak hızla yayıldı. Suikastçılar geri çekilmiş, soğuk bir dikkat ve memnuniyetle izliyorlardı.

"Çıkarın şunu! Işığı söndürün!" İpler Emeriel'in kollarını kesiyor, vücudunun her santimi acı içinde çığlık atıyordu. Yine de sahip olduğu tüm güçle bağlarına karşı savaştı.

Ateş yayılıyor, ısı artıyordu. Alevlerin ayaklarına doğru yaklaştığını hissedebiliyordu.

Kral Daemonikai onun için gelecek miydi?

Çağrılarına her zaman canavar cevap verirdi, şimdi büyük kral geri dönmüştü, onu kurtaracak kadar umursayacak mıydı?

Öleceğim. Tanrılar, burada öleceğim!

Düşünceleri kaotik bir dehşet içinde dönüp duruyordu. *Onu nereye götürmüşlerdi? Hangi mağaradaydılar?*

Kral onun sessiz yakarışına cevap verse bile, çok uzaktalarsa ona zamanında ulaşabilir miydi-

Sağır edici bir kükreme havayı yarararak geçti. O kadar gürültülü, o kadar güçlüydü ki Emeriel bunu tüm benliğinde hissetti.

"O da neydi?" diye sordu biri korkuyla. Hepsi sesin kaynağını bulmak için etraflarına bakındı.

"Ne değil. *Kim*," dedi bir diğeri boğuk bir sesle.

Devasa bir canavar mağaranın girişinde durmuş, girişe hükmediyordu. "Vay anasını. *Büyük kral mı?*" G geriye doğru tökezledi. "Bu nasıl mümkün mü? Nereden biliyor-"

Canavar cüssesine meydan okuyan bir hızla hareket etti, keskin dikenlerle kılınan kuyruğu ileri doğru savruldu, odunları dağıttı ve alevleri zemine sıçrattı. Sonra, Emeriel'in sersemlemiş yüzünün önünde bir kalp atışı kadar durdu ve onu bağlayan iplerin etrafına dolandı.

Hızlı bir çekişle ipler koptu ve düşerek kollarını ve bacaklarını serbest bıraktı.

Canavar bir hareket bulanıklığı içinde üzerlerine saldırmadan önce onu yakalayanların tepki verecek zamanı bile olmamıştı. İlk erkeğin çığlık atacak vakti olmamıştı ki, canavarın pençeleri hareket ederek onu omuzlarından ayırdı.

İkincisi neredeyse girişe ulaşmıştı ki canavarın kuyruğu onu yakaladı ve bir bez bebekten farksızmışçasına geri sürükledi.

"Lütfen, yalvarırım-" diye başladı ama canavar onu havada yakaladı, omurgasını kırdı ve cansız bedenini fırlatıp attı.

Üçüncü suikastçinin çaresiz yalvarışı, canavarın bedenini mağara duvarına çarpmasıyla kısa kesildi ve kemiklerin kırılma sesi onu takip etti. Geri kalanlar canavar formlarına dönüştü, vücutları değişimle birlikte dalgalandı.

Adrenalinden titreyen Emeriel uzaktan onları izledi. Aralarındaki boyut farkı şaşırtıcıydı. Dönüşmüş halleriyle bile suikastçılar, Büyük Kral'ın devasa formu karşısında cüce kalıyordu.

Ama üçe karşı birdi.

İzlerken kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Dövüş vahşi ve acımasızdı.

Canavarlardan biri öne doğru hamle yaptı, ancak sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi yerden kaldırıldı ve mağaranın diğer tarafına fırlatıldı. Kemikleri çatırdatan bir gümbürtüyle yere düştü, yere yığılırken dudaklarından acı dolu bir çığlık kaçtı.

yere. Diğer ikisi birlikte saldırdı, pençeleri parladı, kükremeleri mağarayı doldurdu.

Mağara zeminine kan sıçradı. Kısa bir süre için büyük krala karşı koyabildiler. Emeriel, sevgilisinin derisinde çizikler belirdikçe yüzünü buruşturdu, aksi halde kusursuz olan derisini bozan koyu çizgiler.

Sonra büyük kral güçlü bir hamleyle bir kafayı daha uçurdu ve ceset cansız bir şekilde yere yığıldı.

Sevgilisinin omuzlardan kafa koparmakla ne ilgisi var? Emeriel'in içinde bir sevgi seli kabardı. *Çok muhteşem, çok sevimli.*

Sonra kendini tuttu. Ölüm, kan ve vahşetin 'sevimli' bir tarafı yoktu. *Ares adına bu da neydi?*

Tekrar baktığında savaş sona ermişti.

Canavarı geri kaymıştı ve onun yerinde Kral Daemonikai duruyordu, kraliyet kıyafetlerini tamamen giymişti, sırtı ona dönüktü. Elinde ona saldıranların sonuncusu vardı ve şimdi ölmek üzereydi.

"Seni kim gönderdi?" diye gürledi büyük kral.

Emeriel'in nefesi kesildi.

Ona doğru döndü, yüz hatları fırtınalı ve yoğun. *"Soulbond? Galilea? Sen benim Ruhbağım mısın?"*

Gerçeklik Emeriel'in üzerine bir kar fırtınası gibi çöktü. O biliyor.

O biliyor. Biliyor.

Dizlerinin bağı çözüldü ve kendi içine doğru kıvrıldı.

"Nasıl buradasınız kralım?" diye mırıldandı ölmekte olan adam, dudaklarında kan fokurduyordu. "Nasıl... Emeriel sizi buraya nasıl zamanında getirdi..." Öksürdü, kasıldı ve sonra Kral Daemonikai'nin pençesinde gevşedi.

"Emeriel?" Sevgilisinin kaşları birbirine yapışmış, kafası tamamen karışmış görünüyordu.

Emeriel'in gözleri çaresizce onunkilerle buluştu. Fiziksel olarak çıplaktı ama o anda kendini hayatında hiç olmadığı kadar çıplak hissediyordu.

Kral Daemonikai'nin gözleri onun üzerinde gezinerek her ayrıntıyı inceledi.

Mağaranın diğer tarafına dikkatsizce atılmış yırtık köle giysileri. Atkuyruğunun dağınık hali, yüzüne bulaşan kir.

Bakışları kızın üzerine dikilmiş, inceliyordu. Analiz ediyordu.

"Emeriel'le sadece bir kez karşılaştım. Bir gece, şehvetin tüm duyuları gölgelediği sıcak bir gece. Ama gördüm ve Galilea'yla birlikte oldum," dedi büyük kral alçak ve tehlikeli bir ses tonuyla. "Vücudunun her santimini, yüzünün her özelliğini biliyorum. *Her şeyini.*"

Fırtınalı yüz hatları daha da koyulaştı, gözleri koyu yeşil bir ateşle parlıyordu. "Ve şu anda Galilea'ya baktığımdan eminim. Söyle bana Galilea... *Kimsin. Kimsin? Sen mi?*"

Bölüm Otuz Beş

EMERIEL'İN HESAPLAŞMASI



EMERIEL GERÇEĞİ BIRAKTI. "Benim adım Emeriel."

Kral Daemonikai cansız bedeni bıraktı ve beden yere düştü. Gözlerinde toplanan karanlık öfke o kadar korkunçtu ki Emeriel'in kalbi kıyametin davulunu çalmaya başladı.

"Beni kandırdın mı?" Sesi aynı anda hem sakın hem de öfkeliydi. Emeriel ürperdi. "Özür dilerim."

Özür dilerim. Çok acınası, çok yetersiz. Kimse yalan ağları örmez, onun yaptığı türden bir aldatmacaya başvurmaz ve tek söyleyebildiği "özür dilerim" olurdu. Ama Emeriel'in zihni bomboştu.

Düşünmeye, kendini açıklamanın bir yolunu bulmaya çabaladı ama kıyamet davulları tüm tutarlı düşünceleri bastırdı.

Büyük kral bir şeyler söyledi ama Emeriel duyamadı. Görüşü tünelleşti ve tek görebildiği onun katil yüzünün aralarındaki mesafeyi kapattığı oldu.

Ayağa kalk! Kaçın! Zihni çılgılık attı ama bedeni itaat etmeyi reddetti. Olduğu yere çakıldı kaldı. Felç olmuştu.

Onu öldürecekti, Emeriel bunu biliyordu.

Karanlık içeri süzülürken dünya iğne ucu kadar bir ışığa daraldı. *Sanırım bayılacağım.*

Rahatlama onu örttü. Bu, bununla yüzleşebilirdi.

Keşke hiç uyanmasaydım.

Emeriel yavaşça uyandı, duyuları yavaş yavaş ona geri dönüyordu. Canavarın güçlü ve kaslı sırtına sarılmıştı. Bir kez daha köle kıyafetini giymişti ama saçları bağlı değildi ve omuzlarının üzerinden gevşekçe dökülüyordu.

Her zamanki sıkı bağlar olmadan göğüslerinin hissini de görmezden gelmek zordu.

Felç edici korku geri gelmişti ama onu bastırdı. Bu *onun* canavarı. Onun kollarında sayısız gece geçirmiş, onu elle beslemiş ve kanıyla beslemiş, hatta defalarca ona binmişti. Bu canavar her zaman onun koruyucusu olmuştu. Ona zarar vermezdi.

Ama o canavar hâlâ Kral Daemonikai. Senin hilekârlığını yeni keşfeden bir Kral Daemonikai.

Endişeyle etraflarını taradı. Küçük bir kalabalığın toplandığı, mırıldandığı ve canavarı işaret ettiği kale kapılarından henüz geçmişlerdi. Ama onu en çok korkutan, en önde duran, izleyen ve bekleyen büyük lordlardı. *Hepsi oradaydı.*

Lord Ottai tamamen şaşkın görünüyordu, yüzündeki derin çizgilerden endişe okunuyordu. Lord Vladya'nın ifadesi özenle oluşturulmuş bir maskeydi ama gözleri her zamanki gibi nüfuz edici ve rahatsız edici bir şekilde ona kilitlenmişti. Emeriel gözlerini hızla kaçırdı. Lord Zaiper'in yüzünde bir kafa karışıklığı ve hesaplama ifadesi vardı.

Canavarın devasa pençesi onun arkasına geçti, arka ayakları üzerine kalkıp insan formuna geri dönerken onu sabitledi. Kral Daemonikai dik durdu ve onu sırtından aşağı kaydırarak arkasında titreyerek durmasını sağladı.

"Neler oluyor Majesteleri?" diye sordu yüksek bir lordun sesi gergin sessizliği yararak. "Saraydan ayrılış şekliniz..."

"Endişelendik," diye hızla ekledi bir başkası.

"Hiç bu kadar korkmamıştım!"

"Bekle. Bu Emeriel değil mi?" Yüce Lord Gaff'ın keskin gözleri onu fark etmişti.

Bütün başlar ona doğru döndü.

"Emeriel bir kız mı?" diye ekledi bir başka yüce lord şaşkınlıkla.

Kalabalıktan toplu bir soluk dalgası yükseldi. Toplanan insanlardan mırıltılar yükseldi, arkadakiler görmek için zorlandılar, sesleri daha da yükseldi ama askerler hızla koruyucu bir bariyer oluşturarak onları uzakta tuttu.

Büyük Lord Zaiper öne çıktı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Burada neler oluyor, Majesteleri? Emeriel kadın mı?"

O büyük lord değil. Emeriel neredeyse hayatının gözlerinin önünden geçtiğini görebiliyordu. Nefesi kesildi ve kendini Kral Daemonikai'nin geniş sırtına sıkıca bastırırken gözyaşları sel oldu.

"Büyük kraldan uzaklaş ve konseyin karşısına çık, seni aptal insan," diye bağırdı Lord Zaiper, sesi bir kırbaç şaklaması gibi keskindi. "*Bize* hesap vermek zorundasın. Tanrılarınızdan dileğimiz, belki de çürüklerden şişmiş bir göğsü kadın göğüsleri olarak yanlış anlamış olmamızdır. Çünkü eğer gerçekten göründükleri gibilerse, bu toplantı son toplantınız olacak!"

Emeriel inledi ve sanki hayatı buna bağlıymış gibi büyük kralın sırtına yapıştı. Hâlâ tek kelime etmemişti.

Mırıltılar öfkeli kükreyişlere dönüştü. Yüzleri şok, öfke ve tiksintiyle buruşmuş olan yüksek lordlar kendi aralarında mırıldanarak başlarını salladılar.

"Ama Urekai'nin tüm seçkin konseyini nasıl kandırabildiniz?" diye sordu bir ses, muhtemelen başka bir yüksek lorddu, ancak Emeriel saklandığı yerden kim olduğunu göremiyordu.

"Bir şey söyleyin majesteleri," diyen başka bir yüksek lordun sesi avluda yankılandı.

Neden hiç rahat edemiyorum? Emeriel'in tek istediği acımasız bir sıcaktan ve daha da acımasız bir iyileşmeden sonra birkaç dakika soluklanmaktı. Fark edilmeden kaleye geri dönmeyi, her zaman yaptığı gibi ortama karışmayı ve bir sonraki görev turu başlamadan önce uykuya dalmayı planlamıştı. Bu çok mu yanlıştı? Bunu istemek çok mu fazlaydı?

O kadar gün varken neden bugün olmak zorundaydı? Yalvarmak, özür dilemek ya da açıklama yapmak bir yana, konuşacak gücü bile zar zor toplayabildiği bir zamanda.

Tüm enerjisi tükenmişti ve şimdi verecek hiçbir şeyi kalmamış, içi boş bir kabuk gibi hissediyordu.

Bunalmış bir halde yüzünü büyük kralın sırtına gömdü ve gözyaşlarıyla cübbesini ıslattı. Kaçınılmaz olanı bekledi. Onun çekip gitmesini bekledi. Onu, etraflarını saran ve kanına susamış akbabalara teslim etmesini.

Büyük Lord Vladya, kızın parmaklarının Daemonikai'nin cübbesine dolanışını izlerken içinde beklenmedik bir duygu kabardı. Acıma.

Sanki tek can simidiymiş gibi ona nasıl umutsuzca sarıldığının farkında mıydı? Bir kasırganın arkasına saklandığının farkında mıydı?

kendini fırtınadan korumak mı?

En çok korkması gereken kişi, korunmak için tutunduğu kişiydi.

Daemonikai tek kelime etmedi. Diğer herkes için yüzü ifadesiz ve vurdumduymazdı. Ama Vladya erkeği yüzyıllardır tanıyordu ve yüzeyin hemen altında kaynayan öfkeyi görmüştü.

Daemonikai, Emeriel'e çok *kızgındı*.

"Senin ağzın yok mu, seni hilekâr insan? Konuşmaya başla!" Zaiper'in sesi gürledi, öfkesi zorlukla kontrol altına alınmıştı.

"Önce ortaya çıkıp bizimle yüzleşmeli. Yüzünü görmemiz gerek," diye ekledi Jakal soğuk bir sesle. "İnsan, kralımızın arkasından ayrıl ve gidip merkezde dur."

Emeriel yumuşak, çaresiz bir ses çıkardı ama sonunda Daemonikai'yi tutmaktan vazgeçti ve vücudu rüzgârda savrulan bir yaprak gibi titreyerek açık alana adım attı.

Daemonikai hareketsiz kaldı, sadece izledi.

"Bunlar gerçekten de göğüs," dedi Zaiper, hayret ve kuşkuyla. "Bunu daha önce görmeliydim... hepsi oradaydı. Bulmacanın eksik parçası."

O tek parça yerine oturduğunda, diğer bağlantılar da apaçık ortaya çıkıyor. Vladya, Zaiper'in zihninin bir saatin iç işleyişi gibi döndüğünü gördü. Çarkların tam olarak yerine oturduğu anı gördü.

Zaiper'in beti benzi attı. Çenesi gevşedi, gözleri dolunay gibi yuvarlaklaştı.

Emeriel'in Daemonikai'nin Ruhbağı olduğunu biliyordu.

"Sen... sen..." Zaiper bir adım geri çekildi, nefesi kontrolden çıkmıştı, soğukkanlılığı tuzla buz olmuştu.

"Her şey yolunda mı Majesteleri, Zaiper?" Endişe Gaff'ın yüzüne kazınmıştı.

"Her şey gördüğün gibi, Gaff. Burada, Ravenshadow'da aylardır kılık değiştirerek ve hilekârlık yaparak aramızda yaşamaya cüret eden bir dişimiz var," diye toparlandı Zaiper, ne kadar sarsıldığını gizlemeye çalışarak.

Daemonikai'nin *Ruhbağı*'nın elinin altında olduğunu bilmekten ne kadar nefret etse de, onu kaldırıp omurgasını ikiye ayıramıyordu.

Ancak Emeriel'i infaz etmek için pek çok nedeni vardı ve bu düşünce onu açıkça heyecanlandırıyordu. Bunu engellemek için çok çabalıyordu ama Vladya her şeyi görebiliyordu. Gözlerindeki parıltı *bir beklentiydi*. Kimlik aldatma suçu o kadar ağırdı ki büyük kral bile Emeriel'i kurtaramayabilirdi ve Zaiper bunu biliyordu.

Vladya eski dostunun esrarengiz yüzüne baktı. Böyle anlarda Daemonikai'nin zihnine girebilmeyi ve orada neler olup bittiğini öğrenebilmeyi diliyordu. Müdahale etmeyi mi düşünüyordu, yoksa Emeriel'i kaderine terk ederek çekip gidecek miydi?

Ve gidebilirdi de.

Krallıklarının bir arada tutan şey, büyük yöneticilerin kanunların uygulanmasındaki esnekliğiydi. Daemonikai'nin kendisi de kanunsuzluğa müsamaha göstermezdi. Her erkeğin içinde, en ufak bir yanlış adımda vahşileşebilecek bir canavar barındırdığı bir ülkede, katı kanunlar sadece gerekli değil, aynı zamanda elzemdi. Vladya içini çekti, bakışları şu anda spot ışıklarının altında duran kıza kaydı, kızgın Urekai tarafından yırtıcı hayvanların arasındaki küçük avlar gibi çevrelenmişti. Onun için yapabileceği bir şey olmasını diledi. Kız öfkeli erkeği müdahale etmezse bugün gerçekten sonuyla karşılaşabilirdi.

Vladya bugünün sonucunun ne olacağının umurunda olmadığına inanmak istiyordu ama bu yalan olurdu. Gerçek şu ki, Emeriel'e hayranlık duyuyordu.

Kızın hayatta kalma içgüdüleri birinci sınıftı, hatta olağanüstü. Yaptığı her şey, söylediği her yalan hayatta kalmak içindi. Vladya bunu anlayabilirdi.

Ve cehenneme sürüklenmiş gibi görünüyordu. Her şeyi bir kenara bırakıp sevgilisinden yardım istemek için ne kadar çaresiz olmalıydı?

Zaiper'in sesi kalabalığı susturarak, "Bu dava için duruşma yapılmayacak, çünkü bir karar verildi," dedi. "Bana verilen yetkiye dayanarak, sizi Kimlik Aldatmacası, Büyük Dolandırıcılık, Hükümdarlığa İhanet ve bir duruşmada ortaya çıkarabileceğimiz çok sayıda başka ciddi suçtan suçlu ilan ediyorum."

Vladya neredeyse homurdanıyordu. Krallık işlerine bu kadar lakayt yaklaşan biri için Zaiper'in hukuk bilgisi şaşırtıcı derecede genişti.

"İşlediğin suçlar yüzünden idam edileceksin," diye devam etti Zaiper, ses tonu acımasız ve kesindi. "Hükümdarlar infaz yönteminizi tartışırken zindana kapatılacaksınız. Yemek yok. Su yok."

Kalabalıktan biri "En acımasız infaz yöntemini seçin!" diye bağırdı, diğerleri de bu düşüncüyü yankıladı.

"İnsanlar dünyanın pislğidir!" "Onu şimdi öldürün! Öldürün onu!"

"Herkes sussun!" Zaiper'in bakışları kalabalığı taradı. "Hiç kuşkunuz olmasın, bu insanı gerektiği gibi cezalandıracağız. Askerler, götürün onu!"

Ağır botları kaldırım taşlarında yankılanarak ilerlerken Emeriel'in omuzları teslimiyetle çöktü.

Vladya yeterince görmüştü. Konuşmak için ağzını açtı ama başka bir ses ondan önce davrandı.

"Askerler, böyle bir şey yapmayacaksınız."

Daemonikai'nin alçak sesle ve otoriter bir şekilde söylediği sözler kaosu yararak geçti.

Sonunda Emeriel'in önünde durmak için öne doğru adım atarak hareket ettiğinde kalabalıktan nefesler yükseldi.

"Hepiniz dışarı çıkın," diye emretti askerlere. Askerler eğildiler ve tereddüt etmeden geri çekildiler.

"Neler oluyor, *Kral* Daemonikai?" Zapier alaycı bir küçümsemeyle konuştu.

Daemonikai kollarını kavuşturdu. "Neye benziyor Lord Zaiper?"

"Bir suçlunun cezalandırılmasına müdahale etmeye çalışıyormuşsunuz gibi görünüyor. Elbette böyle bir şey olamaz, değil mi Majesteleri?"

Kalabalıkta bir şok dalgası yayıldı ve ihanet mırıltıları yükseldi.

Daemonikai yumuşak bir sesle, "Ortada hiçbir suç yokken hâlâ bir ceza var mı merak ediyorum, Zaiper," dedi ama sesinin altında bir çelik akımı vardı.

Zaiper'in kaşları çatıldı. "Anlamıyorum."

"Büyük hükümdarlar onun kimliğinden haberdardı," diye açıkladı Daemonikai, sonunda Vladya'nın bakışlarıyla buluşarak. "Üçüncü hükümdar, sen değil miydin?"

"Farkındaydım," diye yüksek sesle konuştu Vladya, öne doğru bir adım atarak.

Kalabalıktan sesler yükseldi ama o onlara aldırmadan Daemonikai'nin yanında durdu. "Farkındaydım. Dördüncü hükümdar bile farkındaydı. Büyük Lord Ottai, yanılıyor muyum?"

"Ha?" Ottai tamamen şaşkına dönmüş bir halde ikisine de bakıyordu.

"Farkında mıydım?" "Elbette öyleydin. Bu yetkiyi birlikte verdik, değil mi?" Vladya

bastırdı.

Ottai soğukkanlılığını yeniden kazandı. "Evet. Evet, yaptık." Burnunu havaya kaldırarak öne çıktı ve Vladya'nın yanında durdu. "Ben de farkındaydım. Emeriel'in bir kız olduğunu hep biliyordum."

"Bu çok saçma!" Zaiper kükredi, yüzü öfkeyle kızarmıştı. "Hiçbiriniz bunun farkında olamazdınız, buna *izin veremezsiniz!* Hiçbiriniz!"

"Bilmiyorum, Zaiper. Bize yalancı mı diyorsun?" Daemonikai'nin sesi tehlikeli derecede sakindi, bakışları Zaiper'i olduğu yerde sabitliyordu. "Bir şey mi ima ediyorsunuz, Büyük Lord Zaiper?"

İkinci hükümdarın kendine güveni kırıldı. Titreyen bir nefes aldı. "Hayır, Büyük Kral, ima etmiyorum. Sadece burada neler olup bittiğini anlayamıyorum."

"Sizi aydınlatmama izin verin," dedi Vladya. "Lord Ottai ve ben onu insan krallığından kendimiz seçtik ve taşındıktan sonra bize gerçeği açıkladı. En başından beri bu insanın kimliğinden haberdardık."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum." Zaiper sesini öfkeyle kalınlaştırarak kekeledi.

"Ravensshadow'daki ilk gecesinde kızışmaya başladı, Zaiper." Vladya'nın dudaklarının kenarlarında küstah bir sırıtiş belirdi, çünkü kendini tutamıyordu. Zaiper'le uğraşmaktan çok keyif alıyordu. "İşin içine sıcaklık girdiğinde kimliğini gizlemek gerçekten imkânsız, öyle değil mi?"

Kalabalıktan gürültülü bir nefes yükseldi. Sonra da şaşkın bir sessizlik. "Bu doğru," diye ekledi Daemonikai. "O aynı zamanda Syren."

Yüksek lordlar tamamen şaşkın görünüyordu. Bazılarının öfkesi eriyip gitmiş, yerini bir umut ışığı almıştı. *O benim olabilir* türünden bir umut.

Ottai bile Vladya onu kibarca dürtmeden önce çenesini yere indirmişti.

Dördüncü hükümdar çabucak toparlandı ve her şeyi bilen birinin yüz ifadesini takındı.

Zavallı, sevimli Ottai. Vladya eğlendiğini gizledi.

"İşte bu yüzden onun kimliğini gizlemek zorundaydık," diye devam etti Vladya yumuşak bir sesle. "Eğer kadın ve Syren olarak kalsaydı, hepiniz arıların leşe üşüştüğü gibi ona üşüşürdünüz. Diğerini korumak için bir yönünün gizlenmesi gerekiyordu ve hayatı boyunca erkek olarak yaşadığı için bu daha kolay bir seçimdi."

"Ama bu gizlilik neden?" Yüce Lord Daryl'ın sesi sessizliği bozdu. "Onun Syren olduğunu bilseydik daha iyi olmaz mıydı? İçimizden birine iyi bir bağ arkadaşı olabilirdi. İçimizden birine ait olabilir."

"Öyle. O bana ait." Daemonikai'nin soğuk gözleri Zaiper'in üzerinde kaldı, sesi sahiplenici bir hırıltıya dönüştü. "O *benim* için yaratıldı. O *benim*."

Etraflarındaki hava duruldu.

"Bu doğru," diye onayladı Vladya. "Kız büyük kralımızın *Ruhbağı*."

Avluda yine feci bir gürültü patladı, herkesin yüzünde sayısız şok ifadesi belirdi.

Ama onun asıl dikkatini çeken Daemonikai'nin kan ev sahibinin tepkisiydi.

Metres Sinai'nin beti benzi atmıştı. Hizmetçisinin kolunu tutuşu, parmak eklemleri beyaza dönene kadar sıkılaştı. Ayaklarının üzerinde sallanıyor, neredeyse yere yığılıyordu ama hizmetçisi onu yakalayıp dik tuttu.

Vladya neredeyse ona sempati duyacaktı. Sina'nın Daemonikai'ye karşı çok uzun zamandır bir şeyler hissettiğini biliyordu.

Tekrar kalabalığa dönen Vladya'nın sesi gürültüyü yarıp geçti. "İşte bu yüzden onun bir sır olarak kalmasını emrettik. İnsanlar bir Syren kölesi olduğunu öğrenirse, kaçırılır ve çaresizlikten doğan sayısız bağlanma ritüellerine katlanmak zorunda kalırdı. Yanılıyor muyum?"

Birkaç yüksek lord boğazlarını temizledi, suçluluk dolu bakışlarını kaçırdılar. Hayır, o haksız değildi ve hepsi de bunu biliyordu.

Daemonikai komuta edercesine ilerledi. "Lord Vladya ve Lord Ottai bana ait olanı korumak zorunda hissettiler. İstemese bile kimliğini gizli tutması için ona yetki verdiler. Bize ait olanı korumak suç değildir."

Zaiper acı bir şekilde, "Bu konuda bilgilendirilmedim," diye itiraz etti. "Farkında olmadığım için bu hala kimlik aldatmacası ve dolandırıcılıktır."

"Oh, hadi ama, ikinci hükümdar. Buradaki herkes sizin nasıl içinizde tutamadığınızı biliyor. Bu konuda neredeyse kanunsuzsun, gerçekten," diyerek Daemonikai onu açıkça aşağıladı.

Zaiper öfkeden kıpkırmızı kesildi.

"Ne kadar çiftleşmemiş olursan ol, ben ortaya çıkmadan önce bile onu kendine almaya çalışırdın." Daemonikai etkilenmemiş bir şekilde devam etti. Sonra sesini yükseltti. "O kız *beni* kurtardı. *Ruhbağım* sayesinde vahşi delilikten geri dönebildim."

Kalabalıktan daha fazla şok sesi yükseldi.

Emeriel inledi ve sanki ilgi fırtınasından korunmak istercesine büyük kralın sırtına yaklaştı.

"Beni kanla besledi, seks arzumu tatmin etti ve bunların hepsini isteyerek yaptı. Yaşamamı diledi, bunun için çok çalıştı ve bunun için bugün buradayım."

Vladya Daemonikai'nin yüzünü inceledi. Arkadaşı böylesine inançlı konuşuyordu ama vahşi olduğuna dair hiçbir anısı yoktu. Sözlerinin ne kadar doğru olduğunun farkında mıydı acaba?

"Buna inanmak çok zor," diye tükürdü Zaiper, öfkeliydi ve bunu saklamak için kötü bir iş çıkarıyordu.

"Neden?" Daemonikai başını yana eğdi. "Daha iyi bilmesem, *Ruhbağımın* hayatta olmasından nefret ettiğini, bugünden önce bile ondan hep nefret ettiğini söyledim. Tüm söylediklerimizden sonra bile onu öldürmek için can atıyor gibisin. Neden, Zaiper? Neden bu kadar bağlısın? *Ruhbağımı* sebepsiz yere öldürecek kadar mı nefret ediyorsun *benden*?"

Bu ağır bir suçlamaydı ve Zaiper'in başını ciddi belalara sokabilirdi. Herkes yine sessizliğe gömüldü.

Yüksek lordlar şaşkın bakışlar attılar. Tüm gözler Zaiper'in üzerindeydi ve onu kurbanlık bir kuzu gibi ortaya koyuyorlardı.

"Benimle alıp veremediğin nedir, Zaiper? Döndüğüm için pek heyecanlanmamış gibiydin. Tüm bu olanlardan sonra, nedenini merak etmeden duramıyorum." Daemonikai durakladı, gözleri parlıyordu. "Hiç dönmemiş olmamı mı dilerdin? Ölmüş olmamı mı tercih ederdin?"

"Hayır! Sana karşı kötü bir niyetim yok! Bunu nasıl söylersin!?" Zaiper gözlerini endişeyle etrafta gezdirerek bir destek işareti aradı. "Bir suçum olmasa asla *Ruhbağınıza* saldırmaya çalışmazdım."

"Yine de sana neden suçsuz olduğunu söylüyoruz, öyleyse neden hala ısrar ediyorsun?" Daemonikai iki katına çıkarak ikinci hükümdara doğru tehditkâr bir adım attı. "Vahşi yaratığımdan kurtulmaya ne kadar meyilli olduğunuzu duymadığımı sanmayın. Duyduğum kadarıyla bu konuda oldukça takıntılıymışsınız. Söyleyin bana Lord Zaiper, bana karşı gerçekten kötü bir niyetiniz yok mu?"

Acımasız. İsteddiği zaman, büyük kral kesinlikle acımasız olabiliyordu.

"Hayır!!" Zaiper'in sesi boğuk bir çığlıktı, gözleri panikle irileşmişti.

Yüksek lordlar onu artan bir şüpheyle izliyor, insanlar ona güvensizlikle bakıyordu. Hatta öğrenerek.

"Peki! Kızın hiçbir suçu yok," diye teslim oldu Zaiper, kelimeler sıkılmış dişlerinin arasından zorla çıkıyordu. "İfadelerimi geri çekiyorum. Ne idamlar ne de zindanlar olacak."

Daemonikai dönerek kalabalığa hitap etti. "*Ruhbağım* az önce ilk tam ateşini yaşadı. Tamamen bitkin durumda ve bunu yaşamak zorunda kalmamalı. Onu şimdi içeri götüreceğim. Bu toplantı sona ermiştir." Kırmızı yüzlü, donmuş Emeriel'e döndü. "Beni takip edin."

Otuz Altıncı Bölüm

BEKLİYORUZ: SEL KAPILARINDA



EMERIEL sersemlemiş bir halde yürüyordu, bacakları ağırlaşmış ve zihni uyuşmuştu. Büyük Kral onu koridorlarda dolaştırdı ve güney kanadındaki bir kapının önünde durdu.

"Burada kal." Gitmek için döndü.

"Majesteleri..." Emeriel ona doğru uzandı, parmakları titreyerek havada asılı kaldı.

Kral Daemonikai onun uzattığı ele zehirli bir yılanmış gibi baktı. Tek kelime etmeden dışarı çıktı ve ağır kapı arkasından kapandı.

Emeriel yatağa doğru tökezledi ve soğuk şiltenin üzerine yığıldı. Titrek bir nefes vererek boş gözlerle önüne baktı.

Adam onu kurtarmıştı. Sırrı ortaya çıkmıştı. Herkes biliyordu.

Hâlâ gerçeküstü hissediyordu. Uyanamadığı bir kâbus gibi.

Artık benden nefret ediyor.

Ama onu korumuştı. Neredeyse ölüyordu. Lord Zaiper onun öldüğünü görmeye çok hevesliydi. Eğer... eğer diğer büyük yöneticiler olmasaydı, soğuk ve sert bir hücrede olacaktı. Ya da avluda cansız yatıyor olacaktı.

Kararsız ellerine bakarken gözleri yeniden ıslandı. Dönüşünü bu şekilde hayal etmemişti.

Artık benden nefret ediyor.

"Em?"

Keira mı? Aekeira'nın kapının yanında durduğunu görmek için doğruldu. Emeriel çaresizliği içinde o kadar kaybolmuştu ki kapının açıldığını duymamıştı.

"Keira..." sesi titredi ve tutmak için çok uğraştığı gözyaşları öne doğru taşarak dökülmeye başladı.

Aekeira'nın gözleri kendi gözyaşlarıyla parıldadı. Sessizce kollarını iki yana açtı.

Emeriel ayağa fırladı ve onu bekleyen kollara koştu. Ve *hıçkıra hıçkıra ağladı*.

Aekeira ona sıkıca sarıldı. "Seni koruyamadığım için çok üzgünüm. Duyar duymaz toplantıya gittim ama kalabalık ve askerler geçmeme izin vermedi. Her şeyi duydum, Em." Aekeira'nın nefesi kesildi. "Seni kurtardılar, hepsi."

"Biliyorum," diye ağladı Emeriel Aekeira'nın omzuna. "Gerçek değilmiş gibi geliyor.

"Evet. Bunu sindirmeye çalışıyorum. Korktuğumuz her şey başımıza geldi ama yine de... sen hâlâ burada bizimle birliktesin. Güvendesin. En kötüsü olmadı." Aekeira ağlayarak başını salladı. "En kötüsü olmadı."

Emeriel geri çekildi ve elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Henüz her şeyin bittiğini sanmıyorum Keira. Urekai'nin bu işin peşini öylece bırakacağından emin değilim." Burnunu çekti. "Onun *Ruhbağı* olduğumu biliyorlar. Öğrenmelerini, reddetmelerini gördüm. Bunun peşini bırakmayacaklar."

"Hey, bana bak, Em. Bana bak." Aekeira onun yüzünü kavradı ve Emeriel kız kardeşinin gözleriyle buluştu, onların derinliklerinde şaşırtıcı bir güç buldu. "Bunun olacağını hep biliyorduk. Her zaman. Bunun için ağlama. Ağlanacak çok şey var ama bu değil."

"Doğru, ama..." Emeriel büyük bir acıyla Aekeira'ya baktı. "Artık benden nefret ediyor."

"Ah, Em..."

Baraj tekrar yıkıldı, gözyaşları serbestçe akıyor, hıçkırıkları küçük bedenini sarsıyordu. Emeriel'in göğsü çok fazla acıyordu. *Çok fazla*. "Artık benden nefret ediyor, Keira."

Aekeira ona daha sıkı sarıldı ve Emeriel ona yapıştı, Kiera'nın kolları onu boğulmaktan koruyan tek şeydi. Bu yüzden Emeriel ona tutundu ve hüngür hüngür ağladı.

Aekeira onu yatağa götürdü, oturdu ve Emeriel'in başını omzuna yasladı.

"Ona daha önce söylemeliydim," dedi Emeriel hıçkırıklar arasında. "Bu kadar korkmayı bırakıp ona daha önce söylemeliydim, böylece bu şekilde öğrenmeyecekti. O mağarada bana attığı bakış, Aekeira..." çılgınlıkları daha da yükseldi. "Acıtıyor."

"Mağara mı? Ne mağarası?"

Emeriel hıçkırıklar ve kırık cümleler arasında mağarada olanları anlattı.

Aekeira'nın kolları titriyor, gözyaşları dökülüyor ve Emeriel'in yanağını lekeliyordu. "Seni kurtardığı için çok mutluyum. O olmasaydı neler olabileceğini düşündükçe ürperiyorum."

"Evet, ama-"

"Aması yok. Kendini suçlamayı bırak." Aekeira geri çekildi ve kızın kırmızı çerçeveli gözlerine baktı. "Ona daha önce söyleyip yine de paçayı kurtarmanın hiçbir yolu yoktu. En kötü senaryoda ölmüş olurdun. En iyi durumda ise seni reddeder ve senden kaçırdı. Bu yine de bir kaybet-kaybet durumu."

Emeriel gözyaşı lekeli yanağını sildi. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Üzgünüm, sadece acı çekmeyi bırakmanı diliyorum, Em." Aekeira bir gözyaşını daha nazikçe sildi. "Şu anda dışarıda neler olduğunu düşündükçe çok endişeleniyorum."

"Şimdi biri bana Emeriel'in nasıl bir *kız* olduğunu açıklayabilir mi? Ve biz bunu nasıl öğrenemedik?" Ottai'nin sesi, büyük yüksek mahkemeden görev mahkemesine geçerken salonda yankılandı.

Vladya derin bir nefes aldı ve perişan haldeki dördüncü hükümdara yan gözle baktı.

Emeriel'in sırları ortaya çıktığından beri Ottai çeşitli aşamalarda şoka girmiş, görevlerini yerine getirirken tökezlemiş, hatta resmi saray işleri sırasında kekelemişti. Yine de zaman geçtikçe bilgiyi biraz daha iyi özümsemiş görünüyordu.

Yine de böyle zamanlarda Vladya, Ottai'nin bunların herhangi birini işleyip işlemediğinden şüphe ediyordu.

Vladya şakaklarını ovuşturarak, "Ottai," diye iç geçirdi. "Bu soruyu kaç kez sorduğunun sayısını unuttum."

"Sence burada sorun *sayıyı kaybetmek* mi? *Aklımı* kaçırıyorum!" Ottai sanki bu onun suçuymuş gibi Vladya'ya ters ters baktı. "Akıl sağlığıma ne yapacağını hiç düşünmeden beni bu karmaşanın içine sürükledin! Bu arada, tamamen paramparça oldu."

Bir köşeyi döndüler, botlarının sesi boş koridorda gürültüyle duyuluyordu.

"Cidden bu konuda böyle çocukça davranmaya devam edecek misin?" Vladya gözlerini devirdi. "Kendine gel artık."

"Bakalım doğru anlamış mıyım? Bir kızın yanında satın aldığımız bir oğlanın aniden *göğüsleri* çıkıyor, saçları dökülüyor ve yakışıklı bir güzelden *nefes kesici, kadınsı* bir güzelliğe dönüşüyor." Ottai'nin sesinin tonu yükseldi. "Ve eğer bu beynimi eritmeye yetmediyse, *çocuk* bir Syren. Oh, ve sırf eğlence olsun diye söylüyorum, aynı zamanda büyük kralın *Ruhbağı*. BİR RUHBAĞI!"

"Biliyorum, akıllara durgunluk veriyor, değil mi?" Vladya dudaklarını alaycı bir sırıtışla kıvrarak ters ters baktı.

Ottai ellerini kaldırdı. "*Akıl yok edici!*" Adımlarının ortasında durdu, eli Vladya'nın kolunu kavramak için uzandı ve sesini fısıltıya indirerek daha yakına eğildi. "Bekle... Birkaç günlüğüne ilgilenmesi gereken 'iş' o muydu? Ona baskı yapan kızgın dişi mi?"

"Hı-hı." Vladya'nın gözleri önde yürüyen Daemonikai'ye kaydı, yüzü taş kesilmiş ve soğukkanlıydı. Toplantıdan bu yana Daemonikai mahkemede gerekli olanın dışında pek az şey söylemişti.

"Kahretsin. *Bu* nasıl oldu?" Ottai tıslayarak büyük krala bir bakış fırlattı. "Eğer *kız* olduğunu bilmiyorsa, nasıl oldu da... nasıl oldu da *kızlık* dönemini birlikte geçirmeyi başardılar?"

Çünkü kimse kader denen o çılgın sürtüklere karışamazdı. Vladya tüm detayları bilmiyordu ama görünüşe göre Daemonikai, Emeriel'le farklı bir kimlik altında tanışmış, onun gerçekte kim ya da ne olduğunu fark etmemişti.

Ottai, Vladya'dan çok kendi kendine, "Daemonikai'nin bağı uykuda olsa bile, şimdi tamamen uyanmış olmalı," diye mırıldandı. "Onu sadece sıcakta beslemekle kalmadılar, şimdi gerçeği de biliyor. Bu... tekrar çiftleştirileceği anlamına mı geliyor?"

Vladya'nın bakışları tekrar Daemonikai'ye kaydı. Eski dostunun gözleri karardı ama başka bir tepki vermedi, sessiz kaldı.

"Bu kadar yeter Ottai," diye mırıldandı Vladya nefesinin altından. "Tüm bunları işlemeye devam edebilirsin ama kafanda tut, tamam mı?"

Görev Mahkemesi'nin girişine varmışlardı. Büyük kapılar açıldı ve lordlarla dolu bir salon ortaya çıktı. Vladya yemin etti.

Uzun zamandır bu kadar çok lordu bir arada görmemişti. Ura'daki -ve ötesindeki- tüm lordlar t ö r e n e tanıklık etmek için yolculuk yapmış mıydı?

İçeri adım attıklarında tüm gözler onlara çevrildi. Lordlar selamlamak için ayağa kalktı, ortam gergin ve çatırdıyordu. Zaiper çoktan oturmuştu, yüzü soğuk ve hesapçıydı. Vladya ve Ottai ilerleyerek kendi yerlerine oturdular.

Vladya odayı tararken iç geçirdi.

Bu çok ama çok uzun bir gece olacaktı.

Takip eden günlerde Emeriel'in dünyası gittikçe küçüldü. Bir zamanlar geniş olan yatak odası artık bir hapisane gibiydi.

İkinci gün, askerler ona kendi odasına kadar eşlik etmeye gelmişti. Korunduğundan mı yoksa Sina Hanım gibi ev hapsiyle mi cezalandırıldığından emin değildi ama bunu anlaması uzun sürmedi.

Kilitli kapı ve kapısının önünde her daim nöbet tutan askerler şüphelerini doğruladı. Bu basit ve açık bir cezaydı.

Delik'e ya da zindana atılmamıştı ve bunun onu biraz rahatlatması gerekiyordu. Ama bileklerinde zincir olmaması, göğsüne baskı yapan endişeyi hafifletmek için hiçbir şey yapmadı.

Kendine çok fazla soru sormuştu.

Konseyin gazabından korunmak için mi burada tutuluyordu, yoksa kaderine karar verilmesini bekleyen kafeste bir insan mıydı?

Ertesi gün de bir öncekine benzer şekilde geçti. Ayaklarının tabanı ağrıyana kadar odasının içinde volta attı, zar zor anladığı tozlu kitaplardan bir şeyler okudu ve saatlerin hiç durmadan uzamasını izledi. Endişesi büyüdü, yavaş yavaş sakinliğini ve mantığını yuttu.

Dördüncü güne gelindiğinde, tecrit onu iyice yıpratmıştı ve kendini iliklerine kadar hasta hissediyordu. Eğer gözyaşı kanalları kuruyabilseydi, Emeriel'inki kesinlikle kururdu. Eğer ağlamak öldürebilseydi, mezarının bu lanetli odadaki hava kadar soğuk olacağından emindi.

Ağlamayı bırakmaya, her şeyi içinde tutmaya karar vermişti. Ama ne zaman fazla düşünmeye teslim olsa, taşkınlar yeniden patlıyordu.

En kötüsü de sessizlikti.

Kral Daemonikai'den tek bir kelime bile gelmemişti. Ne bir ziyaret, ne bir ferman, ne de bir mesaj.

Her gece, kapıya bakarak uyanık yatıyordu. Gelmesini umuyor, ayak seslerini duymak için dua ediyordu. Emeriel onun tepkisinin ne olacağını umursamadı.

artık olmayacaktı. Onu azarlayabilir, ona bağırabilir, hatta fiziksel olarak incitebilirdi. *Her şey* bu boğucu sessizlikten daha iyiydi.

Beşinci güne gelindiğinde, Emeriel çok zayıflamış, tamamen tükenmiş ve kalbi kırılmıştı. Aekeira bile gelmemişti. Bu da ona gelmemesi emredildiği anlamına geliyordu.

Tecrit gerçekten de ona verilen bir cezaydı ve eğer ruhunu kırmak için verildiyse, işe yarıyordu. Onu Deliğe de atabilirlerdi.

Kendisine eşlik eden sadece sarmal düşünceleri ve can sıkıcı endişeleri olan Emeriel yavaş yavaş deliliğe doğru kayıyordu. Hapsedildiği duvarların ötesinde neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu ve bilmemek de başlı başına bir işkenceydi.

Konsey hâlâ onun kellesini mi istiyordu?

Onu bekleyen başka bir ceza var mıydı?

Aekeira güvende miydi, yoksa Emeriel'in yaptıkları yüzünden şimdi acı mı çekiyordu?

Peki ya Lord Herod? Onun hataları yüzünden o da mı suçlanmış ve cezalandırılmıştı?

Ve burada daha ne kadar tutulacaktı? Bir gün daha mı? Bir hafta mı? Bir ay mı?

İki mi?

Sadece bu düşünce bile dünyasını döndürüyor, başını döndürüyordu. Acı veriyordu.

Odanın köşesindeki küçük masada oturan Emeriel, önündeki yemek tabağına boş boş baktı. Yemek geldiğinden beri dokunulmamıştı, tıpkı ondan öncekiler gibi. İştahı uzun zamandır onu terk etmişti.

Ona yemek getiren insanlar bile bırakın konuşmayı, yüzüne bile bakmıyordu.

Kapı gıcırdayarak açıldı.

Kafasını kaldırdı ve karşısında Büyük Lord Vladya durmuş ona bakıyordu. Ayağa fırlarken nefesi boğazında düğümlendi.

"Majesteleri," sesi kısıktı. Tükenmişti.

Sessiz odaya girdiğinde kapı arkasından tıkırdayarak kapandı. Gözleri kızın üzerinde gezindi, yüz ifadesi acımasızdı.

"Kilo vermişsin," diye kesin bir dille belirtti.

Emeriel nasıl cevap vereceğini bilemeyerek gözlerini kırıştırdı. Kelimeleri bulmakta zorlandı. "Özür dilerim."

Lord Vladya onun özrünü elinin tersiyle itti. "Otur. Yemeğini ye."

Tereddüt etti ama sert bakışları görünce tekrar sandalyesine gömüldü. "Aç değilim-"

"Aç olup olmadığınızı sormadım." Lord Vladya onun karşısında otururken ses tonu keskindi. "Sana bir emir verdim. Şimdi ye."

Emeriel onun bakışlarıyla karşılaşmaya cesaret edemedi. Sanki etrafındaki şiddetli rüzgâr fırtınasını tekrar sakinleştirecek tüm cevaplar ellerindeymiş gibi ellerine baktı. Kaşığı eline alarak kendini yemekten küçük bir ısırık almaya zorladı.

Sıcak yemek diline değdiği anda midesi açlıkla guruldamaya başladı ve ona en son yemek yemesinin üzerinden ne kadar zaman geçtiğini hatırlattı. Bu yüzden yedi. İlk başta yavaşça ama sonra açlık onu ele geçirdi.

Emeriel yemeği sanki son yemeğiymiş gibi mideye indirdi. Son kırıntı da bitene kadar Lord Vladya'nın onu izlediğini fark etmedi bile. Sonra gerçekler tekrar yüzüne çarptı.

"Sen de mi beni cezalandırmak için buradasın?" diye sordu yenilmiş bir halde. Lord Vladya'nın bakışı sabit kaldı. "Neden?"

Omuz silkti, gözlerini kaçırırken elleri kucağına düştü. "Bana ondan uzak durmam, asla öğrenilmemem için talimatlar vermiştiniz."

"Sana kaderin sırf gülmek için insanlarla nasıl uğraşacağını bilen *lanet bir kaltak* olduğunu da söylemiştim. Bu bağa karşı asla kazanamayacaktın." Lord Vladya başını hafifçe eğdi. "Açıkçası bu sırrı bu kadar uzun süre saklayabilmene şaşırdım."

"Artık bir önemi yok." Emeriel gözyaşlarını tutmaya çalışarak titreyen ellerine baktı. "Sorabilir miyim... Aekeira iyi mi? Onu günlerdir görmedim."

"O iyi." Lord Vladya'nın sesi yumuşadı.

Aralarına kalın ve ağır bir sessizlik yerleşti.

"Orada işlerin nasıl olduğunu sormayacak mısın?" Lord Vladya gözlerini kısarak konuştu. "Sorularınız yok mu?"

"Var. Çok var ama..." Kadın ona kısa bir bakış attı. "Cevap vereceğinizden emin değildim."

Lord Vladya sandalyesinde arkasına yaslandı ve bacak bacak üstüne attı. "Sor." "Orada her şey... nasıl?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, Emeriel cevap verip vermeyeceğini merak etmeye başladı.

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi sonunda. "Bu kadar küçük biri için epey heyecan yarattın."

Emeriel gözlerini kaçırdı.

"Hasar kontrolü yapıyorduk ama bu uzun ve yorucu müzakereler dizisi oldu. Konsey kargaşa içinde ama daha da endişe verici olan insanlar. Karşılaştığımız en hassas sorun onlar."

Yüreği burkuldu. "İnsanlar mı?"

"Daemonikai'nin senin kelleni gümüş tepside sunmasını istiyorlar," dedi Lord Vladya kesin bir ifadeyle.

Bu söz, ağır bir kayaya bağlanmış ve nehre atılmış bir ceset gibi içine işledi ve yerleşti. Önündeki tabak *bulanıklaştı*.

"Bazıları Daemonikai'nin bir insan bağ arkadaşı edinmesi halinde ölüm saçmakla tehdit ediyor. Dilekçelerin ardı arkası kesilmiyor. Elimizden geldiğince kaosu yönetmeye çalışıyoruz, ama bu... zorlu bir süreç."

"Ve... Lord Herod?" Emeriel'in sesi ancak fısıltı halindeydi.

"Nişanlınız mı demek istiyorsunuz?"

Artık ağır edici sessizlik hissedilecek kadar yoğundu. Emeriel'in kendini savunacak enerjisi, açıklama yapacak ya da davasını savunacak gücü kalmamıştı. Yorgunluk ağır bir pelerin gibi üzerine çökmüştü. Yanlış anlaşılmalara umursayacak noktayı aşmıştı. Geçmişte olsa, mantıklı olması için yalvarırdı ama şimdi savaşılamayacak kadar yorgundu. *Çok, çok yorgundu*.

Lord Vladya sonunda iç çekerek, "Onunla ne yaptığınız beni ilgilendirmez," dedi. "Ancak Daemonikai'nin bilmek isteyeceğini hissediyorum. Eğer onunla yattıysan, sorulmadıkça bu konuyu açma. Ama eğer yatmadıysanız, sormasa bile ona söyleyin."

Emeriel dalgınca başını salladı. Lord Herod'la yatmamıştı. Bu kadarını suçluluk duymadan söyleyebilirdi. Ama Kral Daemonikai'yle yüzleşme, ona bir şey açıklama fikri içini *korkuyla* dolduruyordu.

Ortam yine sessizleşti, garip ve rahatsız ediciydi. Emeriel büyük lordun güçlü varlığını *hissedebiliyordu*. Nasıl davranacağını, ne söyleyeceğini bilmiyordu. Kendini çok küçük, çok kaybolmuş hissediyordu.

Sonunda Lord Vladya oturduğu yerden kalktı.

"İyi yiye ve iyi uyuyun. Bu da bir emirdir."

Emeriel ayağa kalktı ve başını eğdi. "Nasıl isterseniz, Majesteleri."

Soğukkanlılığını korumak neden bu kadar zordu? Neden gözleri yine akmayan yaşlarla dolmuştu?

Lord Vladya'nın önünde yıkılmamak için her şeyini ortaya koyması gerekiyordu. *Güçlü kal Emeriel, sadece biraz daha*.

Büyük Lord odanın yarısına kadar yürüdükten sonra durakladı. Yüzünü tamamen ona döndü.

Sert gözlerinde bir ışık parladı. Nazik ve beklenmedik.

"Buraya gel." Sesi daha önce hiç duymadığı kadar yumuşaktı. Sonra kollarını beceriksizce açtı.

Emeriel'in kısıtlamalarının son parçası da paramparça oldu. Emeriel yürümedi.

Koştı.

Bir kalp atışında aralarındaki mesafe kapandı ve kendini Lord Vladya'nın kollarına öyle bir attı ki, onun homurtularını duydu.

Sel kapıları bir kez daha açıldı ve gözyaşları aktı, yüzünü ona gömerken cüppesini ıslattı.

Ve Büyük Lord Vladya buna izin verdi.

Onu itmedi. Ağlamasına izin verdi, orada sağlam bir sütun gibi durdu.

Emeriel onun göğsüne doğru feryat etti, duyguları dalga dalga yayılıyordu; korku, üzüntü, yorgunluk, endişe, acı, rahatlama. Bir yanı bunun olduğuna,

Lord Vladya'nın bunu yapmasına izin verdiğine inanamıyordu ama artık umurunda değildi. Buna ihtiyacı vardı. Ezilmekten başka bir şey hissetmeye ihtiyacı vardı.

yalnızlığın ağırlığı.

"Daemonikai'nin... zamana ihtiyacı var," dedi Lord Vladya alçak bir sesle. "Çok ama çok zamana. Kader ikinize de acımasız davranıyor - yas tutan bir erkeği *Ruhbağı* olmaya zorluyor ve tüm bunları yaşamanıza neden oluyor."

"Bana ne olacak Lord Vladya?" Uzun bir duraklama. Çok uzun.

"Buna karar vermek bana düşmez," dedi Lord Vladya sonunda. "Ama biz seni hayatta tutmaya çalışıyoruz. Şu anda yalnız olabilirsin ama bu en iyisi. Cezalandırılıyormuşsun gibi görünebilir -ve belki bunda biraz gerçeklik payı vardır- ama çoğunlukla korunuyorsun. Halkımız ne pahasına olursa olsun sizden bir parça istiyor. Şimdilik bu duvarların içinde dışarıda olduğundan daha güvendesin."

Başını salladı ve burnunu çekti. "Teşekkür ederim, Lord Vladya."

Vladya elini kızın başına koydu ve sonra saçlarını usulca okşadı. "Ona zaman tanı genç Emeriel. Yakında burada olacak. Daemonikai... uzun süre direnemez."

Otuz Yedinci Bölüm

FIRTINAYLA YÜZLEŞMEK



VÜCUDU ONUNKİYLE BİRLİKTE HAREKET EDİYORDU, her salınımı ve kavisi onu baştan çıkarmak, daha derinlere çekmek için tasarlanmıştı. Tatlı, nefessiz inlemeler havayı dolduruyor, onu sarıyor, sarhoş ediyordu.

Büyük Kral Daemonikai onun sıcaklığına doğru ilerliyor, doyamıyordu. Daha derine inmek zorundaydı.

"Evet," diye inledi Galilea. Parlak mavi gözleri onunkilere kilitlenirken parmakları tüy gibi hafifçe kollarına sürtündü. Sanki güneş ve ay onun etrafında doğup batıyormuş gibi ona bakıyordu. Bu hoşuna gitmişti.

"Benim." Öne doğru eğilerek kızın boynuna bir öpücük kondurdu ve kokusunu içine çekti. Çok tatlı, çok tatlı bir kokuydu.

"Senin," diye soludu, sesi ihtiyaçtan titriyordu. "Her zaman senin." Daemonikai orgazmının tanıdık, baş döndürücü telaşını hissedebiliyordu. Ama bunun bitmesini istemiyordu, henüz değil. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Ondan daha çok, o andan daha çok. O-

Birden etrafındaki dünya değişti.

Sıcak samimiyet porselen gibi paramparça oldu. Kan. Her yer kana bulandı.

Çığlıklar etrafını yırttı, delici ve kaotikti. Tatlı inilti gitmiş, yerini dehşet almıştı. Daemonikai'nin parmakları bir insanın bağırsaklarının derinliklerine gömülmüştü ve gözlerindeki yaşamın tükenişini, bedenlerinin cansız bir şekilde yere yığılmasını izledi.

"Baba!"

Bu ses onu sarstı. Myka.

Daemonikai'nin bakışları girdap salonunun girişine kaydı. Myka orada duruyordu, telaşlıydı, her zamanki sakinliği bozulmuştu. Bu kaosun içinde Myka tıpkı Alvin'e benziyordu... vahşi gözlü ve kaybolmuş.

"Baba! Onlardan çok fazla var! Annemi güvenli bir yere götürmeliyiz!"

Daemonikai kanlı ellerini kurtardı ve Myka'ya doğru koştu. "Beni dinle oğlum." Oğlunun yüzünü kavrayan Daemonikai, onu gözleriyle buluşmaya zorladı. "Arka taraftan git."

"Ama..." Myka'nın nefesi kesik kesik gelirken gözlerini korkudan kocaman açmış babasına bakıyordu.

"Bu insanları bırakamam. Bu gece onları güvende tutmak için bize, bana güveniyorlar. Bu yüzden evleri yerine buradalar."

Myka elleri titrese de başını salladı. "Evet, baba."

"Annemi yatak odamıza götür." Daemonikai oğlunun yüzünü kavrayarak onu yere yatırdı. "Her şeyi kilitle, beni anlıyor musun?"

Myka tekrar başını salladı, bu sefer daha kuvvetli bir şekilde. "Sadece... Gücümü hissedemiyorum," dedi korkmuş bir halde. "Kendimi zayıf ve boş hissediyorum. Seni ve onu hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum."

Daemonikai cevap vermeden önce, başka bir ses kaosu böldü. "Dae-Daemon..."

Tatlı sese doğru döndü. Evie solgun ve titriyordu ama gözlerinde ateş yanıyordu. Tüm bunların ortasında bile güçlü olmaya çalışıyordu.

"Bizim için endişelenme. Biz iyi olacağız. Alvin çoktan odalarımıza ulaştı. Bu insanları koruyun. Aksi takdirde katledilecekler." Bir adım öne çıkıp dudaklarını Alvin'in dudaklarına bastırarak kısa ve şefkatli bir öpücük kondururken yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Ama tüm bunlar sona erdiğinde bana geri dön. Seni bekliyor olacağım."

"Biliyorum." Dudaklarını onun alnında gezdirdi. "Seni seviyorum."

Evie gülümsedi, tehlike karşısında bile ıslıl ıslıldı. Bırakmadan önce onun elini sıkıca kavradı. "Ben de seni seviyorum, sevgili sevgilim."

Daemonikai'nin gözleri fal taşı gibi açıldı, kendi nefesi onu boğuyordu. Göğsünde demir bir kafes vardı, aldığı her sığ nefeste onu daha da sıkıyor, öldürmeye kararlıydı.

Alnını avuçlayan Daemonikai, kendini sabitlemek için mücadele ederken derisinden terler süzülüyordu. Suyun altındaymış gibi hissediyordu... boğuluyor ve boğuluyordu.

Kontrol et. Nefes al.

Ama bu imkansızdı. Rüyanın -hayır, rüyaların- canlılığı hâlâ aklından çıkmıyordu.

İki kabus çarpışıyordu. Biri, Galilea'nın erotik bir hatırası, dokunuşu teninde ateş gibi yanıyor ve onu acı verici bir şekilde sert bırakıyordu. Diğer, bir anı... Myka ve Evie'nin son anları. Onları son kez canlı gördüğü an.

Uyarılmışlığı soldu ve içinde bir kükreme oluştu, göğsünde çıkışsız bir şekilde hapsoldu. Daemonikai'nin bedeni bu kükremenin gücüyle, bu ıstırapı serbest bırakma ihtiyacıyla titredi ama ses çıkaramadı. *Nefes* alamıyordu.

Kendini dik durmaya zorlayan Daemonikai, ayaklarının üzerinde durabilmek için mücadele ederek yataktan tökezledi. Yerçekimi bile ona karşı komplo kurmuştu.

Odasından sendeleyerek çıkarken parmakları destek almak için duvarlara sürtündü, göğsü her nefes alış verişinde daha da kabarıyordu. Wegai gece izinliydi ama yardımcısı kapıda sessizce bekliyordu.

"Takip etme," diye uyarıda bulundu Daemonikai, sonra iterek geçti ve neredeyse kapı aralığından düşüyordu.

Gecenin serin havası ateşler içindeki tenine keskin ve ısırıcı bir şekilde çarptı ve sonsuzluk gibi gelen bir zamandan beri ilk kez onu boğmayan bir nefes aldı.

Yürümeye devam etti, zihni boş, adımları amaçsızdı. Varacağı bir yer yoktu, sadece ezici anılardan kaçmak için duyduğu güçlü bir ihtiyaç vardı.

Etrafının farkına vardığında, Güney Kanatları'nın avlusundaki küçük gölün kenarında duruyordu, elleri iki yanında kenetlenmişti, eklemleri solgundu. Kürek kemikleri üzerinde gerginlik vardı.

Suyun yüzeyi ay ışığında hafifçe dalgalanıyor, sanki içindeki selle alay edercesine parlıyordu. Daemonikai orada durdu, gözleri dans eden ve sakin bir güzellik içinde kaynayan suya kilitlenmişti. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Dakikalar mı, saatler mi? Hiç önemi yoktu.

Gece etrafında uzanıyor, gece baykuşlarının sesi uzaklarda sinsice dolaşan Urekai canavarlarının ulumalarına karışıyordu. Onları dinledi, vahşi seslerinin onu sakinleştirmesine izin verdi.

Şafağın ilk soluk çizgisi gökyüzüne karıştığında, sonunda kıpırdandı, kendini... sakin değil ama daha iyi hissediyordu. Demir bantlar gevşemişti, düzgün nefes almasına ve düşünmesine yetecek kadar.

Daemonikai dönüp kaleye doğru yürümeye başladı. Ancak kendini Frostfall'daki odası yerine Blackstone'da, *onun* kapısının önünde dururken buldu.

Günlerdir bu dürtü onu bir leşin üzerindeki kar fırtınası gibi kemirmiş ama içindeki her şeyle onunla savaşıyordu. Yine de, ne kadar direnirse dirensin, her zaman buraya geri çekilecekmiş gibi görünüyordu... *ona* geri.

Onun burada ne işi vardı?

Daemonikai bir adım geri attı. Ama yapabildiği tek şey bu kadar uzaklaşmaktı. Orada durup, olduğu yere çakılı kalarak kendisiyle savaştı. Yumrukları iki yanında kenetlenmiş, tırnakları avuçlarına batarken içgüdüleriyle mantığı arasında gidip geliyordu.

Sonunda mantığı çöktü. Sessiz bir nefes vererek kapıyı itti, neredeyse hiç ses çıkarmadan odaya girdi ve arkasından usulca kapattı.

Onun, *Galilea*'nın kokusu bir kuzgunun kanatları gibi etrafını sarmış, aynı anda hem yatıştırmış hem de kışkırtmıştı. Gözleri onu ağır yorganın altında kıvrılmış, uyurken buldu, koyu renk saçları yastığa çarpıyordu. Böyle çok gençti. Masum, huzur içinde.

Hayvanı mırıldandı. Uzun süren savaşlarla katılmış, krallıkların yıkılışına tanıklık etmiş ve ateşlerin dizginlendiğini görmüş vahşi hayvanı şimdi rahatlamıştı. Tembel bir kedi gibi ona sürtünüyor, günlerce süren kana susamışlık ve huzursuzluk hissinden sonra rahatlıyordu. Omuzlarındaki gerginlik *çözüldü*.

Ve şimdi her şey anlamlıydı. *Ruh bağı*.

Lanet olsun.

"Majesteleri," uykulu bir ses sessizliği bozdu.

Daemonikai'nin gözleri bir anda açılarak onunkilere kilitlendi. Birkaç saniye önce uykuda olan gözleri şimdi açıktı. Uykunun kalıntılarını silkelemek için onları ovuşturdu.

Bu bağın çekimi onu yüzleşmeye hazır olmadığı bir fırtınaya sürüklemekten önce gitmeliydi.

"Uyumaya devam et." Daemonikai keskin bir sesle kapıya doğru döndü.

"Bekle, lütfen."

Bir kıpırtı duydu ve çenesi sıkıca kilitlendi. Bunu yapamazdı. Şimdi yapamazdı.

Bu şekilde olmaz.

"Orada kal," diye tersledi Daemonikai. "Bana yaklaşma."

Arkasından keskin bir nefes alma sesi geldi ve istemese de

-*Tanrım, istemiyordu-Daemonikai* dönüp ona baktı.

Acı gözlerinde parladı, sonra hızla gizledi ve sıkıca yutkundu.

"Nasıl isterseniz, ben..." sesi dalgalandı, elleri tekrar yanlarına düşmeden önce çaresizce çırpındı. "Daha fazla yaklaşmayacağım. Ama lütfen gitme."

"Neden?"

"Sadece..." Çok küçük görünüyordu, hatırladığından bile daha küçük. O kadar kırılgan, kaybolmuş ve acı verici bir şekilde savunmasızdı ki içindeki her içgüdü "*koru*" diye bağıırıyordu.

Ama Daemonikai kapıları yüzlerine kapattı.

"Lütfen, lütfen bir şey söyle," diye yalvardı, şişmiş gözleri ona yalvarıyordu.

"Neden?" diye tekrarladı, sesi daha keskin, daha soğuktu.

"Her şey sessizlikten iyidir." Sefalet dalgalar halinde üzerinden yuvarlandı. "Her şey olabilir. Bana vur, bana bağır, çivili kırbacı kullan, beni deliğe kilitle, ne istersen. Sadece tepki ver. Bir şeyler söyle. *Sana yalvarıyorum.*"

Kadının sözleri adamın içine işledi, herhangi bir kraliyet hançerinin kesebileceğinden daha derine saplandı. Son şüpheleri, tutunduğu inkârlar Olimpos'un duvarları gibi yıkıldı.

Daemonikai buna inanmamaya çalışmıştı. Büyük bir kısmı onun gerçekten *Ruhbağı* olduğunu zaten biliyordu ama yine de küçük bir kısmı inkâra tutunuyordu. *Bu doğru değil. Şaka yapıyor olmalılar. İnanılır gibi değil. Ukrae ve kaderin bana bunu yapmasına imkân yok.*

Evie ona her zaman görmek istemediği şeyleri görmezden gelmekte iyi olduğunu söylerdi. Ve haklıydı da. İşaretler başından beri oradaydı ama o görmeyi reddetmişti.

Tüm varlığının onun ruh haline göre ayarlanması, kokusunu arzulaması, sadece varlığı ve sesiyle onu nasıl yatıştırdığı delilikti. Canavarı ona sayamayacağı kadar çok kez benim demişti. Eğer bu ona ipucu vermeye yetmediyse, seks sırasında her duygunun on kat keskinleşmesi yeterli olmalıydı.

Bir kontrol ustası olan adam, onunla birlikte kendini kaybetmemek için kendini zor tutmuştu. Seksten önce hiç kimseye, hatta kendi bağlandığı kişiye bile kızgınlık duymayan adam, kızgınlık anında onun kokusunu bir kez almış ve anında tüm kızgınlıkların babasına çarpmıştı.

Ama Daemonikai bunu analiz etmemeyi seçmişti. Ne de olsa bazı şeylerin incelenmeden bırakılması daha iyiydi.

Ancak şimdi, herhangi *birinin* -herhangi birinin- onu kırbaçlama ya da incitme düşüncesi bile varlığına çok güçlü bir öfke getirdi. Parçalara ayırma ihtiyacı

Ona zarar vermeye cüret eden, onu daha önce incitmiş olan ya da gelecekte bunu deneyebilecek olan herkes çok güçlüydü.

Artık bunu inkâr etmek mümkün değildi. Suçluluk dolu gözlerle karşısında duran bu insan kız onun *Ruhbağıydı*.

Boğazında bir safra düğümlendi ama Daemonikai onu yuttu.

"Özür dilerim," dedi uzun bir aradan sonra. "Kulağa saçma geldiğini biliyorum ama gerçekten üzgünüm. Uzak durmaya çalıştım. Lord Vladya bana uzak duracağıma dair yemin ettirdi ve ben de içimdeki her şeyle bunu denedim. Ama o sabah Lord Herod'un evine girip tam önümde durduğunuzda başımın belada olduğunu anladım." Emeriel'in omuzları çöktü, gözleri yere düştü. "Bu... bu şey benden çok daha büyük. Çok uğraştım."

Öfke içinde kaynıyordu. "Yani bana yalan söylemenin, bana hileyle gelmenin bir yol olduğunu mu düşündün? Bana sahte bir isim vermenin?"

"Galilea benim kızlık soyadım, sahte bir isim değil, Majesteleri."

"Ama cevap verdiğin isim bu değil, değil mi *Emeriel*?"

Suçluluk duygusu daha da parladı. "Bunu iyice düşünmedim. Lord Herod, o... o benim durumumu biliyordu ve beni korumaya çalıştı." Gözleri anlaması için ona yalvarıyordu. "Hoşbeşten sonra başka bir şey konuşmayacağımızı düşündü."

Daemonikai o günü düşündü. Ondan kendisiyle birlikte yürümesini istemişti ve o da ona bahçeleri göstermişti.

Aralarındaki çekim manyetikti, bunun bir bağ olduğunu bilmiyordu ve taleplerine boyun eğmiş, bir mağara adamı gibi onu koklamıştı. Bu bağın daha da güçlendiği sayısız başka karşılaşmanın başlangıcıydı.

Sorabileceği o kadar çok soru vardı ki, ama onun yerine ağzından kaçırıldı. "Herod'la yattın mı?"

Bu onu şaşırtmıştı, tıpkı onu şaşırttığı gibi. "Hayır. Asla."

Göğsündeki gerginlik gevşedi. Sadece birazcık. "Ama o senin ateşini alırdı." Daemonikai'nin sesi alçak ve gergindi. "Eğer o gece bağ beni sana çekmeseydi, sen de kızgınlığını ona verecektin. Tüm bu zaman boyunca suçluluk duygusuyla dolup taşım - sırf yapabildiğim için yüce lordumun kadınına çaldığım, gücümü ve kuvvetimi kötüye kullandığım için suçluluk duydum. Ve tüm bu zaman boyunca *bana* ait olanı çalan Herodis miydi?"

"Hayır!" Emeriel'in başı iki yana savruldu. "Lütfen, Lord Herod bana asla bu şekilde dokunmadı. Beni o şekilde görmüyor. Ona kızgınlığımı alması için yalvardığım doğru, ama sadece acıya katlanmak istemediğim için. Şunlar

Acı dalgaları. Sana sahip olamayacağımı biliyordum. Yalvardım ve o *reddetti*. Beni kıvrılırken, acı çekerken gördüğünde bile yapmadı. Kendini kaybetti ve ben de kendimi ona attım, beni bu ıstıraptan kurtarması için yalvardım. Yine de yapmadı," diye ağladı, "Onun yerine sana bir haberci gönderdi."

Gerçek buydu ve aceleyle, kesik kesik nefesler halinde döküldü. O mavi gözlerdeki samimiyet Daemonikai'nin öfkesinin sisini delip geçti. En ufak bir yalana bile uyum sağlayan canavarı, onun açıklamasından tatmin olmuş bir şekilde sustu.

Wegai'nin ona o mesajı verdiği sabahı hatırlıyordu ama yine de bir parçasının bunu ondan duymaya ihtiyacı vardı. Herod'u sorgulamak için çağırdıktan sonra bile hâlâ rahatlamış hissetmiyordu. Yine de şimdi bu huzursuzluğun bir kısmı kaybolmuştu.

Konuşulacak çok daha ciddi meseleler varken kıskançlığını yatıştırmaya çalışıyorsun Daemonikai.

"Bana hiç o şekilde dokunmadı," diye tekrarladı Emeriel.

"Birlikte üç gece geçirdik." Alnını avuçladı, donuk zonklamayı ovuşturdu. "Üç gün ve sen bana gerçeği söylemeyi hiç düşünmedin mi? İki kimlik altında yaşıyorum, Emeriel bir kız ve o da ben, ben de senin *Ruhbağınım*, bunu bilmek senin hakkın, böylece bu bağın daha da büyüüp büyümeyeceğine karar verebilirsin" Elini savurdu, gözleri sertleşmişti. "Bunların hiçbirini bana söylemeyi düşünmedin mi?"

Kız inledi, kırmızı çerçeveli gözlerinden yaşlar akıyordu.

Ama Daemonikai duramayacak kadar öfkeliydi. "Ünüm benden önce gelir, Galilea. Aldatmacandan haberdar olan bir ya da iki kişi yalanlardan *nefret* ettiğim konusunda seni uyarmıştır."

"Özür dilerim, korkmuştum. Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim. I-"

"Üzgün olman BENİ KANDIRDIĞIN gerçeğini değiştirmez!" diye bağırdı, günlerdir sıkı bir tasma ile tuttuğu öfkesi taşıyordu. "Beni kandırmandan nefret ediyorum. Daha azı için insanları idam ettim!"

Kadın irkildi ve kendini korumak için sarıldı.

"O bağı biz besledik!" Gümbür gümbür havladı. "Ne zaman bir araya gelsek! Her *yürüyüşümüzde*, kokunu her içimize çektiğimizde, her sevişmemizde, her düşümlenmemizde, *Biz. Besledik. Besledik. Bağ.*"

Gözyaşları sel olup taşı, kırmızı yanaklarını yıkadı.

"Daha da güçlendi, daha da *güçlendi*, ne düşünüyordun!?" Odada volta atarken yumruklarını iki yanında sıktı. "Kim olduğunu bilseydim,

asla bir araya gelemezdik. Bundan *kesinlikle* kaçınırdım. Ateşin varken sana *asla* dokunmazdım."

Emeriel sanki ona tokat atmış gibi geri çekildi.

Ama Daemonikai'nin gördüğü tek şey içinde bulundukları durumun gerçekliğıydi. Bu gerçek bir çığ gibi üzerine düştü.

Yeniden çiftleşmek zorunda kalacaktı. Kalbinde eskiden ailesinin olduğu yerde açılan geniş delik her geçen gün daha da büyüyordu. Ve şimdi, her şeyi yeniden mi yapmak zorunda kalacaktı?

Umutsuzluk midesini bulandırdı. "Bunu yapamam." Kalbini riske atma fikri onu bir kez daha hasta etmişti. "Bunu yapmayacağım."

Emeriel'in aynı sebepten dolayı bu kadar uzun süre, bu kadar çok acı çektikten sonra, özellikle bu acıya karşı bir tür bağışıklık geliştirmiş olacağı düşünülebilirdi. Ama yanılıyordu.

Ne kadar beklemiş olursa olsun, hiçbir şey Emeriel'i sevgilisinin sözleriyle gelen ıstırabın derinliğine hazırlayamazdı.

Onun kendisini reddetmesini, kendisinden uzaklaşmasını bekliyordu. Ama beklemediği şey, her hecenin ardındaki katıksız tutkuydu. Emeriel'e onu istemediğini kesin bir dille söylerkenki çığ, iğrenç samimiyet, sarmal öfke.

Emeriel *paramparça* oldu.

Kelimeler onu parçalara ayırdı, kelimelerin asla yapamayacağını düşündüğü kadar derinden kesti. Kendini bu ana hazırlamıştı ya da en azından hazırladığını sanıyordu. Ama adamın inancını, kararlılığını görmek, gözlerindeki sarı titreşimlerin gelip gidişini izlemek, canavarının yüzeyin hemen altında, tıpkı adamın kendisi gibi cehennem kadar kızgın bir şekilde gezinmesini izlemek, bu çok fazlaydı. *Dur. Lütfen dur.*

Huzursuz ayakları durdu ve bir kez daha onunla yüzleşti. "*Her şeyimi* kaybettim, Galilea. Benim için önemli olan her şey gitti. Binlerce yıl boyunca ailem benim ışığımdı, bildiğim her şey onlardı ve ben onları kaybettim. Hayatımı, kalbimi ve ruhumu aldılar."

Böyle sevilme nasıl bir his olurdu? Emeriel bunu asla bilemeyecekti.

Göğsünü tuttu, kendini fiziksel olarak bir arada tutmaya çalıştı. Sanki kalbini tutmak, içinden akan acı nehrini bir şekilde yatıştırabilirmiş gibi. Ama işe yaramadı. Hiçbir şey yardımcı olamazdı.

Acı çok büyüktü, çok fazlaydı. Ve bu sadece onun acısı değildi.
-Onun acısıydı.

Emeriel uykudan uyandığı andan itibaren onun ıstırabını hissetmişti. Sakin olmaya çalıştığında, onu kontrol altında tutmak için savaştığında bile, taşıdığı her acıyı, her öfkeyi ve kederi hissetmişti. Ailesinden bahsederken, sanki kendisi de onun altında kalıyormuş gibi neredeyse boğulacak gibi oluyordu. Ezici ve acımasız, ta ki Emeriel artık onun acısının nerede bitip kendisinininkinin nerede başladığını söyleyemeyene kadar.

Lütfen, dur, sana yalvarıyorum.

"Geriye kalan tek şey bu... bu *öfke*. Acı. Geriye kalan tek şey yok etme ihtiyacı ve tanrılar, her bir insanı ve *Bathe*'yi katletmek istiyorum. *İçinde. Onların. Kanlarında.*" Tekrar adım atmaya başladığında gözleri kan çanağına dönmüştü. "Bir eş almayacağım ve *kesinlikle* bir *insan* eş almayacağım. Bunun olmasına izin vermeden önce ikimizi de öldürürüm. Beni bu acıdan kurtar ve seni bunu yapmanın eğlenceli olacağını düşünen yaratıcıya geri gönder! İster Ukrae, ister Kaderler, ister lanet olası Ay Tanrıçası!"

"Daemon-" Emeriel bir adım daha yaklaştı. *Kalbim. Tanrım, kalbim...*

"Sakın bana yaklaşma!" diye havladı, ölümcül bakışları onu olduğu yerde durdurdu. "Bu bağı zaten beslendiğinden daha fazla beslemeyeceğim. Benden uzak dur!"

Fırtına onu yuttu. "Başka seçeneğim yoktu!" Emeriel çığlık attı.

Bu çığlık onun derinliklerinden geliyordu. Parçalanmış varlığının her parçasından. "Bunların hiçbirinde seçme şansım olmadı! Doğduğum günden beri, hayatımın her parçası benim için dikte edildi. Kendi kimliğim, ailem tarafından benim için seçildi! Köleliğe satıldığımda başka seçeneğim yoktu. Buraya *getirildim*, özgürlüğüm elimden alındı ve bu yetmezmiş gibi kendi bedenim bana karşı döndü!"

Emeriel'in zihni ona durması için bağırırken Kral Daemonikai adımlarının ortasında donmuş, onu izliyordu. Seli dizginlemek için ama Emeriel yapamadı. Yapamadı... yapamadı.

"Kendi bedenim bana ihanet etti, değişti, ısındı... Bunların hiçbirini istememiştim! *Asla!*" diye haykırdı, çığ ve çılgınca. "Sadece normal bir dişi olmak istedim. Ama *olamadım* çünkü birdenbire bir Syren oldum ve daha da kötüsü, birine ait *oldum*. Syren olmak gibi bir seçeneğim yoktu, tıpkı kime ait olacağımı seçemediğim gibi!" Her çığlık dolu bir tüfektir ve acıya kurşun sıkıyordu. Elinde olmadan yine hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Tüm hayatım, tüm seçimlerim elimden alındı..."

Aralarındaki mesafeyi kapatan Emeriel, yumruklarıyla onun sert göğsüne vurdu. "Buna *zorlanan* tek kişi sen değilsin! Benim de başka seçeneğim yoktu! Bana sanki seni tuzağa düşürmeye *çalışmışım*, bunu ben *istemişim* gibi davranmayı bırak! *Onlardan* ben *istemedim*-" Yukarı doğru işaret etti, sözleri kendi hıçkırıklarıyla kesildi "-*bize bunu yapmalarını!* Bunların hiçbirini ben istemedim!"

Yumrukları tekrar ve tekrar adamın göğsüne çarptı, her darbede gücü tükeniyordu. "Yalanlar için özür dilerim; aldatma için özür dilerim. Ama hayatta kalmak için bildiğim tek yol buydu. *Sen ve halkın beni öldürebilirdiniz!* Benim de hayatta kalmam gerekiyordu!"

Son gücü de onu terk etti ve Emeriel onun önünde yere yığıldı, vücudu kendi üzerine katlandı, ağlarken vücudu kontrolsüzce titriyordu, bitkin ve tükenmişti.

"Ben de bir kurbandım," diye fısıldadı, sesi gözyaşları arasında zar zor duyuluyordu. "*Ben de bir kurbandım...*"

Otuz Sekizinci Bölüm

VERİLMESİ ZOR KARARLAR



EMERIEL AĞLADI.

Her şeyin, sorunlarının, çevresinin, hatta kiminle birlikte olduğunun farkındalığını kaybetti. Bir kez daha acıya teslim olan Emeriel, istediği ve asla onun olmayacak olan her şeyin yasını tuttu. Yaşadığı korkunç, korkunç hayatın yasını tuttu.

"Keşke doğduğumda kim olduğumu hiç saklamamış olsalardı. Keşke hiç böyle yaşamak zorunda kalmasaydım. Dişi yaşasaydım ne olurdu? Damızlık evlerine satılmak daha iyi olurdu." Emeriel hiçbir zaman pişmanlık duyan biri olmamıştı ama o anda hissettiği tek şey pişmanlıktı. "Fahişe olmanın nesi bu kadar yanlış? Berbat bir hayat ama o zaman aldatma olmazdı, ezici sırlar olmazdı... Urai olmazdı. *Böyle* yaşamak zorunda kalmazdım. Hiç tanışmamış olurduk. Keşke ailem beni hiç korumaya çalışmasaydı."

Bir el omzuna dokundu.

Zihni bunun *güvenli* olduğunu algılamadan önce bu dokunuştan irkildi. Kendine gelmesi, nerede olduğunu ve kiminle birlikte olduğunu hatırlaması bir anını aldı. Kral Daemonikai'ye baktı.

Üzerindeki tüm öfke boşalmıştı. Dokunuşunda kızgınlık yoktu, nazik ve rahatlatıcıydı.

Sonra elleri Emeriel'in kollarının altından kayarak yanlarını kavradı ve onu zahmetsizce kaldırdı. Emeriel'i odanın diğer ucuna taşıyıp pelüş minderin üzerine yerleştirirken bacakları otomatik olarak adamın beline dolandı.

"Her şey yolunda," diye mırıldandı büyük kral. "Bırak içindekileri döksün."

Daha fazla gözyaşı aktı ve kadın bunları memnuniyetle karşılayarak ona sarıldı. Cüppesini bir çapa gibi kavradı. Gözleri acıyordu, ağlamaktan şişmiş ve kızarmıştı. Yanakları günlerdir gözyaşlarını silip süpürmekten acıyordu.

"Çok yorgunum," diye fısıldadı kırık bir sesle. "Sadece durmasını istiyorum. Tüm bunların sona *ermesini* istiyorum."

Yorgunluk ona bir anda vurmuştu. Sürekli endişe, aşırı stres ve az uykuyla geçen geceler sonunda onu yakalamıştı.

"Galilea..."

"Emeriel. Lütfen... bana Emeriel de."

Bir duraklama oldu. "Patlamam için özür dilerim, Emeriel." Derin bir nefes verdi. "Bunu yapmak için bekliyordum, şimdiye kadar duygularımı kontrol altına alacağımı düşünüyordum... meğer yanılmışım. Tüm bunların *seni* nasıl etkileyeceğini düşünmemiştim ve bunun için özür dilerim."

Adamın eli kızın saçlarını okşadı ve kız ona doğru eğilerek başını adamın göğsüne yasladı. Kulağının dibinde onun kalp atışlarının sabit gümbürtüsünü duyabiliyordu.

"Her şey için gerçekten üzgünüm. Yalanlar için, erime için." Emeriel uykunun çekiciliğine karşı koyarak gözlerini zorla açtı. "Bu bağın işe yaramayacağını hep biliyordum. Halkınız beni asla kabul etmeyecek. Söylediğin her şey, zaten bilmediğim şeyler değildi."

"Yine de bunu o şekilde söylememeliydim," diye itiraf etti Kral Daemonikai. "Ve bunun için özür dilerim. Olayları şimdi farklı bir açıdan görüyorum, bu daha iyi anlamama yardımcı oldu. Tüm bunlarla yaşamak senin için zor olmalı."

"Öyleydi." Yutkundu, boğazı düğümlendi. "Ama benimki gibi bir kız kardeşe sahip olmak her şeyi kolaylaştırdı. Aekeira... o da benimle birlikte bu yükü taşıdı. O-" Emeriel sertleşti.

"Endişelenme genç prenses," dedi Kral Daemonikai yumuşak bir sesle. "Kız kardeşinin başı dertte değil. Zaten her şeyi bildiğini tahmin ediyordum, ne de olsa o senin kardeşin."

Yorgunluktan ağırlaşmış bir iç çekiş daha yaptı. "Bağın iltihaplanmadığından emin olmak... en iyisi bu. Kendimi hiç olmadığım kadar boş hissediyorum. İçimde sana verebilecek hiçbir şey kalmadı, Emeriel. Hiçbir şey."

"Bana onlardan bahsedebilir misin?" diye sordu tereddütle. "Ailenden mi?"

Uzun bir sessizlik hüküm sürdü ve Emeriel onun kendisini duyup duymadığını merak etti. Adamın vücudundaki gerginliği, sorusu karşısında kaslarının nasıl gerildiğini hissedebiliyordu.

"Yapamam," dedi sonunda, o kadar alçak sesle ki neredeyse duymayacaktı. "Konuşmak çok acı veriyor."

Bu birkaç kelimedeki acı miktarı Emeriel'in son kırılgan umudunu da paramparça etti. Birlikte olabileceklerine, aralarındaki bağın işe yarayacağına dair kalan tüm düşünceleri bir rüzgâr gibi yok oldu.

Bu *erkek* çok incinmiş, çok kırılmıştı. Hayatta her şey yolundaymış gibi yürüyor, halkına liderlik ediyor, içinde ne kadar paramparça olduğu gerçeğini maskeliyordu. Ama Emeriel bunu şimdi her zamankinden daha net görüyordu. *Henüz yas tutmamıştı, görünürde bir iyileşme yoktu.*

"Hâlâ uyumakta güçlük çekiyorsun, değil mi?" diye mırıldandı.

"Hiç idare edemediğim zamanlar daha kolaydı. Onları her gece rüyalarımda görüyorum." Sesi kısıktı. "Yüzleri hâlâ çok net, sanki her şey dün olmuş gibi. Alvin'e onu affettiğimi, ona karşı kin beslemediğimi söylemeliydim. Myka'ya annesini canı pahasına korumasını söylememeliydim... kendini kurtarmanın sorun olmadığını söylemeliydim. Onları korumalıydim. Hepsini hayal kırıklığına uğrattım."

Emeriel onu teselli etme ihtiyacına boyun eğdi ve yavaş, yatıştırıcı daireler çizerek yan tarafını ovdu. "Onları tanımıyorum ama duyduğum kadarıyla harika çocuklar yetiştirmişsiniz kralım. Onları hayal kırıklığına uğrattığınızı düşüneceklerini hiç sanmıyorum. Halkınızı korumuşsunuz."

"Yine de dünyam etrafımda parçalanırken krallık yoluna devam ediyor," dedi acı bir şekilde. "O gece beş binden fazla insanın hayatını kurtardığım için pişman değilim. Ama ailemi kurtaramadığım için varlığımın her zerresiyle pişmanım. Bu suçluluk sonsuza dek ruhuma kazınacak."

"Majesteleri..."

"Uyu, küçüğüm." diye nazikçe sözünü kesti, eli saçlarında duruyordu. "Yorgunluğun zihinsel kalkanımdan sızacak kadar büyükse, dinlenmeye ihtiyacın var demektir."

Sözlerini anlaması biraz zaman aldı ama anladığında kızın kaşları çatıldı. "Zihinsel kalkan mı?"

"Evet." Kral Daemonikai onun saçlarını okşamaya devam etti. "Daha sonra, sana kendi zihinsel kalkanını nasıl kuracağını öğreteceğim... çok fazla olduğunda bağı bastırmak, benden hissedebileceğin yabancı duyguları kontrol etmek için," diye iç geçirdi. "Sanırım bu senin için daha zor. Ben vahşiyken bile bağı daha uzun süre hissettin. Ama uygun bir kalkanla onu kontrol etmeyi, nasıl yöneteceğini öğrenebilirsin."

Yavaşça başını salladı, gözleri dalgalanarak kapandı.

"Şimdilik sen uyu."

Vladya, Daemonikai'ye deliliğiyle savaşacağına söz verdiğinden beri, bastırılmış enerjisini boşaltmak ve bir nebze olsun rahatlamak için koşmaya başlamıştı.

Kafasının içindeki sesler son birkaç gündür olduğu gibi daha sessizdi. Dikkati daha az dağılıyor, düşünceleri daha berrak kalıyordu.

Hatta kütüphaneci, vahşi koşullarla ilgili her kitabı, her kaydı odasına getirmişti ve Vladya, sahip olmadığı bilgileri toplamak için bu kitaplara göz gezdirmişti.

Şafak vakti, ormanda yaptığı uzun bir koşunun ardından odasına doğru ilerlerken vücudunun tazelendiğini hissetti, ancak havada asılı kalan tanıdık koku karşısında durakladı. Eğer Yaz onu Daemonikai'nin varlığı konusunda uyarmasaydı, arkadaşının kokusu onu uyarmacaktı.

Daemonikai çoktan çalışma odasına girmiş, Vladya'nın masasına oturmuş, başını eğmiş, parmaklarını ritmik bir şekilde tahtaya vuruyordu.

Vladya içeri girerken alaycı bir tavırla, "İçeri gel, kendini evinde hisset," dedi.

Daemonikai cevap vermedi. Vladya'nın beklediği de bu değildi. Son birkaç gündür arkadaşları için endişeleniyordu.

"Hey..." Vladya yaklaştı, önünde durmak için hareket etti, masaya rahatça yaslandı. "Nasılsın? Onun gibi kokuyorsun, anladığım kadarıyla sonunda onu ziyaret etmişsin."

"Bütün bunları biliyordun ve benden sakladın." Bu bir soru değildi.

Vladya bunun er ya da geç geleceğini biliyordu. "Bunu mümkün olduğunca uzun süre saklamak istedim. Bu yüzden ona baskılayıcı ilaçlar verdim," diye itiraf etti. "Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum ama seni başka türlü nasıl koruyabileceğimi düşünemedim."

"Ve onu."

Vladya omuz silkerek, "Ve onu," diye onayladı. "Kıza karşı zaafım var."

"Gitmesine izin vereceğim."

Vladya başını salladı. "Bunu zaten düşünmüştüm-"

"Hayır." Davul çalan parmakları durdu. "*Gitmesine izin vereceğim.*" Oh.

Vladya *bunu* öngörememişti. Aslında bunu düşünmemişti bile.

"Kölelikten mi?" diye sordu, bu sefer daha dikkatli bir şekilde.

"Urai'den mi?"

Daemonikai sonunda başını kaldırıp onun gözleriyle buluştu. Fiziksel olarak yaşlanmamışlardı ama o anda Daemonikai onun yaşındaymış gibi görünüyordu. Her zaman tertemiz olan saçları, sanki ellerini defalarca üzerinden geçirmiş gibi darmadağınktı. Gözleri yorgun, üzgün ama kararlılıkla doluydu.

"Evet."

Vladya onu inceledi. "Emin misin?"

Vladya'nın geçmişteki sözlü itirazlarına rağmen, içten içe Emeriel'in Daemonikai'nin hayatına iyi bir şey getirdiğini biliyordu. İster kabul etsin ister etmesin, onun iyileşmesine yardım ediyordu.

Daemonikai herkesin inandığı kadar iyi durumda değildi. Ailesinin kaybını başkalarına düşündürdüğü kadar zarif bir şekilde karşılamamıştı ve Vladya, kaderin acımasızlığına duyduğu tüm nefrete rağmen, Emeriel'in bu acının bir kısmına merhem olduğunu inkâr edemezdi. Ve şimdi Daemonikai onun gitmesine izin vermek istiyordu.

Daemonikai, Vladya'nın arkasındaki duvara boş gözlerle bakarak, "Eminim," dedi. "Süreci bugün mahkemede başlatacağım. Birkaç gün içinde kamuoyuna açıklanmaya hazır olur."

"Pekâlâ. Eğer eminseniz."

"Bu işin içine atılan tek kişi ben değilim." Daemonikai'nin eli yine dağınık saçlarını karıştırdı. "Daha yirmi bir yaşında ve cehennemi yaşadı. O kızın hiçbir zaman seçme şansı olmadı Vladya. Hayatını bir erkek olarak yaşadı, köle olarak satıldı, bir Syren ve sonra da *bir Ruhbağı* olmaya zorlandı. Hayatı boyunca kapana kısıldı."

Başını iki yana salladı. "Onu özgür bırakacağım ve evine göndereceğim. Sadece kendim için değil... *onun* için de. Sonunda kendi hayatını yaşamayı, kendi seçimlerini yapmayı hak ediyor. Bilmen gerektiğini düşündüm."

"Tamam... ama neden? Böyle kararlar almak için benim onayıma ihtiyacın yok. Mahkemede seni her zaman destekleyeceğimi biliyorsun."

"Nedeni bu değil," diye durakladı Daemonikai, aralarındaki sessizliğin uzamasına izin vererek. "Mesele kız kardeşi."

Vladya'nın ifadesi anında yumuşadı ve okunamaz hale geldi. *Oh.*

"Duyduğum kadarıyla bu ikisi birbirinden ayrılamaz. Biri diğeri olmadan asla gerçekten mutlu olamaz. Birini serbest bırakıp diğerini geride bırakamam." Büyük Kral'ın sesi artık daha sakindi. "Ona ne kadar değer verdiğini biliyorum. Bunu inkâr etme, aptal değilim. Ondan etkileniyorsun. Aekeira sana ait."

Vladya konuşmak için ağzını açtı ama Daemonikai o daha söze başlamadan devam etti. "Artık her şey sana bağlı. Eğer onu burada istiyorsan, kalacak. Eğer istemiyorsanız... o zaman *ikisini* de serbest bırakalım."

Odaya sessizlik çöktü. Vladya gözlerini kaçırdı, kararın ağırlığı omuzlarına çökmüştü.

Daemonikai ayağa kalktı. "Bunu düşünmen için sana zaman vereceğim. Kararınızı daha sonra bana bildirin."

Büyük kral başka bir şey söylemeden odadan çıktı ve Vladya yalnız kaldı.

Ertesi akşam Vladya, Daemonikai ve diğerleri klanın aylık avına katılırken içindeki gerginliği bastırmaya çalışarak bekledi. Frostfall halkı başarılarını ziyafet çekerek ve içki içerek kutlarken, liderleri sessizce uzaklaşmış, yatak odasına çekilmişti. Vladya da onu takip etti.

Kapıyı açan Vladya içeri adım attı ve girişin hemen yanında durdu. Daemonikai odanın ortasındaydı, gözleri çoktan onun üzerindeydi, değerlendiriyor, bekliyordu.

Vladya duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, bütün gün sıkmaktan çenesi hâlâ ağrıyordu.

Vladya sonunda, "Bırak onu da gitsin," dedi.

Daemonikai hiçbir şey söylemedi, hâlâ o keskin bakışlarıyla onu izliyordu.

"Emin misin?"

Vladya başını salladı. "Evet."

"Bu kıza düşündüğümde daha fazla değer veriyor olmalısın." Daemonikai'nin gözleri hafifçe kısıldı, merakla titriyordu. "Sen, V.D., sonuçları ne olursa olsun her istediğini alan bencil bir piç kurusu, özverili bir karar mı veriyorsun?"

Bu Vladya'dan bir kıkırdama koparmayı başardı ama en iyi ihtimalle kuru bir kıkırdama oldu.

"Bunu yapmak zorunda olmadığınızı biliyorsunuz, değil mi?" Büyük Kral'ın sesi yumuşadı. "Eğer onun kalmasını istiyorsanız, kalır."

"Asla işe yaramayacaktı," dedi Vladya ilk kez yüksek sesle. "O bir insan."

Daemonikai başını salladı. "Vladya, o kız geçen gün sen yarı-insan haldeyken sana binmeyi kabul etti-"

"Hayır." Vladya başını bir kez daha salladı. "Demek istediğim bu değil. Bu benim onların türünden nefret etmemle ilgili değil. O Syren değil Daemon. Bunun bir geleceği yok. Hem de hiç."

Derin bir nefes aldı ve göğsünü daraltan gerginlik hissinden kurtulmaya çalıştı. "Aekeira kız kardeşiyle birlikte olmayı hak ediyor. Onun için hiçbir şey yokken onu burada tutamam."

"Gali-Emeriel'le ilgili her şey ortaya çıktığından beri düşünmeye başladım." Arkadaşı yaklaştı, yeşil gözleri Vladya'nın yüzünü tarıyordu. "Belki de - sadece belki- Ekeira'nın *senin* olabileceğini düşündün mü hiç? Belki de kayıp ruhun onu tanıyamıyor, bu yüzden Syren özellikleri için bir tetikleyici yok. Bu yüzden uykuda olabilirler. Bunu hiç düşündün mü?"

Vladya'nın dudaklarını acı bir gülümseme bükte. "Düşündüm." "Ve?"

"Ve bu sadece hüsnükuruntu. Saçma sapan varsayımlar," diye kestirip attı. "Bin yıldır bir tane bile olmamışken iki *Ruhbağı*'nın aynı anda ortaya çıkma ihtimali nedir? İki en iyi arkadaş için iki kız kardeş mi?" Vladya boş bir kıkırdama daha çıkardı. "Hiç, Daemon. Kesinlikle hiç."

Daemonikai gözlerini kaçırdı, ifadesi gerginleşti. "Hâlâ uyumlu bir ruh olabilir. Bir bağ arkadaşısı."

"Sayısız başarısız bağlanma yaşadım," dedi Vladya. "Hepsinde de dışının benim olduğundan emindim. Onları sevdim, el üstünde tuttum ve bazılarını canavar tamamen taptım. Yine de hepsi başarısız oldu. Aekeira ile... bu farklı. Diğerleri gibi sevimsiz ya da kabarık değil. Karanlık, her şeyi tüketen bir şey."

"Anlamıyorum."

"Ona sahip olmak istiyorum." Vladya'nın gözleri karardı. "Urekai ya da insan, onun gülümsemesini gören her erkeği öldürmek istiyorum çünkü onun *sadece ve sadece benim* için gülümsemesini istiyorum. Sadece benim için var olsun diye onu odama bağlamak istiyorum. Aletimi günlerce içine öyle bir gömmek istiyorum ki toplum için işe yaramaz hale gelsin, sadece benim için çalışsın. Dişlerimi boynuna gömmek ve onu iyice işaretlemek istiyorum, böylece tek gördüğü, tek duyduğu ve tek bildiği *ben* olacağım."

"Bu... biraz fazla bilgi oldu," diyerek yüzünü buruşturdu Daemonikai.

"Aekeira'ya karşı hissettiklerimin 'aşkla' bir ilgisi yok, inan bana," diye homurdandı Vladya, gözlerini başka tarafa çevirerek.

"Bu çok yoğundu. Sesin bile değişti... tüm tavrın." Daemonikai'nin gözlerinde merak parladı ve Vladya'yı daha iyi incelemek için başını eğdi. "Orada kesinlikle bir şey var. Bunun senin kayıp ruhun olduğuna ve seni bu düşüncelerle besleyerek deliliğe sürüklediğine inanmak istiyorum."

"Peki bu ineği daha ne kadar sağmamız gerekiyor?" Vladya sinirli bir şekilde tersledi. "Her şey benim bozulan zihnimden ya da ruhsuzluğumdan kaynaklanmıyor. Aekeira Syren değil Daemon. Onunla birden fazla kez yakınlaştım. Buna dair *en ufak bir* işaret yok." Çenesi gerildi. "Menim onu *yakıyor*."

Daemonikai yüzünü buruşturdu. "Tamam, haklı olabilirsin."

"Haklı olduğumu *biliyorum*." Bir nefes verdi. "Sayısız başarısız bağdan nasıl kurtulduğumu ve hâlâ yüzyıllarca dayanmayı nasıl başardığımı biliyor musun?" Vladya gülümsedi. Yüzünde gergin ve ağır bir ifade vardı. "Umut etmeyi bırakmayı öğrendim. Hayaller içinde yaşamayı bırakıp gerçeğe yüzleşmeyi. Seni öldüren *beklentilerdir*, sonuçlar değil."

Daemonikai'nin eli Vladya'nın omzuna geldi. "Yani Aekeira'nın gitmesine izin mi vereceksin?"

Vladya omuz silkti.

Daemonikai'nin dudakları inceldi. "Bu kızın seni bir arada tutmaya ne kadar yardımcı olduğunu görmediğimi mi sanıyorsun? O bir ihtiyacı karşılıyor, Vladya. Ve iyileşmene ne kadar takıntılı olsam da, onun burada kalmasını sağlamayacağımı bir an bile düşünme."

Vladya bir kaşını kaldırdı ve homurdandı. "Bakın kim gelmiş! İkiyüzlünün ta kendisi."

"Seni küçük pislik."

"Benim de görmediğimi sanma. Emeriel seni *sakinleştiriyor*. Ruhunu yatıştırıyor, acını ve kederini alıp götürüyor," diye açık açık karşılık verdi Vladya. "Siz hâlâ vahşiyken aylarca ikinizi izledim. Onun senin için ne yaptığını bilmiyormuşum gibi davranma. Eğer tüm anılarına sahip olsaydın, ne demek istediğimi çok iyi anlardın."

Vladya durakladı, gözleri hafifçe kısıldı. "Ve iyileşmen konusunda ne kadar takıntılı olsam da, onun *senin için* kalmasını sağlamak için savaşmayacağımı sanma."

Daemonikai ona ters ters baktı ve kendi sözlerinin tekrarlandığını duydu.

Vladya, "Ya ikisi de gider ya da ikisi de kalır," diye dilini şaklattı.

"Ayrıca, onları ayırmak zalimlik olur. Sen onları hiç bir arada görmedin, bu yüzden anlayamazsın ama ben anladım. Bu onların kalbini kırar."

"Peki. Aekeira onunla gidiyor." Daemonikai uzun, derin bir nefes verdi, boyun eğmişti. Bir adım geri çekildi. "Umarım bundan pişman olmazsın."

Vladya abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. "Bak kim gelmiş, Pot. Yine sevgili dostun Kettle."

Daemonikai başının arkasına vurarak, "Küstahlığını Zaiper gibilere sakla, bana değil," diye karşılık verdi.

"Sen sadece yaşlı, kadim birisin." Vladya tüm dişlerini ortaya çıkararak genişçe gülümsedi. "Mizah seni aşar dostum."

Vladya dönüp neşeli bir ıslık çalarak odadan çıkarken Daemonikai sadece başını salladı.

Vladya ancak dışarı çıktıktan sonra gevşemeye başladı.

Gülümsemesi kayboldu ve soğuk içeri girdi.

En iyisi bu.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

GITTI YA DA SONSUZA DEK GITTI



"Kızın tüm konseyi kandırdıktan sonra cezasız kalması YETMEDİ; şimdi de esaretten mi kurtulacak?" Zaiper birayı yudumladıktan sonra kadehi yere çarptı. Boğazındaki yanma onu biraz da olsa rahatlatmıştı.

Loş tavernadaki yuvarlak masada dört kişi oturuyordu; üç yüksek lord ve Zaiper'in kendisi. Kadehi yine neredeyse boşalmıştı. Bu geceki üçüncü kadehiydi ama yine de yakın zamanda sarhoş olacakmış gibi görünmüyordu.

Belzebob içini çekti, eli uzun bir yudum almadan önce kendi kadehindeki içkiyi tembelce döndürdü. "Büyük kralı anlıyorum. Tüm bunlar onun için kolay olmamış olmalı."

"Ailesini kaybetmek, aklını yitirmek, sonra uyandığında kaybettiğin her şeyin yerine geçmeyi bekleyen bir insan *Soulbond* olduğunu fark etmek." Gaff kadehine biraz daha bira doldurdu. "O iyi bir erkek. Onu kendim öldüreceğim ve bu işi bitireceğim."

"Bunu yapamazsın, o bir *Ruhbond*," diye araya girdi Jakal. "Bu, tüm evrende sadece ve sadece senin için yaratılmış tek kişiyi öldürmek gibi bir şey," diye hüzünle iç geçirdi. "Bunun nasıl bir his olduğunu merak ediyorum."

"Hayır, teşekkürler. Benim zaten Monah'm var," dedi Gaff başını sallayarak. "Onun öldüğünü, yerine başka birinin geçtiğini hayal bile edemiyorum. İnsan ya da Urekai olsun, o kişiyi kendim öldürürdüm."

Belzebob homurdanarak Gaff'a sert bir bakış fırlattı: "Ay tutulması gecesinde sevgili Monah'nın hayatını kimin kurtardığını unutmayalım," dedi.

Gaff bir festival balonu gibi söndü. "Her sabah Kral Daemonikai'yi kutsaması için Urai'ye dua ediyorum. Eminim milyonlarcamız aynı duaları ediyoruzdur." İçkisini yudumladı. "Keşke tekrar mutlu olabilse."

Jakal düşünceli bir ifadeyle ekledi: "Aralarındaki bağın çok güçlü bir çekiciliği olmalı ki sıcaklığını onunla geçiriyor," kaşları çatılmıştı. "Bana kalsa, kızın kalması gerektiğini söyledim. Belki de iyileşmek için tam da ihtiyacı olan şey odur. Eğer uyumlu bir ruh bulsaydım, insan ya da cadı olması umurumda olmazdı, gitmesine izin vermezdim."

Belzebob kıkırdadı ve Jakal'a yan gözle bir bakış attı. "Bekârlıktan bıktığına inanmak zor, Jakal. Yüz yıl önce sen de buradaki saygıdeğer ikinci hükümdarımız gibi bekâr kalmaya kararlıydın." Zaiper'e kısa bir bakış attı. "Bağlanmaktan bu kadar hüsnükuruntu ile bahsedeceğin kimin aklına gelirdi?"

Jakal gülümseyerek kadehini onaylarcasına kaldırdı.

Belzebob dikkatini tekrar Zaiper'e çevirdi. "Peki ya siz, Majesteleri? Yakın zamanda bağ kurmanızı beklemeli miyiz?"

Zaiper başını kaldırdı ve onların beklenti içindeki yüzlerine bakarken öfkesini bastırdı. Daemonikai'ye bu kadar tapmaları onu hasta etmişti. Kesinlikle iğrençti. Onlara göre erkek yanlış yapamazdı.

Konu mahkemede tartışılırken, onları bir içki içmeye davet ettiğinde müttefikler beklemişti, bunun yerine etrafı dalkavuklarla çevriliydi.

Zaiper gülümseyerek başını salladı. "Benden değil, endişelenme. Çeşitlilik hayatın baharatıdır."

"Oh, Majesteleri, neler kaçırdığınızın farkında değilsiniz," dedi Gaff neredeyse boş olan kadehini yuvarlayarak. "Bir bağ arkadaşına sahip olmak her şeydir. Hayatınız... tamamlanmış hisseder. Eskiden ben de sizinle aynı şeyi söyledim ama Monah'ımı aldıktan sonra? Ne kadar oldu, üç yüz yıl mı? Ve tek bir kadın bile gözlerimi benden alamadı. Hiçbiri onunla kıyaslanamaz."

"Haigel'ımla da aynı. Birlikte sekiz yüz yıl geçirdik ve o hâlâ benim dünyam." Belzebob gülümsedi, sarhoş gözleri parlıyordu. "Onu kaybedersen ölürüm. Dünyanın canı cehenneme ve kendimi öldürürüm."

"Bana beyin yıkama ve esaret gibi geliyor," diyerek kadehini dudaklarına götürdü Zaiper. "Özgürlüğümü seviyorum beyler. Bundan zevk alıyorum."

Jakal uzun ve hüzünlü bir sesle içini çekti. "Keşke ben de sizin sahip olduklarınıza sahip olsaydım."

En büyük korkum ne biliyor musunuz?"

"Bana bir kadeh daha getirin!" Gaff, Jakal'a bakmadan önce boş kadehine bakarak bağırdı. "Seninle tanışmaya fırsat bulamadan ölmek."

Kadın mı?"

"Hayır, öyle değil." Jakal hıçkırdı. "Büyük Lord Vladya gibi olmak." Yüzünü buruşturdu. "Alınmayın, Ekselansları Zaiper."

O gece ilk kez Zaiper'in yüzü gerçek bir eğlenceye dönüştü. "Alınmadım. Kimse Vladya olmak istemez. Bu bir cadının herhangi birine yapabileceği en büyük lanettir."

"Başarısız bağlanma serisini kastediyorsun, değil mi?" Belzebob başını salladı, ses tonuna sempati sızıyordu. "Senin için bu kadarı reddetmekle kalmıyorum Jakal, aynı zamanda onun rekorunu geçmen de imkânsız. Ortalama başarısız bağlanma sayısı kaç, beş mi? Üçüncü hükümdar bunu üçe katladı."

"Ya da dörde katladı," diye ekledi Zaiper kıkırdayarak. "Vladya ile takip etmek zor."

Diğerleri ona bakıp rahatsız bir şekilde yer değiştirdiler. Belli ki bunu onun kadar eğlenceli bulmuyorlardı. *Kendini beğenmiş aptallar.*

Belzebob içini çekti. "Skyvaktı soyunun onunla birlikte öleceğini düşünmek zor. Onlar en güçlüler, büyük kraldan hemen sonra..."

Gaff onu masanın altına tekmeleyince irkildi. Belzebob'un gözleri telaşla açıldı. "Ve... bir de Ekselansları Zaiper'in tabii ki!" diye hızla ekledi ve ardından garip bir kahkaha attı.

Zaiper'in gülümsemesi kaybolmuştu. Koltuğunda doğruldu. "Skyvaktı soyunun *Dragaxlov*'dan daha güçlü olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Boş ver onu. Sarhoş o," dedi Gaff sinirli bir şekilde kıkırdayarak.

"Evet, beni görmezden gel," dedi Belzebob, açıkça telaşlanmıştı. "Ben sarhoşum."

"Herkes soyunuzun ne kadar güçlü olduğunu biliyor, Majesteleri," dedi Jakal. "Bu yüzden en korkulan hükümdar sizsiniz."

"Ve en çok sevilen," diye ekledi Gaff yumuşak bir sesle. "Halkımız adınızı saygıyla fısıldıyor, Majesteleri. Herkesin acıdığı Vladya'nın aksine. Siz hiç şüphesiz isteyebileceğimiz en iyi hükümdarsınız."

Zaiper'in keskin bakışları her birinin üzerinde geziniyor, herhangi bir hile belirtisi arıyordu. Ama samimi görünüyorlardı.

Belki de haklıydılar. Belki de en çok sevilen *oydu*. *Ne de olsa sevilmecek ne var ki?*

Öfkesi azaldı, yerini kendini beğenmiş bir sırıtış aldı. "Hadi ama, böyle konularla havayı bozmayalım."

Masanın etrafındaki gerginlik dağıldı ve diğerleri rahat bir nefes alarak kahkahalara boğuldu. Jakal kadehini kaldırdı. "Topraklarımızın barışına ve sürekli refahına kadeh kaldıralım. Urai'ye!"

"Urai'ye!" diye koro halinde kadehlerini tokuşturdular.

Yüce lordlar konuşmaya ve şamatalı kahkahalar atmaya devam etti ama Zaiper daha sessiz kalarak içkisini yudumladı. Neşe onu çok az rahatlatmıştı.

Bu yıl on yıllardır kaybetmediğim kadar adamımı kaybettiğimi düşününce... hepsi de küçük bir insan yüzünden.

Diğerklerinin bu drama kendilerini fazla kaptırıp Emeriel'i kimin yakmaya çalıştığını araştırmamış olmaları iyi bir şeydi. Emri Zaiper vermemiş olabilirdi ama Razarr vermişti. Parmaklar Razarr'ı gösteriyorsa, onu gösteriyordu.

Daemonikai, onları uzuv uzuv parçalayarak ve kafataslarını ezerek tanımlanamaz hale getirerek soruşturma yapılmayacağından emin olmuştu.

Emeriel'i öldürmek neden bu kadar zor? Bu dördüncü başarısız girişimdi.

Zaiper kadehini geriye doğru eğdi ve içkisinden kalanları boşalttı.

Belki de Urai'den ayrılması en iyisidir.

"Lord Vladya benden kaçıyor."

Emeriel başını çevirerek göğsünü bağlamaya çalışan Aekeira'ya baktı. "Emin misiniz? Sanırım olan biten her şeyle oldukça meşgul olabilir."

Aekeira'nın omuzları çöktü. "Belki de."

Emeriel, Aekeira'da böyle bir dönüşüme tanık olacağını hiç düşünmemişti. Lord Vladya'yı açıkça hor görmekten, onun için gerçek bir endişe duymaya, onu kontrol etmeye, onu isteyerek kanla beslemeye ve sürekli onun iyiliğı için endişelenmeye başlamıştı. Gerçeküstü olduğu kadar inanılmazdı da.

Ama Aekeira Lord Vladya'da sevmeye değer bir şey gördüyse, Emeriel onu her adımda destekleyecekti.

"Hey, her şey yoluna girecek Keira."

Aekeira gözlerine tam olarak ulaşmasa da küçük bir gülümseme verdi. "Bence artık kadın kıyafetleri giymek istemende bir sakınca yok, Em. Sırrın açığa çıktı."

"Ve herkes bunun için beni öldürmek istiyor," diye alaycı bir şekilde cevap verdi Emeriel. "Hâlâ alışmamışken bunu göstermenin akıllıca olduğunu düşünmüyorum. Ayrıca, bu beni rahatsız ediyor."

"Anlıyorum." Aekeira göğüs bağını sabitlemeyi bitirdi ve geri çekildi. "İşte oldu. Hepsi tamam."

"Teşekkürler." Emeriel her zamanki pantolonunu ve tuniğini giydi.

"Bir ziyaretçiniz var," diye anons eden bir asker sesi ikisinin de kapıya bakmasına neden oldu. Emeriel bunun kim olabileceğini merak etti. "Kabul için mi giyindiniz?"

"Evet, lütfen."

Kapı açıldı ve-

"Lord Herod!" Emeriel ona doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Adam gülümseyerek kollarını açtı ve Emeriel de kollarına atıldı.

"Seni görmek çok güzel, küçüğüm." Saçlarını okşadı ve ona daha iyi bakabilmek için geri çekildi. "İyi misin?"

"Geri döneceğim, Em." Aekeira eşyalarını topladı ve kapıya doğru ilerledi. "Yapmam gereken bazı işler var."

Emeriel'in alt dudağı titredi. "Benim için mi endişeleniyorsun? Nasıl olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Seni bu karmaşanın içine sürüklediğim için çok özür dilerim. Bütün hafta boyunca çok endişelendim."

"Lütfen sevgilin bunu duymasın," dedi eğlenerek.

"Böyle bir durumda nasıl hâlâ şaka yapabiliyorsun?" Emeriel onun eğlenen ifadesini inceledi ve daha önce orada olmayan altta yatan üzüntüyü fark etti. Yüreği burkuldu. "Ne oldu? Lütfen geçiştirme. Bilmek istiyorum."

Lord Herod yorgun bir iç çekti. "Tarım lordu unvanım elimden alındı."

"Ne?" Emeriel sendeleyerek geri çekildi. "Çünkü... benim yüzümden mi?"

"Bunun için kendini hırpalama. Bunu ben yaptım. Büyük kralın gözlerinin içine bakarak yalan söyledikimde ve böylesine büyük bir aldatma oyunu oynadığımda neye bulaştığımı biliyordum. Ülkemizin kanunlarını biliyorum." Küçük, yorgun bir gülümseme verdi. "Açıkçası, Delik'te bir ya da iki ay, belki de zindanda yıllar geçirmeyi bekliyordum. Eğer halka açık bir yargılama olsaydı, cezası çok ağır olurdu. Ama şu anki haliyle sadece büyük yöneticilere hesap veriyorum ve halka açık cezanın aşağılamasıyla yüzleşmek yerine istifa etmeme izin verildi. Bu adil bir ceza."

"Böyle bir şeyi nasıl söylersin?" Başını sefilce sallayan Emeriel yatağa yığıldı. "Unvanını kaybetmenin adil bir yanı yok."

Küçümseyici bir el sallayarak onun yanına oturdu. "Ben unvanımı kaybettim, servetimi değil. Sorun değil, zaten dinlenmeye ihtiyacım var."

Olayı küçümsüyordu. Emeriel bunun onu söylediğinden daha fazla incittiğini biliyordu. Bir keresinde ona, Vera'nın ölümünden sonra dibe vurmasını engelleyen işi olduğunu söylemişti. Lord Herod işini çok seviyordu, ona olan tutkusu yaptıkları her konuşmada kendini belli ediyordu. Şimdi, onun yüzünden bu tutkusunu kaybetmişti.

"Büyük Kral'a yalvaracağım. Yapacağım-"

"Böyle bir şey yapmayacaksın. Lütfen, bu konuda endişelenmeyi bırak. Bana bak, Emeriel." Yüce Lord ciddileşti. "Ben yetişkin bir erkeğim, bir genç değil. Neye bulaştığımı biliyordum. Böyle bir şeyin olma ihtimalinin olduğunu biliyordum ama yine de yaptım. Ve seni bildiğim en iyi şekilde koruduğum için pişman değilim. Yarın yine olsa, hiç düşünmeden yine yaparım. Ve benim adıma sevgiline bir çağrıda *bulunmayacaksın*. Anladın mı?"

Emeriel suçlulukla gözlerini kaçırdı.

"Sana karşı dürüst oluyorum. Beni dinliyorsun?" Kadın başını salladı.

"Hepimiz canavarız. Düzen ve sıkı bir el olmazsa kaos olur. Eğer halkımız yasalarımızın uygulanmasında bir zayıflık algılsa, devrim olur. Bu kuralların bazıları taşla kazanmıştır ve çok önemlidir. Ve biri bunları çiğnediğinde cezalandırılmalıdır" dedi. "Yöneticiler kurallarla ve cezalarla dalga geçmezler. Büyük kralın *ruh bağı* olmak seninle ceza arasında duran şeydi, Emeriel. Bu bağı kabullenmek Daemonikai için zor olabilir ama bu onun koruyucu bir pelerin gibi karşında durduğu gerçeğini değiştirmez. Ve bunun için, hiçbir ceza yolundan geçemeyecek."

Emeriel onun sözlerini anladı. Bunu hiç bu şekilde düşünmemişti. O gün arenada yaşananlar birden daha anlamlı gelmeye başladı. Kral Daemonikai koruyucu bir kalkan gibi önünde durmuş, onu kalabalığın gazabından korumuştur.

"Lord Zaiper'i çıldırtıyor olmalı," diye ağzından kaçırdı.

Lord Herod'un yüzündeki ciddiyet kayboldu ve homurdandı. "Elbette. İkinci hükümdar sarayda bile hâlâ öfkeli. Ama Ottai ve Vladya büyük kralın yanında dimdik duruyorlar ve yüksek lordların çoğu da öyle. Bu yüzden, benim hatırım için bu konuyu ona açmayın."

Emeriel'in yüzü düştü. "Kendimi gerçekten kötü hissediyorum Lordum. Keşke yardım etmek için bir şeyler yapabilseydim."

Gülümsedi. "Hâlâ yardımcı olabilirsin. Sadece erkeğin parmaklarına d o l a n a n a kadar bekle, sonra benim için bir istekte bulunabilirsin, tamam mı?"

Büyük kral Daemonikai'nin *parmaklarına dolandığını* hayal etmeye çalıştı. Çok zorlama. "Bu mümkün değil."

"Oh, bu çok mümkün sevgili Em," dedi Herod kıkırdarak. "Her bağlanma arkadaşı eninde sonunda erkeğini parmaklarına sarar. Zaman alabilir, evet, ama olacak. O senin olacak. Senin için yaşayacak, seni koruyacak ve senin için iyileşecek. Tek ihtiyacı olan şey zaman."

"Gerçekten zamanın yeterli olduğunu düşünüyor musun? Onun yaraları... çok derin." Emeriel sertçe yutkundu, bakışları başka yöne kaydı. "Parçalanmış kalbine gömülmüş cam parçalarını gördüm. Sonsuz bir uçurum gibi ve ben bile dibini göremiyorum."

Ellerine baktı. "Sıcak sırasında bana iki kez saldırdı." Lord

Herod'un gülümsemesi soldu ve yerini endişeye bıraktı.

"Eskiden canavarının beni gerçekten sevdiğini düşünürdüm, erkek sevmese bile... şey, sevmezdi. Ama şimdi o kadar emin değilim. Her iki seferde de gözleri sarı parlıyordu. Benimle yüzleştiği gece bile."

Yüce Lord üzgün görünüyordu. "Canavarımız her ne kadar içimizde yaşayan ayrı bir varlık gibi görünse de, biz hâlâ canavarlarımızla biriz Emeriel." Yüce Lord üzgün görünüyordu. "Sen ve canavar çok iyi anlaştınız çünkü o akılsızdı. O zamanlar sadece içgüdülerini takip ediyor, seni eşi olarak seviyor ve koruyordu. Ama şimdi, farkındalık geri geldi ve bazı içgüdüler diğerlerini gölgede bırakıyor. İnsanları öldürmeye yönelik kökleşmiş ihtiyaç gibi."

Emeriel ellerinden başını kaldırıp ona baktı.

"Büyük kral canavarıyla bir bütündür. O ne hissederse canavarı da onu hissender. İkisi de ailesini kaybetti, genç olan. Bu acı... çok derin. Sadece o saldırmıyor, ikisi de saldırıyor."

Bu mantıklı geldi. "Sanırım şimdi daha iyi anlıyorum."

"Daha iyi olacak." Lord Herod inançla konuştu ve ellerinden biriyle onun ellerini kapattı. "Kendine güven. Bağınıza güvenin. Şimdi bütün bunları bir kenara bırakalım. Bana nasıl olduğunu anlat."

Metres Sina avluda durmuş, köleler etrafında koşuştururken uzaklara bakıyordu. Aceleyle yanından geçip giderken selamlarını mırıldanıyorlardı.

Yolundan çekilmek için birbirlerini ezdiler. Onlara aldırış etmedi, hâlâ daha önce duyduklarını kafasında evirip çeviriyordu.

Emeriel serbest bırakılacak. Emeriel Urai'den ayrılıyor.

Sinai bu konuda nasıl hissedeceğini bilmiyordu. Emeriel'in hilesi ortaya çıktıktan sonra, hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez hastalanmıştı.

Yatalak. Bir köpek kadar hastaydı.

Emeriel'in gerçek kimliğini keşfetmek bir şok olmamıştı. Hayır, çok daha fazlasıydı. Sina'nın dünyasını alt üst etmişti.

Şüpheyile izlediği çocuğun sadece bir çocuk değil, Daemonikai'nin *Ruhbağı* olduğunu düşünmek... bu onu göğsüne saplanan zehirli bir ok gibi vurmuştu.

Acı dolu üç gün boyunca yatakta yatmış ve bunun için kendini hırpalamıştı. Daha önce harekete geçmediği, içgüdülerine güvenmediği için kendini suçladı.

Delik'ten o kadar korkmuştu ki, eline fırsat geçmişken çocuğu öldürememişti. Emeriel vahiy ortaya çıkmadan çok önce ölmüş olacaktı.

Ruhbağı.

Bu kelime her zamanki gibi içini yakıcı, çivili bir kırbaç gibi kesmişti. Sina'nın bedeni hastalıktan kurtulmuş olabilirdi ama zihni henüz bu vahiyden kurtulamamıştı. *Ne şaka ama.*

Ya Daemonikai?

Onu kontrol etmek aklına bile gelmemişti. Hasta olduğunu duymuş olmalıydı ama kendi sorunlarına o kadar dalmıştı ki umursamamıştı. Bu acıtmıştı. Bu yüzden onu ziyaret etmişti ama Vladya ile konuşmasına kulak misafiri olmuştu.

Emeriel gittiği için mutlu olmalı mıydı? Muhtemelen. Ama mutlu muydu?

Hayır.

"Emeriel'in sizi sakinleştirdiğini, ruhunuzu yatıştırdığını, acınızı ve kederinizi aldığını bilmediğimi sanmayın. Siz daha vahşiyken ikinizi aylarca izledim. O kızın sizin için iyileştirici bir merhem gibi olduğunu bilmediğimi sanmayın." Sina çenesini o kadar sert sıktı ki dişini kırmaması mucizeydi.

Yumrukları çok sert sıkmaktan ağrıyordu.

Bu adil değildi. Hiç adil değildi.

O çürümüş insan nasıl olmuştu da bir anda ortaya çıkmış ve onun erkeğini çalmıştı?

Sinai Emeriel'in Urai'yi terk etmesini değil, *ölmesini* istiyordu. Varoluştan silinmesini. Onun sayfası sonsuza dek kapansın.

Arenadaki olaylardan sonra Nora'dan Emeriel'e göz kulak olmasını, Nora onu görür görmez Emeriel'i çağırmasını istemişti. Ancak Nora, büyük kralın Emeriel'in kapısının önüne askerler yerleştirdiğini ve kimsenin yaklaşmasına izin vermediklerini bildirmişti. O zamandan beri kıza ulaşmak neredeyse imkânsızdı.

Ama bu iyiydi. Sinai gözlerini kör eden öfkesini ve Emeriel'i öldüresiye dövme isteğini bastırdıktan sonra bir sonraki hamlesini dikkatle planlamaya başlamıştı.

İhtiyacı olan şeyi satın almıştı. Zehir. Çabuk öldüren ve iz bırakmayan bir zehir.

Emeriel gibi kendilerine ait olmayan şeyleri çalan insanlar hızlı ve acısız bir ölümü hak etmiyorlardı ve kızın böyle bir merhamete maruz kalması onu çileden çıkarıyordu ama Sina zehrin izinin kendisine kadar sürülmesini istemiyordu. Elindekiyle yetinecekti.

Dönerek odasına doğru yürümeye başladı. "Urai'den ayrılıyor musun, Emeriel?" Sina'nın dudakları kıvrıldı. "Bu krallıktan ayrılmanın tek tatmin edici yolu cansız olmak. Ve bundan emin olacağım.

Kırkınıc Bölüm

VEDALAR SONSUZDUR



ÖZÜR DİLERİM HANİMEFENDİ, AMA sizi içeri alamam."

Mistress Sinai dişlerini sıktı, mutfağın kapısında durup yolunu kesmeye cüret eden yaşlı insan dişiye bakarken öfkesini zorlukla bastırdı.

Bu anı özenle planlamış ve planını uygulamanın en iyi yolunun bu işi bizzat halletmek olduğuna karar vermişti. Tüm mutfaklarda bir teftiş gerçekleştirmesi, içinde olması gereken mutfağa erişimini sağlayacaktı. Hiçbir hata ya da yarım kalmış iş olmayacaktı.

Beklemediğı şey ise baş hizmetçinin ona izin vermemesiydi.

"Bu gece diğerklerinde olduğ gibi bu mutfağ da denetlemem gerekiyor." Sina, burnunun ucuyla cüretkâr insana bakarak ters ters baktı. "Ne *cüretle* yoluma çıkarsın?"

"Gerçekten zgnm Hanımefendi, ancak büyük kral bize kesin talimatlar verdi.

Yetkili personel dışında kimsenin içeri girmesine izin verilmiyor." "Adın ne köle?"

"Livia, Hanımefendi." Kadın başını saygılı bir şekilde eğdi. "Ben baş hizmetiyim."

"Ben de Büyük Kral'ın kanlı ev sahibiyim, Livia. Bu kalede giremeyeceğim tek bir yer bile yok."

"Gerçekten zr dilerim, Hanımefendi. Ama lütfen anlayın, ben sadece Büyük Kral'ın emirlerini uyguluyorum."

Hanımefendinin enesi sertçe kilitlendi. Özenle hazırladığı planları, bu insan müsveddesi yüzünden gözlerinin önünde suya düşüyordu. Öfke nefes aldı

onun içinde.

Belki de bunun için bir insan kullanmalıydı.

Hah. Bunu neden daha önce düşünmemişti ki? Bir insan fark edilmeden içeri girip çıkabilir, bu da Sina'nın onları ortadan kaldırmasını ya da suçu üstlenmelerini sağlamasını çok daha kolay hale getirirdi.

Ama önemli değildi. Yarın yepyeni bir gün olacaktı. Yarın, planını düzgün bir şekilde uygulayacaktı. *Mükemmel* bir şekilde.

Mistress Sinai topuklarının üzerinde döndü, uzaklaşırken pelerini dalgalanıyordu.

Ertesi sabah Aekeira, Emeriel'le birlikte büyük avluya adımını atarken endişeden kendini kaybetmişti. Çağrışı aldıklarında cesur olmaya çalışmışlar, köle üniformalarını kararsız ellerle giymişlerdi. Ama şimdi, sarayın heybetli çift kapısının önünde dururken kalbi taklalar atıyordu.

Kapılar gıcırdayarak açılırken, Em'in eli onunkini tuttu, endişeli gözleri Aekeira'yı kavrayan korkunun aynısını yansıtıyordu.

Parmaklarını birleştiren Aekeria mırıldandı. "*Her şey yoluna girecek.*"

Sarayın ortasında durdular, etrafları lordlar, yüksek rütbeli memurlar ve soylularla çevriliydi, gözleri ağır ve değerlendirciydi.

Aekeira'nın bakışları hemen kralın sağında oturan Büyük Lord Vladya'yı buldu. Her zamanki gibi soğukkanlıydı, dikkati sadece yazdığı parşömenideydi ve Aekeira'ya bir kez bile bakmamıştı.

Emeriel'in söylediğinin aksine, Aekeira onun bütün hafta boyunca kendisinden kaçtığını biliyordu. Bunu hissetmişti - kasıtlı yokluğu, soğuk mesafeyi.

Ve bu ona acı veriyordu.

Aekeira ilerleme kaydettiklerini düşünmüştü. Odasında birlikte geçirdikleri günden sonra, kendisinden bir parçayı onunla paylaştığında, umut etmeye cesaret etmişti. *Belki de, sadece belki de, onun içeri girmesine izin veriyordu.*

Ama şimdi çok açıktı. İzin vermiyordu.

Aslında, ondan tamamen uzaklaşmıştı.

Yine vahşi bir çılgınlık mıydı? Yoksa sıradan bir insanın buna değmeyeceğine mi karar vermişti?

Aekeira bunun onu rahatsız etmediğini söyleyebilmeyi dilerdi, ama gerçek şu ki, nedenler üzerinde düpedüz *takıntılıydı*. Onun sessizliğini, kaçışını haklı çıkarmaya çalışıyordu.

Belki de yolları hiç kesişmemişti?

Peki neden bana bir bakış bile atmadı? Bir kez bile mi?

"Bugün burada bir karar vermek için toplandık." Büyük Kral'ın sesi sarayda çınladı. "Çok uzun zamandır bu iki ruh zincire vurulmuş, özgürlüklerinden ve onurlarından mahrum bırakılmıştı. Bugün, Urai'ye olan bağlılıklarını ve hizmetlerini kabul ediyoruz. Bu mahkemenin bana verdiği yetkiye dayanarak ve bu tanıkların huzurunda, köleliklerinin bağlarının koptuğunu ilan ediyorum."

Aekeira sözleri duydu ama anlamını kavrayamadı. *Köleleştirme bağları kırıldı. Köleleştirme bağları... kırıldı mı?*

Emeriel'e kısa bir bakış, kız kardeşinin de kafasının karışık olduğunu doğruladı. "Şu andan itibaren özgür kadınlarsınız, artık köleliğe tabi değilsiniz."

"diye devam etti büyük kral. "Bu toprakların ve halkının gözünde eşit olduğunuzu bilerek başınız dik yürüebilirsiniz. İlerleyin, hayatınızı istediğiniz gibi yaşayın ve yeni keşfettiğiniz özgürlüğünüzde huzur ve mutluluk bulun."

Biz özgürüz...?

Boğazı tıkanı, gözleri yaşardı. Aekeira çılgınca gözlerini kırıştırdı, az önce duyduklarını anlamaya çalışıyordu. *Doğru mu duymuştum? Gerçek olabilir miydi?*

Oda, yüzler, büyük kral... Bunun bir rüya olmasına imkân yoktu. Emeriel daha da yaklaşarak Aekeira'nın elini sıktı.

Biz. Özgürüz. Özgürüz.

"Bu hareket iyi işlerin ödüllendirilebileceğini ve bu sarayın yeni başlangıçları desteklediğini hatırlatsın. Buradan ayrıldıktan sonra, bir birlik onları güvenli bir şekilde evlerine geri götürmek için bekliyor." Büyük kral sonunda onlara baktı. "Geleceği şekillendirmek sizin elinizde. Özgür olun, güçlü olun ve önümüzdeki günlerde neşe bulmanız dileğiyle."

Mutluluk Aekeira'nın içine öyle güçlü bir şekilde yayıldı ki sınır tanımadı.

Emeriel'den de yayıldığını hissedebiliyordu. Kız kardeşinin yüzü geniş bir gülümsemeye dönüştü ve o daha ne olduğunu anlamadan Emeriel kollarındaydı ve tutkuyla sarılıyorlardı.

"Özgürüz, Keira!" Emeriel onun omzuna doğru mırıldandı.

"Evet, özgürüz, Em." Gerçek dışı. On aylık kölelik. *Gerçekten bitmiş miydi?*

Artık yıpratıcı ev işleri, çivili kırbaçlarıyla köle efendileri, zar zor yenebilen yemekler, açlık geceleri, onlara saldıran metresler, yuvarlak masada lordların önünde çıplak olmak yoktu. *Gerçekten bitmiş miydi?*

"Bugünün geleceğini hiç düşünmemiştim," diye boğuldu Emeriel, geri çekilip odaya baktı. "Bugün nasıl mümkün olabilir ki?"

Aekeira başını salladı. "Bilmiyorum."

Büyük kral bir parşömene bir şeyler karalayıp imzalamaları için yüksek lordlara uzatırken, Aekeira özgürlüklerinin her bir işaretle daha da somutlaşmasını izledi.

Kalemin her darbesinde zincirleri çözülüyordu.

Sonra, büyük kralın söylediği sözler aklına geldi. *Bir birlik sizi güvenli bir şekilde eve götürmek için bekliyor.*

Aekeira durdu. Nefesi, kalbi, içindeki her şey dondu.

Eve geri dönüyorlardı. Navia'ya.

Emeriel de gerildi. Aekeira onun gözlerinde bu gerçeği su gibi berrak bir şekilde gördü.

Aekeira, Lord Vladya ve Kral Daemonikai'nin parşömenleri inceledikleri podyuma baktı, sadece formalitelere odaklanmıştı. Aynı sağlam kontrol, aynı poker suratı ve hiçbir şey belli etmeyen gözler. Her iki erkek de çok farklıydı ama pek çok yönden birbirlerine benziyorlardı. Çaresizce Lord Vladya'nın aklından neler geçtiğini görebilmeyi diledi.

Neden ona bakmamıştı? Bir bakış bile atmadı.

Ama nedenini biliyordu. *Uzaklara gönderiliyorlardı.*

Bu iki inanılmaz derecede inatçı erkek, onlardan bildikleri tek yolla kurtuluyorlardı. Evrenin milyonlarca mil ötesine, asla geri dönemeyecekleri kadar uzağa.

Gitmemizi o kadar çok istiyorlar ki, bunun için bizi serbest bırakmaya hazırlar.

"Acıtıyor." Emeriel'in kırık fısıltısı Aekeira'nın gözlerini yaşarttı.

"Biliyorum, Em," Aekeira'nın eli eteğinin kumaşına sıkıştı. "Biliyorum."

Özgür olmak heyecan vericiydi ama bedeli neydi?

Görünüşe göre özgürlük kendi acısını da beraberinde getiriyordu.

Emeriel'le birlikte Ravenshadow'un kapılarında durmuş, yaklaşık bir yıldır evleri ve kıyametleri olan yüksek kaleye bakıyorlardı. Görkemli sütunları yükseklerle uzanıyor, neredeyse gökyüzüne ulaşıyordu.

Aekeira yanlarından geçen Urekai halkının bakışlarını fark etti, nefretleri doğrudan Emeriel'e yönelmişti. Küçümsemelerinin gücü midesini bulandırdı.

Eğer etraflarını saran koruyucu asker birliği olmasaydı, Em kesinlikle saldırıya uğrayacaktı.

Arabaya doğru ilerleyerek Em'e sordu. "Gitmeye hazır mısınız?"

Em hemen cevap vermedi, gözleri taş duvarlarda geziniyor, kalenin her köşesini hafızasına kazımak istercesine izliyordu.

Sonunda Aekeira'ya döndü. "Evet, hazırım."

Tam içeri adım atacakları sırada bir ses seslendi. "Bekleyin!"

Hem Aekeira hem de Emeriel durakladılar ve kaynağa doğru baktılar. Dışı bir Urekai aceleyle onlara doğru geliyordu ve birlik onun geçmesine izin vermek için ayrıldı.

Aekeira bir kaşını kaldırdı. Askerlere kendilerine yaklaşan herkesi -dost ya da düşman- engellemeleri emredilmişti. Amie'yi, Madam Livia'yı ve diğerlerini geri çevirdiklerini görmüştü ama şimdi kolaylıkla kenara çekilmişlerdi. Kadın önemli biri olmalıydı.

Kıyafetine ve arkasındaki askerlerin varlığına bakılırsa, bir hanımefendi ya da hatırı sayılır bir rütbeye sahip bir leydi. Biraz iri yapılıydı, yüzü dikkat çekecek kadar güzeldi ve kendine güvenen bir havası vardı. Aekeira onu daha önce görmemişti.

"Emeriel?" Kadın Aekeira'ya baktı, sonra bakışları Emeriel'in üzerinde yoğunlaştı.

Em bir adım öne çıktı. "Ben Emeriel'im."

Kadının gözleri bir an Emeriel'in üzerinde oyalandı ve söylemeden önce onu dikkatle inceledi. "Ben Leydi Morina."

Morina. Aekeira bu ismi daha önce nerede duymuştu?

"Dördüncü hükümdarın bağ arkadaşı." Kadın ekledi.

Ah.

Aekeira başını eğdi ve Emeriel de onu takip etti. Büyük Lord Ottai'nin bağ arkadaşı son yıllarda doğu kanatlarından neredeyse hiç ayrılmamıştı.

Aekeira tek oğullarını kaybettiklerini biliyordu. Leydi Morina'nın kendi bölgelerinde inzivaya çekilmesinin nedeni bu olabilir miydi?

Leydi Emeriel'in eline uzandı. "Hiç tanışmadığınızı biliyorum ama ikiniz hakkında da çok şey duydum. Keşke birbirimizi tanımak için daha fazla zamanımız olsaydı. Ne yazık ki yıllar boyunca Mabblewood'dan neredeyse hiç ayrılmadım." Gözleri hüzne döndü.

"Fazla vaktinizi almayacağım." Morina elbisesinin kıvrımlarına uzanarak üç küçük şişe çıkardı. "Al bunu, Emeriel." Şişeleri Emeriel'in ellerine tutuşturdu.

Emeriel şaşkınlıkla şişelere baktı. "Ne...?"

"Bu bitkisel bir karışım. Bu üç şişe seni beş ila on yıl idare eder."

"Bu ne için?" Şişelerden Leydi Morina'ya baktı.

"İhtiyacın yok ama yine de almanı isterim. Onun *Ruhbağı* olmanın senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Keşke ayrılışınızın gerçekten korkunç bir hata olduğunu görebilseydi." Leydi Morina Aekeira'nın elini tuttu ve onu da sıktı. "Her iki erkeğiniz de gözlerinin önünde olana karşı kör."

Aekeira boğazında bir yumrunun yükseldiğini hissetti. Hades, yine ağlayacaktı, değil mi?

Leydi Morina odağını tekrar Emeriel'e çevirdi ve elindeki şişeleri işaret etti. "Bunlar ısı bastırıcılar. Her ay bir kaşık dolusu aldığınız sürece ateşinizi bastıracaktır. Çok pahalı oldukları için nadiren kullanılırlar ama son derece etkilidirler."

Emeriel sözünü sakınmadan şişelere baktı.

"Mantıklı olanın yola devam etmek olduğunu biliyorum. Uygun bir insan erkek bul, yuva kur ve kendi hayatını yaşa." Leydi Morina'nın gözleri yumuşadı. "Ama içimdeki bencil ve umut dolu Urekai sessiz kalıp hiçbir şey yapmadan duramazdı. Bu yüzden sana bir seçim hakkı veriyorum. Ya bastırıcıları atıp hayatınızı dolu dolu yaşarsınız ya da onları kullanırsınız."

Leydi Morina geri adım atarak ellerini bıraktı. "Eğer sıcaklığınızı başkalarıyla geçirmek istemiyorsanız ve onu beklemek istiyorsanız... onları alabilirsiniz. İkinize de mutluluklar dilerim. Yaşadığınız onca şeyden sonra bunu hak ettiğinizi Tanrı biliyor."

Ayrılmak için döndüğünde adımının ortasında durdu, gözleri bir kez daha Emeriel'deydi. "Bilmeniz gereken bir şey daha var - bastırıcıların yaygın olarak kullanılmamasının bir başka nedeni. Tehlikeli yan etkileri var. Onları ne kadar uzun süre kullanırsanız, sisteminize o kadar fazla zarar verirler."

Emeriel elindeki şişelere baktı.

"Onları en uzun süre kullanan birini duydum, altı ay ve o zaman bile, hormonlarını o kadar kötü bozdu ki, bir sonraki ateşleri hayati tehlike yarattı." Leydi Morina devam etti. "Bu yüzden seçiminden emin ol sevgili Emeriel. Ama bu yolu seçmeye karar vererseniz, asla altı aydan fazla kullanmayın."

Hanımefendi uzaklaştı.

"Asla olmaz. Kullanma, Em." Aekeira hoşnutsuzluğunu anında dile getirdi. "Sıcaklığınız zaten çok yoğun, bu tehlikeli olmanın ötesinde. Ne zaman biz

arabanın penceresinden dışarı at."

Büyük Lord Zaiper en yüksek kulenin penceresinde durmuş, ayaklarının altındaki dünyaya bakıyordu. Mutluydu.

Hayır, bu kelime yeterli değildi. *Sevinçten uçuyordu.*

Aslında sevinci kelimelere dökemeyeceği bir sel gibiydi.

Neden bunu daha önce fark etmemişti? Kızların gidişi Daemonikai'nin dönüşünden bu yana olan en iyi şeydi.

Neden kaderin iyiliğinden şüphe etmişti ki? O vefasız kaltak aslında başından beri onun yanında durmuş, mübarek ellerini bir sevgilinin okşaması gibi uzatmıştı. O dişiler gitmişti ve onlarla birlikte, o iki erkekten geriye ne kaldıysa.

Herkes Emeriel'in Daemonikai ile onun delice bir kedere sürüklenmesi arasında duran tek şey olduğunu, Aekeira'nın ise Vladya'nın deliliğe sürüklenmesini engellediğini göremeyecek kadar kördü. *İki dişinin de gitmesiyle...*

Zaiper aşağıdaki manzarayı izlerken sırtıttı. Hizmetçiler ve askerler şenlik ateşinin etrafında dans ediyor, kahkahaları ve tezahüratları kulaklarına kadar geliyordu. Avlu kutlamalarla ısıtılmıştı.

Bugün yeni bir dönemin başlangıcıydı. Tarihin yeniden yazılması. *Onun tarihinin.*

Ne de olsa kazanan o olacaktı.

Daemonikai ve Vladya'nın sonsuza dek gitmesi an meselesiydi. Ya sonra? Arzuladığı her şey avucunun içinde olacaktı. Urai'nin tek hükümdarı olacaktı.

"Ah, kader. Sen hep benimleydin, değil mi? Beş yüz yıl önce de benimleydin, tıpkı şimdi olduğun gibi." Dilini şaklattı. "Senden şüphe ettiğim için özür dilerim, aşkım."

Şimdi tek yapması gereken beklemektir. Daemonikai'nin suçluluğu onun felaketi olacak, ruhu sonsuza dek kaybolacaktı.

Ve Daemonikai, Zaiper'in o ay tutulması gecesinde oynadığı rolü asla bilemeyecekti.

Hayır, onun sırları derinlere gömülmüştü. Gölgelemlerin katmanları altında kilitlenmiş, sanki hiç var olmamışlar gibi kayaların altına gizlenmişlerdi.

Zaiper hâlâ Myka'nın şiddetli direnişini hatırlıyordu. Zaiper'in kılıcı çocuğun etini delirken yüzünde beliren ihanet ve dehşet ifadesini.

Ve Evielyn'in oğlunun hayatının tükenişini izlerken attığı acı dolu çığlıkları nasıl unutulabilirdi ki, sadece onun kılıcıyla aynı kaderi paylaşacaktı?

Evet, oydu. Bütün *bunlar*, hepsi *oydu*.

Ama Daemonikai ölecek, Vladya deliliğe sürüklenecek ve ikisi de gerçeği *asla* öğrenemeyecekti.

Ve o, Zaiper, sonunda muzaffer olacaktı. Nihai hükümdar. Büyük Lord Zaiper güldü.

3. BÖLÜME DIKKAT EDİN [PRENSES VE BÜYÜK KRALI}

Sevgili okuyucu,

Hikayede buraya kadar gelebildiğiniz için çok heyecanlıyım. Desteğiniz benim için dünyalara bedel! Şimdiye kadarki yolculuktan keyif aldıysanız, lütfen bu yazarı desteklemek için bir yorum bırakmak için bir dakikanızı ayırın.

Hepinize sevgilerimi ve şükranlarımı
gönderiyorum, Kiss Leilani

Web Novel okuyucularıma: Bu kitabı yutmak için çılgınca miktarda para harcadığınız için yürekten teŖekkr ederim - ve sadece bir kopyasına sahip olmak için basılı veya ciltsiz versiyonu almak için fazladan yol kat edenlere, kalbimi aldınız.

Editrm Morgan: Uzmanlığınız, zveriniz ve paha biçilmez katkılarınız için size ne kadar teŖekkr etsem azdır.

Ve sonra, on beŖ ay boyunca sabırla bu yolculuğu takip eden muhteŖem alfa okuyucu ekibime - hepinizi çok seviyorum!

Yazar hakkında

Kiss Leilani on iki yaşındayken, ablası uyurken gizlice odasına girip onun aşk romanlarından birini çaldı ve ablasının neden sürekli bir kitabın içinde kaybolduğunu merak etti. Bu tek isyan hareketi, ömür boyu sürecek bir takıntının kıvılcımını ateşledi.

O andan itibaren, kronik bir kitap kurdu doğdu. Hevesli bir okuyucu ve zamanla aynı derecede tutkulu bir yazara dönüşen biri.

Kiss Leilani için yazmak o zamandan beri bir hobiden çok daha fazlası; derin bir keyif ve hayatının ayrılmaz bir parçası.

İçindekiler

. Bölüm İthafı

. Bölüm

1. BÜYÜK KRALIN DÖNÜŞÜ
2. CANAVARIMIN BİR GÖRÜNTÜSÜ
3. MAHKUM
4. ALDATMACAYI KEŞFETMEK
5. BÜYÜK KRALIN HUZURUNDA
6. KOKUSUNUN ÇAĞRISI
7. KANINDA ATEŞ VE DAHA KORKUNÇ BİLGİ
8. ORMANDAKİ YALNIZ
9. DENEME VE ZAMANIN ÖTESİNDE DOSTLUK
10. KOKUSU OLMAYAN ÇOCUK
11. KOKUSUZ ÇOCUK 2
12. ORTADAKİ ÇOCUK
13. ORMANDAKİ KIZ
14. BEDENİN VE RUHUN İSTEDİĞİ ERKEK
15. BİR CANAVARIN ŞEFKATLİ AŞIĞI
16. ARZU İÇİNDE ÇARESİZ
17. ATEŞ FIRTINASINDAN ÖNCE
18. ATEŞ FIRTINASININ İÇİNE
19. ATEŞİN İSİSİ
20. FARKLI OLAN KADIN
21. İÇGÜDÜLER VE HOŞGÖRÜ
22. BAKIM
23. ENDER GÖRÜLEN HUZURLU BİR AN
24. ZEVKTEN DAHA FAZLA VURUŞ
25. ÇALINAN TUTKU
26. SONUN BAŞLANGICI
27. DÜŞÜNCELER VE DİLEKLER
28. KALPLER ÇIPLAK
29. VLADYA ÖNCELİKLİDİR
30. YARI CANAVAR, YARI VAHŞİ
31. TESLİM OLMA

- [32. HIÇLIĞIN UÇURUMU.](#)
- [33. HER ŞEYİN BAŞLADIĞI YER](#)
- [34. SUMMONING](#)
- [35. EMERIEL'İN HESAPLAŞMASI](#)
- [36. BEKLİYORUZ: SEL KAPILARINDA](#)
- [37. FIRTINAYLA YÜZLEŞMEK](#)
- [38. VERİLMESİ ZOR KARARLAR](#)
- [39. GİTTİ YA DA SONSUZA DEK GİTTİ](#)
- [40. VEDALAR SONSUZDUR](#)

[Bölüm](#)

[Bölüm](#)

[Yazar hakkında](#)



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

